

- th. act. κατατίθηναι. Similiter κάτθεο pro κατάθεο. ^Λ
Hoc autem pro κατάθεσο s. κατάθου, quod est aor.
2 med. imper. modi ab eod. th.
- Κατίασι, 3 pers. plur. præsentis κάτειμι, at καθιᾶσι
præsentis καθίημι.
- Κανάξαις pro κατάξαις, sublato primum τ, deinde ejus
loco inserto ν more Æol., ut in αὐήρ pro ἀήρ: aor.
1 act. opt. itidemque in infin. pro κατάξαι dicitur
κανάξαι. hoc autem κατάξαι est a κατάγω s. κατά-
γνυμι, Frango.
- Κανχάσαι et Κανχᾶσαι e κανχάσαι. pro κανχᾶ in 2
pers. dici, annotant Gramm. quidam recentiores.
- Κεάσσας, poetice metri causa geminato σ pro κεάσας:
particip. aor. 1 act. a th. κεάζω.
- Κεάται et Κέατο, Ion. pro κεῖνται et κεῖντο, abjecto
etiam augm. in posteriore, sicut δεδέεται itidem
dicunt pro δέδενται, et ἐπεποιέατο pro ἐπεποίητο.
- Κεῖαντες et Κεῖάμενοι pro καύσαντες et καυσάμενοι
dicitur, tanquam e κείω. ambo aor. 1, alterum act.,
alterum med.
- Κεῖαται et Κεῖατο, rursum Ion. pro κεῖνται et κεῖντο, ^Β
inserto etiam ι metri causa.
- Κεῖσενμαι et Κεῖσούμαι, Dor. pro κείσομαι, a th. κεί-
μαι.
- Κεκαδήσειν pro στερήσειν et χάσασθαι ποιήσειν, e
χάζω derivant. nam ex fut. 2 χαδῶ, faciunt κεκαδῶ,
per anadiplosiam et τροπήν τοῦ χ εἰς κ, unde et
fut. 1 med. κεκαδησόμεθα. Similiter ex ἔχαδον fa-
ciunt κέκαδον, et med. κεκάδοντο.
- Κεκαδμένος verso σ in δ dicitur pro κεκασμένος, ut
ἴδμεν pro ἴσμεν. est autem id præter. perf. pass.
verbi activi κάζω.
- Κεκάθικα, duplici augm. pro κάθικα dicitur, in præter.
perf. act. verbi καθίζω.
- Κεκάμω, poet. anadiplosiasmo pro κάμω, quod est
aor. 1 act. subj. a th. κάμνω.
- Κεκάρθαι, præter. perf. pass. infin. modi, a th. act.
κείρω. facit enim id fut. 1 καρῶ, præter. κέκαρκα, et
in præter. plusquamperf. ἐκεκάρκειν, in pass. κέκαρ-
μαι.
- Κεκάσθαι, præter. perf. pass. infin. modi, a th. act. ^Γ
κάζω faciente præter. pass. κέκασμαι: cujus 2 pers.
κέκασσαι ap. Hom. legitur, geminato metri causa
σ, pro κέκασαι.
- Κεκαῦθαι, præter. perf. pass. infin. modi, a v. act.
καίω faciente fut. 1 act. καῦσω.
- Κεκαφῶς, Ion. pro κεκαφηκῶς: particip. præter. perf.
act. a th. καφέω, quod e κέκαφα præter. perf. act.
verbi κάπτω esse factum dicitur.
- Κεκινέεται, præter. perf. pass. verbi κινέω, Ion. pro
κεκινημένοι εἰσὶ, ut πεποιέεται pro πεποίηται s.
πεποιημένοι εἰσὶ.
- Κέκλαμμαι, præter. perf. pass. verbi κλέπτω, habens
versum e in α, ut ἔστραμμαι.
- Κεκλάγξω, poet. anadiplosiasmo pro κλάγξω: itidem-
que med. κεκλάγξομαι pro κλάγξομαι. ambo fut.
sunt verbi κλάγγω vel κλάζω.
- Κεκλαμένων Var. affert pro κεκλασμένων usurpatum.
quorum utrumque est particip. præter. pass. a v.
κλάω. facit enim id præter. perf. pass. κέκλασμαι,
unde etiam in plusquamperf. κέκλαστο, Ion. vel ^Δ
Att. pro ἐκέκλαστο, omisso augm.
- Κεκλειμένος, itidem pro κεκλεισμένος affertur, a th.
κλείω faciente præter. pass. et κέκλειμαι et κέκλει-
σμαι. quorum hoc tamen usitatius est.
- Κέκλεο, Ion. pro κέκλου, resoluta diphthongo: quod
est imper. præter. a poet. v. κέκλωμαι habente pleo-
nasmum τοῦ κ pro κέλωμαι. Itidem κέκλετο ab eo-
dem est, augmento carens pro ἐκέκλετο. Apud
Hes. vero et κεκλεῖ legitur, expositum itidem κε-
λεύει, καλεῖ, a th. κεκλέω.
- Κεκλήγεται et Κεκλήατο, Ion. pro κέκληνται et κέ-
κληντο, ut κεκινέεται paulo ante pro κεκινηται. 3
persona plur. præter. perf. et plusquamperf. pass. a
v. καλέω, faciente fut. 1 act. κλήσω et præter. κέ-
κληκα, ex inus. th. κλέω.
- Κέκληγα, præter. perf. med. verbi κλάζω, habens τρο-
πήν τοῦ α εἰς η pro κέκλαγα: unde particip. κεκλη-
γῶς ap. Hom. Ab eod. κέκληγα fit th. κεκλήγω, e
quo particip. κεκλήγων ap. eund.
- Κεκλήσομαι, fut. paulo post verbi activi καλέω, e 2
pers. præter. perf. pass. κέκλησαι. facit enim præter.
pass. κέκλημαι, ex inus. th. κλέω, e quo habet fut.
κλήσω.
- Κεκλῖαται et Κεκλῖατο, Ion. pro κέκλινται et κέκλιντο
s. ἐκέκλιντο: 3 pers. plur. præter. perf. et plus-
quamperf. pass. a th. κλίνω, ut κεκλήγεται paulo
ante.
- Κεκλόμενοι, particip. poetici verbi κέκλωμαι usurpati
pro κέλωμαι. Unde et imper. κέκλου pro κέλου.
- Κέκλοφα, præter. perf. act. verbi κλέπτω, Attice ha-
bens e versum in ο, ut πέπομφα et similia. unde
infin. κεκλοφέναι.
- Κέκλυθι, poetico anadiplosiasmo pro κλύθι: imper.
præs. verbi κλύμι.
- Κέκλωσμαι, præter. perf. pass. verbi act. κλώθω.
- Κεκμακῶς, Dor. pro κεκμηκῶς. Apud Hes. itidem pro
κεκμᾶται, quod exp. κεκοπίακεν, videtur leg. κέ-
κμαται, ut Dor. sit pro κέκμηται. Est autem κέ-
κμηκα præter. perf. act. verbi κάμνω, tanquam e κμάω,
ut τέμνω facit τέτμηκα tanquam e τμάω. Unde par-
ticip. κεκμηκῶς.
- Κεκμηκῶς, ap. Hom. Ionica τοῦ κ ἐξαίρεσει pro κεκμη-
κῶς, ut κεκαφηκῶς paulo ante pro κεκαφηκῶς, et simi-
lia alia. Præterea vero κεκμηκῶτος idem dicit pro
κεκμηκῶτος, metri causa.
- Κέκναισμαι, præter. perf. pass. verbi act. κναίω.
- Κέκορμαι, præter. perf. pass. verbi act. κόπτω.
- Κέκονα, ap. Soph. pro ἐκτονα, ejecto τ, ideoque re-
duplicata initiali litera præsentis. præter. med. verbi
κτείνω. Etym.
- Κεκορηκῶς, Ion. pro κεκορηκῶς ap. Hom., exemto κ, ut
de bobus, ἄμφω κεκορηκῶτε ποιήσ. Ubi etiam nota
κεκορηκῶτε neutr. vel pass. usurpatum pro κεκορε-
σμένω s. κορεσθέντε, Satiati, Saturi.
- Κεκορυθμένος, ab eod. per sync. usurpatum creditur
pro κεκορυθημένος, quod est particip. præter. perf.
pass., a th. act. κορυθέω. Sed verisimilior Eust.
opinio est, qui κεκορυθμένος dictum τροπή τοῦ σ εἰς
δ ait pro κεκορυσμένος, a th. κορύσσω, præsertim
cum particip. κεκορυσμένος legatur ap. Hes.
- Κεκοτηκῶς, pro κεκοτηκῶς, Ion. ut κεκορηκῶς pro κεκορη-
κῶς, paulo supra, exemto κ, veluti κεκοτηκῶτε θυμῶ
ap. Hom. Est autem particip. præter. act. a th.
κοτέω.
- Κεκόφθαι, præter. perf. pass. infin., a th. act. κόπτω.
- Κεκράαντο, poet. pleon. τοῦ α, et Ion. detractioe
augmenti dicitur pro ἐκέκραντο. præter. plusquam-
perf. pass. verbi act. κραίνω. Similiter φαάνθη pro
ἐφάνθη reperitur ap. poetas, a φαίνω.
- Κεκραγα, præter. perf. med. verbi κράζω facientis fut.
2 κραγῶ. E quo et th. κεκράγω fit, ut κεκλήγω e
κέκληγα. At κεκραγήσει, quod Hes. affert pro
κραυγάσει, est e th. κεκραγέω.
- Κέκρακα, præter. perf. act. verbi κερᾶω facientis fut. 1
κεράσω, per sync. pro κεκέρακα. Itidemque in
pass. κέκραμαι dicitur pro κεκέραμαι, e quo parti-
cip. κεκραμένος.
- Κεκράξομαι, fut. paulo post verbi act. κράζω, e κέκρα-
ξαι 2 pers. sing. præter. perf. pass. κέκραγμαι.
- Κεκράχεται, Ion. pro κεκραγμένοι εἰσὶ: 3 pers. plur.
præter. perf. pass. a th. κράζω. facta autem est ex 3
sing., inserto α ante ται, et tenui præcedente versa
in aspiratam, sublatoque τ.
- Κέκραχθι, imper. verbi κράζω pro κέκραχε, ut anno-
tatur in Lex. meo vet., et ap. Var. Apud Suid.
vero perperam κέκραθι scribitur, qui exp. κράζον.
- Κέκρηγα, præter. perf. med. verbi κράζω, habens τροπήν
τοῦ α εἰς η, sicut κέκληγα e κλάζω fit. Unde infin.
κεκρηγέναι ap. Suid., et particip. κεκρηγόντα ap. Hes.
- Κέκρητο, Ion. pro ἐκέκρατο, sublato primum augm.,
deinde α verso in η. præter. plusquamperf. pass.
verbi κερᾶω facientis fut. 1 κράσω per sync. pro
κεράσω.
- Κεκριγότες ap. Aristoph. est particip. præter. perf. med.
a v. κρίζω, quod Hes. exp. κράζω.
- Κέκρυβα, præter. med. verbi act. κρύπτω, tenui versa in
mediam, veluti in βέβλαβα, et similibus.
- Κεκρύφεται, Ion. pro κεκρυμμένοι εἰσὶ. 3 persona plur.
præter. perf. pass. ab eod. th. κρύπτω, facta ex 3
sing., inserto α ante ται, et præcedente tenui versa
in aspiratam.

- Κέκτημαι, præt. perf. pass. verbi κτάομαι: pro quo A et ἐκτῆμαι dicunt Iones.
- Κεύθωσι, Ion. et poet. anadiplasis pro κύθωσι, ut λελάβωσι pro λάβωσι, κεκάμωσι pro κάμωσι: aor. 2 act. subj., a th. κεύθω.
- Κέλει, Ion. pro. κέλη, resoluta diphthongo: 2 pers. sing. prætici v. κέλομαι.
- Κελήσεται, fut. 1 med. verbi κέλομαι, e κέλομαι, ut θέλω et μέλει ex θελέω et μελέει sua fut. mutuantur. Apud Homerum κελήσεται εὐνηθῆναι.
- Κέλσαι, aor. 1 act. infin., a th. κέλλω.
- Κένσαι, aor. 1 med. sync. passus pro κέντησαι, e th. act. κεντέω. Est et aor. 1 act. infin. pro κεντησαι, ab eod. th.
- Κέονται, ap. Theocr. pro κείνται. necnon κέοντο Ion. abjecto augm. reperitur pro κείντο, e th. κέομαι. Apud Hes. et κέοιτο legitur expositum κείτο: quod ipsum Suid. exp. ὑπάρχοι.
- Κέρασσε, Ion. pro ἐκέρασσε, omisso augm., et geminato simul σ metri causa. aor. 1 act. verbi κεράω facientis fut. 1 act. κεράσω.
- Κερατιούμεν, Att. pro κερατίσομεν: fut. 1 act. verbi κερατίζω.
- Κερώντο, poet. s. Ion. pleon. τοῦ ο pro κερώντο: præt. imperf. pass. verbi act. κεράω.
- Κέρσαι, Æol. more pro κέραι. nam Æoles fut. 1 verbi κείρω faciunt κέρσω, ut φθέρω α φθείρω est.
- Κερώ, ejusdem κείρω fut. 1 regulare et commune. e quo infin. poet. κερέειν pro κερεῖν, vel potius Ion. solent enim Iones εἰ circumflexum dissolvere in έει. Alioqui κερῶ est etiam thema contractum e κεράω.
- Κέσκετο, Ion. pro ἐκεῖτο, e κέω facto th. κέσκω, ut ex έω fit έσκω, Eust. Apud Hes. κέσκειτο legitur, itidem expositum ἐκεῖτο.
- Κέχαδε, præt. perf. med. verbi χάζω.
- Κεχάδοντο, Ion. diplasiasmo pro ἐχάδοντο, ut λελάβοντο pro ἐλάβοντο. aor. 2 med. ejusdem th. χάζω facientis fut. 2 χадω, aor. 2 ἐχадон.
- Κεχανδότα, pleon. poet. metri causa pro κεχαδότα: particip. præt. perf. med. ab eod. v. χάζω.
- Κέχαρα, præt. med. verbi χαίρω vel χαρέω: rarissimi usus, ut existimo.
- Κεχάρηκα, præt. perf. act. verbi χαίρω, ex inus. th. χαρέω, ut μεμένηκα et νενέμηκα e μενέω et νεμέω. nisi potius futura horum verborum, χαρῶ, μενῶ, νεμῶ, e sese præterita illa formare putanda sunt, ἀναδραμόντα εἰς ἐνεστώτας. unde pass. κεχάρημαι.
- Κεχαρησέμεν, Ion. ap. Hom. pro χαρήσειν, quod est fut. 1 act. infin. e th. χαρέω faciente fut. 1 χαρήσω. Unde et med. κεχαρήσομαι. quanquam hoc κεχαρήσομαι potest esse etiam fut. paulo post e κεχάρησαι 2 pers. sing. præt. perf. κεχάρημαι.
- Κεχαρηώς, Ion. ἐξαιρέσει τοῦ κ pro κεχαρηκώς, ut κεκοτηώς pro κεκοτηκώς. velut ap. Hom. κεχαρηότα νίκη.
- Κεχαροῖατο, Ion. pro κεχάροιτο. Hoc autem κεχάροιτο poet. anadiplasis habet pro χάροιτο, ut λελάθοντο pro λάθοντο: itidemque κεχάροντο dicitur pro ἐχάροντο, eod. anadiplasis, ut λελάβοντο pro ἐλάβοντο. Est porro utrumque illorum, κεχάροιτο sc. et κεχάροντο, aor. 2 med. ab eod. th. χαίρω: illud, optativi: hoc, indic.
- Κέχρηνα, præt. med. verbi act. χαίνω: unde particip. κεχρηνώς.
- Κέχλαδα, præt. perf. med. verbi χλάζω, ap. Pind. teste Var.
- Κεχλίαγκα, præt. perf. act. verbi χλιαίνω.
- Κεχλιδώς, præt. perf. med. verbi χλιδάω.
- Κεχολώσεται, fut. paulo post verbi activi χολόω, e κεχόλωσαι 2 pers. sing. præt. perf. pass. κεχόλωμαι.
- Κέχρημαι, præt. perf. pass. verbi act. χράω vel pass. χράομαι.
- Κέχρισμαι, præt. perf. pass. verbi act. χρίω.
- Κεχωρήκεσαν, Att. pro κεχωρήκεισαν, correpta penult., et sublato simul augm. plusquamperf. nam secundum regulam dici debebat ἐκεχωρήκεισαν. præt. plusquamperf. act. verbi act. χωρέω.
- Κεχωρίδαται, Ion. pro κεχωρισμένοι είσί. 3 pers. plur. præt. perf. pass. a v. χωρίζω, facta ex 3 sing., correpta primum penult., h. e. sublato σ, deinde inserto δα: vel etiam e præt. med., adjecta syll. ται.
- Κῆαι, aor. 1 act. infin. verbi κάω. facit enim id indic. aor. 1 ἐκηα. unde particip. act. κῆας, et med. κῆαμενος.
- Κῆκιε, poet. pro ἐκιε, aor. 2 act. verbi κίεω. facit enim id aor. 2 ἐκιεν, et poet. anadiplasis κέκιεν, ut λελάβεν pro ἐλάβεν. inde ἐκτάσει vocalis brevis κῆκιεν, Var. post Etym. et Eust. Homerus, μέλαν δ' ἀνεκῆκιεν αίμα.
- Κῆφα, Dor. pro και ἔφη. Theocr. Κῆφα Δάφνι τάλαν τί τὸ τάκειαι;
- Κίε, Ion. et poet. pro ἐκίε: aor. 2 act. verbi κίω s. κίεω. Itidemque κίεν seq. vocali pro ἐκιεν.
- Κίρνα, Ion. pro ἐκίρνα: præt. imperf. verbi κίρνω.
- Κίρνη autem pro ἐκίρνη, est præt. imperf. verbi κίρνημι. quanquam nonnulli Dor. esse malint pro ἐκίρνα, ut ἔζη pro ἐζα.
- Κιχείη, præsens opt. act. e κίχημι, ut τιθείη e τίθημι. unde et particip. κιχείς, ut τιθείς. At κιχείν, est aor. 2 act. infin., a th. κιχάνω s. κιχέω.
- Κιχείτε, Att. syncope pro κιχείητε, itidem præsens opt. ex eod. κίχημι. Sic κιχείμεν et κιχείεν dicitur pro κιχείημεν et κιχείησαν.
- Κιχήμεναι, Dor. pro κιχῆναι vel κιχεῖν. Eust.
- Κιχῆναι, infin. ex eod. κίχημι vel κιχαίνω, Eust. Sed si e κιχαίνω esset, scr. foret κιχῆναι, cum i subscripto.
- Κιχῆσατο, Ion. pro ἐκιχῆσατο: aor. 1 med. verbi κιχάνω s. κιχέω facientis fut. κιχῆσομαι, unde et infin. κιχῆσθαι.
- Κιχῆτην, per sync. pro κιχησάτην s. ἐκιχησάτην: 3 pers. dualis aor. 1 medii ἐκιχησάμην, a κιχεῖμαι. sin κιχείτην scribas, est 3 dualis præt. imperf. ἐκίχεον, ut ἐποιείτην, a th. κιχέω. Eust. ap. Hom.
- Κλαῆσει, quod Hes. exp. κλαύσεται, fut. est a th. κλαέω.
- Κλαίεσκε, Ion. pro ἐκλαίε, abjecto augm. et annexo σκε. præt. imperf. act. verbi κλαίω.
- Κλαίοισθα, Æol. paragoge pro κλαίοις, ut εἵπρσθα pro εἵπης. præsens opt. act. a th. eod.
- Κλαζῶ, Dor. pro κλείσω, e κληίζω. Faciunt enim fut. 1 κληίζω, deinde η verso in α et subscripto ι κλαζῶ. Theocr. τὰν αὐλαῖαν ἀπόκλαζον. Similiter κλαζαί pro κλείσαι in aor. 1 infin. modi.
- Κλαόισα, Dor. pro κλαίονσα. particip. verbi κλάω.
- Κλασῶ quoque dicunt pro κλείσω, eod. modo. nam futura verborum in ίζω et per ξ faciunt more suo, et per σ communi more.
- Κλαυσεῖται, Dor. itidem pro κλαύσεται. solent enim circumflectere futura act. et med., itidemque κλαυσῶ dicunt pro κλαύσω, et sic deinceps in ceteris personis. Est autem hoc κλαύσω, fut. 1 act. verbi κλαίω, nt e καίω καύσω est.
- Κλείουσαι, Ion. et poet. pro κλέουσαι, e th. κλείω usurpato pro κλέω: unde est et opt. κλείοιμι signif. ᾄδοιμι, ὕμνοῖμι: necnon pass. κλείομαι signif. ἐπικαλοῦμαι. Est alioqui aliud th. κλείω, Claudio.
- Κληῖσαι, Ion. pro κλείσαι s. κλείσαι, a th. κλείζω et κλείω.
- Κληῖσον ap. Aristoph. pro κληῖσον per synæresin, a th. κληίζω. At κληῖσον, sine ι subscripto, est aor. 1, imper. modi, a th. καλέω faciente fut. 1 κλήσω, per sync.
- Κλινθήτην, aor. 1 pass. indic., augmento carens pro ἐκλινθήτην. a th. act. κλίνω.
- Κλύζεσκεν, Ion. pro ἐκλυζε: præt. imperf. act. verbi κλύζω.
- Κλύθι, imper. præsens, secundum alios ex inus. th. κλύμι, secundum alios e κλύω per metaplasium pro κλύε, ut ἐκέκραχθι itidem metaplasium habere dicunt pro ἐκέραχε.
- Κνᾶσαι, Dor. pro κνήσαι: aor. 1 act. infin., a th. κνάω vel κνήθω.
- Κνησθήτην, aor. 1 pass. opt. modi, a th. act. κνήθω faciente præt. perf. pass. κέκνησμαι.
- Κνή, Ion. pro ἐκνη, quod est præt. imperf. act. vel e th. κνήμι, vel e κνάω. nam ἐκνην per contr. quidam tieri aiunt ex ἐκναε, ut ἔζη ex ἔζαε.
- Κνίσσαι, poet. metri gratia pro κνίσαι, quod est aor. 1 act. infin. modi, a th. κνίζω.
- Κνυζέωνται, ap. Theocr. Dorico more pro κνυζούνται,

a th. *κνυζέομαι*.
Κοιλᾶναι, aor. 1 act. infin., a th. *κοιλαίνω* faciente aor. 1 *ἐκοίλανα*.
Κομείτην, Ionice detracto augm. pro *ἐκομείτην*: 3 pers. dualis præter. imperf. act. e th. *κομέω*.
Κομιῶ, Att. more pro *κομίσω*, fut. 1 act. verbi *κομίζω*: itidemque med. *κομιούμαι* pro *κομίσομαι*.
Κοπεῖν, aor. 2 vel fut. 2 act. infin., a v. *κόπτω* faciente fut. 2 indic. *κοπῶ*, aor. 2 *ἔκοπον*, unde pass. *ἐκόπην*, e quo infin. *κοπῆναι*, et particip. *κοπεῖς*.
Κοράζει, aor. 1 act. infin. a th. *κοράσσω* vel *κοράττω*.
Κορέει ap. Hom. pro *κορέσει*, itidemque *κορέεις* pro *κορέσεις*: forsitan fut. 2 verbi *κορέω* habens dialysin Ion. diphthongi ei circumflexæ, ut in *ἐρέει* pro *ἐρεῖ*.
Κορέσατο, Ion. pro *ἐκορέσατο*, necnon *κορέσσατο*, geminato metri causa σ, pro eod. aor. 1 med. verbi *κορέννυμι* s. *κορέω* facientis fut. 1 act. *κορέσω*, unde et pass. aor. 1 infin. *κορεσθῆναι*.
Κορύεται, per metathesis ab Hom. usurpatum creditur pro *κορύθεται*, a *κορύθομαι*, Galeæ in modum fastigior.
Κόσμηθεν, Bæot. sync. pro *ἐκοσμήθησαν*, abjecto simul augm. aor. 1 pass. verbi act. *κοσμέω* facientis fut. 1 *κοσμήσω*.
Κοχύδεσκον, Ion. pro *ἐκοχύδουν*, ut *ῥθεσκον* pro *ῥθουν*. a th. *κοχυδέω*.
Κόψεν, Ion. pro *ἐκοψε*, omisso augm.: aor. 1 act. verbi *κόπτω*.
Κράανον, pleon. poet. pro *κράανον*, ut *κεκράαντο* pro *κέκραντο*: aor. 1 act. imper. a th. act. *κραίνω*.
Κραγεῖς, particip. aor. 2 pass. e th. act. *κράζω* faciente fut. 2 *κραγῶ*, et aor. 2 *ἔκραγον*, ac pass. *ἐκράγην*: unde et infin. *κραγῆναι*.
Κραθεῖς, particip. aor. 1 pass. e th. act. *κεράω* faciente fut. 1 act. *κράσω*, per. sync., pro *κεράσω*.
Κρανέεσθαι, dialysi Ion. et poet. pro *κρανεῖσθαι*. fut. 1 vel 2 med. verbi act. *κραίνω*. facit enim act. voce in indic. modo *κρανῶ*, et med. *κρανοῦμαι*.
Κρήνον, aor. 1 act. imper. a th. *κραίνω* faciente aor. 1 act. indic. *ἐκρήνα*, pleon. poet. habens pro *κρήνον*. Itidemque in infin. modo *κρηῆναι* dicitur pro *κρήναι*.
Κρήμνη, Ion. pro *ἐκρήμνη*: præter. imperf. act. verbi *κρήμνημι*. Item imper. præsens ejusdem th. nam imper. act. præter. 2 pers. similis est tertiæ præter. imperf. act., demto augm.
Κρήναι, aor. 1 act. infin. modi, a th. *κραίνω*, ut *φῆναι* e *φαίνω*. Itidemque imper. *κρήνον* ex eod. est.
Κρίγε, poet. pro *ἐκρίγε*, omisso augm.: aor. 2 act. e th. *κρίζω*, faciente fut. 2 *κριγῶ*, unde et præter. med. *κέκριγα*. *κρίκε* autem videtur potius esse a th. *κρίκω*. Ambo legi ap. Hom. testatur Eust. in Il. Π. Τὼ δὲ διαστήτην, *κρίκε* δὲ *ἔνυγόν*. Ambo sunt *ὠνοματοποιηθέντα*, ut *τρίζω* quoque. Ex iisdem est aor. 1 act. infin. *κρίζαι* ap. Hes. pro *ἡχῆσαι*.
Κρίνε, Ion. sine augm. pro *ἐκρίνε*: præter. imperf. verbi *κρίνω*. Itidemque in aor. 1 pass. ab eod. dicitur *κρίνθη* pro *ἐκρίνθη*.
Κρυβεῖς, particip. aor. 2 pass. a th. *κρύπτω*, faciente fut. 2 act. *κρυβῶ*, vel etiam a th. *κρύβω*. nam et ipse esse usum aliquem credunt nonnulli. Unde et infin. *κρυβῆναι*. Ab eodem est fut. 2 pass. *κρυβήσομαι*.
Κτᾶ, Ionice abjecto augm. pro *ἔκτα*. hoc autem *ἔκτα* ab aliis per apoc. factum dicitur ex *ἔκτανε*, ab aliis ex aor. 2 *ἔκτην*, τροπή τοῦ η, ut *ἔβα* pro *ἔβη*.
Κτάμενος, particip. aor. 2 med. a th. *κτῆμι*. facit enim id aor. 2 *ἔκτην*, et med. *ἐκτάμην*. Quamquam Eust. præsentis temporis esse innuit, et pass. vocis. scribit enim e *κτῶ* fieri *κτῆμι*, unde particip. *κτᾶς*, ut *ιστᾶς*, et pass. *κτάμενος* ut *ιστάμενος*. Utitur certe Hom. passiva signif. Il. E. Τὸν μὲν, ἀλευόμενον, τὸν δὲ, κτάμενον παρ' ὀχεσφι, occisum.
Κτάν, Ion. et poet. sine augm. pro *ἔκταν*. hoc autem, Bæot. syncope pro *ἔκτασαν*, ut *ἔβαν* pro *ἔβασαν*. 3 pers. plur. aor. 2 *ἔκτην* e th. *κτῆμι*, Occido, ut *κτείνω*.
Κτανέεσθαι, Ion. et poet. dialysi diphthongi circumflexæ pro *κτανεῖσθαι*: aor. vel fut. 2 med. verbi

Gloss.

κτείνω facientis fut. 2 act. *κτανῶ*.
Κτανέοντες, itidem poet. et Ion. diphthongi circumflexæ dialysi pro *κτανούντες*. particip. act. fut. 2 *κτανῶ*, ex eod. th. *κτείνω*.
Κτάνθεν, Bæot. sync. simulque Ionica augmenti detractone, pro *ἐκτάνθησαν*: aor. 1 pass. indic. ab eod. *κτείνω* faciente præter. perf. act. *ἔκταγκα*.
Κτάσθαι, infin. aor. 2 med. a th. *κτῆμι*, unde supra particip. *κτάμενος*. Eust. exp. *πεφονεύσθαι*. At *κτᾶσθαι* est infin. verbi *κτάομαι*, per contr. e *κτάεσθαι*.
Κτάτο, Ion. et poet. augmenti detractone pro *ἔκτατο* 3 pers. sing. ejusdem aor. medii *ἐκτάμην*, ab eod. th. *κτῆμι*. Hes. pass. exp. *ἀπέθανεν*. At *κτᾶτο* pro *ἐκτάτο*, est imperf. pass. verbi *κτάομαι*.
Κτεάτισσε, itidem Ion. et poet. pro *ἐκτεάτισσε*, geminato etiam σ metri causa. aor. 1 act. verbi *κτεαρίζω*.
Κτείνωμι pro *κτείνοιμι* dici κατ' ἔκτασιν, Eust.
Κτενῶ, fut. 1 act. verbi *κτείνω*, Occidam.
Κτεριοῦσι, Attice pro *κτερίσουσι*. fut. 1 act. verbi *κτερίζω*. Suid. exp. *θάψουσι*.
Κτέωμεν, Ion. vocalis circumflexæ resolutione pro *κτῶμεν*. aor. 2 act. subj. modi a th. *κτῆμι*, quod derivant e *κτῶ* idem signif. quod *κτείνω*. Eust. ap. Hom. exp. *φονεύσωμεν*.
Κτήσομαι, fut. 1 med. verbi *κτάομαι*.
Κτίμενος, poet. pro *ἐκτισμένος*, ut *ἐληλάμενος* pro *ἐληλασμένος*. particip. præter. perf. pass. ab act. th. *κτίζω*.
Κυδανῶ, fut. 1 act. verbi *κυδαίνω*.
Κυεῖς, particip. aor. 2 pass. *ἐκύην*, ex act. th. *κυέω*, ut tradunt nonnulli: sed rarum ejus esse usum puto.
Κυήμεναι, Dor. pro *κυεῖν*, e *κυέω*.
Κύθον, *κύθες*, *κύθε*, Ion. pro *ἐκύνθον*, *ἐκύνθες*, *ἐκύνθε*: aor. 2 act. infin., a poet. th. *κεύθω* faciente fut. 2 *κυθῶ*, exemto ε e diphthongo, ut *ἐλευθω* facit *ἐλυθῶ*.
Κυκηθήτην, Ionice demto aug. pro *ἐκυκηθήτην*: aor. 1 pass. indic., a th. act. *κυκάω* faciente fut. 1 act. *κυκήσω*.
Κυνέουν, ap. Hes. legitur expositum *ἐφίλουν*: quod habet poet. pleon. τοῦ ε, et Ion. augmenti detractonem, pro *ἐκύνουν*, a th. *κυνέω*.
Κῦρε, Ion. et poet. pro *ἐκῦρε*: præter. imperf. verbi *κύρω*. Homerus, αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκκῆ, i. e. ἐπετύγχανε καὶ κατευστόχει.
Κύρσαι, aor. 1 act. infin., Æol. more pro *κῦραι*. faciunt enim Æoles fut. 1 verbi *κύρω*, non *κυρῶ*, sed *κύρσω*. Unde et particip. *κύρσας*. Ambo ap. Hom.
Κῦσε s. *Κῦσεν*, poet. et Ion. augmenti detractone pro *ἐκύνσε*: aor. 1 act. verbi *κύνω*. Homi., *Κῦσε* δέ μιν κεφαλὴν. Inde et imper. *κῦσον*, quo Aristoph. utitur in N. *Κῦσόν με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν*.

Λ.

Λάβε, itidem ap. poetas legitur pro *ἔλαβε*: aor. 2 act. indic., a v. *λαμβάνω* faciente fut. 2 act. *λαβῶ*, ex inus. th. *λήβω*, unde et fut. 1 mutuatur. *Λαβέ* autem, imper. est ejusdem th. in eod. tempore, Atticam habens mutationem accentus, ut *εἰπέ*, et similia. Ex hoc porro aor. 2 *ἔλαβον*, est præterea opt. *λάβοιμι*, subj. *λάβω*, infin. *λαβεῖν*, particip. *λαβών*.
Λάβησι, Ion. et poet. paragoge τοῦ σι, pro *λάβη*, ut *εἰπῆσι* pro *εἰπη*. 3 pers. sing. aor. 2 act. conj. modi, ab eod. th.
Λαζοῖατο, Ion. pro *λάζοιντο*: præter. opt. pass. a th. poet. *λάζομαι*. e quo est et imperf. *λάζετο*, augmento carens more poet. et Ion., pro *ἐλάζετο*.
Λαήμεναι, Dor. pro *λάειν*. Hes. exp. *φθέγγεσθαι*, qui *λάε* (poet. et Ion. carens augmento pro *ἐλαε*) exp. itidem *ἐφθέγγετο*, *ἐψόφησε*, afferens hoc hemistichium, ὁ μὲν λάε νεβρόν ἀπάγχων. A th. *λάω*: quod tamen et alias habet signif.
Λάθε, Ion. et poet. abjecto augm. pro *ἔλαθε*: aor. 2 act. indic. a th. *λανθάνω* faciente fut. 2 *λαθῶ*, ex inus. v. *λήθω*. Est alioqui *λάθε* etiam imper. ejusdem th. in eod. tempore. Ex hoc porro aor. 2

5 A

- ἐλαθον, est optat. λάθοιμι, subj. λάθω, infin. λαθεῖν, particip. λαθών. et in media voce ex ἐλαθόμην est imper. λαθοῦ, opt. λαθοίμην, subj. λάθωμαι, infin. λαθέσθαι, particip. λαθόμενος.
- Λάκε, aor. 2 act. verbi λακέω. unde et infin. λακεῖν.
- Λαμπετών, poet. pleon. του ο pro λαμπετών, a th. λαμπετάω.
- Λαμφθείη, aor. 1 pass. opt. modi, Ion. pro ληφθείη, a th. λάμβω. Sic in infin. iidem dicunt λαμφθῆναι pro ληφθῆναι, et λαμφθεις pro ληφθεις. Itidemque in fut. 1 med. λάμφομαι pro λήψομαι. Quæ frequentia sunt ap. Herod.
- Λάξασθαι, quod Hes. affert pro κληρώσασθαι, Dor. est pro λήξασθαι. hoc autem λήξασθαι est aor. 1 med. inf., ex inus. th. λήχω, e quo λαγχάνω sua tempora mutuatur. Ex Herod. quoque affertur verbale λᾶξίς pro λήξις, exponiturque μερισμός, κλήρος.
- Λαπῆναι, aor. 2 pass. infin., a th. act. λάπτω.
- Λαχεῖν, aor. 2 act. infin., a th. λαγχάνω, faciente fut. 2 act. λαχῶ, ex inus. v. λήχω. Unde et particip. λαχών.
- Λαχῆνας, particip. aor. 1 act. a th. λαχαίνω.
- Λαχοίην, λαχοίης, λαχοίη, Att. formatione usurpari ajunt pro λαχοῖμι, λαχοῖς, λαχοῖ, ut ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, pro ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ. fut. 2 act. opt. modi, a th. λαγχάνω, faciente fut. 2 λαχῶ, et aor. 2 ἐλαχον, a v. inusitato λήχω.
- Λαψεῦμαι, s. λαψοῦμαι, λαψῆ, λαψεῖται, Dorice pro λήψομαι, λήψῃ, λήψεται. fut. 1 med. verbi λαμβάνω e λήβω.
- Λεάναι, aor. 1 act. infin. modi, a th. λεαίνω.
- Λεγόμεθεν, Æol. pro λεγόμεθα, ut φερόμεθεν pro φερόμεθα. Iidem vicissim pro ὕπισθεν et ἄτερθεν dicunt ὅπισθα et ἄτερθα, Etym.
- Λειοῦμαι, Dor. et Ion. pro λειοῦμαι, ex act. th. λειόω.
- Λείρναι, poet. et Ion. demto augm. pro ἐλείρναι: aor. 1 act. verbi λειαίνω. Unde et particip. λειρνας.
- Λεῖπε, itidem sine augm. pro ἔλειπε: et λείπετο pro ἐλείπετο: præter. imperf. act. et pass. verbi λείπω et λείπομαι.
- Λείπωσα, Dor. pro λείπουσα: particip. fem. verbi λείπω.
- Λεῖψαν, poetice et Ion. sine augm. pro ἔλειψαν: aor. 1 act. verbi λείπω.
- Λέκτο, itidem pro ἐλέκτο s. ἐλέλεκτο dicitur: plusquamperf. pass. verbi act. λέγω.
- Λελάβησι, Ion. anadiplosiasmo et paragoge τοῦ σι, pro λάβη: aor. 2 act. subj., a th. λαμβάνω, faciente fut. 2 λαβῶ, et aor. 2 ἐλαβον. Sic λελαβόμην dicitur pro ἐλαβόμην, et λελαβέσθαι pro λαβέσθαι.
- Λελάβηκε, pro εἰληφε, præter. perf. act. e th. λαβέω. sc. τοῦ δευτέρου μέλλοντος λαβῶ, ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστώτα. quod in aliis quoque fieri notum est.
- Λέλαθα, præter. med. verbi λανθάνω s. λήθω, Dor. pro λέληθα. unde ap. Pind. ἐπιλέλαθα. Ex hoc vero præter. λέλαθα fit th. λελάθω, more Siculo. Solent enim ii e præteritis formare themata præter. ut πεποιήκω e πεποιήκα, δεδύκω e δέδυκα. Var. ex Eust.
- Λέλαθον, anadiplosiasmo Ion. pro ἐλαθον: aor. 2 act. indic. a th. λανθάνω, faciente fut. 2 λαθῶ, et aor. 2 ἐλαθον, ex inus. v. λήθω. Sic λελαθόμην pro ἐλαθόμην, et λελαθοντο pro ἐλάθοντο, et λελαθέσθαι pro λαθέσθαι, et λελάθη pro λάθη.
- Λέλακα, præter. med. verbi λακέω: unde particip. fem. gen. λελακῦια. Quidem tamen hoc particip. e λεληκῦια factum volunt per systolen: id autem, e λελαληκῦια per sync.
- Λελάσθαι, Dor. pro λελησθαι: præter. perf. pass. infin., e th. act. λήθω, faciente præter. perf. pass. indic. λέλησμαι. Sic λέλασται dicitur pro λέλησται, et λελασμένος pro λελησμένος, ap. Hom. λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει. Nisi e th. λάθω derivare malis.
- Λέλαχα, (ut λέλαθα) præter. med. verbi activi λαγχάνω, facientis fut. 2 λαχῶ, ex inus. th. λήχω.
- Λελαχίσωμεν, quod Hes. exp. λαχεῖν ποιήσωμεν, est aor. 1 act. subj., a th. λελαχέω, facto e præter. med. λέλαχα, ut λελάθω fit e λέλαθα, more Siculo, qui e præteritis faciunt themata præter. temporis.
- Λελάχωσι, Ion. anadiplosiasmo pro λάχωσι. ut supra
- λελάθωσι pro λάθωσι: aor. 2 act. subj., a th. λαγχάνω faciente fut. 2 λαχῶ, ex inus. λήχω.
- Λέληθα, præter. med. verbi λανθάνω s. λήθω.
- Λέληκα, præter. med. verbi ληκέω. unde particip. λεληκῶς, et ap. Hesiod. in 2 pers. λέληκας, in Erg. Δαιμονίη τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἄρειων. Ubi tamen et λέλακας scribitur. Sunt qui hoc λέληκας ex λελάληκας per sync. factum dicant. Sed quid opus est e longinquo originem petere, cum habeamus in propinquo verbum ληκέω, cujus Hes. meminuit, ληκεῖ, afferens pro βοᾷ et κροτεῖ: et ληκοῦσι in ead. signif.
- Λέλημμαι, præter. perf. pass. verbi λαμβάνω e λήβω.
- Λελησθαι, præter. perf. pass. infin., a th. act. λήθω s. λανθάνω. facit enim id præter. pass. indic. λέλησμαι: unde et particip. λελησμένος.
- Λελησθαι autem, per synæresin dictum est pro λελησθαι, itidemque λελησμένος pro λελησμένος. quæ sunt præter. perf. pass. e th. λήζω pro ληῖζω.
- Λέληφα, præter. perf. act. verbi λαμβάνω e λήβω. Sic λέληφα e λήχω.
- Λελημένος, particip. præter. perf. pass. ex act. th. λῶ, facto e λῶ. Il. M. Βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελημένοι.
- Λέλογα, præter. med. verbi act. λέγω, verso e in σ, ut in λέλοπα ex λέπω.
- Λέλογχα, præter. act. verbi λαγχάνω s. λήχω, contra regulam formatum tanquam e λέγγω. Od. Δ. τιμὴν δὲ λελόγγασιν ἴσα θεοῖσι. Unde particip. λελογγῶς, et fem. gen. λελογγῦια. At λελογγωμένος, est particip. præter. perf. pass. a th. act. λογχόω.
- Λέλοιπα, præter. med. verbi act. λείπω, mutatum habens ei in οι, ut πέποιθα e πείθω. Unde particip. λελοιπῶς.
- Λελουμένος, particip. præter. perf. pass. e th. act. λούω.
- Λέλοχα, præter. perf. act. verbi λέγω, habens Att. τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, ut λέλοπα e λέπω. Unde particip. λελογῶς, et fem. gen. λελογῦια.
- Λελύμασμαι, præter. perf. pass. verbi act. λυμαίνω.
- Λέλυνται, præter. perf. pass. verbi act. λύω. Et in plusquamperf. λέλυντο, plur. Unde et infin. λελύσθαι, et particip. λελυμένος. Hom. vero ἐέλυντο usurpavit etiam pro λυθεῖεν s. λύοντο, indicativo usurpato pro optativo, ut annot. Eust. in Od. Σ. Νεώοιεν κεφαλὰς, ἐέλυντο δὲ γνῖα ἐκάστων.
- Λέξω, imper. præter. e th. λέξομαι, quod e fut. in præter. abiit. ut βήσσο, δύσσο, itidem e futuris sunt, quæ eἰς ἐνεστώτας ἀνέδραμον.
- Λέξουντι, Dor. pro λέξουσι. fut. 1 act. verbi λέγω.
- Λευκανθεῖς, part. aor. 1 pass. e th. act. λευκαίνω.
- Λεχώντο, poet. pleon. τοῦ ο, et Ion. detractioe augmenti, dicitur pro ἐλεχώντο, a th. λεχάομαι. Hes.
- Λεῶμι ap. Eund. legitur, exp. θέλοιμι. quod per contr. est e λεάοιμι, opt. verbi λεάω.
- Λῆ, Dor. pro θέλει. Itidemque λῆς pro θέλεις. ut in illo hemistichio chorico, αἱ δὲ λῆς, ἀνγάζεο. E th. λάω.
- Λήισσατο, poet. pro ἐλήισατο, abjecto augm. et geminato σ metri causa. aor. 1 med. verbi act. ληῖζω.
- Λῆξαν, itidem poet. et Ion. pro ἐληξαν: aor. 1 act. verbi λήγω facientis fut. 1 λήξω. unde et in opt. λήξαιμι χειρας φόνου ap. Hom. Alioqui λήξασθαι est etiam aor. 1 med. verbi λαγχάνω e λήχω. unde et verbale λῆξις.
- Λῆς, Dor. pro θέλεις, ut paulo supra dixi. e th. λάω faciente in 2 pers. λάεις, et Dor. contractione λῆς, ut γελῆς est e γελᾷς.
- Λήσομαι, fut. 1 med. verbi λανθάνω e λήθω. At λησμένη, Ion. more abjecto augm., est pro λελησμένη: particip. præter. pass. λέλησμαι, ex eod. th.
- Λησῶ, Dor. pro λήσω. fut. 1 act. verbi λήθω.
- Λῆτο Hes. affert pro ἐπελάθετο, quod forsitan per sync. usurpatum est pro λήθετο, vel pro λέληστο, demto augm. et exemto σ.
- Ληφθεις, particip. aor. 1 pass. e th. act. λαμβάνω, faciente fut. 1 act. λήψω, ex inus. th. λήβω. Ejusdem aor. 1 infin. est ληφθῆναι.
- Λήψομαι, fut. 1 med. verbi λαμβάνω e λήβω.
- Λίγξε, poet. vel Ion. pro ἐλίγξε: aor. 1 act. verbi

inus. λιγγω.
 Λίπε, itidem pro ἐλίπε dicunt iidem poetæ. quod est aor. 2 act. verbi λείπω, facientis fut. 2 λιπῶ. unde optat. λίποιμι, conj. λίπω, infin. λιπεῖν, particip. λιπών: et med. ἐλιπόμην, imper. λιποῦ, opt. λιπόμην, subj. λίπωμαι, infin. λιπέσθαι, particip. λιπόμενος. Sed et λιπόμην sine augm. ap. poetæ reperitur pro ἐλιπόμην.
 Λιπών, poet. pleon. τοῦ ο pro λιπών: particip. præsentis verbi act. λιπάω.
 Λισσέσκετο, Ion. ap. Hom. pro ἐλίσσετο, abjecto primum augm., deinde inserto σκε ante το. præter. imperf. pass. verbi λίσσομαι.
 Λιτέσθαι, aor. 2 med. infin., a th. λίτομαι.
 Λόεν, aor. 2 act. indic. verbi poetici λοέω, e quo per contr. λούω.
 Λόεσαν, aor. 1 act. ejusdem verbi, augmento carens geminatumque metri causa σ habens pro ἐλόεσαν. Unde infin. λοέσσαι, et particip. aor. 1 med. λοεσσάμεναι. Item fut. 1 med. indic. λοέσσεται pro λοέσεται.
 Λοῦμαι, Att. sync. pro λούομαι. itidemque λοῦται pro λούεται, ἐλούμην pro ἐλούομην, ἐλοῦτο pro ἐλούετο: et in infin. λοῦσθαι pro λούεσθαι, ac in particip. λούμενος pro λουόμενος.
 Λύθεν, Bæot. sync. et Ion. augmenti detractio dicitur pro ἐλύθησαν. aor. 1 pass. indic. a th. act. λύω.
 Λύμην ap. Hom. pro λυθείην s. λελυμένος εἶην. Π. Φ. Νῦν δὲ λύμην τρίς τόσσα πορών. præter. perf. s. plusquamperf. opt. pass. pro λελύμην. secundum alios aor. 2. med. opt. modi, ut θείμην, e th. λῦμι. in qua sententia Eust. est.
 Λυμηνάμενος, particip. aor. 1 med. e th. λυμάλνω faciente aor. 1 indic. ἐλύμηναι.
 Λυντο, Ion. pro λέλυντο s. ἐλέλυτο, abjecto augm. præter. plusquamperf. pass. a th. act. λύω.
 Λύσε, itidem Ion. et poet. sine augm. pro ἔλυσε, et λύσαι pro ἔλυσαν. aor. 1 act. ejusdem verbi λύω. unde et in aor. 1 opt. λύσαιτε, et particip. λύσας.
 Λυσσῆν, Dor. pro λυσσᾶν. infin. act. verbi λυσσάω.
 Λυσσών, poet. pleon. s. Ion. dissolutione vocalis circumflexæ, pro λυσσῶν. particip. præsentis a th. λυσσάω.
 Λύτο, Ion. et poet. sine augm. pro λέλυτο s. ἐλέλυτο. præter. plusquamperf. pass. verbi act. λύω. Quidam pro ἐλύετο usurpatum ajunt per sync. vel synæresin.
 Λώντι, Dor. pro λῶσι. quod contr. est e λάουσι 3 pers. plur. verbi λάω, i. q. θέλω. unde et particip. fem. λῶσα, quod est θέλουσα.

M.

Μαθήσομαι, fut. 1 med. verbi act. μαθάνω ex inus. th. μαθέω.
 Μαθών, particip. aor. 2 act. ejusdem th. itidem e μαθέω vel etiam μήθω. facit enim fut. 2 μαθῶ, aor. 2 ἔμαθον, unde opt. μάθοιμι, subj. μάθω, et infin. μαθεῖν.
 Μαιμών, poet. pleon., vel Ion. vocalis circumflexæ resolutione, pro μαιμῶν, itidemque μαιμώσα pro μαιμῶσα, a th. μαιμάω. At μαιμῶν et μαιμώουσα sunt a th. μαιμῶω.
 Μανείσα, particip. ex ἐμάνην aor. 2 pass. verbi μαίνομαι.
 Μανοῦμαι, fut. 1 vel 2 med. e th. μαίνομαι. unde aor. 2 ἐμανόμην. At μανήσομαι est fut. 2 pass. ex aor. 2 pass. ἐμάνην.
 Μακαρίω, Att. pro μακαρίσω, fut. 1 act. verbi μακαρίζω.
 Μακῶν, particip. aor. 2 act. a th. μηκάω. Exp. etiam eis μηκος ἑκταθεῖς, quasi e μηκέω vel μακέω.
 Μάνυσον, Dorice pro μήνυσον: aor. 1 act. imper., a Dor. th. μανύω pro μηνύω.
 Μαρανθῆναι, aor. 1 pass. infin., a th. act. παραίνω.
 Μαρπέειν, Ion. diphthongi circumflexæ resolutione pro μαρπεῖν: aor. vel fut. 2 act. infin. verbi μάρπτω.
 Μαρνεται, Dorice ap. Theocr. pro μνηνεται, a Dor. th. μαρνώμαι pro μνηνώμαι.

Α Μαστίσδοιεν, Dorice itidem pro μαστίζοιεν, a th. μαστίσδω pro μαστίζω.
 Μαχείόμενος, poet. epenthesei τοῦ ι. metri causa pro μαχέόμενος, e th. μαχείομαι pro μαχέομαι.
 Μαχέοιτο, Ion. diphthongi circumflexæ resolutione pro μαχόιτο: præsentis opt. pass. a th. μαχέομαι.
 Μαχεσαίμην, aor. 1 med. opt., a th. μάχομαι s. μαχέομαι faciente fut. 1 med. μαχέσομαι. Alioqui facit et μαχήσομαι, unde præter. perf. μεμάχημαι.
 Μαχοῦμαι, fut. 2 med. verbi μάχομαι s. μαχέομαι. cujus usus ap. optimos quosque scriptt. est, ut tradunt Gramm.
 Μεγαλίζεο, Ion. diphthongi dissolutione pro μεγαλίζω. præsentis imper. pass. a th. act. μεγαλίζω.
 Μεδόιατο, Ion. pro μέδουντο, præsentis opt. pass. a th. μέδομαι.
 Μεθήκεν, aor. 1 act. verbi μεθήμι facientis fut. 1 μεθήσω e μεθέω. habet vero Ionicam vocalis circumflexæ dissolutionem pro μεθήκεν. estque irregularis pro μεθήσε, ut ἔθηκα et ἔδωκα pro ἔθησα et ἔδωσα reperiuntur.
 Ρ Μεθεῖλε, aor. 2 act. verbi act. μεθαίρω, ex inus. th. μεθέλω.
 Μεθειμένος, particip. præter. perf. pass. a th. act. μεθήμι. facit enim id μεθεῖμαι in præter. perf. pass. unde præter. plusquamperf. μεθείμην.
 Μεθεῖναι, aor. 2 act. infin. ex eod., ut θεῖναι e τίθημι est. Unde et particip. μεθείς.
 Μεθεῖτε, per sync. pro μεθεῖτε, ut θεῖτε pro θείτε, more Att. aor. 2 act. opt. modi, ab eod.
 Μεθείω, poet. vel Ion. pro μεθῶ: primum enim vocalem circumflexam ῶ resolvunt in ἔω, deinde ι metri gratia inserunt. aor. 2 act. subj. modi, ex eod.
 Μεθελεῖν, aor. 2 act. infin., a th. μεθαίρω mutuante fut. 2 ex inus. μεθέλω.
 Μεθέμεν, Ion. pro μεθεῖναι, ut θέμεν pro θεῖναι. aor. 2 act. infin. e μέθειμι.
 Μεθέξομαι, fut. 1 med. verbi act. μετέχω.
 Μέθες, aor. 2 act. imper. modi e th. μεθήμι. cujus 2 pers. plur. μέθετε. E medio autem aor. 2 μεθέμην est 2 pers. plur. μέθεσθε, et infin. μεθέσθαι.
 C Μεθεστάναι, præter. perf. infin. modi e th. μεθίστημι, per contr. pro μεθεσταῖναι.
 Μεθέστηκα, præter. perf. act. ejusdem th. unde particip. μεθεστηκώς et per sync. μεθεστώς.
 Μεθήκα, aor. 1 act. verbi μεθήμι facientis fut. 1 μεθήσω e μεθέω: irregularis pro μεθήσα, ut ἔθηκα pro ἔθησα. At μεθήκειν est infin. verbi μεθήκω.
 Μεθής, 2 pers. sing. aor. 2 act. subj., ab eod.
 Μεθήσει, fut. 1 act. ejusdem th. e μεθέω. unde et infin. μεθήσειν.
 Μεθησέμεν, Ion. pro μεθήσειν, de quo jam dixi.
 Μεθίει, præter. imperf. verbi μεθήμι e μεθιέω, ut ἐτίθει e τίθω.
 Μεθιέμεναι, Dor. pro μεθιέναι, quod est præsentis infin. ex eod. th. ut τιθέναι.
 Μεθίεν, Bæot. sync. pro μεθίεσαν. 3 pers. plur. aor. 2 act. indic. ab eod.
 Μεθῶ, aor. 2 act. subj., ab eod.
 Μελίσσο, Ion. diphthongi resolutione pro μελίσσου. præter. imper. pass. a th. μελίσσομαι. Item Ion. augmenti detractio μελίζατο pro ἐμελίζατο, in aor. 1 med. iudic. modi, ab eod. th.
 Μείνας, particip. ex ἔμεινα, aor. 1 act. indic. modi, a th. μένω.
 Μείρεται ajunt accipi interdum pro ἰμείρεται, primæ syllabæ aphæresi. alioqui est et a th. μείρομαι.
 Μελήσει, fut. 1 act. impers. verbi μέλει, tanquam e μελέει. Similiter μέλομαι facit μελήσομαι, e μελέομαι.
 Μελίσδεις, Dor. pro μελίζεις, e Dorico th. μελίσδω pro μελίζω.
 Μελλήσω, fut. 1 act. verbi μέλλω, ex inus. th. μελλέω.
 Μελόντων, Att. pro μελέτωσαν, curæ sint: gen. plur. particip. masc. usurpato pro 3 plur. imper. a v. impers. μέλει.
 Μεμάσσι, per sync. pro μεμάκασι, a th. μάω, unde fit μαιμάω. Similiter μέμαμεν per sync. dicitur pro μεμάκαμεν. At μεμάμεν, infin. Ion. vel Dor. est pro μεμαῖναι. Rursum in particip. quoque μεμαῶς

- et μεμανῖα syncope est pro μεμακῶς et μεμακνῖα: A quorum ambo leguntur ap. Hom.
- Μεμάθηκα, præt. perf. act. verbi μαθάνω ex inus. th. μαθέω.
- Μεμακνῖαι, particip. e μέμακα præt. med. verbi μηκάω, habente systolen τοῦ η, pro μέμηκα.
- Μέμαρπον, Ion. pleon. pro ἔμαρπον, ut λέλαβον pro ἔλαβον. aor. 2 act. verbi μάρπτω. at μεμαρπῶς est particip. e μέμαρπα præt. med. ejusdem th.
- Μέμασαν, per sync. dictum videtur pro μεμάκεσαν s. μεμάκεσαν, ut μέμαμεν pro μεμάκαμεν, a th. μάω. apud Il. H. ἐν δ' ἄρα θυμῷ Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἥδὲ μάχεσθαι, Promti erant et cupiebant.
- Μεμαῶς, particip. e præt. μέμαα. de quo paulo supra in μεμάασι.
- Μέμβλεται, syncope et pleonasmo τοῦ β dici pro μεμέλγεται, Eust. Itidemque μέμβλετο pro μεμέλγτο. Quin et μέμβλω th. e μέλω facit diplasiasmo τοῦ μ, et παρενθέσει τοῦ β, euphoniæ gratia.
- Μέμβλωκε quoque dicitur pro μεμόλκε s. παρήλθε: ut ap. Od. P. δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα Ἥμαρ. Est autem syncope in hoc μέμβλωκε pro μεμόλκε, pleonasmusque τοῦ β, et τροπή τοῦ η εἰς ω. a th. μολέω.
- Μεμένηκα, præt. perf. verbi μένω, ut νέμω facit νενέμηκα, τοῦ μέλλοντος ανατρέχοντος εἰς ἐνεστώτα. fut. enim μενῶ facit, quasi præsens, aliud fut. μενήσω, e quo præt. hoc μεμένηκα.
- Μεμετρέαται, Ion. pro μεμέτρηνται, ut πεποιέαται pro πεποίηνται. 3 pers. plur. præt. perf. pass. a th. act. μετρέω.
- Μέμηκε, præt. perf. med. verbi μηκάω: unde particip. μεμηκῶς. pro quibus μέμακε etiam dicitur et μεμακῶς, facta systole vocalis longæ.
- Μέμηλε, præt. med. verbi impers. μέλει, habens ectasin vocalis brevis pro μέμελε. Quidam tamen e μεμέλκε per syncopen factum volunt. Unde subj. μεμήλη. Est vero et particip. μεμηλῶς e μέλω, signif. φροντίζων, ἐπιμελούμενος.
- Μέμνηνα, præt. med. verbi μαινομαι.
- Μεμίασμαι s. Μεμίαμμαι, præt. perf. pass. verbi act. μαιίνω.
- Μέμιγμαι, præt. perf. pass. verbi act. μίγνυμι ex inus. th. μίγω. unde et infin. μεμίχθαι.
- Μεμνέωτο, factum ajunt Gramm. vett. vel e μεμνέοιτο, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο, vel a μεμνῶτο, ἐπενθέσει τοῦ ε, ut θέωμεν Iones dicunt pro θῶμεν, resoluta vocali circumflexa. a quo posteriore est ap. Soph. Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα. Quidam anadiplasis Ion. usurpatum ajunt pro μνῶτο, quod est 3 pers. sing. præs. opt. contr. e μνάοιτο, habereque itidem dialysin Ion. diphthongi circumflexæ.
- Μέμνη, pro μέμνησαι usurpatum reperitur, per contr. hujusmodi. Iones primum μέμνηαι dicunt pro μέμνησαι: e quo per systoleu fit μέμνεαι, vocali longa conversa in brevem: inde postea per contr. μέμνη, Att. more ε et α in η coalescentibus, et i quod remansit, subscripto.
- Μέμνηκα, pro μεμένηκα dici per sync. tradunt nonnulli e recentioribus, tuncque est præt. perf. act. verbi μένω.
- Μέμνημαι, præt. perf. pass. verbi μνάομαι, usurpatum tamen pro præsenti, ut ἤμαι.
- Μεμνήμην, μεμνήο, μεμνήτο, præt. perf. pass. opt. modi, ab eod. th. vel etiam a μιμνήσκομαι. Aristoph. Pl. Ἴνα τοῦμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνήτό μου, Mei meminerit. προπερισπᾶσθαι autem hoc μεμνήτο Suid. annotat ex Homericæ Herodiani prosodia.
- Μεμοίραται, præt. perf. pass. verbi μοιράομαι: unde et particip. μεμοιραμένος.
- Μέμονα, μέμονας, μέμονε: præt. med. verbi μένω.
- Μέμορα, præt. med. verbi μείρω, ut σπείρω facit ἔσπορα.
- Μέμορται, per sync. pro μεμόρηται, hoc autem pro μεμοίραται. Sic μεμορμένον pro μεμορημένον. Anud. Suid. et Var.
- Μέμυκε, præt. med. verbi μυκάω, ut μέμυκε a μηκάω est. Est etiam præt. perf. act. verbi μύω, unde particip. μεμυκῶς.
- Μέμφεται, Ion. diphthongi dissolutione pro μέμφη, a th. μέμφομαι.
- Μεμῶς, pro μεμαῶς, absorpto α, ut ἐστῶς ex ἐσταῶς.
- Μενέγνα, aor. 1 act. verbi μενεαίνω, Ion. habens augmenti detractionem pro ἐμενέγνα. Sic μενέαινε pro ἐμενέαινε.
- Μενέω, Ion. vocalis circumflexæ dialysi pro μενῶ: fut. 1 vel 2 act. verbi μένω.
- Μεταείσεσθαι, poet. pro μετείσεσθαι, quod est fut. 1 med. infin. vel a μέτειμι e μετεῖω, vel a μετεῖδω, unde ab Hes. exp. non solum μετελθεῖν, sed etiam μεταγνῶναι. quanquam sine diphthongo μεταίσεσθαι ap. eum scriptum sit.
- Μετάλμενος, per sync. pro μεθαλλόμενος, mutata simul aspirata in tenuem, ut in ἐπάλμενος.
- Μήδεο, Ionica diphthongi resolutione pro μήδον. præs. imper. a th. μήδομαι.
- Μήσατο, Ion. augmenti sublatione pro ἐμήσατο. aor. 1 med. e th. μήδομαι vel μήθω.
- Μῆστο, Ion. itidem augmenti detractione pro μέμηστο s. ἐμέμηστο: plusquamperf. pass. ab eod. th.
- Μιανῶ, fut. 1 vel 2 act. verbi μαιίνω.
- Μιγείς, particip. aor. 2 pass. ex act. th. μίγνυμι faciente fut. 2 act. μιγῶ, ex inus. th. μίγω, unde aor. 2 ἔμιγον, et pass. ἐμίγη.
- Μιγέωσι, Ion. vocalis circumflexæ resolutione pro μιγῶσι. aor. 2 pass. subj. ab eod. th.
- Μιγήμεναι, Dor. pro μιγήναι: infin. ejusdem aor. 2 pass. ab eod. th.
- Μιγήσομαι, fut. 2 pass. ex eod. aor.
- Μίζω, fut. 1 act. ejusdem th. μίγνυμι, ex inus. th. μίγω.
- Μίσγειαι, Ion. diphthongi resolutione pro μίσγη, 2 pers. sing. verbi μίσγομαι.
- Μισηθεῖς, particip. aor. 1 pass. a th. act. μισέω.
- Μιχθεῖς, particip. aor. 1 pass. a th. act. μίγνυμι faciente fut. 1 μίξω, ab inus. μίγω, unde præt. perf. pass. μέμιγμαι.
- Μνάα, poet. pleon. τοῦ α pro μνᾶ. hoc autem μνᾶ, est vel 2 personæ thematis μνάομαι, per contr. e μνάη, vel 3 sing. e th. act. μνάω, per contr. e μνάει.
- Μναμονεύθημεν, Dor. pro ἐμνημονεύθημεν, sublato simul augm. aor. 1 pass. a th. act. μναμονεύω pro μνημονεύω.
- Μνησαίατο, Ion. pro μνήσαιντο. aor. 1 med. opt. a th. μιμνήσκομαι s. μνάομαι.
- Μνησάσκετο, Ion. pro ἐμνήσατο, abjecto primum augm., deinde inserta syll. σκε. aor. 1 med. indic. ab eod. th.
- Μνησθεῖς, particip. aor. 1 pass. ab eod. th. Facit enim ἐμνήσθην. Unde et fut. 1 pass. μνησθήσομαι. Ab eod. est imper. μνήσθητι, opt. μνησθήην, subj. μνησθῶ, infin. μνησθῆναι.
- Μνήσομαι, fut. 1 med. ejusdem th. μιμνήσκομαι s. μνάομαι. e quo et aor. 1 infin. μνήσασθαι.
- Μνώεο, Ion. diphthongi dissolutione pro μνώον. præs. imper. modi a poet. th. μνώομαι.
- Μνώοντο, poet. pleon. τοῦ ο pro μνῶντο. præt. imperf. verbi μνάομαι, augmento carens. Nisi e th. μνώομαι esse malis.
- Μολῶν, particip. aor. 2 act. a th. μολέω.
- Μόρξαι, aor. 1 act. infin. verbi μόργνυμι ex inus. th. μόργω.
- Μοχθίζοντι, Dor. pro μοχθίζουσι. a th. μοχθίζω.
- Μυδόωσαν, poet. pleon. pro μυδῶσαν: particip. fem. gen. a th. μυδάω.
- Μύθεαι, ap. Suid. legitur expositum λέγεις. Ion. autem habet diphthongi resolutionem pro μύθη, e th. μύθομαι. pro quo solet usurpari frequentius μυθέομαι.
- Μυθήσατο, Ionice omisso augm. dicitur pro ἐμυθήσατο, estque aor. 1 med. verbi poet. μυθέομαι.
- Μύκε, Ion. augmenti detractione pro ἔμυκε: aor. 2 act. verbi μυκάω. Sic in aor. 1 med. ab eod. dicitur μυκήσατο pro ἐμυκήσατο. Et rursum in 3 pers. plur. aor. illius sec. act. μύκον pro ἔμυκον. ut Il. Θ. Αὐτόματα δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ.
- Μύσαν, itidem pro ἔμυσαν: aor. 1 act. verbi μύω.

pro quo alicubi et *μύσαν* reperitur σ geminato A metri causa.
Μωρανθεις, particip. aor. 1 pass. *ἐμωράνθην*, ex act. th. *μωραίνω*.

N.

Ναιετάσκε, Ionice pro *ναιέτας* s. *ἐναιέταε*, abjecto primum augm., deinde annexo illo *σκε*. præf. imperf. poet. verbi *ναιετάω*.

Ναιετάωσι, poet. pleon. τοῦ α, vel Ion. vocalis circumflexæ resolutione, pro *ναιετώσι*. ab eod. th.

Νάσατο, poet. et Ion. itidem augm. detracto pro *ἐνάσατο*. aor. 1 med. verbi *νάω*. unde et infin. *νάσασθαι*.

Νάσθην, itidem pro *ἐνάσθην*, aor. 1 pass. indic. ab eod. th.

Νάσσα, itidem pro *ἐνασσα*. aor. 1 act. ejusdem th., habens præterea geminatum metri causa σ, pro *ἐνασα*.

Νέαται, Ionice detracto augm. dicitur pro *νενέαται*, quod vide infra. Alioqui *νέαται* est etiam nomen fem. gen. a masc. *νέατος*.

Νέηαι, Ion. paragoge pro *νέη*. 2 pers. præf. subj. pass. a th. *νέομαι*.

Νεκέεσκεν, Ion. pro *ἐνέκειε*, abjecto primum augm., deinde annexo *σκε*. præf. imperf. act. verbi poet. *νεκείω*.

Νεκείησι, Ion. paragoge pro *νεκείη*. præf. subj. act. ab eod. *νεκείω* poetice metri causa usurpato pro *νεκείω*, inserto ι.

Νείκησεν et *Νέικεσεν*, Ion. augmenti detractorem habent pro *ἐνείκησεν* et *ἐνέικεσεν*, ambo aor. 1 act. a th. *νεικέω* faciente fut. 1 act. et *νεικήσω* et *νεικέσω*. Sed et *νέικεσσε* metri causa geminato σ dicitur pro *ἐνέικεσσε*.

Νεῖμεν, itidem pro *ἐνεῖμεν*. aor. 1 act. verbi *νέμω*, unde et particip. *νέμω*. Itidem med. voce *νείματο* pro *ἐνείματο*, ab eod. th. et in eod. temp.

Νείσσαι, Ion. diphthongi dissolutione pro *νέισσαι*. 2 pers. sing. præf. temp. a th. *νέισσομαι*. Sic in C Imper. *νέισσο* dicitur pro *νέισσον*.

Νεῖται, per contr. e *νέεται*, a th. *νέομαι*.

Νεμηθεῖς, particip. aor. 1 pass. *ἐνεμήθην*, ab act. th. *νέμω* faciente præf. perf. act. *νενέμηκα*, pass. *νενέμημαι*.

Νεμήσασθαι, aor. 1 med. infin. modi, e *νεμῶ*, fut. act. verbi *νέμω* transeunte in præf. temp.

Νένασται, præf. perf. pass. verbi act. *νάω*, signif. inter alia *σπεύω*, ut tradunt Gramm. quidam.

Νενέαται, Ion. pro *νένηνται*: 3 pers. plur. præf. perf. pass. *νένημαι*, ex act. th. *νέω* faciente fut. 1 act. *νήσω*. Ion. præterea ἀφαιρέσει ἀναδιπλασιασμοῦ, qui augmenti locum tenet, *νέαται* dicitur.

Νενέμηκα, præf. perf. act. verbi *νέμω*, e fut. circumflexo *νεμῶ*, faciente e se aliud fut. *νενήσω*, unde aor. 1 med. infin. *νενήσασθαι*.

Νένημαι, præf. perf. pass. verbi act. *νέω*: *νένησμαι* autem, verbi act. *νήθω*.

Νένοφα, præf. perf. med. verbi act. *νέφω*, Eust.

Νενώμεθα, quod Hes. et Suid. afferunt pro *διανενοήμεθα*, habet contr. s. synæresin Ion. pro *νενοήμεθα*. Itidemque *νένωται*, quod idem Hes. exp. *ἐν νῶ* ἔχει, factum est Ionice e *νενόηται*. Ambo præf. perf. pass. a th. act. *νοέω* faciente fut. 1 act. *νοήσω*.

Νεύμαι, Dor. vel Ion. pro *νέομαι*.

Νεῦσεν, Ion. et poet. pro *ἐνευσε*, sublato augm. aor. 1 act. verbi *νέω*, Nuo. At *νευσόμεθα*, Hesychio *νηζόμεθα*, est fut. 1 med., a th. *νέω*, Nato. unde et particip. *νευσόμενοι* ap. Suid. e Xen.

Νήσαν, poet. et Ion. detracto augm. pro *ἐνήσαν*. aor. 1 act. verbi *νήέω*. unde et infin. *νήησαι*, et particip. *νήησας*: necnon aor. 1 med. imper. modi *νηησάσθω*. Factum est autem hoc *νήέω* e *νέω*, pleonasmo τοῦ η.

Νῆσαι, aor. 1 act. infin. modi, a th. *νέω*. At *νήσαντο*, signif. *ἐκλώσαν* s. *ἐπέκλωσαν*, est aor. 1 med. indic., a th. act. *νήθω*, habens Ion. s. poet. augmenti detractorem pro *ἐνήσαντο*.

Νικῶεν, Att. contr. e *νικάειν*. 3 pers. plur. præf. opt. *Gloss.*

act. a th. *νικάω*.

Noeῖς, partic. præf. ex Æol. th. *νόημι* facto e *νοέω*.

Noeῦντας, Dor. s. Æol. pro *νοοῦντας*. particip. præf. verbi *νοέω*. At *νοεύσας*, quod Hes. affert pro *νοήσας*, est particip. aor. 1. act. a th. *νοεύω*. Nisi potius pro *νοήσας*, scr. est *νοεύσας*, ut *νοεύσας* itidem Dor. s. Æol. sit pro *νοοῦσας*.

Νόησε, poet. s. Ion. demto augm., pro *ἐνόησε*. aor. 1 act. verbi *νοέω*.

Νομενῶ, Dor. pro *νομεύσω*: fut. 1 act. verbi *νομεύω*.

Νομῶ, Atticum fut. 1 act. verbi *νομίζω* pro *νομίσω*. Itidemque *νομοῦμαι* med. pro *νομίσομαι*.

Νυγείς, particip. aor. 2 pass. a th. act. *νύσσω* faciente fut. 2 act. *νυγῶ*, aor. 2 *ἐννυγον*, et pass. *ἐννύγην*.

Νύξεν, aor. 1 act. indic. ab eod. *νύσσω* faciente fut. 1 act. *νύξω*. caret autem augmento, more Ion. s. poet. pro *ἐννύξε*. unde et infin. *νύξαι*, et particip. *νύξας*.

Νώθητι, Ion. synæresi pro *νοήθητι*: aor. 1 pass. imper. a th. *νοέω*. Hes. exp. *ἐνθυμήθητι*, *γνώθι*.

Νώσαι, itidem pro *νοῆσαι* dicunt Iones, quod est aor. 1 act. infin., ab eod. th. Similiter med. *νώσατο* pro *ἐνοήσατο*, abjecto simul augm.: et *νώσασθαι* pro *νοήσασθαι*, necnon *νωσάμενος* pro *νοησάμενος*. Sed et *νώσω* pro *νοήσω* dicitur, in fut. 1 act.

Ξ.

Ξανῶ, fut. 1 vel 2 act. verbi *ξάλνω*.

Ξεσθεῖς, particip. aor. 1 pass. a th. *ξέω* faciente fut. 1 *ξέσω*, retento ε:

Ξυνδεδέατο, Ion. pro *ξυνδέδεντο*: 3 pers. plur. præf. plusquamperf. pass. a th. act. *ξυνδέω*.

Ξυνέηκα, Ion. vocalis circumflexæ dissolutione pro *ξυνήκα*. aor. 1 act. verbi *ξυνήμι* facientis fut. 1 *ξυνήσω*, e *ξυνέω*. irregularis autem est pro *ξυνήσα*, ut *ἔθηκα* pro *έθησα*.

Ξύνες, aor. 2 act. imper., ab eod. th. Communiter *σύνες* dicitur per σ.

Ξύνετο, aor. 2 med. indic. modi, ab eod. th.

Ξυνίασι, 3 pers. plur. præf. indic. a th. *ξύνειμι* s. *σύνειμι*, unde et infin. *ξυνιέναι*. Ab eod. in imperf. est *ξύνισαν*.

Ξυνιουν pro *ξυνιέσαν*: præf. imperf. act. verbi *ξυνήμι* e *ξυνιέω*.

Ξυννεοφυῖαν, particip. fem. præf. perf. med. a th. *ξυννέφω*. facit enim id *ξυννένοφα*, Att. mutatione ε in ο.

Ξυνοίεις, fut. 1 act. verbi *ξυμφέρω*, ex inus. th. *ξυνόλω*.

Ξυσθεῖς, particip. aor. 1 pass. *ἐξύσθην*, e th. act. *ξύω*.

Ο.

Ὀδύρεο, Ion. diphthongi dissolutione pro *οδύρου*. imper. præf. verbi *οδύρομαι*.

Ὀδωδα, præf. med. verbi *ὀζω*, Att. duarum initialium præf. literarum reduplicationem habens pro *ὀδα*, e fut. 2 *ὀδω*. Unde infin. *ὀδωδέναι*, et particip. *ὀδωδώς*.

Ὀδῶδῃ, in plusquamperf. med. ejusdem th. pro *ὀδῶδε*, dicitur verso ε in η et subscripto ι. *Ὀδῶδῃ* autem, sine ι subscripto, foret 1 personæ, contr. ex *ὀδῶδεα*, quod Ion. resolutione diphthongi factum est ex *ὀδῶδειν*, ut *πεποιθήκα* e *πεποιθήκειν*.

Ὀδῶδυσται, itidem Att. reduplicatione duarum initialium præf. literarum pro *ὀδυσται* dictum est. præf. perf. pass. verbi *ὀδύσσω*.

Οἰγήσομαι, fut. 2 pass. indic. modi, ex act. th. *οἶγω*. facit enim id aor. 2 pass. *ὤγην*.

Οἶδα, præf. med. verbi *εἶδω*, habens Att. τροπήν τοῦ ει εις οι, ut in *πέποιθα*. Alioqui et *εἶδα* dicitur, nulla facta mutatione. quin et *ἴδα*, sublato ε e diphthongo.

Οἶεαι, Ion. diphthongi resolutione pro *οἶη*. 2 pers. sing. præf. th. *οἶομαι*.

Οἶει, Att. pro eod. *οἶη* dicitur verso η in ει: quod in aliis quoque passivis fieri usu docemur.

- Οιηθῆναι, aor. 1 pass. infin., ab eod. th. οἶομαι faciente fut. 1 med. οἴησομαι, ex inus. v. οἰέομαι.
- Οἶκα, praet. med. verbi εἶκω, ut οἶδα est ex εἶδω, verso ε in ο. sed frequentius pro eo usurpatur εοικα, habens Attice repetitam initialem litteram praesentis.
- Οἶκεντι, Æol. pro οἰκεῖσι dici, ut τίθεντι pro τιθεῖσι, tradunt nonnulli e recentioribus Gramm. est autem id 3 pers. plur. praesentis οἴκημι facti ex οἰκέω.
- Οἰκέοιτο, Ion. diphthongi circumflexæ resolutione pro οἰκεῖτο: praesens opt. pass. ex act. th. οἰκέω.
- Οἰκῆσαι, infin. aor. 1 act. e th. οἰκέω: οἰκίσαι autem, e th. οἰκίζω. quorum illud, neutr. habet signif.: hoc vero, act.
- Οἰκτιῶ, Att. fut. 1 act. verbi οἰκτιζω pro οἰκτίσω.
- Οἶμαι, th. per synæresin ex οἶομαι factum.
- Οἶσατο, quidam dicunt esse aor. 1 med. verbi οἶομαι. sed perperam. scr. enim divisim οἶσατο, a th. οἶομαι.
- Οἶσε, imper. ex οἶσω, fut. verbi φέρω mutuatio ex οἶω, sicut δύσεο et βήσεο sunt e futuris δύσομαι et βήσομαι, transsumtis more poet. in praesentia. unde οἶσετε 2 pers. plur.
- Οἶσῃ, Dor. pro οἶση. fut. 1 med. verbi φέρω, mutuatio ab οἶω. Itidem vero in 3 pers. οἶσειται dicitur pro οἶσεται, et οἶσοῦμαι in prima pro οἶσομαι.
- Οἶσθα, per sync. pro οἶδασθα. quod οἶδασθα Æol. paragoge dicitur pro οἶδας. praet. perf. med. verbi εἶδω.
- Οἶσθεις, particip. aor. 1 pass. οἶσθην, e poet. th. οἶομαι.
- Οἶσομαι, fut. 1 med. verbi φέρω e th. οἶω. pro quo Dorae οἶσοῦμαι dicunt, ut jam admonui.
- Οἶσσατο, aor. 1 med. verbi οἶομαι, augmento carens et metri gratia geminatum σ habens. unde particip. οἶσσάμενος.
- Οἶστέον, adv. positivum verbi φέρω ex οἶω.
- Οἶσω, fut. 1 act. ejusdem verbi ex eod. οἶω. pro quo Dorice οἶσῶ dicitur circumflexa ultima.
- Οἰχήσομαι, fut. 1 med. verbi οἰχόμαι, ex οἰχέομαι.
- Οἰχθεῖς, particip. aor. 1 pass. ὤχθην, ex act. th. οἶγω.
- Οἰχνεσκον, Ion. pro ὤχνεον, abjecto augm. et inserto σκ. praet. imperf. act. verbi οἰχνέω.
- Οἰχοῖατο, Ion. pro οἰχοιντο. praes. optat. pass. a th. οἰχομαι.
- Οἰχωκα, Ion. s. Att. (ut volunt nonnulli) pro ὤχηκα, demto augmento et verso η in ω. praet. perf. act. verbi οἶχω ex οἰχέω.
- Οκειλαντες, particip. ex ὤκειλα, aor. 1 act. verbi ὀκέλλω.
- Ολέεσκον, Ion. pro ὤλεον, abjecto primum augm., deinde inserta syll. εσκ. praet. imperf. act. verbi ὀλέω.
- Ολέσθαι, aor. 2 med. infin., ab eod. th.
- Ολέσση, aor. 1 act. subj., ab eod., habens σ metri causa geminatum pro ὀλέση. unde et infin. ὀλέσαι, et particip. ὀλέσας.
- Ολῃαι, aor. 2 med. subj., Ion. pro ὀλῃ, ex eod. th.
- Ολίσθη, aor. 2 act. indic., a th. ὀλισθέω, carens augmento. unde infin. ὀλισθεῖν.
- Ολλῃαι, Ion. pro ὀλλῃ. 2 pers. sing. praes. subj. ὀλλωμαι, e th. ὀλλω. Sic iu aor. 2 med. ὀλλῃαι dicitur pro ὀλῃ.
- Ολοῖατο, Ion. itidem pro ὀλοιντο: aor. 2 med. opt. pass. ab eod. th. ὀλλω vel ὀλέω.
- Ολοντο, poet. et Ion. demto augm. pro ὤλοντο. aor. 2 med. indic., ab eod. ὀλέω s. ὤλλω faciente fut. 2 ὀλῶ, aor. 2 ὤλον.
- Ολοῦμαι, fut. 2 med. ejusdem th., ex act. ὀλῶ.
- Ολωλα, praet. perf. med. ejusdem th. habens Att. duarum initialium praesentis litterarum reduplicationem pro ὤλα, e fut. 2 ὀλῶ. Unde 1 pers. pluralis ὀλώλαμεν, et subjunct. ὀλώλῃ. Similiter ὀλώλεκα in praet. perf. act. dicitur pro ὤλεκα, e th. ὀλέω, faciente fut. 1 ὀλέσω.
- Ομνυ, pro ὀμνυθι, praes. imper. act. a th. ὀμνυμι.
- Ομόρξω, Tergam. fut. 1 act. verbi ὀμόργνυμι ex ὀμόργω.
- Ομόσω, fut. 1 act. verbi ὀμνυμι ex ὀμόω, retento ο.
- Ομοῦμαι, fut. 2 med. ejusdem verbi ex eod. ὀμόω.
- Ομωθῆναι quidam dici scribunt pro ὀμωιθῆναι. Hes. tamen exp. εἰς ὀμόνοιαν ἔλθειν, Eust. ἐνωθῆναι, innuentes ex ὀμοῦ fieri verbum ὀμόω. eorumque opinio verisimilior est. quorsum enim illa syncope diphthongi οι?
- Ομώμοκα, praet. perf. act. verbi ὀμνυμι ex ὀμόω, habens Att. duarum initialium praesentis litterarum reduplicationem pro ὤμοκα, ut ὀλώλεκα.
- Οναίμην, per sync. pro ὀνησαίμην: aor. 1 med. opt. modi, a th. ὄναμαι, e quo et praes. infin. ὄνασθαι, et particip. ὀνάμενος. Quanquam sunt qui et hæc duo per sync. dicta velint pro ὀνήσασθαι et ὀνησάμενος: sed ii non habentes assentientem Eust., qui ὄναμαι et cetera pro ὀνημαι dici annotat, e th. ὀνημι, facto ex ὀνέω.
- Ονασεῖ, Dor. s. Æol. pro ὀνήσει, translato accentu in ultimam, et verso simul η in α.
- Ονασθαι, praesens infin. a th. ὄναμαι: unde ap. Hom. compos. verbo ἥβης οὐκ ἀπονάσθαι.
- Ονειδιῶ, Att. fut. 1 act. verbi ὀνειδίζω, pro ὀνειδίσω.
- Ονηθῆναι, aor. 1 pass. infin. a v. ὀνημι s. ὀνέω. e quo et aor. 1 med. ὀνήσασθαι.
- Ονήμενος, particip. pass. verbi ὀνημαι ex ὀνημι. pro quo alioqui ὀνάμενος quoque dicitur ex ὄναμαι.
- Ονήσεται, Ion. diphthongi dissolutione pro ὀνήση. fut. 1 med. verbi ὀνημαι s. ὄναμαι ex ὀνέομαι. unde et infin. ὀνήσεσθαι.
- Ονησο, praes. imper. pass. e th. ὀνημαι, ut τίθεσο e τίθεμαι.
- Ονοιτο autem est praes. opt. pass. a th. ὄνομαι: vel etiam aor. 2 med. ex ὀνόομαι, e quo et imp. ὄνοσαι, in aor. 1 med. et opt. ὀνόσαιτο in eod. temp.
- Οπασε, poet. et Ion. demto augm. pro ὤπασε. aor. 1 act. indic. modi, a th. ὀπάζω. unde et aor. 1 med. ὀπάσσατο, habens praeter augmenti detractio- nem etiam geminatum metri causa σ.
- Οπωπα, praet. perf. med. verbi ὀπτομαι, habens Att. more reduplicatas duas initiales litteras praesentis pro ὤπα. unde particip. ὀπωπῶς.
- Οπωριεῖ, Att. pro ὀπωρίσει: fut. 1 act. verbi ὀπωρίζω. Itidemque med. ὀπωριονμαι pro ὀπωρίσομαι. Sed et ὀπωριεῦντες Dor. s. Æol. more dicitur pro ὀπωριούντες, quod Att. est pro ὀπωρίσοντες.
- Ορεῖται, 3 pers. sing. fut. 2 med. ὀροῦμαι, ex act. th. ὀρω.
- Ορέξαι, infin. ab ὤρεξα aor. 1 act. verbi ὀρέγω.
- Ορέοντο, poet. detractio augmenti et pleonasmo τοῦ ε dicitur pro ὤροντο, in praet. imperf. vel aor. 2 med. verbi act. ὀρω.
- Ορέω, Ion. th. pro ὀράω. unde ὀρέει pro ὀρῆ. et particip. ὀρέοντι pro ὀρῶντι.
- Ορηαι ap. Hom. legitur pro ὀρᾶς, vides: Od. Ε. τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι. Ubi Eust. annotat, quosdam proparoxytonos legere ὄρηαι, a th. ὄρημι quo Theocr. usus est: quosdam properisprotonos, ut sit ex ὀρᾶται, exemto primum τ, deinde α verso in η. Possimus etiam dicere Ion. esse pro ὄρησαι, exemto σ, e pass. ὄρημαι, cujus Hes. meminit, exp. ipsum per act. ὀρῶ. At vero ὄρηαι, Ion. itidem est pro ὄρη. 2 pers. sing. aor. 2 med. subj. ὄρωμαι, e th. act. ὀρω.
- Ορης, Dor. contr. τοῦ αει εἰς η pro ὀρᾶς, ut πεινῆς pro πεινᾶς. ab eod. th. ὀράω. Itidem vero ὄρητε pro ὀρᾶτε dicunt iidem.
- Ορθαι ap. Suid. legitur expositum διεγερθῆναι. quod, si mendo caret, habet systolen Ion. τοῦ ω pro ὤρθαι. quod est praet. perf. pass. infin. ex indic. ὤρμαι: ambo a th. act. ὀρω.
- Ορθεῦν, Dor. s. Æol. pro ὀρθοῦν, a th. ὀρθύω. Hes.
- Ορθριῶ, Att. pro ὀρθρίσω. fut. 1 act. verbi ὀρθρίῳ.
- Οριῶ, itidem Att. pro ὀρίσω. fut. 1 act. verbi ὀρίῳ.
- Ορμασται Gramm. quidam recentiores dictum ajunt pro ἄρμωσται, facta litterarum metathesi. est autem ἄρμωσται praet. perf. pass. verbi act. ἄρμόζω, augmento carens pro ἤρμωσται.
- Ορογνῖα, Ion. systole pro ὠρογνῖα. hoc autem ὠρογνῖα particip. est fem. gen. ex ὠρογα praet. perf. med. verbi ὀρέγω, habente Att. τροπήν τοῦ ε εἰς ο, veluti λέλογα, et similia.

*Ορόψτε, Ion. pleonasmo τοῦ ο, vel etiam Ion. diphthongi circumflexæ resolutione, pro ὀρώψτε. quod est contractum ex ὀράοιτε, 2 pers. plur. præs. opt. act. a them. ὀράω.

*Ορόωντες, itidem pro ὀρώντες, ab eod. th.

*Ορσαι, Æol. pro ὀραι: aor. 1 act. infin., a th. ὄρω. faciunt enim Æoles fut. 2 act. non ὀρώ, sed ὄρω, more quodam peculiari.

*Ορσεο, Ion. diphthongi dissolutione pro ὄρσον. quod est præs. imper. pass. a th. ὄρσομαι. hoc autem ὄρσομαι est μέλλων eis ἐνεστώτα μετηγμένος. solent enim quidam μέλλοντες eis ἐνεστώτας ἀνατρέχειν, ut δύσομαι, βήσομαι, et hujusmodi.

*Ορῶην, Att. pro ὀρῶμι: præsens opt. act. a th. ὀράω.

*Ορῶρα, præter. med. Att. verbi ὄρω, habens sc. Att. more reduplicatas duas initiales præsens literas, pro ὤρα. Unde præter. plusquamperf. ὀρώρει, et in subj. ὀρώρη.

*Ορῶρέχατο, Ion. pro ὀρῶρεγμένοι ἦσαν. 3 pers. plur. præter. plusquamperf. passivi a th. ὀρέγω: facta ex 3 sing. ὀρώρεκτο, inserto α ante το, et præcedente tenui versa in aspiratam. habent vero et hæc Att. illam reduplicationem duarum præsens initialium literarum præter augm.

*Ορώρηκα, itidem Att. reduplicatione duarum initialium præsens literarum pro ὠρηκα. præter. perf. act. verbi ὀρώ, facientis fut. 1 act. ὀρήσω. Unde præter. pass. ὀρώρηται, quod ap. Hom. legimus, Il. N. ὀππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο. Hoc autem ὀρέω th. est e fut. verbi ὀρω. scimus enim nonnullos μέλλοντας eis ἐνεστώτας μετάγεσθαι a poetis. Nisi potius hoc ὀρώρηται est præs. subj. pass. e th. ὀρώρω, quod factum sit e præter. med. ὀρῶρα. unde in pass. ὀρώρεται ap. eund. Hom. Od. T. ἐπεὶ μοι ὀρώρεται ἐνδοθι θυμὸς Κῆδεσιν. Similiter vero ex aliis quoque præteritis perf. faciunt iidem poetæ præsentia.

*Ορῶρον quoque dici ajunt pro ὠρον, anadiplasiasmo Ion., ut λέλαθον pro ἔλαθον. est autem ὠρον præter. imperf. vel aor. 2 act. verbi ὀρω.

*Ορώρυχα, præter. perf. act. verbi ὀρύσσω s. ὀρύττω, habens et ipsum præter augm. Atticam reduplicationem duarum initialium præsens literarum.

*Οσσετο, Ion. s. poet. augmenti detractioe pro ὠσσετο. præter. imperf. pass. verbi ὄσσομαι, quod poetas Æolice pro ὀπτομαι usurpare tradunt quidam Gramm.

*Οσφρομαι per sync. ajunt dictum pro ὀσφραίνομαι. Videtur tamen hoc potius ex illo derivatum, atque illud antiquius. elegantius certe esse illud quam hoc tradunt nonnulli, afferentes ejus usus exemplum e Liban. Leguntur vero et ap. alios infin. ὀσφρεσθαι et particip. ὀσφρόμενος.

Οὔ, pro ἔσο, exemto Ionice σ, et facta deinde contractione: est interdum 2 persona aor. 2 med. ἔμην, in indic.: interdum 2 pers. ejusdem aor. in imper. unde compos. κάθου, περίθου, et similia. Ex act. th. ἔημι. Alioqui est et gen. singul. articuli postpositivi ὄς. necnon pronomem est, itidem genitivi casus.

Οὔτα ap. Hom. pro οὔταε vel οὔταζε, per apoc. unde et α in eo corripitur. a th. οὔτάω vel οὔτάζω.

Οὔτάμεναι, Dor. vel Æol. pro οὔτάναι, ut ιστάμεναι pro ιστάναι. hoc autem οὔτάναι est e th. οὔτημι, ut ιστάναι ex ἴστημι. E pass. autem οὔταμαι est particip. οὔτάμενος, ut ιστάμενος. Nisi potius id οὔτάμενος censendum est per sync. factum ex οὔτασμένος, ut ἐληλάμενος ex ἐληλασμένος, exemto σ et accentu e penult. translato in antepenult. Exp. certe per præter. perf. τετρωμένος et βεβλημένος.

*Οφελον, ὄφελος, ὄφελος, poet. pro ὠφειλον, ὠφειλες, ὠφειλε, abjecto augm. et correpta penult. præter. imperf. verbi ὀφείλω, habens plerumque usum adverbii.

*Οφλήσω, fut. 1 act. verbi ὀφλάνω s. ὀφλίσκω aut ὀφλίσκάνω, ex ὀφλέω. Unde aor. 2 act. ὠφλον, infin. ὀφλεῖν, et part. ὀφλῶν.

*Οχέσκον, Ion. pro ὠχεον, abjecto primum augm., deinde inserto σκ. præter. imperf. act. verbi act. ὀχέω. e quo et fut. 1 med. ὀχέσομαι.

*Οχλεῦνται, Dor. vel Æol. pro ὀχλοῦνται: præs. pass. a th. act. ὀχλέω. Necnon ὀχλεῦντι pro ὀχλοῦσι dicunt iidem.

*Οψει, Att. pro ὀψη: 2 pers. sing. fut. 1 med. ὀψομαι, a th. ὀπτομαι.

Π.

Παγεῖς, particip. aor. 1 pass. ἐπάγην, ex act. th. πήγνυμι s. πήσσω faciente fut. 2 παγῶ, aor. 2 ἐπαγον. Ex eod. aor. 2. pass. ἐπάγην, est opt. παγείην, subj. παγῶ, et infin. παγῆναι: necnon fut. 2 pass. παγήσομαι.

Παθέειν, Ion. diphthongi circumflexæ resolutione pro παθεῖν: aor. 2 act. infin. a th. πάσχω mutante fut. 2 a παθέω, unde aor. 2 indic. ἐπαθον, e quo optat. πάθοιμι, subj. πάθω, et particip. παθῶν.

Παίσατε, aor. 1 act. imper. a th. παίζω, faciente non solum παίζω, sed et παίσω: unde et subj. παίσωμεν, et infin. παῖσαι: et pass. ap. Herod. πέπαισται, necnon comp. ἀναπέπαισται. Alioqui παῖσαι est et aor. 1 act. infin. a th. παίω, Cædo.

Παῖσδην, Dor. pro παῖζει: a Dor. th. παίσδω pro παίζω.

Παιχθεῖς, particip. aor. 1 pass. a th. παίζω faciente fut. 1 act. παίζω, et præter. perf. pass. πέπαιγμαι.

Παλαξέμεναι, Ion. s. Æol. pro παλάξειν: fut. 1 act. infin. a th. παλάσσω. Ab eod. est præterit. imperf. pass. παλάσσετο, Ion. pro ἐπαλάσσετο.

Πάλτο, Ion. pro πέπαλτο s. ἐπέπαλτο, abjecto augm. præter. plusquamperf. pass. activi πάλλω. Alii pro ἐπάλλετο positum ajunt, abjecto itidem augm., et facta præterea syncope.

Παμφαίνησι, Ion. paragoge του σι pro παμφαίνη: præs. subj. act. a th. poet. παμφαίνω.

Παμφανόνων, poet. pleonasmo τοῦ ο, vel Ion. vocalis circumflexæ resolutione, pro παμφανῶν, itidemque παμφανώσσα pro παμφανῶσα. particip. præs. act. a th. παμφανῶ.

Παρακεκρόαται legitur ap. Hes., exp. τῶν φρενῶν ἡλατῶντο: quod videtur esse præter. perf. pass. Ion. pro παρακεκρουσμένοι εἰσι: faciunt enim ii tertias personas plur. a tertiis sing., correpta primum penult., ut et hic ejecto ν et σ, deinde inserto α ante ται: vel etiam e 1 pers. præter. med. addito ται: faceret autem παρακρούω in præter. med. παρακέκροα, exemto ν e diphthongo, ut ἐλεύθω facit ἡλυθα. Sed pro ἡλατῶντο, puto scr. ἡλάττωνται: quod si ἡλάττωντο esset, scr. foret παρακεκρόατο, et tunc esset præter. plusquamperf.

Παρακείμεθα ap. Eundem est præs. subj. a th. παράκειμαι.

Παραχορδίζει, Att. pro παραχορδίζει: fut. 1 act. verbi παραχορδίζω.

Παρέβασκε, Ion. pro παρέβαε, inserto σκ: præter. imperf. act. verbi παραβάω: nisi a th. παραβάσκω esse malis.

Παρέζεο, Ion. diphthongi dissolutione pro παρέζον: præs. imper. pass. a th. παρέζομαι.

Παρεθῆ, aor. 1 pass. indic. a th. act. παρήμι, faciente fut. 1 παρήσω, præter. perf. παρείκα, pass. παρείμαι, e cujus tertia παρείται fit aor. ille παρέθη, exemto ι, ut ἐτέθη e τέθειται. Inde particip. παρεθείς. Reperitur tamen et παρείθη, retento ι, cujus meminit Hes. Alioqui παρέθη est etiam aor. 2 act. indic. a th. παρατίθημι.

Παρέθρισαν, per sync. pro παρεθέρισαν: aor. 1 act. indic. a th. παραθερίζω signif. παρακόπτω. Apud Apoll. Rh.

Πάρει, 2 pers. sing. præter. imperf. a th. πάρειμι signif. παραγίνομαι. Apud Soph. Aj. et ap. Enr. Phœn.

Παρείατο, Ion. pro παρείντο: præter. plusquamperf. pass. e præter. παρείμαι, cujus paulo post mentio fiet. Alioqui ap. Hom. παρείατο δακρυχέουσα signif. παρῆν vel παρέζετο: quod sic format Etym. Dicit ab ἔω esse εἶμι: medium ejus aor. 2 esse ἔμην, ἔσο, ἔτο, et εἶτο, epenthese τοῦ ι: unde pleonasmo τοῦ α fieri εἶατο et παρείατο, ascita præp.

- Παρείθην**, aor. 1 pass. verbi *παρίημι*, ut dixi in A *παρέθην*.
- Παρέϊκα**, præt. perf. act. verbi *παρίημι*, uti jam dixi. unde ap. Hesychium *παρέϊκαμεν*, exp. *παρεπέμψαμεν*. Alioqui est etiam præt. med. verbi *παρέϊκω*.
- Παρεῖμαι**, præt. perf. pass. ejusd. *παρίημι*, ut a *παρετίθην* est *παρετέθειμαι*, e præt. act. *παρέϊκα*. Unde particip. *παρειμένος*, et plusquamperf. *παρείμην*, cujus 2 pers. *παρεῖσο*. Alioquin hoc *παρείμην* est etiam plusquamperf. s. perf. pass. opt., necnon aor. 2 med. ejusd. modi, sed tunc in 2 pers. facit *παρεῖο*.
- Παρεῖς**, particip. aor. 2 act. *πάρην*, ab eod. th. *παρίημι*, ut *παρεῖς* a *παρετίθην*.
- Παρεῖσθω**, præt. perf. pass. imper. 3 pers., e *παρεῖσο*.
- Παρελεύσεται**, Ion. diphthongi resolutione pro *παρελεύση*. fut. 1 med. verbi *παρέρχομαι* e *παρελεύθω*.
- Παρέπτῃ**, aor. 2 act. verbi *παρίπτῃμι*, ut *παρέστην*.
- Παρεχέμεν**, Ion. pro *παρέχουν*, a th. *παρέχω*.
- Παρή**, subj. præs. 3 pers. e *παρῶ*, a th. *πάρεμι*, Adsum.
- Παρήθη** ap. Hes. legitur, exp. *έάθη*: quod si mendo caret, est aor. 1 pass. indic., ab eod. th. *παρίημι* faciente præt. perf. *παρήκα*, et pass. *παρήμαι*. Alioqui *παρήθη* dicitur pro eod. et *παρέθη*, ut jam docui.
- Παρήκα**, aor. 1 act. verbi *παρίημι* e *παρήσω*, irregulariter pro *παρήσα*, ut *έθηκα* pro *έθησα* poni scimus, et similia alia. Varin. *παρήκασι* affert etiam pro *παρήλθον*, q. e. præt. med. verbi *παρήκω*.
- Παρήλθοσαν**, Bæot. pro *παρήλθον*. solent enim 3 plur. imperf. et aor. ante *ν* inserere *σα*, dicentes itidem *ένυψαν* pro *ένυψαν*, ut *ισουλλαβοι* sint pers. plur. Apud Varin. *κύπριοι μήνες παρήλθοσαν τρεῖς*. Est autem hoc *παρήλθοσαν* s. *παρήλθον*, aor. 2 act. verbi *παρέρχομαι* e *παρελεύθω*.
- Παρθέμενοι**, poet. s. Æol. sync. pro *παραθέμενοι*, metri causa. particip. aor. 2 med. *παρεθέμην*, a th. act. *παρετίθην*. Similiter *πάρθεσαν* pro *παρέθεσαν* reperitur in aor. 2 act. ab eod. th.
- Παρακάλεκτο**, eand. sync. habet pro *παρακατελέεκτο*, truucato simul augm. præt. plusquamperf. pass. v. *παρακαταλέγομαι*.
- Παρκλίνουσι** itidem pro *παρακλίνουσι*, a *παρκλίνω* pro *παρακλίνω*. Similiter *παρκύπτω* pro *παρακύπτω*.
- Παρμέμβλωκε**, habet et ipsum Æol. istam sync. pro *παραμέμβλωκε*. quod autem ad *μέμβλωκε* attinet, factum illud e *μεμόλῃκε* tradunt Gramm., nimirum syncope *τοῦ ο*, ejusque loco propter euphoniā inserto *β*, et *η* verso in *ω*, sicut *παρώχωκα* pro *παρώχηκα* dicitur. Tradunt hoc ipsum *παρμέμβλωκε* pro *παραμεμόλῃκε* etiam dici, ideoque exp. non solum *προνθυμείτο*, sed etiam *παρήλθεν*: factumque hoc *παρμέμβλωκε* s. *παραμεμόλῃκε* tradunt, sc. syncope ipsius præp., deinde *β* posito loco *ο*, et *η* verso itidem in *ω*, ut in præcedente.
- Παροισθέντι**, particip. aor. 1 pass. e th. *παραφέρω*, mutuante fut. 1 act. *παροίσω* ex inus. th. *παροίω*.
- Παρπεπιθεῖν**, ap. Hom. pro *παραπιθεῖν*, facta primum sync. in præp., deinde anadiplasiasmo Ion. qualis est in *λελαβεῖν* pro *λαβεῖν*. aor. 2 act. infin. a th. *παραπειθω*. Itidem in particip. *παρπεπιθών* dicitur pro *παραπιθών*.
- Παριθέτω**, itidem Æol. illam sync. habet pro *παρετιθέτω*: est autem præs. imper. act. a th. *παρετίθην*. Similiter *πατέλλεται*, quod Hes. affert pro *παρανείται*, eand. sync. habet pro *πατελέλλεται*, a th. *πατελλομαι*.
- Παρφάμεν**, itidem pro *παραφάμεν*. quod Ion. est pro *παραφάναι*, aor. 2 act. infin. a th. *παράφην*. Itidemque in particip. aor. 2 med. *παρφάμενος* pro *παραφάμενος*: et in infin. *παρφάσθαι* pro *παραφάσθαι*. Sed et verbale *πάρφασις* eand. sync. habet pro *πάρφασις*.
- Παρώκισμαι**, præt. perf. pass. act. *παροικίζω*.
- Παρώπτο**, præt. plusquamperf. pass. verbi *παρόπτομαι*.
- Παρώχωκα**, poet. τροπή τοῦ η εἰς ω, pro *παρώχηκα*. ut supra extra comp. *οἶχωκε* pro *οἶχηκε*, detracto etiam augm.
- Πάσασθαι**, aor. 1 med. infin. ab inus. th. *πάω*. unde et particip. *πασάμενος*, signif. *γενεσάμενος*. Eust. Est alioqui *πάσασθαι* etiam a *πάσσω* s. *πάττω*, itidem aor. 1 med. signif. Inspargere vel Conspargere. unde verbale *πάσμα*. Quamquam præcedens quoque *πάσασθαι* a th. *πάσσεσθαι* deduci potest, siquidem ap. Hes. legimus *πάσσεται* exp. *έσθλει*. Aliis tamen volentibus ipsum sync. habere pro *πατήσασθαι*, e th. *πατέω* signif. *έσθλω*. quorum opinio mihi equidem parum est probabilis. Metri causa reperitur etiam *πάσσε* pro *έπασσε*, demto augm. et geminato *σ*: itidemque *πασσάμενος* pro *πασάμενος*, ab iisd. th.
- Πεδάα**, Ion. pleonasmo vel etiam diphthongi circumflexæ resolutione pro *πεδά*, a th. *πεδάω*. Sic in infin. *πεδάαν* pro *πεδάν*.
- Πεδάασκεν**, Ion. itidem pro *έπέδαεν* s. *έπέδα*, abjecto primum augm., deinde iuserto *ασκ*. præt. imperf. act. verbi *πεδάω*.
- Πέδησεν**, aor. 1 act. ejusdem v., Ion. et ipse augm. detractionem habens pro *έπέδησε*.
- Πείθεο**, Ion. diphthongi resolutione pro *πειθον*. præs. imper. pass. a th. *πείθομαι*.
- Πεινήμεναι**, Dor. et Æol. pro *πεινήν*: seu, ut alii volunt, pro *πεινήναι*, ut *πενθήμεναι* pro *πενθῆναι*, νοήμεναι et *φιλήμεναι* pro *νοῆναι* et *φιλῆναι*. Derivant autem ii *πεινήναι* e th. *πείνημι* vel *πειναίνω*: itidemque cetera: *πεινήν* vero e *πεινάω* est, Dor. itidem pro *πεινάν*, ut *γελῆν*.
- Πείρησαι**, aor. 1 med. imper. a th. *πειράομαι*. At *πείρας* est particip. aor. 1 act. a th. *πείρω*.
- Πειρώατο**, Ion. pro *πειρώντο*, 3 pers. plur. optat. pass. per contr. e *πειράοιντο*, a th. *πειράομαι*.
- Πείσομαι**, fut. 1 med. verbi *πείθομαι*, Parebo. Est etiam fut. 1 med. verbi *πάσχω* mutuatitium: unde *πείσεται*, quod Hes. exp. *υπομενεῖ*: et infin. *πείσεσθαι* Eid. signif. *παθεῖν*. Apud Eund. legimus *πείσαντες* exp. *ποτίσαντες*, *υγράναντες*: unde procul dubio sunt *πείσεα* ap. Hom. *λειμώνες καὶ δίνυροι τόποι*. Sed quænam hæc duorum posteriorum th. sint, an itidem *πείθω* an aliud quodpiam, dubium adhuc est: certe videtur pro *πείσαντες* signif. *ποτίσαντες* scr. potius *πείσαντες*, a *πίω*.
- Πέλεσκε**, Ion. pro *έπελε*, abjecto primum augm., deinde annexo *σκε*. præt. imperf. act. a poet. th. *πέλω*.
- Πενθήμεναι**, Dor. pro *πενθῆναι*, quod *πενθῆναι* ajunt esse infin. verbi vel *πένθημι*, vel *πενθαίνω*. Nisi potius est *κατ' έκτασιν* pro *πενθέμεναι*, Dor. pro *πενθεῖν* posito, ut *εἰπέμεναι* pro *εἰπεῖν*.
- Πεπαυῖα**, particip. fem. præt. perf. *πεπάθηκα*, per sync. pro *πεπαθηκυῖα*, ut *έστω* pro *έστηκώς* itidem per sync. dici ajunt. Ita Eust. et alii Gramm. Potest tamen esse etiam præt. med. hoc particip., *παθέω*, e quo *πάσχω* hoc præt. mutuatur, faciente fut. 2 *παθῶ*, et præt. med. *πέπαθα*, ut *λακέω* facit *λέλακα*, *μηκάω* *μέμηκα*.
- Πεπαισμένος**, particip. præt. perf. pass. ab act. th. *πεπαίνω*, ut quidem Varin. vult. sed parum probabilis videtur ejus opinio. regulariter enim facere hoc *πεπαίνω* debet *πεπεπαμμένος*, ut *μαίνω* facit *μεμιαμμένος*. unde verbale *πέπανσις*, et particip. aor. 1 pass. *πεπανθείς*. Itaque *πεπαισμένος* est potius particip. præt. perf. pass. e th. vel *παίζω* vel *παίω*. ea euim fut. 1 act. faciunt *παίσω*, præt. perf. pass. *πέπαισμαι*.
- Πεπαλὼν**, particip. aor. 2 act. a th. *πάλλω*, habens Ion. anadiplasiasmum pro *παλὼν*, ut *λελαβὼν* pro *λαβὼν*, *πεπιθὼν* pro *πιθὼν*.
- Πεπάναι**, aor. 1 act. infin. a th. *πεπαίνω*. e quo est et particip. aor. 1 pass. *πεπανθείς*.
- Πεπάρθαι**, præt. perf. pass. infin. a th. *πείρω*, faciente præt. perf. pass. indic. *πέπαρμαι*. unde et particip. *πεπαρμένος*.
- Πεπαρῶνῃκα**, duplici augm. dicitur pro *παρῶνῃκα*, Att. est autem præt. perf. act. verbi *παροινέω*.
- Πεπειθαται**, Ion. pro *πεπεισμένοι εἰσὶ*. præt. perf. pass. verbi act. *πείθω*. Etym.

Πεπεραγμέναι, præt. perf. s. plusquamperf. act. infin. a th. περαίνω.

Πεπιθμένος, particip. præt. perf. pass. e th. πιθέω: q. e. ἐνεστώς ἐκ δευτέρου μέλλοντος μετηγμένος. Ab eod. est fut. 1 act. πεπιθήσω, habens Ion. anadiplosiasmum pro πιθήσω, idemque ap. Hom. signif. quod πείσω.

Πεπιθμεν, per sync. pro πεπιθόμεν vel pro πεπιθάμεν. Si pro πεπιθόμεν, est aor. 2 act. a th. πείθω, Ion. anadiplosiasmum pro ἐπιθόμεν. Si pro πεπιθάμεν, est præt. med. ab eod. th. faciente fut. 2 πῖθω, exemto ε e vocali, ut ἐλεύθω facit ἔλυθω. et ea derivatio est vero magis consentanea, cum in pass. signif. exp. ἐπεπιθειμεν. secundum quam exp. est pro ἐπεπιθειμεν, in plusquamp. med. Vide et Ἐπεπιθμεν.

Πεπιθοιεν, Ion. anadiplosiasmum pro πίθοιεν. aor. 2 act. optat. ab eod. th. πείθω. Itidem πεπιθοιμεν in eod. modo et temp. pro πίθοιμεν: et in particip. πεπιθῶν et πεπιθούσα pro πῖθων et πῖθούσα. Hom. Σπουδῇ παρπεπιθόντες.

Πεπληγέμεν et Πεπληγέμεναι, Ion. et Dor. pro πεπλήγειν, a th. πεπλήγω. quod e præt. med. πέπληγα in præs. abiit. unde et præt. imperf. πέπληγον, augmento carens pro ἐπέπληγον. nisi hoc πέπληγον esse malis aor. 2 act. verbi πλήττω, facientis fut. 2 πληγῶ, anadiplosiasmum Ion. pro ἐπληγον, ut λέλαβον pro ἔλαβον. Ex hujus porro v. πλήττω præt. med. πέπληγα, est particip. πεπληγώς. At πεπληγμένος, est particip. præt. perf. pass., ab eod. th.

Πεπνυμένος, particip. perf. pass. πέπνυμαι, a th. vel πνύω per sync. derivato e πονῶ. vel e πινύσσω. Eust.

Πεποιέται, Ion. pro πεποιημένοι εἰσί. præt. perf. pass. verbi ποιέω. Sic pro κекίνηνται s. κекινημένοι εἰσί iid. dicunt κекινέονται, a th. κινέω.

Πεποιήκαντι, Dor. pro πεποιήκασι. præt. perf. act. ejusd. th.

Πέποιθα, præt. med. verbi πείθω, habens Att. more ei versum in οι, ut λέλοιπα a λείπω. Unde particip. πεποιθώς.

Πεποιθόμεν, præs. indic. a th. πεποιθω, quod Syracusano s. Siculo more factum est e præt. med. πέποιθα, ut πεπλήγω e πέπληγα, κекλήγω e κέκληγα, et hujusmodi alia infinita.

Πέπομφα, præt. perf. act. a th. πέμπω, habens et ipsum Att. τροπήν τοῦ ε εἰς ο, ut κέκλοφα, τέτροφα, et similia.

Πέπονθα, præt. med. verbi πάσχω, e πονέω, ut volunt nonnulli, per pleonasm. τοῦ θ. Etym. et Eust. Idem tamen Eust. alibi πάσχω hoc præt. med. mutuari ait a πήθω, mutato η in ο, et pleonastice inserto ν et θ.

Πέπορδα, præt. med. verbi πέρδω, habens Att. τροπήν τοῦ ε εἰς ο, ut λέλογα e λέγω.

Πεπορεῖν, Ion. anadiplosiasmum pro πορεῖν, ut supra πεπιθεῖν pro πιθεῖν. aor. 2 act. infin. a th. πόρω. Hes.

Πέποσθε, ap. Hom. quidam ajunt per sync. factum e πεπόνησθε, præt. perf. pass. verbi πονέω. quidam e πέπηθε, præt. med. verbi inus. πήθω, verso η in ο, et σ pleonastice inserto. nonnulli etiam e πεπόνθα, facta sync., et itidem pleonastice inserto σ. Refertur autem ad th. πάσχω, quod mutuatitia habet cetera, præs. et præt. imperf. excepto, tempora.

Πέποσχε pro πέπασχε dicitur κατὰ τροπήν τοῦ α. præt. perf. act. verbi πάσχω facientis fut. πάξω, et præt. perf. πέπασχα. Epicharmus Ἀρπαγαῖς, ἃ δὲ Σικελία πέποσχε. Etym.

Πεποτέαται pro πεπόνηται dicunt Iones, η resolute in ea, ut ἔαλω iid. usurpant pro ἤλω, et ἔαγη pro ἤγη. est autem 3 pers. sing. præt. perf. pass. ab act. th. ποτάω faciente fut. 1 ποτήσω. Ita Varin. Alioqui est etiam 3 pers. plur. pro πεπόνηται, Ion. itidem, ut πεποιέεται pro πεποιήνται.

Πεποτήγεται, pro πεποτέαται dici κατ' ἑκτασιν, tradit Etym., qui ipsum accipit pro 3 pers. plur. præt. perf. pass. ab eod. th.

Gloss.

Πεπράσθαι, præt. perf. pass. infin. a th. πιπράσκω, faciente fut. 1 πράσω, ex inus. th. πρᾶω per sync. facto e περάω, ut κράω e κεράω. Ex eod. est fut. paulo post πεπράσομαι, quod magis Att. esse tradunt quam πραθήσομαι, q. e. fut. 1 pass. ejusd. v., ex aor. 1 ἐπράθη.

Πέπρωται, per sync. ap. poet. pro πεπεράτωται, itidemque partic. πεπρωμένος pro πεπερατωμένος. præt. perf. pass. a th. act. πρῶω facto itidem per sync. ex περατόω.

Πέπταμαι tradunt nonnulli esse præt. perf. pass. verbi πτήμι facientis fut. 1 πτήσω, ut ἔσταμαι est ex ἴστημι. Ego tamen, cum videam ipsum nullam habere volandi signif. ap. Hom., qui passim eo utitur, sed τοῦ ἀνεωγέσθαι et ἡπλώσθαι, q. e. Apertum et expansum esse, ideo per sync. dictum existimo pro πεπέτασμαι, ut ἐλήλαμαι pro ἐλήλασμαι, a th. act. πετάζω. Unde inf. πέπτασθαι, et particip. πεπτάμενος.

Πεπτῶτα, Hom. pleonasm. τοῦ ε dicit pro πεπτῶτα: πεπτῶτα autem per sync. pro πεπτωκότα, ut ἐστῶτα per sync. pro ἐστηκότα s. ἐστακότα. partic. præt. perf. act. a th. πίπτω, faciente fut. 1 πτώσω e πτώω.

Πεπτηῶτα, quidam per sync. itidem usurpatum ajunt pro πεπτηχότα, partic. præt. perf. act. a th. πτήσσω. Sed magis vero consentaneum videtur κατ' ἑκτασιν dictum esse pro πεπτῶτα, ut πεποτήγεται tradunt κατ' ἑκτασιν pro πεποτέαται usurpari.

Πέπτωκα, præt. perf. act. verbi πίπτω, e πτώω faciente fut. 1 act. πτώσω, ut paulo ante quoque admonui.

Πεπτῶτα, per sync. pro πεπτωκότα, ut ἐστῶτα pro ἐστηκότα s. ἐστακότα. At πεπτωκώς, cujus accus. est hoc πεπτωκότα, est partic. præt. perf. πέπτωκα, cujus jam memini.

Πεπύθωνται, Ion. anadiplosiasmum pro πύθωνται, ut λελάβωνται pro λάβωνται. aor. 2 med. subj. a th. πυνθάνομαι, mutuante fut. 2 πυνθούμαι e v. πεύθομαι, sublato ε e diphthongo.

Πεπύσθην, Ion. demito augm. pro ἐπεπύσθην: q. e. 3 pers. dualis præt. plusquamp. pass. a th. πυνθάνομαι, faciente præt. perf. pass. πέπυσμαι, e th. πεύθομαι, exemto ε. Il. P. δύο δ' οὐπω φῶτε πεπύσθην Πατρόκλοιο θανόντος, Nondum audierant de Patroclo mortuo.

Πέπωκα, præt. perf. act. verbi πίνω, mutuatitium e th. πώω.

Περάαν, Ion. pleonasm. τοῦ α, vel Ion. diphthongi circumflexæ resolutione, pro περᾶν. inf. præs. act. a th. περάω.

Περῆσαι, aor. 1 act. inf. ab eod. περάω faciente fut. 1 act. περήσω. Alioqui idem et περάσω facit. quorum hoc prosæ scriptt. Att., illud poet. et Ion. scribentibus familiarius est.

Πέρθαι, Ion. augm. detractioe pro πεπέρθαι, ut δέχθαι pro δεδέχθαι. præt. perf. pass. inf. a th. act. πέρθω. Etym. et Varin.

Περιδείσασα, ectasi poet. pro περιδείσασα, metri causa. partic. aor. 1 act. a th. περιδείδω. unde et præt. med. περιδείδια.

Περίελοι ap. Hes. legitur exp. κόψον, ἀφελού. est autem aor. 1 med. imper. a th. περιαιρέω, fut. etiam 1 περιελῶ mutuante ex inus. th. περιέλω, unde aor. 1 περίελλα.

Περιέφθησαν, aor. 1 pass. verbi act. περιέπω, carens augm. Eust.

Περικήδεο, Ion. dissolutione diphthongi pro περικήδοι. præs. imper. pass. a th. περικήδομαι.

Περιπαρήναι, aor. 2 pass. inf. a th. περιπείρω.

Περιπατοῖην, Att. pro περιπατοῖμι, ut ποιοῖην pro ποιοῖμι. præs. opt. act. a th. περιπατέω.

Περιπομένων ενιαντών ap. Hom. per sync. usurpatum ajunt pro περιπελομένων s. περιπολουμένων. a th. περίπλομαι, sync. itidem passo pro περιπέλομαι s. περιπολούμαι.

Περίσχεο, Ion. diphthongi dissolutione pro περίσχου. aor. 2 med. imper. a th. act. περιέχω mutuante fut. 2 περισχῶ a περισχέω. unde et inf. περισχέσθαι.

Περιφθᾶς, partic. aor. 2 act. ab inus. v. περιφθῆμι. pro quo περιφθάνω usurpatur.

Περνάς, partic. præs. act. a th. πέρνημι.

Περίεθκατο, ap. Hes. pro περιεθήκατο, procul du-
bio metri causa sublato ι et geminato ρ. Sic περ-
ρέχειν, quod Idem exp. ὑπερέχειν, positum est pro
περιέχειν.

Πέρσαι, aor. 1 act. inf. a th. πέρθω.

Πεσέεσθαι, Ion. diphthongi circumflexæ dissolutione
pro πεσείσθαι. fut. med. verbi πίπτω e πεσέω.

Πεσέμεν, Ion. pro πεσεῖν. fut. 2 act. ejusd. πίπτω ex
eod. πεσέω.

Πεσέτωσαν, aor. 2 act. imper. ab ead. origine.

Πεσεῦμαι, Dor. s. Æol. pro πεσουμαι, fut. med. ab
eod. th.

Πέσῃσι, Ion. paragoge pro πέσῃ. aor. 2 act. subj. ab
eod.

Πέσον, Ion. augm. detractioe pro ἔπεσον, aor. 2
act. ind., itidem a πίπτω faciente fut. 2 πεσῶ e
πεσέω. Alioqui πέσον est etiam aor. 1 act. imper.
ab eod.

Πεσοῦμαι, fut. 1 vel 2 med. v. ejusd.

Πεσῶν, partic. aor. 2 act. ab eod. th. Facit enim
aor. 2 ind. ἔπεσον e fut. 2 πεσῶ.

Πέτασαν, Ion. augm. detractioe pro ἐπέτασαν. aor.
1 act. ind. a th. πετάζω. unde et aor. 1 opt. πετά-
σειε, et partic. πετάσας.

Πετέσθην, itidem pro ἐπετέσθην. 3 dual. præt. imperf.
pass. a th. πέτομαι.

Πέτεν, Ion. aut Dor. pro πέτον, ab eod. th.

Πευθοῖατο, Ion. pro πεύθοιντο. præs. optat. pass. a th.
πεύθομαι.

Πεύσεαι, Ion. itidem diphthongi resolutione pro πύση.
2 pers. sing. fut. 1 med. ind. ab eod. πεύθομαι,
vel etiam a πυνθάνομαι. nam id fut. πύσομαι hinc
mutuatur. Att. autem πύσει dicunt pro illo πύση.

Πέφαμαι, præt. perf. pass. verbi act. φάω. signif. φο-
νέω. cujus 3 pers. πέφαται, et infin. πεφάσθαι.
At πέφαμαι, s. πέφασμαι, est præt. perf. pass. verbi
act. φαίνω.

Πεφαργμένος, partic. præt. perf. pass. a th. act. φάρ-
γνυμι faciente fut. 1 act. φάρξω. Habent autem me-
tathesin hæc literarum pro πεφραγμένος, φράγνυμι
et φράξω: quorum th. est φράσσω s. φράττω.

Πεφασμένος, partic. præt. perf. pass. commune verbi
φάω signif. φονεύω, et th. φαίνω. Alioqui φαίνω fa-
cit etiam πεφαμμένος.

Πεφεισμένος, partic. præt. perf. pass. a th. φείδομαι.

Πεφευγίοην, Att. metaplasmo pro πεφεύγοιμι, ut tra-
dit Eust. Hoc autem πεφεύγοιμι est præt. med.
act. opt. a th. φεύγω.

Πέφηνα, præt. perf. med. verbi φαίνω, τροπήν habens
τοῦ α pro πέφανα. Sic χάλινω facit κέχηνα. Nisi po-
tius hæc scr. sunt diphthongo πέφηνα, κέχηνα, ut
πέποιθα quoque et λέλοιπα ac similia retinere
diphthongum, mutata tantum priore ejus litera.
Idem de μέμνηνα dicendum est et similibus aliis.

Πεφήσεαι, Ion. diphthongi resolutione pro πεφήση, si-
gnif. φονευθήση. fut. paulo p. verbi φάω facientis
fut. 1 φήσω. Commune tamen idem est verbo φάω
signif. φαίνω. unde πεφήσεται Eust. exp. φανήσεται.
At πεφέλσεται est fut. paulo p. verbi act. φείδω.

Πεφιδέσθαι, aor. 2 med. inf. a th. φείδω, habens Ion.
anadiplasmum pro φιδέσθαι, ut λελαβέσθαι pro
λαβέσθαι.

Πεφιδήσεται, fut. paulo p. verbi φιδέω quod e fut 2
φιδῶ in præs. abiit. Nisi malis esse fut. 1 med.
verbi πεφιδέω facti e præt. med. πέφιδα, more Si-
culo s. Syracusano. Eust.

Πεφιδόμην, πεφίδοιο, πεφίδοιτο, aor. 2 med. opt. a
th. φείδω faciente fut. 2 φιδῶ: anadiplasmum
Ion. habens pro φίδοιτο, ut λελάθοιτο pro λάθοιτο.

Πέφνε, poet. augm. detractioe pro ἔπεφνε. quod
Etym. deducit e φένω. Alii a th. πέφνω, derivato
ex eod. φένω, facto anadiplasmum et sync., vel e
φάω. Vide Ἐπεφνε.

Πεφοβήκατο, Ion. pro πεφόβηντο s. ἐπεφόβηντο. præt.
plusquampass. ind. a th. φοβέω. Verum notan-
dum, hoc πεφοβήκατο ectasin vocalis habere pro
πεφοβέατο, ut πεποτήκατο supra pro πεποτέατο.

Πέφραδα, præt. perf. med. ejusd. φράζω facientis fut.
2 φραδῶ. Unde imper. πέφραδε signif. εἰπέ. quan-

quam eum nonnulli putant esse aor. 2, et habere
anadiplasmum Ion. pro φράδε. At πέφρασμαι,
est præt. perf. pass. ejusd. th.

Πεφράδατο, itidem Ion. more usurpatum pro πεφρα-
σμένοι ἦσαν. præt. plusquampass. pass. verbi act. φρά-
ζω.

Πέφραδε, in aor. 2 act. ejusd. th. reperitur positum
pro ἔφραδε, ut λέλαβε pro ἔλαβε. Sic in infin. πε-
φραδεῖν pro φραδεῖν, itidem anadiplasmum Ion.
Pro quo πεφραδεῖν, Ion. vel Dor. πεφραδέμεν di-
citur.

Πεφραδέτην, itidem anadiplasmum Ion. pro ἔφραδέ-
την. 3 pers. dualis aor. 2 πέφραδον, qui et ipse ana-
diplasmum illum habet pro ἔφραδον.

Πέφραδμαι, pro πέφρασμαι dicitur, verso σ in δ, ut
κέκαδμαι pro κέκασμαι. præt. perf. pass. ejusd. th.
φράζω. unde partic. πεφραδμένος.

Πέφρικαν pro πεφρίκασι dici dialecto Chalcidica an-
notat Varin. ut ἔσχηκαν pro ἔσχήκασι. Est autem
πέφρικα præt. med. verbi φρίσσω, unde partic. fem.
πεφρικυῖα.

Πεφυγμένος, ap. Hom. pro πεφευγμένος reperitur, διὰ
τὸ λειότερον τῆς φωνῆς, ut πεπυσμένος quoque dici-
tur pro πεπευσμένος. partic. præt. perf. pass. a th.
φεύγω, habens nihilominus signif. act. et modo gen.
in constructione recipiens modo accus.: legitimus
enim ap. Hom. non solum πεφυγμένος ὄλεθρον, sed
etiam πεφυγμένος ἀέθλων. ut Eust. quoque anno-
tauit.

Πεφύγω, præs. e præt. med. πέφυγα factum more
Syracusano. Alioquin est et præt. med. subj. a
φεύγω.

Πεφυζα, Ion. pro πέφυγα, itidemque partic. πεφυζῶς
pro πεφυγῶς, ut refert Eust. Quidam tamen e th.
φυζέω derivare malunt.

Πεφυκα, præt. perf. act. verbi φύω facientis fut. 1
φύσω. Ex hoc porro πέφυκα fit th. πεφύκω, more
Siculo et Syracusano, ut πεφύγω e πέφυγα. Unde
præt. imperf. ἐπέφυκον ap. Hesiod. Theog.

Πεφύρθαι, præt. perf. pass. inf., ex act. th. φύρω fa-
ciente fut. 1 φύρω. At πεφυραμένος est partic.
præt. perf. pass. sed a th. φυράω.

Πεφώραται, præt. perf. pass. a v. act. φωράω faciente
fut. 1 φωράσω. Idem tamen et φωρήσω facit, sed
magis Ion., unde partic. præt. perf. pass. πεφωρη-
μένος ap. Hes.

Πήλε, Ion. et poet. detracto augm. pro ἔπηλε: aor.
1 act. verbi πάλλω, ut ψάλλω facit ἔψηλε. unde et
partic. πήλας, et inf. πῆλαι.

Πημήνιε, aor. 1 act. opt. Æol. pro πημήναι, a th.
act. πημαίνω faciente in aor. 1 indic. ἐπήμηναι. Ab
eod. est fut. med. πημανούμαι. Item aor. 1 pass.
πημάνθη, augm. carens pro ἐπημάνθη. e quo inf.
πημανθήναι.

Πήξε, aor. 1 act. ind. a th. πήγνυμι s. πήσσω faciente
fut. 1 act. πήξω. caret autem augm. pro ἔπηξε,
more Ion. et poet.

Πήχθεν, Bæot. sync. et simul Ion. augm. detractioe
pro ἐπήχθησαν. aor. 1 pass. ind. ab eod. th.

Πιανάτω, aor. 1 act. imper. 3 pers. ex 1 πιάνω, a
th. πιαίνω, faciente fut. 1 πιανώ, et aor. 1 ἐπίανα.
Unde et in subj. πιάνη.

Πίε, aor. 2 act. imper. a th. πίνω, faciente fut. 2 πῶ,
aor. 2 ἔπιον.

Πιέειν, Ion. vocalis circumflexæ resolutione pro πιεῖν.
aor. 2 vel fut. 2 act. inf., a th. πίνω, faciente fut.
2 act. πῶ. Med. fut. 2 facit πιεῖσθαι.

Πιέζεν, Ion. s. Dor. pro ἐπιέζουν, abjecto simul
augm., præt. imperf. act. verbi πιεζέω.

Πίη, aor. 2 act. subj., ab eod. th.

Πίησθα, Æol. paragoge pro πίης. aor. 2 act. subj. ab
eod.

Πίθηαι, Ion. diphthongi resolutione pro πίθη, vel po-
tius paragoge Ion. aor. 2 med. subj. πίθωμαι, ex
act. th. πείθω.

Πίθι, metaplasmo usurpatum pro πίε, ut κλυθι pro
κλύε, κέκραχθι pro κέκραχε. ut in illo proverbiali
dicto, ἢ πίθι ἢ ἀπίθι. Est autem πίε, aor. 2 act.
imper., a th. πίνω faciente fut. 2 πῶ.

Πιθοῖατο, Ion. pro πίθοιντο. aor. 2 med. opt., a th.

act. *πέιθω* faciente fut. 2 *πιθῶ*.
Πιμπρᾶς, partic. præs. act. ex th. *πίμπρημι*.
Πινέμεναι, Dor. pro *πίνειν* : præs. inf. act. a th. *πίνω*.
Πίομαι, pro *πιούμαι* usurpatum reperitur frequen-
tissime, ita ut et τοῦ *πιούμαι* usu interdicant. unde
partic. *πιόμενος* pro *πιούμενος*, i. e. *πιεῖν μέλλον*.
fut. 1 vel 2 med. verbi *πίνω*, facientis itidem *πιῶ*
in act. : habens systolen diphthongi, et accentus
retractionem. Similiter vero *φάγομαι* pro *φαγούμαι*
usurpari scimus. Notandumque est : in hoc fut.
produci ac si præs. esset temporis : ut Od. K. πο-
ταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης, *Πιόμενος*, Bibiturus.
Πίσαι, quod Hes. exp. *ποτίσαι*, Potum præbere, est
aor. 1 act. inf. a th. *πιπίσκω* faciente fut. 1 *πίσω*,
ex inus. th. *πίω*. Frequens ap. Hippocr. Itidem
πίσει ex Eupol. affert Eust. pro *ποτιεῖ*.
Πιστωθῆτον, dualis aor. 1 pass. imper. ex 1 pers. *πι-
στώθητι*. ea autem est a th. act. *πιστώω* : unde et
aor. 1 med. *πιστώσαντο* augm. carens pro *ἐπιστώ-
σαντο*. Ambo ap. Hom.
Πίσω et *πίσομαι*, in fut. 1 act. et med. a th. *πίνω*, in
usu esse ut *πίομαι* et *πιούμαι*, tradit Eust. Attamen
πίσω transitivum potius est, ut ex eod. docui in
Πίσαι paulo ante, necnon ex Hes.
Πίτνα, Ion. et poet. pro *ἐπίτνα*, omisso augm. præt.
imperf. act., vel e *πιτνάω* per contr. pro *πίτναε*, vel
e th. *πίτνημι*, τροπή τοῦ η εἰς α, ut dicitur *ἔβα* pro
ἔβη. E quo *πίτνημι* est præs. particip. *πιτνάς*.
Πίων, partic. aor. 2 act. a th. *πίνω*, faciente fut. 2
πιω, ex inus. *πίω*.
Πλαγῶν, ut quidem nonnullis recentioribus Gramm.
placet, est partic. aor. 2, poet. geminatum habens
γ pro *πλαγών*, a th. *πλάζω*, faciente fut. 2 *πλαγῶ*,
aor. 2 *ἐπλαγον*. Sed iis assentiri nondum possum,
cum ap. Gr. Gramm. et Lexicogr. non reperiam
mentionem participii *πλαγῶν*, sed nominis, de
quo suo loco dicetur.
Πλάγχθη, Ion. et poet. demto augm. pro *ἐπλάγχθη*.
aor. 1 pass. verbi *πλάζω*, habens epenthesein τοῦ γ
euphoniæ causa. Nisi e *πλάγγω* aliquis derivare
malit.
Πλακéis, particip. aor. 2 pass. a th. *πλέκω*, faciente
fut. 2 *πλεκῶ*, aor. 2 *ἐπλακον*, verso ε in α, ut *τρέπω*
τραπῶ facit.
Πλεῖν, Ion. s. poet. epenthesei τοῦ ι, pro *πλέειν*.
Πλεῖθι, Ion. metaplasiasmo pro *πλεῖ* s. *πλέε*, ut *ῥῆθι*
pro *ῥάε* seu *ῥῆ*, et *πίθι* paulo ante pro *πίε*. præs.
imper. act. a th. *πλέω*.
Πλέτο pro *ἐπλετο* usurpatum afferunt nonnulli. *ἐπλετο*
autem est præt. imperf. verbi *πέλομαι*, sync. pas-
sum pro *ἐπέλετο*.
Πλεύσαι, Ion. diphthongi dissolutione pro *πλεύσθ*.
fut. 1 med. verbi act. *πλέω*.
Πλευσοῦμαι, *πλευσῆ*, *πλευσεῖται*, Dor. pro *πλεύσομαι*,
πλεύσθ, *πλεύσεται*. itidem fut. 1 med. ab eod. th.
πλέω faciente fut. 1 act. *πλεύσω*, assumpto υ.
Πληγῆναι, aor. 2 pass. infin. a th. act. *πλήσσω*, faci-
ente fut. 2 *πληγῶ*, et aor. 2 *ἐπληγον*.
Πληντο, Ion. s. poet. detracto augm. dicitur pro *πέ-
πληντο* aut *ἐπέπληντο*. itidemque *πλητο* pro *πέπλη-
το* s. *ἐπέπλητο*. præt. plusquam. pass. verbi act.
πίμπλημι facientis fut. 1 act. mutuatum *πλήσω*.
vel etiam verbi *πλάω* sync. habentis pro *πελάω*.
nam ap. Hom. scimus *πλητο* χθονὶ usurpari pro
ἐπεπέλαστο, Appropinquabat.
Πληξε, Ion. s. poet. detracto augm. pro *ἐπληξε* : aor.
1 act. verbi *πλήττω* facientis fut. 1 act. *πλήξω*.
Πλυθéis, partic. aor. 1 pass. *ἐπλύθην*, ex act. th. *πλύ-
νω*, faciente præt. perf. pas. *πέπλυμαι*, tanquam e
πλώω. regulariter enim *πέπλυμαι* vel *πέπλυσμαι*
facit, ut *μολύνω* *μεμόλυνμαι* et *μεμόλυσμαι*.
Πλύσκε, Ion. pro *ἐπλυνε*, abjecto primum augm.,
deinde annexo *σκε*. præt. imperf. act. verbi ejusd.
Πλώσκε, itidem Ion. pro *ἐπλωε*, a th. *πλώω*. simili-
terque *πλωῖζεσκε* pro *ἐπλωῖζε*, a th. *πλωῖζω*.
Πνεῦσαι, aor. 1 act. inf. a th. act. *πνέω* faciente fut.
1 act. *πνεύσω*, assumpto υ, ut *πλέω* facit *πλεύσω*.
Πνιγéis, partic. aor. 2 pass. verbi act. *πνίγω* facientis
fut. 2 *πνιγῶ*, aor. 2 *ἐπνιγον*, et pass. *ἐπνίγην*. unde
et fut. 2 pass. *πνιγήσομαι*.

A **Πνύτο**, Ion. et poet. detracto augm. pro *πέπνυτο* s.
ἐπέπνυτο. præt. plusquam. pass. verbi *πνέω* e
πνύω, ut *χέω* facit *χύτο* e *χύνω*.
Ποδιῶ, fut. 1 act. Att. pro *ποδίσω*, a th. *ποδίζω*.
Πόει, Att. pro *ποίει*. præs. imper. act. a th. *ποέω* Att.
pro *ποιέω*.
Ποθέσκε, Ion. pro *ἐπόθεε* s. *ἐπόθει*, abjecto primum
augm., deinde annexo *σκε*. præt. imperf. act. verbi
ποθέω.
Πόθεσαν, aor. 1 act. ind. a th. *ποθέω* faciente fut. 1
act. non solum *ποθήσω*, sed etiam *ποθέσω*, et qui-
dem Att., ut volunt nonnulli, aliis tamen *ποιητικώ-
τερον* id esse affirmantibus. habet autem aor. ille
Ion. s. poet. augm. detractorem pro *ἐπόθεσαν*.
Sic in inf. modo *ποθέσαι* pro *ποθήσαι* dicitur : quo
post Hom. Plato usus est, dicens ap. Eust. οὐκέτι
ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰτίας. Indeque est et *κύων*
ἀπόθεστος rursum ap. Hom. pro *ἀπόθητος*, Cujus
desiderio nemo teneatur.
Ποθήμεναι, Dor. pro *ποθεῖν* : a th. *πόθημι* vel *ποθαί-
νω*, ut scribit Eust. Sed alii poet. *ἐκτασιν* habere
ajunt pro *ποθέμεναι*.
Ποιεύμεν, Dor. itidem vel Ion. pro *ποιούμεν*.
Ποιῆσι, Ion. paragoge pro *ποιῆ*. præs. subj. act. a
th. *ποιέω*.
Ποιησῶ, Dor. pro *ποιήσω*. itidemque *ποιησεῖς* et *ποιη-
σεῖ*, pro *ποιήσεις*, *ποιήσει*, et sic deinceps : fut. 1 act.
verbi *ποιέω*.
Ποιμανῶ, fut. 1 vel 2 act. verbi *ποιμαίνω*.
Ποιοῖν, *ποιοῖς*, *ποιοῖη*, Att. inflexione : pro *ποιοῖμι*,
ποιοῖς, *ποιοῖ*. præs. opt. act. a th. *ποιέω*.
Ποιούντων, Att. itidem pro *ποιείτων* : gen. plur.
partic. præs. act. posito pro 3 pers. plur. imper.
præs. act. Itidem a th. *ποιέω*.
Ποιῶν, pro *ποιοῖν*, Dor. esse tradunt vel Æol.
verso ο in ω et subscripto ι. præs. opt. act. ab eod.
ποιέω.
Ποκίζατο, Dor. pro *ἐποκίσατο*, sublato simul augm.,
aor. 1 med. verbi act. *ποκίζω*.
Πολέσκετο, Ion. pro *ἐπολέετο* s. *ἐπολέετο*, sublato pri-
mum augm., deinde inserto *σκ*, præt. imperf. pass.
verbi act. *πολέω*. Nisi e *πολέσκω* derivare malis,
facto e *πολέω*.
Πονεύμενον, Dor. pro *ποννούμενον*. partic. præs. pass.
a Dor. itidem th. *πονεῦμαι* pro *πονοῦμαι*. E quo
et imperf. *πονέοντο* poet. pro *ἐπονούντο*, sine augm.
et contr. Itidemque in aor. 1 med. *πονήσατο* pro
ἐπονήσατο.
Πόρε, præt. imperf. vel aor. 2 act. augm. carens pro
ἐπορε, a th. *πόρω*.
Πόταγε, Dor. pro *πρόσαγε* : præs. imper. act. a Dor.
th. *ποτάγω* pro *προσάγω*.
Ποτάγχυμεν, ap. Hes. legitur, exp. *προσορμιζομεν*,
Dor. et ipsum, a th. *ποτάγχυμι* pro *προσάγχυμι* :
si mendo caret.
Ποτεκλεπτόμην ap. Eund. legitur, exp. *προσεπορευό-
μην*. Dor. itidem fortassis pro *προσεκλεπτόμην* :
signif. ibi *προσκέπτεσθαι*, Furtim ad aliquem duci
vel pervenire.
Πότεχε, itidem pro *πρόσεχε*, a th. *ποτέχω* pro *προ-
σέχω*.
Ποτῆμεν, similiter Dor. pro *προσεῖναι*, a th. *πρόσειμι*.
ut in Epist. Melissæ Pythagoricæ ad Clearetam,
τῷ κατὰ νόμον ἀνδρὶ ποτῆμεν.
Ποτιδέγμενος, pro *προσδεγμένος*, Dor. itidem est,
habens simul Ion. detractorem augm. partic.
præt. perf. pass. a *προσδέχομαι*.
Ποτιδερκεται quoque Dor. est pro *προσδέρκεται*.
Ποτιδω, eod. modo pro *προσίδω*. aor. 2 act. subj. a
ποτείδω pro *προσείδω*.
Ποτιμάζατο, itidem pro *προσεμάζατο*, ablato simul
augm. aor. 1 med. verbi Dor. *ποτιμάττω* pro *προσ-
μάττω*.
Ποτιόσσεται, similiter pro *προσούσσεται*.
Ποτόσδε itidem pro *προσόζω* dicitur ab iisd. Doribus.
Itidemque *ποτινίσσεται* pro *προσνίσσεται* et *προσ-
πορεύεται* dicunt iid. Quibus similia alia verba
compp., necnon et nomm. crebro occurrunt tum
ap. alios poet., tum ap. Theocr., ap. eos etiam qui
prosa oratione Dor. scripserunt.

- Πραθεῖν**, Ion. diphthongi resolutione pro *πραθεῖν*. A 2 aor. act. inf. a th. act. *πέρθω*, faciente fut. 2 *πραθῶ*, aor. 2 *ἔπραθον*, transpositis literis ad corripiendam penult. quæ brevis esse debet in penult. fut. 2 et aor. 2.
- Πραθεῖς**, partic. aor. 1 pass. a th. act. *πιπράσκω*, faciente fut. 1 act. *πράσω*, e *πράω* facto per sync. e *περάω*, ut suo loco docui.
- Πρανιχθεῖς**, partic. aor. 1 pass. a Dor. th. *πρανίζω* pro *πρηνίζω*.
- Πρεπέμεν**, Ion. et Dor. pro *πρέπειν*. præs. inf. act. a th. *πρέπω*.
- Πρῆξαι**, aor. 1 act. inf. ab Ion. th. *πρήσσω* pro *πράττω*.
- Πρῆσε**, aor. 1 act. ind. a th. *πρήθω*, augm. carens Ion. more pro *ἔπρησε*. vel etiam a th. *πίμπρημι* ex inus. *πράω*. Unde inf. *πρῆσαι*.
- Πρίατο**, præs. opt. pass. a th. *πρίαμαι*: unde et imperf. *πρίατο*, augm. carens pro *ἐπρίατο*.
- Πρισθεῖς**, partic. aor. 1 pass. *ἐπρίσθην*, ex act. th. *πρίω* s. *πρίζω*, faciente præter. perf. pass. *πέπρισμαι*. Ex eod. th. est aor. 1 act. inf. *πρίσαι*.
- Πρίω**, Att. pro *πρίασο*. primum enim Iones pro *πρίασο* dicunt *πρίαο*, exemto *σ*, deinde Attici *πρίω*, contractis *αο* in *ω*: ut Aristoph. *μὴ πρίω παῖ δ᾽ ἄδα*. præs. imper. pass. a th. *πρίαμαι*. Alioqui *πρίω* th. quoque est, uti dixi.
- Προδέδαι**, præter. med. verbi *προδαίω* s. *προδαέω*.
- Προέηκε**, Ion. vocalis circumflexæ dissolutione pro *προήκε*. aor. 1 act. indic. a th. *προίημι* faciente fut. 1 act. *προήσω*, ex inus. v. *προέω*. Irregularis autem aor. iste est. characteristicam enim fut. commutavit characteristicam præter., ut *ἔδωκα* quoque, *ἔθηκα*, et similes alii.
- Πρόεμεν**, Ion. s. Dor. pro *προεῖναι*: q. e. aor. 2 act. inf. ab eod. th.
- Πρόες**, aor. 2 act. imper. ab eod. At *πρόεσαν* est 3 plur. aor. 2 ind. ex 1 sing. *πρόην*, ab eod.
- Προήειν**, præter. plusquam. act. e perf. *προῆα*, a th. *εἰμί*, ex *εἰώ*.
- Προῖεμεν**, Ion. et Dor. pro *προῖέναι*. iuf. præs. act. a th. *προίημι*.
- Προῖηλε**, aor. 1 act. ind. a th. *προιάλλω*.
- Πρόου**, aor. 2 med. imper. a th. *προίημι*, per contr. factus e *πρόεο*, quod Iones exemto *σ* fecerunt e *πρόεσο*. Similiter *πρόσου* est aor. 2 med. imper. a th. *προσίημι*, itidem ex Ion. *πρόσοο* contractus.
- Προσέθου**, aor. 2 med. ind. a th. *προστίθημι*. Factum autem est hoc *προσέθου* itidem e *προσέθεσο*, exemto Ion. *σ*.
- Προσεῖλον**, aor. 2 med. ind. a th. *προσαιρέω*, mutante fut. 2 *προσελῶ* ab inus. th. *προσέλω*. unde aor. 2 act. *προσεῖλον*, med. *προσειλόμην*, cujus illud *προσεῖλον* est 2 pers. sing.
- Προσελούμεν**, fut. 2 act. ind. ejusd. th. e quo et inf. *προσελεῖν*.
- Προσέπαισε** Plato Att. pro *προσέπαιζε* dixit: q. e. aor. 1 act. ind. a th. *προσπαίζω*.
- Προσεπλάκη**, aor. 2 pass. ind. a th. *προσπλέκω*, faciente fut. 2 act. *προσπλακῶ*.
- Πρόσεσθε**, aor. 2 med. ind. vel imper., a th. act. *προσίημι*.
- Προσῆικται**, quod Hes. affert pro *προσέοικε*, est præter. perf. pass. verbi *προσεῖσκομαι*. nisi malis Ion. habere diphthongi dialysin pro *προσεῖκται*, verso *ε* in *η*, et subscripto *ι*, a th. act. *προσεῖκω*.
- Προσῆκατο**, aor. 1 med. ind. a th. *προσίημι* faciente fut. 1 act. *προσῆσω*, e quo fit aor. 1 act. ind. *προσῆκα*, mutata characteristicam fut. in characteristicam præter. quam *τροπήν* habent *ἔθηκα* quoque, *ἔδωκα*, *ἔνεγκα*, ut hujusmodi alii aor. Uude partic. *προσσηκάμενος*.
- Προσῆσεσθαι**, fut. 1 med. ejusd. th. e *προσέω*.
- Προσῆχε**, præter. perf. act. verbi *προσάγω*, pro quo Att. *προσαγόχα* dicunt.
- Προσσίσησθε**, aor. 1 act. subj. a th. *προσφέρω* mutante fut. 1 *προσσίω* ab inus. v. *προσσίω*.
- Πρόσοιτο**, aor. 2 med. opt. ab act. th. *προσίημι*, ut *πρόσθαιτο* a *προστίθημι*. Vide *Προίμην*.
- Πρόσου**, vide in *Πρόου*.
- Πρόσχω**, aor. 2 act. subj. a th. *προέχω* mutante fut.
- 2 *προσχω* ex inus. th. *προσχεώ*. unde partic. *προσχών*, et med. *προσχόμενος*.
- Προταμύμην**, aor. 2 med. opt. a th. *προτέμνω* faciente fut. 2 *προταμῶ*.
- Προτιβάλλει**, pro *προσβάλλη*, ab initio Dor. est, in fine Ion. diphthongi *ι* habet dissolutionem. Itidem vero *προτιάπτω* Dor. est pro *προσάπτω*.
- Προτιδέγμενος** similiter Dor. est, habens simul augm. detractionem vel sync., pro *προσδεδεγμένος* vel *προσδεχόμενος*, a Dor. th. *προτιδέχομαι* pro *προσδέχομαι*.
- Προτιειδεν** quoque pro *προσειδεν*, a *προτιείδω* pro *προσείδω*.
- Προτιελείν**, eod. modo pro *προσελεῖν*: q. e. aor. 2 act. infin. a th. *προσαιρέω* faciente fut. 2 *προσελῶ*, ex inus. th. *προσέλω*. Similiter *προτιόσσομαι* signif. *προσβλέπω*, est pro *προσόσσομαι*: quod *Æol.* esse ferunt pro *προσόπτομαι*. Necnon *προτιπτυσσοίμεθα* pro *προσπτυσσοίμεθα*.
- Προύβαλεν**, Att. synæresi pro *προέβαλε*: aor. 2 act. ind. a th. *προβάλλω*.
- Προύβη**, itidem pro *προέβη*: aor. 2 act. ind. a th. *πρόβημι*. Sic *Προύγραφε* pro *προέγραφε*. *Προυδιδάξατο* pro *προεδιδάξατο*: aor. 1 med. a *προδιδάσκω*. *Προυδωκας* pro *προέδωκας* aor. 1 act. inf. a th. *προδίδωμι*. *Προυθήκα* pro *προέθηκα*. aor. 1 act. ind. a th. *προτίθημι*. *Προυκινδύνευεν* pro *προεκινδύνευεν*. *Προύπεμψε* pro *προέπεμψε*: aor. 1 act. ind. a th. *προπέμπω*. *Προυτένθενσαν* pro *προετένθενσαν*: aor. 1 a *προτενθεύω*. *Προυτίθει* pro *προετίθει*. præter. imperf. verbi *προτίθημι*. e *προτιθέω*. *Προυτρέπετο* pro *προετρέπετο*. præter. imperf. pass. a th. act. *προτρέπω*. *Προυτύψαν* pro *προέτυψαν*, aor. 1 act. a *προτύπτω*. *Προύφειλες* pro *προόφειλες*. imperf. a th. *προοφείλω*, augm. etiam carens pro *πρώφειλες*. *Προύχεν* pro *προέχεν*. et *προύχοντο* pro *προέχοντο*, itidem sine augm. pro *προείχοντο*. In aliis quoque infinitis fit hæc Att. synæresis e et o, vel oo, ut usus abunde docet.
- Πρώμαι**, aor. 2 med. subj. a th. act. *προίημι*: cujus 1 plur. *πρώμεθα*, et 3 *πρώονται*.
- Πταίν**, aor. 2 act. opt. a th. *ἵπτημι*, ut *σταῖην* ab *ἵστημι*.
- Πτάμενος**, partic. aor. 2 med. ab eod. th. ut *στάμενος* ab *ἵστημι*.
- Πτάτο**, aor. 2 med. ind. ejusd. v., augm. carens pro *ἔπτατο*. Unde infin. *πτάσθαι*, et in comp. *διαπτάσθαι* ap. Eur. init. Med.
- Πτέσθαι**, aor. 2 med. inf., sync. habens pro *πετέσθαι*, a th. *πέτομαι*. unde comp. *ἐπιπτέσθαι* ap. Hom. Alii tamen a *πτέω* derivare malunt.
- Πτήναι**, aor. 2 act. verbi *ἵπτημι* in inf., ut ab *ἵστημι* est *στήναι*.
- Πτήσω**, fut. 1 act. ind. a v. *ἵπτημι*, ut *στήσω* ab *ἵστημι*, ex inus. th. *πτάω*.
- Πτοίμην**, (unde in comp. ap. Plat. Phæd. *ἀνάπτοιτο*) aor. 2 med. opt., sync. habens pro *πετοίμην*, a th. *πέτομαι*. Quidam tamen a *πτέω* derivare malunt, qui etiam addunt pro *πτείμην* dici ut *θόιτο* pro *θείτο*, *οἶτο* (unde *πρόσοιτο*) pro *εἶτο*.
- Πτυχθεῖς**, partic. aor. 1 pass. *ἐπτύχθην*, ex act. th. *πτύσσω* faciente fut. 1 *πτύξω*.
- Πτωκάζμεν**, Ion. s. Dor. pro *πτωκάζειν*. præs. infin. act. a th. *πτωκάζω*.
- Πτώσω**, fut. 1 act. ind. verbi *πίπτω* e *πτάω*.
- Πυθέσθαι**, aor. 2 med. ind. a th. *πυνθάνομαι* s. *πένθομαι*, faciente fut. 2 *πυθούμαι*. unde et partic. *πυνθόμενος*.
- Πύθεν**, Ion. s. Dor. pro *πύθου*. aor. 2 med. imper. ab eod. th.
- Πύθηαι**, Ion. itidem pro *πύθῃ*. aor. 2 med. subj. ab eod.
- Πυθόλατο**, Ion. rursum pro *πύθοντο*. aor. 2 med. opt. ab eod. At *πύθοντο* est aor. 2 med. ind. ab eod. v., augm. carens pro *ἐπύθοντο*.
- Πύσει**, fut. 1 act. verbi *πύθω*, Putrefacio. unde et partic. aor. 1 pass. *πυσθεῖς*.
- Πῶ**, pro *πόθι* per ectasiu dici, in præter. imper. act. a th. *πῶμι*, volunt quidam recentiores Gramm. cujus ap. vett. Gramm. et Lexicogr. Gr. nulla occurrit

mentio, nec ap. Varinum quidem. Alioqui πῶ A Dor. est pro ποῦ.

Πῶλει, Ion. dialysi diphthongi circumflexæ pro πω-
λῇ. 2 pers. præ. ind. a th. πωλέομαι.

Πωλέεσκε, Ion. itidem pro ἐπώλεε, abjecto primum
augm., deinde annexo σκε, præ. imperf. act.
ejusd. th. πωλέω.

Πωλέσκετο quoque Ion. est pro ἐπωλέετο, detracto
itidem augm. et inserto σκ, ut supra in Πολέ-
σκετο. Quidam tamen e πωλέσκομαι derivatum
malunt hoc imperf., demto itidem augm.

Πωλεύμην, Ion. s. Dor. pro ἐπωλούμην, sublato simul
augm. præ. imperf. ejusd. πωλέομαι.

Πωλήσεαι, Ion. pro πωλήσῃ, dissoluta diphthongo.
fut. 1 med. ejusd. πωλέομαι.

Πώσω, fut. 1 act. verbi πίνω, e th. πῶμι s. πῶω.

P.

Ῥαγεῖς, partic. aor. 2 pass. ἐρράγην, ex act. th. B
ρήγνυμι s. ῥήσσω, faciente fut. 2 act. ῥαγῶ. Unde
et fut. 2 pass. ῥαγήσομαι.

Ῥανθεῖς, partic. aor. 1 pass. ἐρράνθην, ab act. th.
ραίνω, faciente præ. perf. act. ἐρράγκα, pass. ἐρ-
ραμμαι. Ab eod. est aor. 2 subjunct. ῥάνωσι. facit
enim fut. 2 act. ῥανῶ.

Ῥάσαρε, aor. 1 act. imper. a th. ῥάσω pro ῥαίνω, ap.
Hom. unde et præ. perf. pass. Ion. ἐρράδαται pro
ἐρρασμένοι εἰσὶ. Scribitur et ῥάσσαι duplici σ,
metri causa.

Ῥαχθεῖς, partic. aor. 1 pass. ἐρράχθην, e th. act.
ῥάσσω.

Ῥέε seu ῥέεν, Ion. et poet. demto augm. pro ῥέρεεν.
præ. imperf. act. verbi ῥέω.

Ῥέεσκε, Ion. itidem pro ἐρρέεε, abjecto primum
augm. deinde annexo σκε. præ. imperf. act. verbi
ῥέω.

Ῥέη, Ion. rursum et poet. epenthesi τοῦ ι, metri
causa, pro ῥέη. præ. subj. act. a th. ῥέω pro ῥέω.

Ῥέειε, aor. 1 act. opt. a th. ῥέω. Alii tamen sese
torquere malunt in eo ab ῥέω deducendo.

Ῥεύσω, fut. 1 act. verbi ῥέω, assumpto ν: ut πνέω
facit πνεύσω.

Ῥηγῆναι, aor. 2 pass. inf. a th. act. ῥήγνυμι s. ῥήσ-
σω faciente fut. 2 act. non solum ῥαγῶ, sed etiam
ῥηγῶ, ideoque duplicem aor. 2 et ἐρράγον et ἐρρή-
γον. sicut a πλήττω scimus esse non tantum πλα-
γῆναι, e fut. 2 πλαγῶ, sed etiam πληγῆναι, e fut.
2 πληγῶ.

Ῥηθεῖς, partic. aor. 2 pass. ἐρρήθην, ab inus. th. ῥέω
faciente fut. 1 act. ῥήσω, et signif. Dico. refertur
ad ἀγορεύω. Ab aor. autem illo ἐρρήθην, est et fut.
1 pass. ῥηθήσομαι.

Ῥήξαι, aor. 1 act. inf. a th. ῥήγνυμι s. ῥήσσω, faciente
fut. 1 act. ῥήξω. At ῥηξάτω est aor. 1 act. imper.
ab eod.

Ῥήσαντο, Ion. et poet. demto augm. pro ἐρρήσαντο,
aor. 1 med. ind. ab inus. th. ῥέω signif. Dico, et
faciente fut. 1 act. ῥήσω. Unde et partic. ῥησάμε-
νος. Referuntur autem hæc ad ἀγορεύω.

Ῥικνώσεαι, Ion. diphthongi dissolutione pro ῥικνώσῃ.
fut. 1 med. verbi act. ῥικνῶω.

Ῥίπτασκον, Ion. sync. pro ῥιπτάζεσκον. hoc autem
ῥιπτάζεσκον Ion. itidem est pro ἐρρίπταζον, abjecto
primum augm., deinde inserto εσκ. præ. imperf.
act. verbi ῥιπτάζω.

Ῥιπτοῦμαι, Att. pro ῥίπτομαι, ab act. th. ῥίπτω.

Ῥιφεῖς, partic. aor. 2. ἐρρίφην, e th. act. ῥίπτω faciente
fut. 2 ῥιφῶ, mutata tenui in aspiratam, nt ῥάπτω
ραφῶ. unde aor. 2 ἐρρίφον, et pass. ἐρρίφην. At aor.
1 est ἐρρίφθην, unde ῥιφθῆναι in inf. et partic. ῥι-
φθεῖς, item fut. 1 pass. ῥιφθήσομαι.

Ῥυεῖς, partic. aor. 2 pass. ἐρρύην, ex act. th. ῥύω si-
gnif. i. q. ῥέω.

Ῥυο, Ion. diphthongi dissolutione pro ῥύον. præ.
imper. pass. a th. ῥύομαι.

Ῥύηθι, itidem aor. 2 pass. imper. ab eod. ἐρρύην, ut
τύπηθι ab ἐτύπην.

Ῥύησομαι, fut. 2 pass. ex aor. 2 ἐρρύην, facto e th. ῥύω.

Gloss.

Ῥυθῆναι, aor. 1 pass. inf. a th. act. ῥύω, vel a pass.
ῥύομαι.

Ῥύμαι, Ion. demto augm. pro ἐρρύμαι: præ. perf.
pass. ejusd. th. ῥύω s. ῥύομαι. Nisi potius per sy-
næresin factum est e ῥύομαι, ut λούμαι e λούομαι.
Certe ῥύσθαι pro ῥύεσθαι dici, infra annotabo.

Ῥύοντο, itidem pro ἐρρύοντο: præter. imperf. ejusd.
verbi ῥύομαι.

Ῥυπόω, Ion. pleonasmo τοῦ ο, vel Ion. vocalis cir-
cumflexæ resolutione pro ῥυπῶ dicitur, ut ὀρόω pro
ὀρῶ, βοῶω pro βοῶ.

Ῥυσαι, signif. φυλάξαι, est aor. 1 med. imper. a th.
ῥύομαι.

Ῥυσθαι, per synæresin pro ῥύεσθαι dici, tradunt
Gramm. vett., quemadmodum λούσθαι quoque
contr. Att. pro λούεσθαι usurpari novimus.

Ῥύτο, quod Hes. exp. ἐρρύσατο, ἔσωσεν, est præ.
plusquamp. pass. ab eod. th. ῥύομαι, Ion. more s.
poët. abjectum habens augm. pro ἐρρύτο, ut λύτο
pro λέλυτο. Nisi quis per sync. ex ἐρρύετο vel
ἐρρύσατο factum existimet, detracto itidem augm.,
ut λύτο ex ἐλύετο factum prædicant nonnulli.

Ῥωσθεῖς, partic. aor. 1 ἐρρώσθην, ex act. th. ῥώννυμι
s. ῥόω, faciente præ. perf. pass. ἐρρώσομαι.

Ῥώσω, fut. 1 act. ejusd. th. ῥώννυμι s. ῥόω, ut χών-
νυμι s. χόω facit χώσω. Unde med. ῥώσομαι.

Σ.

Σαμαίνετῃ, ab Epicharmo usurpatum pro σφραγίζεται,
teste Hes., Dor. est pro σημαίνετῃ, a Dor. itidem
th. σαμαίνω pro σημαίνω.

Σαπών, partic. aor. 2 act. a th. σήπω faciente fut.
2 act. σαπῶ, ut λήχω λαχῶ, πλήσσω πλαγῶ. unde
aor. 2 ἔσαπον, et pass. ἐσάπην, e quo inf. pass. σα-
πῆναι, et partic. σαπεῖς.

Σαρεῖ, fut. 1 act. verbi σαίρω, ut χαίρω facit χαρῶ.
Utitur autem v. σαίρω Eur. Hec., dicens, Σαίρειν τε
δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφεισάναναι. At σαροῖ, est a v.
σαρώω, quod huic σαίρω est synon.

Σαφηνῶ, fut. 1 act. verbi σαφηνίξω, Att. pro σαφη-
νίσω.

Σαχθεῖς, partic. aor. 1 pass. ἐσάχθην, ex act. th. σάττω.

Σάω ap. Hom. modo est 3 pers. præ. imperf. act.,
modo 2 præ. imper., per apoc. pro σάωζε, ut
οὔτα pro οὔταε s. οὔταζε, a th. σαώζω. in imperf.
autem Ion. habet augm. detractorem pro ἐσάω s.
ἐσάωζε. Quanquam sunt qui imper. σάω Dor. esse
dicant pro σάου, verso ου in ω more Dor., e th.
pass. σάομαι, faciente imper. σάεο, σάου. Quin et
2 pers. præ. imperf. pass. ἐσαόμην eod. modo esse
potest hoc σάω, detracto augm., pro ἐσάου.

Σβέσε, Ion. s. poet. augm. detractorem pro ἔσβεσε, ut
σβέσαν pro ἔσβεσαν aor. 1 act. verbi σβέννυμι ex
inus. th. σβέω, faciente fut. 1 act. σβέσω, præ.
perf. pass. ἔσβεσμαι, et aor. 1 pass. ἐσβέσθην, unde
inf. σβεσθῆναι, partic. σβεσθεῖς, et fut. 1 pass. σβε-
σθήσομαι.

Σβήσομαι quoque esse dicitur fut. 1 med. verbi σβέν-
νυμι e σβέω. Ego tamen puto id potius esse fut.
2 pass. ex aor. 2 ἔσβην. nam fut. 2 σβῶ facit aor.
2 ἔσβον, unde in pass. ἔσβην, e quo σβήσομαι.
Certe fut. 1 act. σβήσω, vel aor. 1 ἔσβησα, nulla
mihi occurrit mentio ap. Gr. Gramm. aut Lexicogr.

Σεβάσθησαν, Ion. augm. detractorem pro ἐσεβάσθησαν.
aor. 1 pass. a th. σεβάζομαι.

Σεισθεῖς, partic. aor. 1 pass. ἐσείσθην, ex act. th. σείω
faciente fut. 1 σείσω.

Σέσαγμα, præ. perf. pass. verbi act. σάττω. Unde
inf. σεσάχθαι.

Σεσαρνία, partic. fem. e præ. med. σέσαρα, derivato
e σαίρω signif. ἀκουσίως μειδιῶ, s. ἀκούσιον μειδιάμα
πάσχω. Dicitur etiam σεσηρνία. Varin.

Σεσείσθαι, præ. perf. pass. inf. a th. act. σείω faci-
ente fut. 1 σείσω.

Σέσηπε, præ. perf. med. verbi act. σήπω, facientis
fut. 2 non solum σαπῶ, sed et σηπῶ. unde partic.
σεσηπία.

Σέσηρα, vel potius σέσηρα, præ. med. verbi σαίρω, ut
φαίνω facit πέφηναι s. πέφηναι. unde partic. σεσηρῶς,

- et fem. *σεσηνῖα*, pro quo paulo ante habuimus *σε-
σαρνῖα*. Quidam a *σῆρω* derivare malunt.
- Σενα*, Ion. augm. detractio pro *ἔσενα*: aor. 1 act. verbi *σεύω*, carens fut. litera characteristicā, ut *ἔχενα*. Itidem med. *σεύατο* pro *ἔσεύατο*: unde partic. *σευάμενος*.
- Σεύθω*, per sync. pro *σενάσθω* usurpari ajunt Gramm. quidam recentiores. hoc autem *σενάσθω* est 3 pers. aor. 1 med. imp. *σεύαι*, ex eod. th. *σεύω*.
- Σέψασθαι*, aor. 1 med. inf. a th. act. *σέβω*: pass. autem aor. 1 inf. ab eod. th. est *σεφθῆναι*.
- Σήκασθεν*, Bæot. sync. pro *ἔσηκάσθησαν*, abjecto simul augm. more Ion. aor. 1 pass. ind. a th. act. *σηκάζω*. Ap. Suid.
- Σημανέω*, Ion. vocalis circumflexæ resolutione pro *σημανῶ*. fut. 1 vel 2 act. verbi *σημαίνω*. Ab eod. et aor. 1 act. *ἑσήμνηα*, cujus inf. *σημῆναι*.
- Σιγηθεῖς*, partic. aor. 1 pass. *ἑσιγήθην*, a th. act. *σιγάω* faciente fut. 1 *σιγήσω*.
- Σιγῆν*, Dor. pro *σιγᾶν*. præ. inf. act. ab eod. th.
- Σκαφθῆναι*, aor. 1 pass. inf. a th. act. *σκάπτω*.
- Σκεδᾶ* pro *σκεδάσῃ* per contr., exemto prius *σ* more Ion.: 2 pers. sing. fut. 1 med. a th. act. *σκεδάν-
νυμι* s. *σκεδάζω*.
- Σκήλη*, quod Hom. usurpavit pro *ξηράνη* et *σκελετόν* ποιήσῃ, Eust. ait esse potius a th. *σκάλλω*: aor. 1 act. subj. ut *ψήλη* a *ψάλλω*. nam si a *σκέλλω* esset, facere *σκεῖλη*, ut *ανατέλλω* *ἀνατείλη*, *ἀγγέλλω* *ἀγγέλη*. Veruntamen *σκάλλω* longe diversam habet signif. Ab ead. origine est opt. *σκήλειε* ap. Hes., exp. *σκελετεύσεις*, *ξηράνεις*: et inf. *σκήλαι*, eand. habens exps.
- Σκίοντο*, Ion. pro *ἑσκιῶντο*, abjecto primum augm., deinde pleonastice inserto *ο*, s. resoluta vocali circumflexa. præ. imperf. pass. verbi act. *σκιᾶω*.
- Σκλῆναι*, aor. 2 inf. a th. *σκλημι*, factum e *σκέω*. unde et præ. perf. act. *ἑσκληκα*, e quo partic. *ἑσκληκῶς*.
- Σκοπιάζέμεν*, Ion. s. Dor. pro *σκοπιάζειν*. inf. præ. act. a *σκοπιάζω*.
- Σκυλῆναι*, aor. 2. pass. inf. a th. *σκύλλομαι*.
- Σκυλμανεῖς*, fut. 1 act. a th. *σκυλμαίνω*. vel etiam fut. 2.
- Σμυγεῖς*, partic. aor. 1 pass. *ἑσμύγην*, ex act. th. *σμήχω* faciente fut. 2 act. *σμυγῶ*, versa aspirata in mediam.
- Σόεις*, 2 pers. sing. poet. verbi *σώω* pro *σώζω*. a quo et in subj. est *σῶη* pro *σῶζῃ*. Et *σώωσι* pro *σώζωσι*. Hom. Ἦν γὰρ δὴ με σώωσι θεοὶ, καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι.
- Σοῦ*, imper. præ. pass. verbi *σόομαι*, per contr. e *σόου*. unde 3 pers. *σοῦσθω*, per contr. e *σέεσθω*: et 2 plur. *σοῦσθε* per contr. e *σέεσθε*. Alioqui *σοῦ* est etiam pronomen gen. casus, e nomin. *σὺ* vel *σός*.
- Σπαλεῖς*, Æol. pro *σταλεῖς*: q. e. partic. aor. 2 pass. a th. act. *στέλλω* faciente fut. 2 *σταλῶ*. Sic *σπολήν* dicunt iid. pro *σολήν*.
- Σπαρεῖς*, partic. aor. 2 pass. *ἑσπάρην*, ex act. th. *σπείρω* faciente fut. 2 *σπαρῶ*.
- Σπείω*, Ion. pro *σποῦ* dicitur, resoluta primum diphthongo *ου* in *εο*, deinde inserto metri gratia *ι*. Est autem hoc *σποῦ*, præ. vel aor. 2 med. verbi poet. *σπόμαι* s. *σπέομαι*, signif. i. q. *ἐπομαι*. unde et aor. 2 ind. *ἑσπόμεν*.
- Σπείομεν*, itidem Ion. dicitur pro *σπῶμεν*, in aor. 2 act. subj. resoluta itidem vocali circumflexa *ω* in *έω*, deinde facta systole τοῦ *ω*, et inserto itidem metri causa *ι*, ut *θελίομεν* pro *θῶμεν*: signif. autem *σπείομεν* Hesychio *πορευθῶμεν*, *ἀκολουθήσωμεν*, est-que ab act. th. *σπῶ*.
- Σπείσαι*, aor. 1 act. inf. ab act. th. *σπένδω* faciente fut. 1 *σπείσω*, ex inus. v. *σπείδω*. Unde med. aor. 1 inf. *σπείσασθαι*, et partic. *σπεισάμενος*.
- Σπένδεσκε*, Ion. pro *ἑσπενδε*, abjecto primum augm. deinde annexo *σκε*. præ. imperf. act. ejusd. v. *σπένδω*.
- Σπές*, aor. 2 act. imper. a th. *σπῶ*, faciente fut. 1 *σπήσω*, aor. 2 *ἑσπον*, e quo factum est hoc *σπές*, pleonasmō τοῦ *σ*, pro *σπέ*, ut *σχές* pro *σχέ*, ad formam verborum in *μι*: nam *τίθημι* in aor. 2 imper. act. *θές* facit, *ἵημι* *ἑς*. Inde comp. *ἐνίσπες*: ambo signif. *λέγε*, *εἰπέ*. Porro videtur hoc th. *σπῶ* usur-
- patum esse pro *ἐπω*: ut præcedens *σπῶ* signif. *ἀκολουθῶ*, pro *ἐπω*: vel potius hæc duo ex illis duobus facta sunt.
- Σπέσθαι*, aor. 2 med. inf. a th. *σπόμαι* factum ex *ἐπομαι*, demto *ε* et ejus loco posito *σ*.
- Σπέτε*, 2 pers. plur. aor. 2 *σπές*, de quo paulo ante.
- Σπόμενοι*, partic. aor. 2 med. *ἑσπόμεν*, e poet. v. *σπόμαι* factum ex *ἐπομαι*, ut paulo ante etiam annotavi in *Σπέσθαι*. unde comp. *ἐπισπόμενος*. Ambo ap. Hom.
- Σταθεῖς*, partic. aor. 1 pass. *ἑστάθην*, ex act. th. *ἵστημι*. e quo aor. est et inf. *σταθῆναι*, et fut. 2 *σταθή-
σεται*.
- Στάθι* pro *στῆθι*, ut *πίμπλαθι* pro *πίμπληθι*. præ. imper. act. a th. *ἵστημι*.
- Σταῖμεν*, *σταῖτε*, *σταῖεν*, Att. sync. pro *σταίμεν*, *σταίητε*, *σταίησαν*. ut *θεῖμεν*, *θεῖτε*, *θεῖεν*, pro *θεί-
μεν*, *θείητε*, *θείησαν*. aor. 2 act. opt. a th. *ἵστημι*.
- Σταλῆναι*, aor. 2 pass. inf. ab act. th. *στέλλω* faciente fut. 2 act. *σταλῶ*, aor. 2 *ἑσταλον*. Unde partic. *σταλεῖς*.
- Στάναι*, Ion. s. Dor. pro *στάναι*, ut *στήμεν* pro *στη-
ναι*.
- Στάν*, Bæot. sync., simul cum Ion. augm. detractio, pro *ἑστασαν*, ut *βάν* pro *εβασαν*. aor. 2 act. ind. a th. *ἵστημι*.
- Στὰς*, partic. ejusd. aor. 2 *ἑστην*, ab eod. th.
- Στείλαντο*, aor. 1 med. verbi *στέλλω*, augmento carens pro *ἑστείλαντο*, more Ion.
- Στείομεν*, Ion. pro *σῶμεν*, resoluta primnm vocali circumflexa *ω* in *έω*, deinde facta systole τοῦ *ω*, et inserto metri gratia *ι*, ut *σπείομεν* paulo supra pro *σπῶμεν*. aor. 2 act. subj. ab eod. th.
- Στέομεν*, itidem pro *σῶμεν*, Ion. vocalis circumflexæ *ω* resolutione in *έω*, et systole τοῦ *ω*.
- Στερέσαι*, poet. metri causa pro *στερῆσαι*. aor. 1 act. inf. a th. *στερέω* subserviente verbo *στερίσκω*.
- Στερθέμεν*, ap. Hes. legitur, exp. *στερηθῆναι*. Videtur igitur habere sync. simulque systolen pro *στερηθῆ-
μεν*, quod Ion. s. Dor. est pro *στερηθῆναι*, ut *βῆμεν* pro *βῆναι*.
- Στέρξαι*, aor. 1 act. inf. a th. *στέργω*: e quo et partic. aor. 1 pass. *στερχθεῖς*. facit enim præ. perf. pass. ind. *ἑστεργμαι*, et aor. 1 *ἑστέρχθην*.
- Στεῦται*, Eust. per sync. factum ait e *στεύεται*: q. e. præ. pass. verbi act. *στεύω* facti e *στέω* pleonasmō τοῦ *υ*. Itidemque in imperf. *στεῦτο* pro *ἑστεύετο*, sublato simul augm. Exp. vero hoc *στεῦτο* alias *διεβεβαιούτο*, alias *ὑπισχνεῖτο*, alias *ἵστατο*. quæ primaria ejus est signif., utpote originem trabentis e *σῶ*.
- Στέψας*, partic. act. aor. 1, a th. *στέφω* faciente fut. 1 *στέψω*.
- Στέωμεν*, Ion. vocalis circumflexæ resolutione pro *σῶμεν*. aor. 2 act. subj. a th. *ἵστημι*.
- Στήη* pro *σταῖη*, a verso in *η* et *ι* subscripto, ut *φθῆη* pro *φθαιη*, teste Eust. Alii tamen pleonasmō τοῦ *η* pro *σῆ* dictum volunt. Illum sequendo, est opt.: hos autem, erit conjunct.: utrobique autem aor. 2 act. a th. eod.
- Στήναι*, inf. ejusd. aor. 2 *ἑστην*, ex eod. th.
- Στήσαι*, aor. 1 act. inf. ab eod. th., faciente fut. 1 act. *στήσω*, ex inus. v. *στάω*.
- Στήτην*, Ion. et poet. demto augm. pro *ἑσ-ήτην*. 3 pers. dual. aor. 2 act. ind. ab eod. th.
- Στήω*, *στήης*, *στήη*, factum ajunt e *στέω*, *στέης*, *στέη*, quod Ion. habere diphthongi dissolutionem supra dixi: factum (inquam) ex eo ajunt ectasi τοῦ *ε*: vel etiam e *στέω*, *στέίης*, *στέίη*, verso *ε* in *η* et *ι* subscripto. quam formationem sequendo, ubique isti *η* subscr. *ι* fuerit, *στήω*, *στήης*, *στήη*.
- Στίχε*, aor. 2 act. imper. a th. *στείχω* faciente fut. 2 *στιχῶ*.
- Στιχθεῖς*, partic. aor. 1 pass. *ἑστίχθην*, ex act. th. *στίζω*.
- Στορέσαι*, aor. 1 act. inf. a th. *στορέννυμι* faciente fut. 1 *στορέσω*, e th. *στορέω*. In eod. aor. 1 act. ind. poet. *στόρεσαν* dicunt, Ion. detracto augm., pro *ἑστόρεσαν*: itidemque med. *στορέσαντο* pro *ἑστορέ-
σαντο*.

Στρατώντο, Ion. pro ἐστρατώντο, demto primum augm., deinde vocali circumflexa resoluta, seu o pleonastice inserto. præt. imperf. verbi στρατάομαι.

Στρεφῆναι, aor. 2 pass. inf. a th. act. στρέφω, faciente fut. 2 act. στραφῶ, aor. 2 ἐστραφον.

Στρεφθεῖς, partic. aor. 1 pass. ἐστρέφθην, ex eod. th.

Στυξαίμι, aor. 1 act. opt. a th. στυγέω, mutuante ipsum a στύγω. quanquam nonnulli sunt qui fut. 1 στύξω per contr. factum velint e στυγήσω, exemto η, et γ ac σ abeuntibus in ξ.

Σύθεν, Bæot. sync. et Ion. simul augm. detractioe pro ἐσύθησαν. aor. 1 pass. ind. a th. σεύω vel σύω. unde partic. συθεῖς.

Σύθι, quod Hes. affert pro ἐλθέ, metaplasum habere videtur pro σύε, ut κλύθι pro κλύε, πίθι pro πίε, et similia alia. ut sit præter. imper. ab eod. σύω.

Συμβάμεν, Dor. pro συμβῆναι. aor. 2 act. inf. a th. σύμβημι.

Συμποθῆν, partic. aor. 1 pass. συνεπόθην, a th. συμπίνω, faciente fut. 1 συμπόσω, ex inns. v. συμπόω.

Συναγρόμενοι, partic. a poet. v. συνάγρομαι, quod metri causa factum est e συναγείρομαι.

Συνάρασθαι, aor. 1 med. inf. a th. act. συναίρω.

Συναρήραται, præt. perf. pass. ind. ab act. th. συναράσσω. habet autem præter augm. Att. reduplicationem duarum initialium præter. literarum, ut ἀρήροται ab ἀρώω.

Συνέηκα, Ion. vocalis circumflexæ dissolutione pro συνήκα. aor. 1 act. verbi συνήμι e συνέω, habens characteristicam fut. mutatam contra regulam in characteristicam præter. perf., ut ἔθηκα, ἔδωκα, ἦνεγκα, et similes alii aoristi.

Συνεθέμεθα et συνέθετο, sunt aor. 2 med. ind. ab act. th. συντίθημι.

Συνειλεγμένα, partic. præt. perf. pass. Att. pro συλλελεγμένα, a th. act. συλλέγω. Itidemque partic. præt. perf. act. ab eod. th. est συνειλεχώς pro συλλελεχώς, Att. augm. λε verso in ει.

Συνείληχας itidem pro συλλέληχας. præt. perf. act. verbi συλλαγχάνω e συλλήχω. Similiter συνειλόχασι Att. pro συλλελόχασι dicitur, q. e. præt. perf. act. verbi συλλέγω, habens Att. rursum e mutatum in ο.

Συνεισέφρησε, Att. sync. pro συνεισεφόρησε: aor. 1 act. verbi συνεισφορέω.

Σύνες, aor. 2 act. imper. a th. συνήμι. unde 2 plur. σύνετε.

Συνετιῶ, Att. fut. 1 verbi συνετίζω pro συνετίσω.

Σύνετο, aor. 2 med. indic. ab eod. th.

Συνῆκα, aor. 1 act. verbi συνήμι, ut paulo ante dixi in Συνέηκα.

Σύνθεο, Ion. exemto σ pro σύνθεσο, e quo postea contr. Att. fit σύνθου. est aor. 2 med. imper. a th. συντίθημι.

Συνιέμεν, Dor. vel Ion. pro συνιέναι: q. e. præter. inf. act. vel a th. συνίημι vel a σύνειμι signif. συμπορεύομαι.

Συνιούν, pro συνίεσαν, est præter. imperf. act. verbi συνίημι, mutuatum a th. συνιέω.

Συνναίσκε, Ion. pro συνέναιε, detracto primum augm., deinde annexo σκε. præt. imperf. act. verbi συνναίω.

Συννεάται, Ion. pro συννένηται. præt. perf. pass. ex act. συννέω.

Συνοχωκότες, part. præt. perf. act. συνόχωκα, Ion. more carentis augm. et præter augm. habentis amissum etiam ι, prætereaque passi τροπήν τοῦ η eis ω, pro συνώχηκα, a th. συνοιχέω. Apud Il. B. de humeris Thersitæ, Κυρτώ, ἐπὶ στήθος συνοχωκότε. Hes. habet συνοκωχότε, exp. συμπίπτοντες: quoniam (inquit) συνοκωχὴ dicitur ἡ σύμπτωσις. Etym. et Eust. e συνοχή faciunt v. συνοχώω, e quo partic. illud derivant. A quibus dissentire videtur Hes. e συνοίχω derivatum innuens. nam ex οἶχω innuit fieri præter. med. φῆχα, et Att. reduplicatis initialibus literis præter. ὄχωκα, et addita præp. συνόχωκα.

Συρίσδω, Dor. pro συρίζω. Iid. συρίσδεν et συρίσδες pro συρίζειν et συρίζεις dicunt, exemto ι e vocali.

Συστῶ, aor. 2 act. subj. a th. συνίστημι. E quo et particip. aor. 1 pass. συσταθείς. facit enim præter. pass. συνέσταμαι, e quo aor. 1 συνεστάθην.

Συσχεθῆν, aor. 1 pass. subj. a th. συνέχω faciente fut. 1 συσχέσω, præt. perf. pass. συνέσχημαι, aor. 1 συνεσχέθην, facta systole vocalis longæ, ut in εὐρέθην. unde et partic. συσχεθείς.

Σύτο, præt. plusquam. pass. verbi σύω s. σεύω, augm. carens pro ἔσσυτο, ut χύτο pro κέχυτο.

Σφαγείς, particip. aor. 2 pass. ἐσφάγην, ab act. th. σφάττω faciente fut. 2 σφαγῶ.

Σφαλῆναι, aor. 2 pass. inf. a th. σφάλλω faciente fut. 2 σφαλῶ. Ex eod. est aor. 2 pass. opt. σφαλείην, Att. habens sync. pro σφαλείησαν.

Σφαραγεῦντο, Ion. s. Dor. ap. Hom. pro ἐσφαραγούντο, sublato etiam augm. præter. imperf. verbi σφαραγέομαι.

Σφῆλαι, aor. 1 act. inf. a th. σφάλλω. unde et partic. σφήλας.

Σχασθείην, aor. 1 pass. opt. a th. act. σχάζω, faciente fut. 1 σχάσω.

Σχέθε s. σχέθεν præter. imperf. act. verbi σχέθω, augmento carens pro ἔσχεθε.

Σχεθεῖς, particip. aor. 1 pass. ab act. th. ἔχω, faciente fut. 1 σχήσω, (e th. σχέω) et præter. pass. ἔσχημαι, aor. 1 pass. ἐσχέθην, facta systole vocalis longæ, ut in εὐρέθην. unde aor. inf. σχεθῆναι.

Σχέμεν, Ion. s. Dor. pro σχεῖν. aor. 2 act. inf. ab eod. th.

Σχέο, Ion. diphthongi dissolutione pro σχοῦ. aor. 2 med. imper. ab eod. th.

Σχῆς, pleonasmo τοῦ s pro σχέ. aor. 2 act. imper. ab eod. Similiter σπῆς dicitur pro σπέ, et ἐνίσπες pro ἐνίσπε, sequendo formam aor. 2 imper. vv. in μι, nimirum θῆς, ἔς.

Σχήσεσθαι, fut. 1 med. inf. ab eod. v. ἔχω, faciente fut. 1 act. σχήσω, ex inus. th. σχέω.

Σχισθῆναι, aor. 1 pass. inf. a th. act. σχίζω faciente præter. perf. pass. ἔσχισμαι.

Σχοῖατο, Ion. pro σχοῖντο. aor. 2 med. optat. a v. ἔχω faciente fut. 2 σχῶ, ex inus. th. σχέω. Idem in aor. 2 act. facit σχοῖν, Att. pro σχοῖμι, ut ποιοῖν pro ποιῶμι: e quo postea med. ille σχοίμην.

Σχόμενος, partic. aor. 2 med. ἐσχόμην, ex eod. th.

Σχοῦ, aor. 2 med. imp. ab eod.

Σχών, partic. aor. 2 act. ab eod.

Σώεσκε, Ion. pro ἔσωε, abjecto primum augm., deinde annexa Ion. illa syllaba σκε. præter. imperf. act. verbi σώω. quanquam nonnulli a σώεσκω derivare malunt. Ex eod. σώω est præter. imperf. pass. σώετο, itidem augmento carens pro ἐσώετο: aliis tamen id pro σώζετο usurpatum dicentibus per sync. Sed notandum est esse th. σώω alterius etiam signif.: a quo est præter. imperf. pass. σώοντο, quod Hes. exp. ὠρμώντο, ἤρχοντο.

Σωθεῖς, partic. aor. 1 pass. ἐσώθην, facti ex 3 pers. præter. perf. pass. σέσωσται, demto σ a th. act. σώζω.

T.

Ταγείς, partic. aor. 2 pass. ἐτάγην, ex act. th. τάσσω s. τάττω, faciente fut. 2 act. ταγῶ.

Ταθείς, partic. aor. 1 pass. ἐτάθην, ex act. th. τείνω faciente præter. perf. act. τέτακα, tanquam e τάω. Inde et inf. ταθῆναι.

Τακείς, partic. aor. 2 pass. ἐτάκην, ex act. th. τήκω faciente fut. 2 act. τακῶ. unde aor. 2 ἔτακον, et pass. ἐτάκην: e quo fut. 2 τακήσομαι.

Τάμε, aor. 2 act. ind. augmento carens more Ion. et poet. pro ἔταμε. facit enim τέμνω fut. 2 ταμῶ, unde aor. ille 2 ἔταμον. e quo partic. ταμών. Aor. 2 pass. est ἐτάμην, unde in subj. est ταμῶ.

Ταμέει, Ion. diphthongi circumflexæ dissolutione pro ταμεῖ. itidemque ταμέειν pro ταμεῖν, in fut. 2 act. ejusd. v. τέμνω.

Τάρπημεν, Ion. et poet. augm. detractioe pro ἐτάρπημεν: itidemque τάρπησαν pro ἐτάρπησαν. aor. 2 pass. ind. a th. act. τέρπω faciente fut. 2 act. ταρπῶ, mutato e in α, ut iu præcedenti ταμῶ. Legitur cum gen. ap. Hom. τάρπημεν ἐδῆντος ἡδὲ ποτῆ-

- τος, pro Ad satietatem usque nos oblectavimus et exhilaravimus cibo potuque: vel etiam simpliciter Nos satiavimus. nam et inf. pass. hujus aor. exp. κορεσθῆναι simpliciter. Inepti autem sunt qui in his a τρέφω deformandis sese torquent.
- Ταρφθήμεναι, Dor. pro τερφθῆναι aor. 1 pass. inf. ab eod. th. habens præterea mutatum ε in α.
- Ταφεις, partic. aor. 2 pass. ἐτάφην, ex act. th. θάπτω, faciente fut. 2 ταφῶ, propter seq. aspiratam priore conversa in tenuem, ut in aliis quoque fieri notum est. Itidem partic. aor. 2 act. est ταφών. Suntque qui Ion. esse putent harum cognatarum literarum enallagen. ii siquidem dicunt ἐνθαῦτα, κιθών, κύθρα, βάθρακος, pro ἐνταῦθα, χιτών, χύτρα, βάτραχος. Notandum porro est, hoc ταφών duplicem habere signif.: nonnunquam euim declarat i. q. θάψας, Qui sepelivit: nonnunquam i. q. θαμβήσας et ἔκστασιν παθών. In qua signif. sunt qui hoc partic. itidem a θάπτω derivent, signif. θαμβέω, nonnulli a θήπω. Vide et Τεθηπέναι inf.
- Τεθαλῦα, partic. fem. e τέθαλα præt. med. verbi Β θάλλω.
- Τεθεῖεν, Att. sync. pro τεθείησαν. aor. 1 pass. opt. ex aor. 2 ind. ἐτέθην. unde et partic. τεθείς.
- Τέθεικα, præt. perf. act. indic. verbi τίθημι, Bæot. pro τέθηκα. nam id regulare est e fut. 1 act. θήσω. Itidemque in præt. perf. pass. τέθειμαι dicitur pro τέθημαι, ut εἶκα et εἵμαι pro ἦκα et ἦμαι, a th. ἦμι faciente fut. 1 act. ἦσω.
- Τεθελκέναι dici Alexandrinorum dialecto tradunt pro ἡθελκέναι, in inf. præt. perf. act. a th. θέλω. Sed improbatur ejus usus.
- Τέθηλα, metri gratia verso α in η dicitur pro τέθαλα, in præt. med. verbi θάλλω. Frequens ap. Hom., una cum partic. τεθελώς.
- Τεθηλάμεθα ap. Hes. legimus exp. ἀνεφύμεν. q. e. præt. perf. med. habens terminationem pass. ut ἐγρήγορθαι quoque ap. poet. reperimus pro ἐγρηγορέναι.
- Τεθηπέναι, inf. præt. perf. med. τέθηπα, e quo et particip. τεθηπώς. secundum quosdam a v. θήπω, c secundum alios e θάπτω, inter quos est Eust.
- Τεθήσατο, Ion. pleonasmo pro ἐθήσατο. aor. 1 med. verbi θάομαι, e quo supra Dor. inf. θῆσθαι: signif. autem ἐθηλάσατο.
- Τέθναα, quidam κατὰ συγκοπήν καὶ τροπήν factum ajunt e τέθηκα. simplicius tamen possumus dicere esse præt. perf. med. verbi inus. θνάω, ut ἔσταα est e στάω.
- Τέθναθι, præs. imper. act. a th. τέθημι, ut ἴσταθι ab ἴστημι. Apud Eust. τέθνατι scribitur, tenui posita loco aspiratæ ob immediate præcedentem aspiratam.
- Τεθναῖην, aor. 2 act. opt. anadiplasmum Ion. habens pro θναῖην: e v. τέθημι, facto e θνάω. e quo τέθημι est 1 plur. τέθναμεν, infin. τεθνάναι, et particip. τεθνάς.
- Τεθναῖμεν, τεθναῖτε, τεθναῖεν, Att. sync. pro τεθναίμεν, τεθναίητε, τεθναίησαν: plur. præcedentis τεθναῖην.
- Τεθνάκαμες, Dor. ap. Theocr. pro τεθνήκαμεν. de D quo mox.
- Τεθνάμεν, Dor. pro τεθνάναι. inf. præs. act. ab eod. τέθημι.
- Τεθναῖσι, per synæresin e τεθνάσσι, ut βεβᾶσι e βεβάσσι. De τέθναα autem (cujus 3 pers. plur. est hoc τεθνάσσι) dixi paulo ante.
- Τέθνασο, præs. imper. pass. e τέθναμαι, ut ἴστασο ex ἴσταμαι.
- Τεθνεῖως, partic. præt. act. τέθνεια, quod sync. passum esse factumque e τέθνεικα ajunt. hoc autem τέθνεικα Bæot. esse volunt pro τέθηκα, ut τέθεικα paulo supra pro τέθηκα: a th. θνήσκω faciente fut. 1 θνήσω e θνάω. Quod porro ad obliquos attinet hujus participii, sciendum est eos ap. Hom. efferi modo per ο, cum metri lex postulat, modo per ω, ut cum dicit, Ἐλπήνορα τεθνεῖωτα. Idem in Τεθνηὼς accidit.
- Τεθνεὼς quoque legitur ap. Suid. partic. e præt. τέθνεα habente τροπήν, ut ἔστεως ex ἔστεα. Nisi
- pleonasmum τοῦ ε habere dicamus pro τεθνός.
- Τέθηκα, præt. perf. act. verbi θνήσκω e θνάω.
- Τεθνήξω, ap. Aristoph. legitur in Acharn. Est autem fut. 1 act. verbi τεθνήκω, facti more Siculo s. Syracusano e præt. τέθηκα, ut πεφύκω e πέφυκα.
- Τεθνήσω, fut. 1 act. verbi θνήσκω e θνάω, habens Ion. reduplicationem pro θνήσω. Nisi e τεθνάω derivare malis. Legitur ap. Suid.
- Τεθνηὼς, partic. præt. perf. τέθνηκα, sync. habens pro τεθνηκώς. Ac quod de obliquis partic. τεθνεῖως dictum est, hoc hujus quoque obliquis accidere sciendum est, eos nimirum pro metri necessitate modo per ω proferri ab Hom., modo per ο, ut Od. O. Οὐκ ἔτι μέμνηται τεθνηότος, οὐδὲ μεταλλᾷ.
- Τεθνὼς quoque per sync. dicitur pro τεθναὼς e τέθναα, ut in ἐστὼς quoque ex ἔσταα absorbetur α. De τέθναα autem supra dictum est.
- Τεθορεῖν, anadiplasmum Ion. proθορεῖν, ut λελαβεσθαι pro λαβέσθαι. Aor. 2 act. inf. a θόρω.
- Τεθρᾶσθαι, Dor. pro τεθρήσθαι: præt. perf. pass. inf. ab act. th. τίτρημι faciente fut. 1 τρήσω ex inus. τράω. Apud Varin. obscenam habet signif. pro ὠχεῦσθαι, ut Terebrari quoque Lat.
- Τεκτήνατο, aor. 1 med. verbi τεκταίνομαι, augmento carens pro ἐτεκτήνατο.
- Τεκών, partic. aor. 2 act. a th. τίκτω, mutuante fut. 2 τεκῶ ab inus. th. τέκω. unde aor. 2 ἐτεκον.
- Τελείετο, Ion. pro ἐτελείτο: præt. imperf. pass. ἀνάυξην, a th. ποῖτ. τελείω pro τελέω.
- Τέλεσαν, itidem sine augm. pro ἐτέλεσαν: aor. 1 act. ind. a th. τελέω faciente fut. 1 τελέσω, retento e.
- Τελεῦντι, Dor. pro τελοῦσι, a τελέω.
- Τεμῶ, fut. 1 act. verbi τέμνω: unde inf. τεμείν. Quanquam et fut. 2 hæc esse possunt. nam reperitur etiam aor. 2 τεμών. Med. fut. 1 vel 2 est τεμούμαι.
- Τέξω, fut. 1 act. verbi τίκτω, mutuatum ab inus. τέκω, unde et fut. τεκῶ. In med. fut. facit τέξομαι: at in pass. τεχθήσομαι.
- Τέρπεο, Ion. dissolutione diphthongi pro τέρπον. præs. imper. pass. ab act. th. τέρπω. Dores pro eod. τέρπεο dicunt τέρπεν.
- Τέρσετο, Ion. pro ἐτέρσετο. præt. imperf. pass. v. activi τέρσω. Alioqui τέρσω est et Æol. fut. 1 act. verbi τείρω, ut κέρσω a κείρω.
- Τέρσηνε, itidem sine augm. pro ἐτέρσηνε. aor. 1 act. ind. a τερσαίνω.
- Τεταγών, Ion. anadiplasmum pro ταγών, ut λελαβών pro λαβών. partic. aor. 2 act. a th. τάζω, derivato e τῶ signif. λαμβάνω, ut annotat Eust.
- Τέτακα, præt. perf. act. indic. verbi τείνω, tanquam e τάω. Unde præt. pass. τέταμαι, e quo aor. 1 ἐτάθην.
- Τετάραγμαi, præt. perf. pass. indic. verbi act. τάρασσω.
- Τεταρπόμενος, Ion. et poet. anadiplasmum pro ταρπόμενος. partic. aor. 2 med. a th. act. τέρπω faciente fut. 2 act. ταρπῶ. Il. E. τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ Οἶνον καὶ σίτοιον, Cum ad satietatem usque amicam pectus oblectassent exhilarassentque viuo et cibo.
- Τετάχαται, Ion. pro τεταγμένοι εἰσί. præt. perf. pass. verbi act. τάσσω.
- Τετεύχαται, itidem pro τετευγμένοι εἰσί. 3 pers. plur. præt. perf. pass. τέτευγμαi, facta ex 3 sing. τέτευκται, inserto α ante ται, et præcedente teui versa in aspiratam. Sic in plusquamperfecto τετεύχατο pro τετευγμένοι ἦσαν. Ab act. th. τεύχω.
- Τερευχῆσθαι, poet. pro ὠπλίσθαι, Armis instructum esse, quasi verbo τευχέω facto παρὰ τὰ τεύχη.
- Τέτηκα, præt. perf. med. verbi τίκω, ut supra σέσηπα a σήπω, retenta vocali longa in futuro 2 et aor. 2.
- Τετίημαι, ap. poet. pro τέτιμαι s. τετιμώρημαι. præt. perf. pass. tanquam a τιέω, facto e τίω, Punio, Ulciscor. Ab eod. v. est partic. τετιώς poet. habens sync. pro τετικώς, ut κεκορήως pro κεκορηκώς, et similia. unde plur. τετιώτες ap. Hom.
- Τετιμένος, quidam per sync. pro τετιμημένος usurpatum ajunt, quod est partic. præt. perf. pass. a th. τιμάω. Sed quid vetat dicere esse partic. præt.

- perf. pass. *τέτιμαι*, ex act. th. *τίω*? nec enim e A longinquo petenda sunt quæ habemus in propinquo.
- Τέτλα**, per apoc. pro *τέτλαθι*. præf. imper. act. a v. *τέτλημι*, ut *τέθναθι* a *τέθνημι*. Sunt tamen qui hæc aor. 2 esse dicant, habereque anadiplasiasmus Ion. pro *τλά* et *τλάθι*.
- Τετλαίνην**, præf. opt. act. ab eod. *τέτλημι*, ut *τεθναίνην* a *τέθνημι*.
- Τέτλαμεν**, per sync. pro *τετλάμεν*, ut *τέθναμεν* pro *τεθνάμεν*: 1 pers. plur. præf. perf. act. *τέτλαα*: quod per sync. itidem et *τροπήν τοῦ η* factum e *τέτληκα* dicunt, ego autem habeo pro præf. med. At *τετλάμεν*, est inf. Dor. pro *τετλάναι*, ut in eo ipso videbis.
- Τετλάναι**, præf. inf. act. ab eod., ut *τεθνάναι* a *τέθνημι* est. Atque ut Dor. et Æol. *τεθνάμεν* et *τεθνάμεναι* dicitur pro *τεθνάναι*, ita pro hoc *τετλάναι* itidem *τετλάμεν* et *τετλάμεναι* reperiri sciendum est.
- Τετληώς**, Ion. sync. pro *τετληκώς*, ut supra *τεθνηώς* 3 pro *τεθνηκώς*. partic. præf. perf. act. *τέτληκα*, e *τλήμι* s. *τλάω*, faciente fut. 1 act. *τλήσω*.
- Τέτμηκα**, præf. perf. act. verbi *τέμνω* ex inus. th. *τμάω*, ut *κάμνω* facit *κέκμηκα* e *κμάω*. Quidam tamen sync. habere volunt pro *τετέμηκα*. quod *τετέμηκα* factum esset e fut. *τεμῶ*, abeunte in præf., ut *νενέμηκα* e *νεμῶ*, *κεχώρηκα* e *χαρῶ*, et hujusmodi alia. Inde pass. præf. *τέτμημαι*, e quo partic. *τετμημένος*.
- Τέτοκα**, præf. perf. med. verbi *τίκτω*, e *τέκω* habente *τροπήν του* e *eis o*, ut *λέλογα* et similia.
- Τέτομα**, præf. perf. med. verbi *τέμνω*, habens eand. *τροπήν*.
- Τέτορα**, itidem præf. med. verbi vel *τείρω* vel *τορέω*. Item *τέτορα* ap. Hesiod. poet. nom. numerale est pro *τέσσαρα*.
- Τέτραμμαι**, præf. perf. pass. indic. a th. act. *τρέπω*, habens *τροπήν τοῦ ε* *eis a*, ut *ἔστραμμαι* et similia alia. Unde iufin. *τετράφθαι*, et partic. *τετραμμένος*.
- Τετράφεται**, Ion. pro *τετραμμένοι εἰσί*. ut supra *τετάχεται* et *τετεύχεται*. præf. perf. pass. indic. ab eod. v. *τρέπω*.
- Τετράψομαι**, fut. paulo p. ejusd. th. e *τέτραψαι* 2 pers. præf. pass.
- Τετρήγει**, pro *τεταράγει* s. *ἐτεταράγει* usurpant poetæ, facta sync. alterius *a*, et alterius *τροπή* *eis η*. præf. plusquamperf. med. verbi *ταράττω*. Hom. *Τετρήγει δ' ἀγορή*. i. e. *ἐτετάρακτο*. Etym.
- Τέτρηνε**, aor. 1 act. ind. augmento carens pro *ἐτέτρηνε*: a th. *τετραίνω*. unde et partic. *τετρήνας* ap. Lycophr.
- Τετρήχει**, præf. plusquamp. med. verbi poet. *τρήχω* signif. *τραχύνομαι*. unde partic. *τετρηχώς*, et fem. *τετρηχυῖα*. Varin.
- Τετρίγει**, præf. plusquamp. med. verbi *τρίζω*. Unde partic. *τετριγώς*, cum suo fem. *τετριγυῖα*.
- Τέτροφα**, Att. præf. perf. act. verbi *τρέφω*, ut *κέκλοφα* a *κλέπτω*, et *πέπομφα* a *πέμπω*, mutato *e* in *o*.
- Τέτρυμαι**, præf. perf. pass. verbi act. *τρύω*.
- Τέτρωμαι**, præf. perf. pass. verbi act. *τιτρώσκω*, mutuo sumtum ab inus. *τρώω*. Unde partic. *τετρωμένος*.
- Τέτυγμαι** pro *τέτευγμαι* dicitur *ἀποβολῇ τοῦ ε*, ut *πέπυσμαι* pro *πέπευσμαι* præf. perf. pass. verbi act. *τεύχω*. Nisi quis a *τύκω* derivare malit. Unde inf. *τετύχθαι* et partic. *τετυγμένος*.
- Τετύκοντο**, aor. 2 med. ind., Ion. habens anadiplasiasmus pro *ἐτύκοντο*, ut *λελάβοντο* pro *ἐλάβοντο*. Sunt qui e *τεύχω* derivent. verum cum id facere deberet aor. 2 med. *τετύχοντο*, e fut. 2 *τυχοῦμαι*, ideo magis consentaneum est ut formemus a v. *τύκω*, quod Hes. affert pro *ἐτοιμάζω*. Similiter in act. v. *τετυκεῖν* pro *τυκεῖν*, est aor. 2 inf. ab eod. th.
- Τετύχηκα**, præf. perf. act. ind. verbi *τυγχάνω* e *τυχέω*. Unde particip. *τετυχηκώς*.
- Τετύχησι**, Ion. pro *τύχη*, primum anadiplasiasmus, Gloss.
- dein paragoge: aor. 2 act. subj. ab eod. *τυγχάνω* ex inus. th. *τυχέω*.
- Τετύχθαι**, infin. præf. perf. pass. a th. act. *τεύχω*, demto *e* e diphthongo: vel potius e v. *τύκω*, cujus meminisse Hes. jam dixi. At *τετύχθω* est imper. ejusd. præf. ab eod. th.
- Τεχθῆναι**, aor. 1 pass. inf. a th. *τίκτω* faciente fut. 1 act. *τέξω*, ex inus. v. *τέκω*. Inde et fut. 2 pass. *τεχθήσομαι*.
- Τῆ**, imper. præf. verbi vel *τάω*, a et *e* contractis in *η*, ut *ῥῆ* pro *ῥάε* reperimus: vel *τῆμι*, per apoc., ut *τλή* pro *τλήθι*. signif. autem *λάβε* ap. Hom., cum ait, *Κύκλωψ, τῇ πῖε οἶνον*.
- Τηλεθώσα κόμη** ap. Hom. pleonasmo poet. *τον ο* pro *τηλεθῶσα*: quod est particip. præf. fem. e v. poet. *τηλεθάω* derivato e *θάλλω*.
- Τίθειαι**, Ion. exemto *σ* pro *τίθεσαι*. 2 pers. verbi *τίθεμαι*.
- Τιθέαμεν**, epenthese *τοῦ α* pro *τίθεμεν*, ut *διδόαμεν* pro *δίδομεν*. Eust.
- Τιθέαται**, Ion. itidem pro *τίθενται*. 3 plur. ejusd. th.
- Τιθέησι**, Ion. itidem pro *τιθῆ*. resoluta primum circumflexa diphthongo *ῆ* in *έη*, deinde annexa illa paragoge *σι*. præf. subj. act. a *τίθημι*.
- Τίθει**, præf. imper. act. ab eod. th., mutuo sumtum e *τιθέω*, pro *τίθετι*.
- Τιθεῖμεν**, *τιθεῖτε*, *τιθεῖεν*, Att. sync. pro *τιθειμεν*, *τιθειετε*, *τιθειεσαν*. præf. opt. act. ab eod.
- Τιθεῖμεναι**, assumpto metri gratia *ι* pro *τιθέμεναι*. Eust.
- Τιθεμμι**, Æol. dici tradunt pro *τίθημι*. Itidemque *τίθεντι* pro *τιθεῖσι*.
- Τιθήμεναι**, ectasi poet. dicitur pro *τιθέμεναι*: q. e. Dor. inf. verbi *τίθημι* pro *τιθέναι*. Verum et *τιθήμενος* in partic. reperitur pro *τιθέμενος*, itidem ectasi illa poet. verso *e* in *η*, metro ita postulante.
- Τίνεσκε**, Ion. pro *ἔτινε*, detracto primum augm., deinde annexa particula *σκε*. præf. imp. act. verbi *τίνω*.
- Τισαῖατο**, Ion. pro *τίσαιντο*. aor. 1 med. verbi *τίομαι*, 3 C Ulciscor, Punio; facit enim id fut. 1 med. *τίσομαι*. Inde inf. *τίσασθαι*.
- Τλάθι**, imper. præf. act. a th. *τλήμι*.
- Τλαίνην**, opt. præf. act. ab eod.: ut *ἰσταίνην*.
- Τλās**, partic. præf. act. ab eod.
- Τλῆναι**, aor. 2 act. inf. ab eod.; ut *στῆναι* ab *ἵστημι*.
- Τλήσω**, ejusd. v. est fut. 1 act., mutuo sumtum ex inus. th. *τλάω*.
- Τμάγεν**, Ion. augm. detractone et Bæot. sync. dicitur pro *ἐτμάγησαν*, in aor. 2 pass. indic. a th. act. *τμήγω* s. *τμήσσω*, faciente fut. 2 act. *τμαγῶ*. Alioqui *τμάγεν* Ion. itidem augm. detractone posset esse pro *ἔτμαγε*, in aor. 2 act., 3 nimirum pers. sing. e 1 *ἔτμαγον*.
- Τμηγείς**, partic. ex aor. 2 *ἐτμήγην*, ab eod. th. *τμήγω* s. *τμήσσω*, retinente *η* in fut. 2, quemadmodum πλήττω notum est facere non solum *πλαγεῖς*, sed etiam *πληγείς*.
- Τμηθεῖσα**, itidem partic. fem. aor. 1 pass. *ἐτμήθην*, ex act. th. *τέμνω*, faciente præf. act. *τέτμηκα*, et 3 D pass. *τέτμημαι*. de quibus supra.
- Τμήσω**, fut. 1 act. ejusd. v. *τέμνω*, mutuatitium ab inus. *τμάω*, ut *κάμνω* e *κμάω* sua tempora mutatur. *Τμήξω* autem est fut. verbi *τμήγω* s. *τμήσσω*.
- Τραγεῖν**, aor. 2 act. inf. a th. *τρώγω* faciente fut. 2 *τραγῶ*, verso *ω* in *α*, ad corripiendam penult. quæ in fut. 2 et aor. 2 plerumque brevis est.
- Τραπίομεν**, Ion. pro *τραπῶμεν* dicunt Poetæ, resoluta primum vocali circumflexa *ω* in *εω*, deinde facta systole *τοῦ ω*, et metri causa inserto *ι*: aor. 2 pass. subj. a th. *τρέπω* faciente fut. 2 act. *τραπῶ*, mutato *e* in *α*, ut *στέλλω σταλῶ*. Ejusd. aor. 2 pass. inf. est *τραπῆναι*, et partic. *τραπείς*: et in med. *τραπέσθαι* ac *τραπόμενος*.
- Τράπεν**, Ion. augm. detractone pro *ἔτραπεν*. aor. 2 act. a th. *τρέπω* faciente fut. 2 *τραπῶ*, verso *e* in *α*. Potest *τράπεν* Ion. itidem augm. detractone et præterea Bæot. sync., esse etiam aor. 2 pass. ind.

pro ἐτράπησαν, ut τράγεν paulo supra pro ἐτμάγησαν.

Τράφεν, Ion. augm. detractioe et Bæot. sync. dicitur pro ἐτράφησαν, ut τμάγεν supra pro ἐτμάγησαν. aor. 2 pass. ind. a th. act. τρέφω, faciente fut. 2 act. τραφῶ, mutato ε in α, ut τρέπω τραπῶ. Est etiam hoc idem τράφεν aor. 2 act. e fut. 2 τραφῶ, augm. itidem carens pro ἐτραφεν, e 1 pers. ἐτραφον.

Τρέσαν, Ion. et poet. pro ἐτρεσαν, abjecto primum augm., deinde geminato σ metri causa. aor. 1 act. ind. a th. τρέω, faciente fut. 1 act. τρέσω, retento ε, ut τελέω τελέσω.

Τρέφειν, præf. optat. act. per sync. pro τρεφείην, quod Att. est pro τρέφειμι. Ita Etym., afferens ex Eur. hunc huius τρέφειν usum, "Ἀφρων ἂν εἶην εἰ τρέφειν τὰ τῶν πέλας.

Τρίαχθῆναι, aor. 1 pass. inf. a th. act. τριάσσω.

Τρομοίατο, Ion. pro τρομέοιτο. præf. opt. pass. ab act. τρομέω.

Τροχῶσαι, Ion. itidem s. poet. pleonasmo τοῦ ο pro τροχῶσαι. partic. præf. a th. τροχάω.

Τρωθῆ, aor. 1 pass. subj. a th. act. τιτρώσκω faciente fut. 1 τρώσω, ex inus. th. τρώω.

Τρώσω, fut. 1 act. verbi τιτρώσκω, ex inus. th. τρώω.

Τυπτήσεις, Att. pro τύψεις, e τύπτω formato th. τυπτέω.

Τυπτόντων, itidem Att. pro τυπτέτωσαν: partic. præf. gen. plur. posito loco 3 pers. plur. imper. præf. act., ut ἀγγελλόντων iid. dicunt pro ἀγγελλέτωσαν.

Τυφθεῖμεν, τυφθεῖτε, τυφθεῖεν, Att. sync. pro τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν. aor. 1 pass. opt. a th. act. τύπτω.

Τυχθεῖς, particip. pass. aor. 1 ἐτύχθην, e th. τεύχομαι, deposito ε e diphthongo, vel potius e τύκομαι, cuius Hes. meminit.

Τυχῶν, partic. aor. 2 act. ἐτυχον, a th. τυγχάνω faciente fut. 2 τυχῶ ex inus. v. τυχέω. E quo th. est et in ind. modo τύχε pro ἐτυχε, poet. et Ion. demto augm. E τυχέω autem est fut. 1 act. τυγχήσω.

Τυψάντων, Att. pro τυψάτωσαν, ut paulo supra τυπτόντων pro τυπτέτωσαν.

Τυψοῦντι, Dor. pro τύψουσι. fut. 1 act. verbi τύπτω.

Υ.

Υββάλλειν, Æol. sync. pro ὑποβάλλειν dicitur, ut καββάλλειν pro καταβάλλειν, exemto ο, et π in β mutato propter sequens β. Eust. annotat hanc λέξιν a quibusd. ψιλοῦσθαι.

Υπείρεχον, Ion. s. poet. metri causa inserto i pro ὑπερίεχον, demto etiam augm.: præf. imperf. act. verbi ὑπερέχω.

Υπελύσο, Ion. contr. dissolutione pro ὑπελύσω. 2 pers. sing. aor. 1 med. ind. ab act. th. ὑπολύω.

Υπεμνήμυκε, Eust. diplasiasmo et pleonasmo nsurpatum scribit pro ὑπήμυκε, a th. ὑπημύω, significareque ait τεταπείνωμαι, καταβέβλημαι. Idem tradit Etym.

Υπερασπιῶ, Att. pro ὑπερασπίσω. fut. 1 act. verbi ὑπερασπίζω.

Υπέσαν, Bæot. sync. pro ὑπέστησαν. aor. 2 act. ind. a th. ὑφίστημι.

Υπεσχόμην, aor. 2 med. ind. a th. ὑπισχνέομαι, mutuante fut. 2 ὑποσχοῦμαι ex inus. th. ὑποσχέω, e quo habet et fut. 1 ὑποσχέσω, e quo præf. perf. pass. ὑπέσχημαι.

Υπῆρμαι, præf. perf. pass. ind. ex act. th. ὑπαίρω. Unde partic. ὑπηρμένος.

Υπῆρξα, aor. 1 act. ind. a th. ὑπάρχω: cuius præf. perf. act. est ὑπῆρξα.

Υπόσχο, Ion. diphthongi dissolutione pro ὑπόσχου. aor. 2 med. imper. a v. ὑπισχνέομαι vel ὑπέχω faciente fut. 2 med. ὑποσχοῦμαι ex ὑποσχέω. e quo facit et fut. 1 ὑποσχίσομαι.

Υσθῆναι, aor. 1 pass. inf. a th. act. ὤω faciente fut. 1 act. ὤσω.

Υφεῖμαι, præf. perf. pass. verbi act. ὑφίημι. unde partic. ὑφειμένος.

Υφελόιατο, Ion. pro ὑφέλοιντο. aor. 2 med. opt. a th. ὑφαιρέω faciente fut. 2 act. ὑφελῶ, ex inus. th. ὑφέλω.

Υφεσθε, 2 pers. plur. aor. 2 med. vel in ind. vel in imper. a th. act. ὑφίημι.

Υφῆκα, aor. 1 act. ind. ab eod. th.

Υφῆναι, aor. 1 act. inf. a th. ὑφαίνω. unde et med. aor. 1 ὑφηνάμην.

Υφίητι, Dor. pro ὑφίησι, ut τίθητι pro τίθησι, a th. ὑφίημι, ut annotat Varin. A quo th. est et iuf. act. ὑφιέναι, et partic. ὑφιεῖς.

Υφώωσι, Ion. pleonasmo τοῦ ο pro ὑφῶσι, a th. act. ὑφάω.

Υφύφασται, præf. perf. pass. ind. a th. act. ὑφυφαίνω faciente præf. perf. pass. ὑφύφασμαι, ut φαίνω πέφασμαι. Zenodot. ap. Etym.

Φ.

Φάανθεν, pro ἐφάνθησαν dicitur primum Ion. augm. detractioe, deinde poet. pleonasmo τοῦ α, et tertio Bæot. sync.: aor. 1 pass. ind. a th. φαίνω. Similiter φαάνθη pro ἐφάνθη. Ion. habet th. amissionem et poet. pleonasmum τοῦ α.

Φαγεῖν, aor. 2 act. inf. a th. vel φάγω vel φήγω, faciente fut. 2 act. φαγῶ. Referunt ad v. τρώγω vel ἐσθίω.

Φάγεσαι pro φαγῆ more quodam peculiari usurpatum reperitur. 2 pers. sing. fut. φάγομαι, de quo nunc dicitur. Itidemque φάγεται pro φαγεῖται.

Φάγομαι, pro φαγοῦμαι dicitur correpta penult. et translato accentu, ut πίομαι supra habuimus pro πιόμαι. et ἔδομαι pro ἐδοῦμαι. fut. 2 med. verbi act. φάγω s. φήγω.

Φάγωντι ap. Theocr. Dor. pro φάγωσι. aor. 2 act. subj. ab eod.

Φάθι, præf. imper. act. a th. φημί, ut ἴσταθι.

Φαῖμεν, φαῖτε, φαῖεν, Att. sync. pro φαίημεν, φαίητε, φαίησαν. aor. 2 act. opt. ab eod. φημί.

Φαινέσκετο, Ion. pro ἐφαίνετο dicitur, demto primum augm., deinde inserta syllaba σκε. præf. imperf. pass. verbi φαίνομαι. Nisi a φαινέσκομαι derivare malis.

Φαμί, Dor. pro φημί.

Φάν, Ion. augm. detractioe et sync. Bæot. pro ἐφασαν s. ἔφασαν. aor. 2 act. ind. a th. φημί.

Φάναι, inf. præf. vel aor. 2 act. ab eod., ut ἰσάναι et σάναι. At φᾶναι est aor. 1 act. inf. a φαίνω, ut μιᾶναι a μαιίνω. pro quo et φῆναι dicitur: facit enim aor. 1 ind. et ἔφανα. et ἔφηνα.

Φανεῖς, partic. ex ἐφάνην, aor. 2 pass. verbi φαίνω facientis fut. 2 φανῶ.

Φάνεσκε, Ion. pro ἔφανε, demto augm. et inserto σκε. aor. 2 act. ab eod.

Φανῆη, pleonasmo τοῦ η pro φανῆ. aor. 2 pass. subj. a th. act. φαίνω. In eod. aor. 2 ind. φάνη poet. et Ion. dicitur pro ἐφάνη: et in duali φανή-ην pro ἐφανήτην. Ab eod. est imper. φάνηθι, et inf. φανῆναι.

Φανθεῖς, partic. aor. 2 pass. ἐφάνθη, ab eod. th.

Φαντι, Dor. pro φασί. 3 pers. plur. verbi φημί.

Φάο, Ion. pro ἔφασο, demto primum augm., deinde exemto σ: 2 pers. aor. 2 med. ἐφάμην, e th. φημί. Item aor. 2 med. imper. itidem pro φάσο. Hom. φάο μὴδ' ἐπίκευθε, Dic nec celes.

Φας, partic. aor. 2 act. ἔφην, ab eod. th.

Φάσθαι, inf. ex ἐφάμην, aor. 2 med. ejusd. th.

Φασῶ, φασεῖς, φασεῖ, Dor. pro φήσω, φήσεις, φήσει. fut. 1 act. ab eod. φημί, faciente fut. 1 φήσω, ex inus. th. φάω.

Φάτο, 3 pers. sing. aor. 2 med. ἐφάμην, ab eod. th. At φατι Dor. esse tradunt pro φησι, ab eod.

Φέρεσκον, Ion. pro ἔφερον, demto augm., et inserta syllaba σκε. præf. imperf. act. verbi φέρω.

Φερόμεθεν, Æol. pro φερόμεθα dici, ab eod. th. tradit Etym.

Φῆ, Ion. augmenti detractioe pro ἔφη. præf. imperf. vel aor. 2 act. verbi φημί.

Φῖ, autem, cum ι subscripto, est præs. subj., vel aor. 2 ab eod.
 Φῖγ, pro eod. φῖ dicitur, pleonasmo τοῦ η, ut στήη pro στῆ.
 Φῖν, Ion. augmenti detractio pro ἔφην, itidemque φῖς pro ἔφης, et sic deinceps. præt. imperf. vel aor. 2 act. ab eod. φημί.
 Φῖναι, aor. 2 act. inf. ab eod. th. φημί, ut στῆναι ab ἴστημι. At φῖναι, cum ι subscripto, est aor. 1 act. inf. a th. φαίνω faciente aor. 1 act. ἔφηναι. Supra φάναι pro utroque horum.
 Φῖς, 2 pers. sing. præs. φημί, præter morem aliorum vv. in μι habens subscriptum ι. Φῖς autem ἀναύρητον pro ἔφης, est 2 pers. sing. præt. imperf. vel aor. 2 act. ἔφην, ab eod. th.
 Φῖσει, aor. 1 act. opt. ab eod. th. faciente fut. 1 act. φήσω, e φάω.
 Φῖσθα, Ion. augmenti detractio et Æol. paragoge dicitur pro ἔφης, ab eod.
 Φῖσι, Ion. paragoge pro φῖ. præs. vel aor. 2 subj. ab eod. At φῖσι, est 3 sing. a præs. φημί.
 Φῖσω, fut. 1 act. ind. ejusd. φημί, ex inus. th. φάω.
 Φθαίη, aor. 2 act. opt. ab inus. th. φθῆμι, ut σταίη ab ἴστημι. Refertur ad v. φθάνω.
 Φθάμενος, partic. aor. 2 med. ἐφθάμην, ex eod. φθῆμι, ut πτάμενος ab ἴπτωμι.
 Φθάναι, aor. 2 act. inf. ab eod. φθῆμι, ut στάναι ab ἴστημι, et φάναι a φημί.
 Φθαρείς, partic. ex aor. 2 ἐφθάρην, ab act. th. φθείρω, faciente fut. 2 act. φθαρώ.
 Φθάρθι, quidam e recentioribus positum ajunt pro φθάρθητι per sync. : est autem hoc φθάρθητι, imper. aor. 2 pass. ab eod. φθείρω faciente præt. perf. pass. ἐφθαράμαι.
 Φθῆς, partic. ex aor. 2 ἔφθην, ut στῆς ab ἴστην. ab inus. th. φθῆμι.
 Φθάσω, fut. 1 act. verbi φθάνω, tanquam e φθάω. Unde aor. 1 ἔφθασα, cujus opt. φθάσεια, inf. φθάσαι, partic. φθάσας.
 Φθείμην, φθεῖο, φθεῖτο, aor. 2 med. opt. a φθῆμι facto e φθέω, i. q. φθίνω, ut quidem tradunt nonnulli e recentioribus.
 Φθείμεν, Ion. pro φθῶμεν, resoluta primum vocali circumflexa ω in ew, deinde facta systole τοῦ ω, et inserto ι metri causa. aor. 2 act. subj. a th. φθῆμι : ut θείμεν pro θῶμεν, a τίθημι.
 Φθέρρω, Æol. th. pro φθείρω, unde fut. 1 φθέρσω.
 Φθέμεν, Ion. vocalis circumflexæ ω resolutione in ew, pro φθῶμεν. aor. 2 act. subj. a th. φθῆμι.
 Φθῆ, Ion. augmenti detractio pro ἔφθη. aor. 2 act. ind. a th. φθῆμι. At φθῆ est aor. 2 act. subj. ab eod.
 Φθῆη dici pro φθαίη, ut στήη pro σταίη, a verso in η et subscripto ι, scribit Eust. Atque ita erit aor. 2 act. opt. ad eod. th. φθῆμι. Alii tamen subj. modi esse volunt et ejusd. temporis, dicentes esse pleonasmum τοῦ η pro φθῆ, scribentesque φθῆη.
 Φθῆσε, Ion. augmenti detractio dicitur pro ἔφθησε : aor. 1 act. ind. ab eod. φθῆμι faciente fut. 1 φθήσω, e φθάω, unde et fut. 1 med. φθήσονται.
 Φθῆσι, Ion. paragoge του σι pro φθῆ. 3 pers. sing. aor. 2 subj. φθῶ, ex eod. φθῆμι.
 Φθίμενος per sync. pro φθιόμενος : partic. a th. φθιόμαι.
 Φθίσθαι, per sync. ajunt itidem usurpatum esse pro φθίσθαι. potest tamen esse etiam inf. præt. perf. pass. ab eod. φθίωμαι, augmento carens, pro ἐφθίσθαι.
 Φθίσθω, itidem per sync. factum ajunt e φθιέσθω. præs. imper. a v. φθιόμαι.
 Φθίσω, fut. 1 act. verbi φθίω. unde inf. fut. 1 med. φθίσεσθαι.
 Φίλατο, Ion. demto augm. pro ἐφίλατο. præt. imperf. pass. verbi φιλάμαι ex act. φίλημι : quorum tamen utriusque nullus est usus. Alii per sync. malunt e φιλήσατο factum esse, et tunc esset aor. 2 med. verbi act. φίλέω.
 Φιλέσκε, Ion. pro ἐφίλεε, demto primum augm., deinde annexa syllaba σκε.
 Φιλενται, Dor. pro φιλοῦνται, a th. eod.

Φιλήμεναι, Ion. itidem s. Dor. pro φιλῆναι, e th. φίλημι, ut tradit Eust. Alii ectasin habere dicunt pro φιλέμεναι, quod Dor. itidem est pro φιλεῖν, a th. φίλέω.
 Φιμωθεῖς, partic. aor. 1 pass. ἐφιμώθην, a th. act. φιμώω.
 Φλεγεθοῖατο, Ion. pro φλεγέθοντο. præs. optat. pass. a th. φλεγέθω.
 Φλεγείς, partic. aor. 2 pass. ἐφλέγην, a th. act. φλέγω.
 Φλεγμῆναι, aor. 1 act. inf. a th. φλεγμαίνω faciente aor. 1 ind. ἐφλέγμην, ut φαίνω ἐφηναι.
 Φλεγοῖατο, præs. optat. pass. Ion. pro φλέγοντο, ex act. th. φλέγω.
 Φλεχθεῖς, aor. 1 pass. partic. ex eod. th. φλέγω. Similiter in inf. ejusd. aor. 1 φλεχθῆναι dicitur. facit enim φλέγω fut. 1 act. φλέξω, præt. perf. pass. πέφλεγμαι, e cujus 3 pers. πέφλεκται fit aor. 1 pass. ἐφλέχθην.
 Φοβεύμενος, Ion. s. Dor. pro φοβούμενος : partic. a th. φοβέομαι.
 Φορῆναι, aor. 1 act. inf. a th. φοραίνω.
 Φράδε, aor. 2 act. imper. a th. φράζω faciente fut. 2 act. φραδῶ. Est et aor. 2 act. ind. augmento carens pro ἔφραδε. ab eod. th.
 Φράζεσκε, Ion. pro ἔφραζε, demto primum augm., deinde annexa paragoge σκε. præt. imperf. act. ejusd. φράζω.
 Φράζεο et φράζεω, Ion. pro φράζου. præs. imper. pass. ab eod.
 Φρασαῖατο, Ion. itidem pro φράσαιντο. aor. 1 med. opt. ab eod.
 Φραχθεῖς, partic. aor. 1 pass. ἐφράχθην, ab act. th. φράσσω s. φράττω.
 Φρεῖν, per sync. pro φέρειν s. φορεῖν. Ex eod. φορέω est fut. 1 act. φρήσω, habens et ipsum sync. At φρῆς est aor. 2 act. imper. a th. φρῆμι, ut σχῆς e σχῆμι, θῆς e τίθημι. Nisi id φρῆς pleonasm. τοῦ s habere velis pro φρῆ, ex eod. th. φρέω, sicut εἶπε ex ἔπω.
 Φρῶ, per contr. e φρέω : hoc autem per sync. e φορέω factum est. Th. est præs. temporis.
 Φῦ, Ion. augm. detractio pro ἔφυ. aor. 2 act. ind. a th. φύμι.
 Φύντο, itidem pro ἔφυντο, demto augm. : præt. imperf. pass. e th. φύμαι facto ex act. φύμι. Possit etiam esse præt. plusquamp. pass. pro πέφυντο s. ἐπέφυντο, a th. act. φύω, ut χύντο pro κέχυντο s. ἐκέχυντο e χύνω.
 Φῦς, φύντος, partic. aor. 2 act. ἔφυν, e th. φύμι.
 Φωνεύντα, Dor. s. Ion. pro φωνοῦντα, partic. præs. act. e th. φωνέω.
 Φωχθεῖς, partic. aor. 1 pass. ἐφώχθην, ex act. th. φώγνυμι s. φώγω.

X.

Χάδε s. χάδεν, Ion. augm. detractio pro ἔχαδε. aor. 2 act. ind. a th. χάζω faciente fut. 2 act. χαδῶ, et aor. 2 ἔχαδε. Alioqui χάδε potest esse etiam imper. aor. 2 act. ab eod.
 Χαδέειν, Ion. diphthongi circumflexæ resolutione pro χαδεῖν. aor. 2 act. inf. ab eod. th.
 Χάζεο et Χάζεν, Ion. et Dor. pro χάζου. præs. imper. pass. ab eod. χάζω.
 Χανεῖν, aor. 2 act. vel fut. 1 aut 2 act. inf. a th. χαίνω, faciente χανῶ in utroque fut. act. E quorum postremo, aor. 2 ἔχανον, unde opt. χάνοιμι, et subj. χάνω, et partic. χανών : fut. med. est χανούμαι, unde partic. χανόμενος.
 Χαρείς, partic. aor. 2 pass. ἐχάρην, ex act. th. χαίρω faciente utrumque fut. χαρῶ, et ex horum postremo aor. 2 ἔχαρον. Porro ex ἐχάρην est χάρη 3 pers. sing. augmento carens more poet. pro ἐχάρη. Inde et imper. χάρηθι, opt. χαρείην, subj. χαρῶ, inf. χαρήναι : necnon fut. 2 pass. χαρήσομαι.
 Χέαι, aor. 1 act. ind. a th. act. χέω. contra regulam pro χεῦσαι. nam aor. 1 act. ind. facit primum χεῦαι, abjecta characteristicā fut., e quo postea hoc χέαι, exento præterea v. Sic κῆαι pro καῦσαι

usurpatum est. Ex eod. aor. est partic. χέας: et A χέασθαι, χεόμενος.
 Χείσεται, fut. 1 med. ind. a v. inus. χείω signif. χωρῶ, ut cum alii tradunt, tum Eust.
 Χενάντων, Att. pro χενάτωσαν: posito gen. plur. participii aor. 1 act. pro 3 pers. plur. aor. 1 act. imper. modi. Ambo sunt e th. χέω faciente fut. 1 χεύσω, aor. 1 ἔχενσα, et demto σ ἔχενσα.
 Χεύσω, fut. 1 act. ind. a th. χέω. assumsit autem v cum σ fut. illud, ut ῥέω facit ῥεύσω, πνέω πνεύσω, et alia huiusmodi vv. bisyllaba in εω terminata.
 Χληήνας, partic. aor. 1 act. a th. χλιαίνω. E quo th. est χλιανθεῖς, partic. ex aor. 1 pass. ἐχλιάνθην, facto e præt. perf. pass. ἐχλίαμμαι.
 Χολωσέμεν et Χολωσέμεναι, Dor. sunt pro χολῶσαι. aor. 1 act. inf. a th. χολῶω, faciente fut. 1 χολῶσω.
 Χρανθεῖς, partic. aor. 1 pass. ἐχράνθην, ex act. th. χραίνω, faciente præt. perf. pass. κέχρανται, e quo aor. ille.
 Χρεώμενος, Ion. vocalis circumflexæ ῶ resolutione in εω, pro χρώμενος. partic. præs. pass. χράομαι s. χρώμαι. alii pleonasm. esse dicunt sicut in μεμνέωτο.
 Χρῆν, Ion. augm. detractio pro ἐχρην, ap. Soph. Alioqui est et inf. præs., signif. Oportere, Convenire, ap. Eur. Hec.: et tunc habet apoc. pro χρῆναι, solisque poetis est usitatum, ut Varin. tradit e vett. Gramm.
 Χρῆναι, inf. impersonalis v. χρῆ, ut jam dixi.
 Χρῆς, Hes. exp. θέλεις, χρήσεις. Dor. igitur contr. factum fuerit e χράεις, ut ῥῆς ex ῥάεις, et i ei subscribendum est.
 Χρῆσθα, pro χρῆ Dor. esse tradit Varin.
 Χρήσθων, Idem pro χρήσθωσαν Att. esse annotat, ut ἐχέσθων et μεμνήσθων pro ἐχέσθωσαν, μεμνήσθωσαν: positis dualibus pass. loco plur. in imperandi modo: sicut iidem in act. utuntur gen. plur. participiorum pro 3 pers. plur. itidem in imper. Χρήσθαι autem pro χρᾶσθαι Dor. quidem est, sed in communi usu ap. Atticos quoque.
 Χρῶσαι, aor. 1 act. inf. a th. χρώννυμι faciente fut. 1 act. χρώσω, ex ius. th. χρώω. Ab eod. est aor. 1 pass. infin. χρωσθῆναι.
 Χρῶτο, per contr. pro χράοιτο. præs. optat. pass. a χράομαι.
 Χύτο, Ion. detracto augm. pro κέχυτο s. ἐκέχυτο. præt. plusquamp. pass. ind. a th. act. χύω. Itidemque in plur. χύντο pro κέχυντο s. ἐκέχυντο. ut λύτο et λύντο pro λέλυτο et λέλυντο.
 Χώεο, Ion. resolutione diphthongi pro χώου. præs. imper. pass. a th. χώομαι, Irascor: a quo est et imperf. χώετο, augmento carens pro ἐχώετο.
 Χῶσαι, aor. 1 act. inf. a χώννυμι, mutuante fut. ex inus. th. χῶω: vel etiam a poet. v. χῶω i. q. ὀργίζω et λυπῶ. Ab Iisd. th. sunt aor. 1 med. χῶσατο, sine augm. pro ἐχώσατο: inf. χῶσασθαι et partic. χωσάμενος.
 Χωσθεῖς, partic. aor. 1. pass. ἐχώσθην, e th. χώννυμι s. χῶω.
 Χῶσω, fut. 1 act. ind. vel e χώννυμι mutuante id ex D inus. th. χῶω, vel e poet. th. χῶω.

Ψ.

Ψαρώ, fut. 1 act. ind. a th. ψαίρω.
 Ψανσθεῖς, partic. aor. 1 pass. ἐψάυσθην, a th. act. ψαύω.
 Ψενσθεῖς, partic. aor. 1 pass. ἐψεύσθην, a th. ψεύδομαι.
 Ψεχθεῖς, partic. aor. 1 pass. ἐψέχθην, a th. ψέγω.
 Ψήλας, partic. aor. 1 act. ἐψηλα, a th. ψάλλω.
 Ψύξας, partic. aor. 1 act. ἐψύξα, a th. ψύχω. Ab eod. th. est inf. aor. 1 pass. ψυχθῆναι, et partic. ψυχθεῖς.

Ω.

Ω, præs. subj. act. verbi εἰμί, ex inus. th. ἔω. Ω au-

tem, aspiratum, est itidem præs. subj. act., sed verbi ἴημι ex ἔω.
 Ωγα, præt. med. verbi οἶγω, pro quo Att. dicunt ἔργα. Sic ῥῆγον facit idem th. in præt. imperf. act. Ωγγυντο, præt. imperf. pass. a th. act. οἶγγυμι.
 Ωῖδα, præt. perf. med. verbi οἶδέω. Itidemque in plusquamp. ῥῖδεε Ion. resolutione diphthongi pro ῥῖδει. sine i autem subscripto ῥῖδα, est præt. med. verbi ὀζω facientis fut. 2 act. ὀδῶ, itidemque ῥῖδεε est præt. plusquamp. ejusd.
 Ωδῆκанти, Dor. pro ῥδῆκασι. præt. perf. act. a th. οἶδέω. Unde partic. ῥδῆκῶς.
 Ωδημέενος, partic. præt. perf. pass. ῥδημαι, ex eod. th. οἶδέω.
 Ωδουν, præt. imperf. act. ejusd. v., per contr. ex ῥδεον.
 Ωδύσατο, metri causa pro ῥδύσατο, a th. ὀδύσσω, unde et præt. perf. pass. ῥδυσται.
 Ωδῶδεν, præt. plusquamp. med. e perf. ὀδῶδα, assumpto augm.: ambo e th. ὀζω, habentia reduplicationem Att., pro ῥδα et ῥδεν.
 Ωῖετο, præt. imperf. pass. verbi οἶομαι. facit enim id in 1 pers. imperf. ῥόμην, in 2 ῥον, in 3 ῥετο, et sic deinceps.
 Ωζεσαν, aor. 1 act. verbi ὀζέω facientis fut. 1 ὀζέσω, ut quidam recentiores tradunt.
 Ωήθην, aor. 1 pass. ind. e th. οἶομαι, faciente fut. 1 οἶήσομαι, ex inus. th. οἶέομαι.
 Ωέγγυντο, poet. s. Ion. diphthongi resolutione pro ῥγγυντο. a th. ὀγγυμι pro οἶγγυμι.
 Ωῖετο, præt. imperf. pass. verbi ὀδομαι.
 Ωίθην, aor. 1 pass. verbi poet. ὀτομαι facientis fut. 1 med. οἶσομαι, ap. Varin. Deberet tamen potius facere ὠίσθην.
 Ωῖξε, Ion. s. poet. diphthongi dissolutione pro ῥξε. aor. 1 act. a th. οἶγω pro οἶγω.
 Ωίσατο, aor. 1 med. verbi poet. ὀτομαι. E quo est et aor. 1 pass. ῥίσθη, et præt. plusquamp. pass. ὠιστο.
 Ωκτίσατο, aor. 1 med. verbi act. οἰκτίζω. Sic ῥκτελρησεν est aor. 1 act. verbi οἰκτεῖρω tanquam ex οἰκτεῖρω.
 Ωλα, præt. med. verbi ὀλέω s. ὀλλω. pro quo Att. ὀλωλα dicunt, repetitis duabus initialibus præs. Ejusd. th. aor. 2 med. est ὀλόμην, ὀλον, ὀλετο.
 Ωμεν, præs. subj. act. e th. εἰμί, faciente primam pers. subj. ῶ ex ἔω per contr. Ωμεν autem, spiritu aspero, est itidem præs. subj. act. a th. ἴημι, quod itidem 1 subj. act. facit ῶ, ex ἔω. Ωμαι vero est aor. 2 med. subj. ab eod. ἴημι, ut ὠμαι a τίθημι.
 Ωμην, per sync. pro ῥόμην. præt. imperf. verbi οἶμαι, habentis itidem sync. pro οἶομαι.
 Ωμοσα, aor. 1 act. verbi ὀμνυμι facientis fut. 1 ὀμόςω, ex ὀμόςω, retento o. Sic præt. perf. act. idem facit ὠμοκα. pro quo Att. dicunt ὀμώμοκα, repetitis duabus initialibus præs.
 Ωμῶξα, aor. 1 act. verbi οἰμῶξω.
 Ωνάμην, quidam per sync. positum ajunt pro ὠνησάμην. nihil tamen vetat quominus sit præt. imperf. verbi ὀναμαι facti ex act. ὀνημι.
 Ωνήσω, 2 pers. aor. 1 med. ὠνησάμην, e th. ὀνημαι s. ὀνέομαι. e quo ὀνημαι est etiam præt. imperf. ὠνητο. Idem tamen ὠνητο potest esse etiam præt. plusquamp. pass. verbi ὀνέομαι vel ὠνέομαι.
 Ωνομάδεται, Ion. pro ὠνομασμένοι εἰσι. præt. perf. pass. ind. a th. act. ὀνομάζω.
 Ωξα, aor. 1 act. verbi οἶγω.
 Ωόμην, præt. imperf. pass. verbi οἶομαι: cujus 3 plur. est ῥοντο.
 Ωπται, præt. perf. pass. ind. a th. ὀπτομαι.
 Ωρεον, Ion. pro ῥραον s. ῥρων. ab Ion. itidem th. ὀρέω pro ὀράω.
 Ωρμέατο, Ion. pro ῥρμηντο. præt. plusquamp. pass. a th. act. ὀρμέω vel ὀρμάω.
 Ωρμηνε, aor. 1 act. verbi ὀρμαίνω.
 Ωρορα, præt. perf. med. verbi ὀρω, habens vocalium ἀντίστροφον θέσιν pro ὀρωρα, metri causa ap. Hom. ὀρωρα autem Att. reduplicationem duarum initialium præs. literarum habet pro ὀρα.
 Ωρσα, aor. 1 act. verbi ὀρω, Æol. pro ὀρα. faciunt

- enim Æoles fut. ὄρω, non ὀρῶ, ut κέρσω etiam dicunt iid., non κερῶ.
- Ἦρω, præt. plusquamp. pass. ejusd. th. facientis præt. perf. pass. ὤρμαι.
- Ἦρύχεται, Ion. pro ὠρυγμένοι εἰσι. præt. perf. pass. verbi act. ὀρύσσω. Att. reduplicatis duabus initialibus literis præsentis dicitur pro eod. ὀρωρύχεται.
- Ἦρχεῦντο, Ion. s. Dor. pro ὠρχοῦντο. præt. imperf. verbi ὀρχέομαι.
- Ἦρχμενος dici κατὰ τροπὴν καὶ συγκοπὴν pro ἀρχόμενος tradit Etym. Videndum tamen ne sit scr. Ἦρχμενος pro ὁ ἀρχόμενος.
- Ἦρώπειν, præt. plusquamp. med. verbi ὄρω, e præt. perf. ὄρωρα, assumpto suo augm.
- Ἦρωρέχατο, itidem est plusquamp. verbi ὀρέγω, habens suum augm., sed pass., et more Ion. pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν.
- Ἦρωρέχειν, similiter augm. habet, in præt. plusquamp. act., a th. act. ὀρέγω. Sic ὠρωρύχειν ex ὀρύττω.
- Ἦσασκε, Ion. pro ὤσε, inserta syllaba ασκ, ut in τύψασκε. aor. 1 act. verbi ὠθέω, ex inus. th. ὠθω. Unde in med. ὤσατο, et partic. ὠσάμενος.
- Ἦσι, 3 pers. plur. præs. subj. act. a th. εἰμι, faciente 1 sing. ὦ ex inus. th. ἔω. At ὤσι, aspiratum, est itidem 3 pers. plur. præs. subj. act., sed a th. ἦμι, quod et ipsum facit ὦ ex inus. th. ἔω.
- Ἦσμαι, præt. perf. pass. verbi act. ὠθέω, facientis fut. 1 act. ὤσω, ex inus. th. ὠθω. Unde partic. ὠσμένος. Inde et aor. 1 pass. ὤσθην, e quo partic. ὠσθείς.
- Ἦστιεῖ, Att. pro ὠστιῇ. 2 pers. sing. fut. 1 med. ὠστιοῦμαι pro ὠσίσσμαι, a th. act. ὠσίζω.
- Ἦφθησαν, aor. 1 pass. ind. e th. ὀπτομαι, faciente fut. 1 med. ὀψομαι, præt. perf. pass. ὤμμαι, e cujus 3 pers. aor. ille.
- Ἦχα, præt. perf. act. verbi οἶγω.
- Ἦχατο, Ion. pro ὠγμένοι ἦσαν. præt. plusquamp. pass. ejusd. th.
- Ἦχωκα, poet. τροπῇ τοῦ η pro ὤχηκα. præt. perf. act. verbi οἶχω ex οἶχέω.

Admonendum te putavi, lector, ubi testimonium Varini affertur, ipsius auctoritate niti nos minime voluisse, sed ejus potius, e quo ea, quæ affert, descripsit. Hoc quoque non prætereundum duxi, cum verbum passivæ vocis revocatur ad th. quod est activæ, respici ad primum th., non ad id e quo illud immediate (si ita loqui licet) derivatum est.

DE GRÆCÆ LINGUÆ DIALECTIS,

E SCRIPTIS JOANNIS GRAMMATICI,

QUÆ TEXNIKA FUERUNT INSCRIPTA.

ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ est linguæ *ιδίωμα*, i. e. Proprietas. A
Sunt autem dialecti quinque, Attica, Dorica, Æolica,
Ionica, Communis. Et Attica quidem vocata est ab
Atthide Cranai filia; Æolica vero, ab Æolo Hellenis
filio; Dorica, a Doro Hellenis filio; Ionica, ab Ione
filio Xuthi, qui fuit Hellenis et Creüsæ Erechthei
filia; Communis autem, quæ ex his quatuor constat.
Habet autem unaquæque dialectus proprium idioma.

DE IONICA DIALECTO.

Ionica dialectus illa est, qua usi sunt Iones: hæc
autem illis antiqua esse videtur. Proprium illius est,
pro *α* uti *η*, et circumflexas syllabas in duas partes
dividere; et pro *π*, accipere *κ*: et pro aspiratis colli-
sionibus tenues proferre; et e quibusdam dictionibus
eximere.

Utuntur igitur *η* pro *α*: ut (cum dicunt) *θύρην* pro
θύραν, et *ἡμέρην* pro *ἡμέραν*, et *ὠφέλειν* pro *ὠφέλειαν*.
Circumflexas autem syllabas in duo dividunt, cum
pro *ποιεῖν* dicunt *ποιέειν*. Pro *π*, *κ* accipiunt; *πῶς*
enim *κῶς* dicunt. Pro aspiratis synalæphis tenues
proferunt, cum dicunt pro *ἐφίππων ἐπίππων*: et pro
ἐφορᾷ ἐπορᾷ. Quibusdam dictionibus *ι* auferunt,
pro *πονέισθαι*, *πονέεσθαι* dicentes. Dicta est autem
Ionica ab Ione filio Apollinis et Creüsæ Erechthei
filia.

DE ATTICA DIALECTO.

Attica vero dialectus est, qua usi sunt Athenienses.
Peculiare autem ipsius est, affatim uti contractioni-
bus, et dictiones indivisim proferre. Præterea vero *τ*
et *ρ* pro *σ* sumere: et *υ* pro *ε*: et *σ* pro *ξ*.

Contractionibus igitur abunde utuntur, cum di-
cunt *θυμάτων* pro *τὸ ἱμάτιον*, et *φροίμων* pro *προσί-
μων*. Indivisim vero nonnullas dictiones proferunt,
cum dicunt *πατρῶν* pro *πατρώϊον*: et *Νηρηΐδα* pro
Νηρηίδα. Accipiunt præterea *ρ* et *τ*, pro *ς*: nam
θάλασσαν efferunt *θάλατταν*: et *πράσσειν*, *πράττειν*.
Rursus pro *θαρσαλέως*, *ἄρσενα*, *θαρράλέως*, *ἄρρενα*
dicunt. Pro *ε* sumunt *υ*, ut *τοῦνδυμα*, pro *τὸ ἐνδυμα*:
τοῦγκλημα pro *τὸ ἐγκλημα*: *τοῦλαιον*, pro *τὸ ἔλαιον*:
τοῦπίσημόν pro *τὸ ἐπίσημόν*: *τοῦργον*, pro *τὸ ἔργον*.
Pro *σ* vero *ξ* usurpant, quando dicunt *ξύμπας* pro
σύμπας: et *ξυμφορὰν* pro *συμφορὰν*: et *ξυνέκεν* pro
συνέκεν: et *ξύβολον* pro *σύβολον*: et *ξυνθήκη* pro
συνθήκη. Vocata autem est Attica, quæ Atticorum
est, ab Atthide Cranai filia.

DE DORICA DIALECTO.

Dorica autem vocata est dialectus, qua usi sunt
Dores. Ejus proprium est, pro *η*, *α* uti: et pro *ω*, *α*:
et pro femininis nominibus singularibus, plurales ca-
sus proferre; et pro *ου* diphthongo *ω* uti, et pro *ει*
diphthongo *υ* assumere; et interdum pro *θ*, *σ*: et
quibusdam dictionibus *ι* detrahare.

Pro *η* igitur *α* utuntur, cum dicunt *ἄλιον* pro *ἡλίον*,
pro *ἡμέραν*, *ἀμέραν*: et pro *ἡ Κύπρις*, *ἡ Κύπρις*: et
ἄδῃ, pro *ἡδύ*. Pro *ω* autem *α* utuntur, cum dicunt
pro *μουσῶν*, *μουσᾶν*: pro *θυρῶν*, *θυρᾶν*. Pro singu-
laribus autem femininis nominibus plurales casus pro-
ferunt, dicendo pro *καλὴν καλὰς*, *σοφὴν σοφάς*. Pro
ου autem diphthongo *ω* utuntur, dicendo pro *μούσας*
μώσας. Pro *ει* autem diphthongo *η* utuntur, cum
dicunt pro *ιδεῖν*, *δραμεῖν*, *λαβεῖν*: *ιδῆν*, *δραμῆν*, *λα-
βῆν*. Sed et *λάβεν* pro *λαβεῖν*, et *δράμεν* pro *δρα-
μεῖν*, et *ἐλθεν* pro *ἐλθεῖν* dicunt. Dorica autem ap-
pellata est a Doro Hellenis filio.

DE ÆOLICA DIALECTO.

Æolica autem dicitur dialectus, qua usi sunt Æo-
les. Proprium autem ipsius est acutas dictiones
invertere, et quibusdam nominibus femininis accu-
sativi casus *ι* addere; et aliquando pro *υ*, *ω* uti, et
pro *ο*, *ω*: et incipientia a vocalibus tenuiter proferre;
et pro *ει* diphthongo *η* ponere; et collocare in
dictionibus ante *ρ*, *β*: pro gemino *μμ*, geminum *ππ*
assumere.

Invertunt igitur acutas dictiones, pro *ποταμός*, *πό-
ταμος* dicentes, et pro *καλός*, *κάλος*. Quibusdam au-
tem nominibus femininis accusativi casus *ι* apponunt,
ut cum dicunt pro *καλὰς*, *καλαῖς*: pro *σοφὰς* *σοφαῖς*.
Pro *ου* vero *ω* utuntur, ut cum dicunt *λιπῶσαι* pro
λιποῦσαι, et *ιδῶσαι* pro *ιδουσαι*: et *λαλῶσαι* pro *λα-
λοῦσαι*. Pro *ο*, *ω* utuntur, cum dicunt *ὥμοιον* pro
ὅμοιον. Inchoantia vero a vocalibus, tenuiter pro-
ferunt, cum *ἡμέρα* attenuant, *ἥλιος* et *ὑμεῖς*. Pro *ει*
autem diphthongo utuntur *η*, pro *Κυθαίρειαν* *Κυθαί-
ρηαν* dicentes, et pro *μαθεῖν* et *ἐλθεῖν*, *μαθῆν* et *ἐλθῆν*.
Ponunt in quibusdam dictionibus ante *ρ*, *β*: pro *ρόδα*
βρόδα dicentes: pro *ράκη* *βράκη*. Pro gemino autem
μμ geminum *ππ* accipiunt, *τὰ ὄμματα*, *ὕπματα* dicen-
tes. Sunt et quædam, quæ peculiariter ap. eos for-
mantur; nam *κατὰ* pro *μετὰ* præpositione accipiunt.
Aliquando et pro *βουλήν* *βωλήν* dicunt, et pro *γῆν*,

γᾶν : et pro ἄγωνα, ἄγωνον, ac pro Πρίαμον, Πέρρα-
μον. Appellata est Æolica lingua ab Æolo Hellenis filio.

DE COMMUNI DIALECTO.

Qui nolunt communem dialectum annumerare prædictis quatuor, hanc rationem afferunt. Neque enim ajunt habere proprium, sed sicut quadripharmacum vis e quatuor pharmacis constans, quadripharmacum dicitur, nihil proprii habens : sic et communis dialectus e quatuor conflata, non debet his annumerari. Ex iis autem qui communem dialectum introducunt, alii dicunt quod omnibus immixta est dialectis ejusdem vocis, ut φίλος, νῦξ, et hujusmodi : alii inquirunt non habere formam, sed e variis dictionibus esse congregatam. Mutationes autem ipsius non inveniuntur. Ionica scripsit Homerus, Attica Aristophanes, Dorica Theocritus, Æolica Alcæus, communi Pindarus.

ALITER DE DIALECTIS.

Dialectus est dictio propriam formæ notam ostendens, vel dictio peculiarem vel communem ostendens notam. Dialecti autem sunt, si et Communem quis annumerarit, quinque, Ionica, Attica, Dorica, Æolica, Communis. Nam quinta propriam nou habens notam, Communis nominata est, vel quia communiter omnium notis utitur, et e quatuor constat ; vel quia communiter ea omnes utuntur ; vel quia eæ omnes ex hac tanquam subjecta incipiunt. Remittere autem oportet hanc quidem quasi ad regulam, reliquas vero ad proprietatem. Barbaras quidem certe, cum sint multæ, eæque comprehendere nequeant, non est facile tradere ; atque adeo dicendæ non sunt dialecti, sed linguæ. At vero Hellenicas inde contigit appellari, quod cum Hellen Jovis quidem filius, cognomento autem Deucalion, loca per Græciam occupasset, omnes quidem contigit dici Hellenicas voces, sigillatim vero denominationes ab illius filiis accepisse. Dispersis enim iis in plura loca atque eandem vocem non amplius servantibus, sed cum locorum mutatione una vocem quoque mutantibus, accidit dialectos dici. A Doro ergo Deucalionis et Pyrrhæ filio, qui migrarunt in loca circa Parnassum et Asopum, Dores ab ipso appellari omnes contigit, et dialectum Doricam, qua valde utuntur Rhodii et Cretenses, et Peloponnesii, et Siculi, et Libyci, et antiquæ Epiri incolæ.

Ab Æolo autem Hellenis filio et Pyrrhæ, Æolica vocata est. Hic enim cum decem urbes condidisset, et regionem Æoliam, Dialectum Æolicam nominavit.

Ionica autem ab Ione Xuthi filii Hellenis et Creüsæ Erechthei filiæ vocata est. Hic enim linguam, quæ eadem atque Attica videbatur, cum commigrasset et condidisset tredecim urbes, a se Ionicam appellavit : urbes autem hæ sunt, Clazomenæ, Lebedus, Phocæa, Priene, Miletus, Mycale, Erythra, Titus, Samus, Colophon, Ephesus, Chius, Smyrna.

Attica autem vocata est, vel ab Atthide Cranai filia, (fuit autem is Atticæ rex.) vel eo quod ad litus esset, quasi ἀκτικὴν dixeris.

Intelligitur autem Dialectus trifariam : per totius nominis immutationem ; per mutationem quæ est in parte quadam ; per immutationem quæ est per accidens. Per totius nominis immutationem, ut cum Æoles muliebre indumentum καταγωγὴν vocant, Attici autem, ἀλευρότησιν, quod nos τηλίαν, et similia. Per immutationem quæ est in parte quadam, vel per Prothesin, ut Æoles pro ῥόδα βρόδα dicunt, vel per Aphæresin, ut Dores φέρειν et λέγειν pro φέρειν et λέγειν efferunt, vel per metathesin, ut pro δίφρον dicunt δρίφρον. At ex immutatione quæ est per accidens, vel in accentu, vel in spiritu, quem appellamus. In accentu, ut Attici quidem dicunt, ἰκάνω, ἴκανον : et ἐλαύνω, ἐλαυνον : Dores autem pro πάντως dicunt παντός, et οὐτως pro οὕτως : et similia, quæ dividimus per singularum dialectorum proprietates. In spiritu autem, ut Attici, quod apud nos tenuiter est, ipsi aspirate proferunt.

DE SINGULIS, QUÆ ATTICÆ

Dialecto propria sunt.

Attica Dialectus mutat σ, modo in τ, modo in ξ : nam pro θάλασσαν, θάλατταν dicit : et pro σεῦτλον, τεῦτλον : et pro συμφορὰν, ξυμφορὰν : et pro σύμβολον, ξύμβολον. Vertunt autem σ in ξ, in præpositione σύν, etiam seorsum.

Semper in eis plurales nominativos a masculinis in eis factos, per η profert : ut γονῆς pro γονεῖς, et βασιλῆς pro βασιλεῖς.

In aos desinentia masculina antepen. vel ultima acuta, per εως profert, ut Μενελεως pro Μενέλαος : et λεως pro λαός : et νεως pro ναός.

Dictionibus addit ιωτα : ut νυνί, οὔτοσί, τουτοσί, πρινί : nos autem νῦν, οὗτος, τοῦτος, πρίν.

In eis nomina, per ω in genitivo efferunt : ut Ἀριστεύς, Ἀριστεύς : simili modo, Πηλεὺς, Πηλεὺς.

Synalæphæ Atticorum sunt propriae : ut τῷ μῷ pro τῷ ἐμῷ : sic ἔρχομαι ἔχων pro ἔρχομαι ἔχων.

Ablationes literæ ιωτα Atticorum sunt propriae, et Dorum, et Æolum : ut ἑταρον pro ἑταῖρον : et ἐς Χρύσαν, pro εἰς Χρῦσαν.

Sumere vocativos pro nominativis, Atticorum est proprium : ut νεφεληγερέτα Ζεὺς pro νεφεληγερέτης : et ἱππότα Νέστωρ pro ἱππότης : et εὐρύπα Ζεὺς pro εὐρύπης. Nominativi enim pro vocativis, et vocativi pro nominativis. Hæc autem solum Atheniensium figura.

Defectus partium orationis, Atticorum sunt, et Dorum, et Ionum : ut in κόπτων ἀμφοτέρῃσι, deest χερσίν.

Accipere accusativos casus pro genitivis, Atticorum est : ut, Μῆτε σὺ τόνδ' ἀγαθὸς περ ἔων ἀποαίρεο κούρην, pro τοῦτου.

Semper passivis verbis pro activis utitur, ut γράφομαι pro γράφω : et ποιῶμαι pro ποιῶ.

Item Atticorum est ποιείσθων et νοείσθων dicere pro ποιείτωσαν et νοείτωσαν.

In ωs desinentia adverbia qualitatis, in ον terminat ; nominibus enim pro adverbis utitur, ut δεόν et πρέπον, pro δέοντως et πρεπόντως.

In oves desinentes nominativos comparativorum nominum in ουs terminat : ut μείζους, et χείρους, et καλλίους, pro μείζονες, et χείρονες, et καλλίονες.

Synalæphæ immodice utitur ; nam pro τὸ ἰμάτιον, θοιμάτιον : et pro τὸ ἔλαιον, τοῦλαιον dicit.

Σ pro ρ utitur : nam pro θάρρος, θάρσος dicit : et pro θαρράλεον, θαρσαλέον : et ἄρσεν, pro ἄρρεν.

Ου pro οε usurpat, cum dicit, τοῦνδυμα, et τοῦγκλημα, et τοῦπος : pro τὸ ἐνδυμα, et τὸ ἐγκλημα, et τὸ ἔπος.

Nominativis pro vocativis sæpe utitur, ut ὦ φίλος pro ὦ φίλε.

Superlativis pro comparativis sæpe utitur, ubi dicendum esset θηριωδέστερος πάντων, dicens θηριωδέστατος.

Η pro ε usurpat ; vertit euim ε in η, velut cum dicit ἡδυνάμην, et ἡβουλόμην.

Attica Dialectus licet mutationes acceperit pro temporum varietate, tamen antiquam formam refert ; nam dualibus videmus uti et Comicos Poetas, et Atticos Scriptores : dicentes τὸ πόδε, et τὸ χεῖρε, et νή τὸ θεῶ, et Διὸς κούρω. Dicit et Plato Philosophus in Gorgia, Τὸ γὰρ ξένω τῷδε, Γοργίας τε καὶ Πῶλος, σὸ φῶ μὲν ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ φίλω ἐμῷ. Item δυοῖν ὀβολοῖν, et δυοῖν χαλκοῖν, et ταῖν θεαῖν.

Quæcunque in os desinentia habent a in penultima, ea per ω et ε efferunt : ut ἴλεως pro ἴλαος, et per obliquos sequendo nominativi formam : ut Μενέλεω pro Μενελάου : et in dativo similiter, cum ι subscripto Μενέλεω : additioue ν, τοῖν Μενέλεων. Accusativum, Μενέλεων. Pluralem autem rectum, æque atque singularem dativum, Μενέλεω. Genitivum Μενέλεων : Dativum autem cum ι, τοῖς Μενέλεωσ. Accus. τοὺς Μενέλεωσ.

Item Atticæ est Dialecti, pro εὐφύη et ὑγιή, εὐφύᾳ et ὑγιᾷ dicere : et pro Εὐβοιᾷ et Πειραιᾷ, dicere Εὐβοιᾶ et Πειραιᾶ. Hoc autem consuevere facere, in quibus ultima syllaba in purum η desinit, penultima

autem habet *e* vel *a*, ut in propositis. Minime vero *A* in quibus cum consonante desinit, ut *εὐμενῇ*, *εὐτυχῇ*: non enim dicunt *εὐμενᾶ* aut *εὐτυχᾶ*. Neque rursum in quibus consonans præfixa est literæ *e* quæ habetur in penultima: ut *βασιλέα*, *δρομέα*.

In huiusmodi verbis, *ἐδυνάμην*, et *ἐβουλόμην*, et *ἔμελλον*, *e* in *η* mutant, dicendo *ἡδυνάμην*, et *ἡβουλόμην*, et *ἡμελλον*. Etiam in *ἀνὰ* præpositione mutant *a* in *η*, *ἡνειχόμεν* dicentes pro *ἀνειχόμεν*.

In verbis secundam personam passivam habentibus desinentem in *η*, eam per *ει* diphthongum efferunt; *βούλει* enim dicunt pro *βούλη*: cum vero fuerit subiectivum, dicunt quemadmodum nos, *ἐὰν βούλη*.

Optativa sumunt pro subiectivis, *ἐὰν ἔλθῃς*, et *ἐὰν ἔλθοι* pro *ἐὰν ἔλθῃ*.

Auferunt autem sæpius et *ι*, pro *κλαίειν* dicentes *κλαίειν*, et *μύαν* pro *μύϊαν*: et *μητρύαν* pro *μητριῶν*: et *ποιεῖν* pro *ποιεῖν*: et *ποίημα* pro *ποίημα*.

Et loco *πρὸς* præpositionis, *ὡς* usurpant: ubi dicimus *πρὸς τὸν βασιλέα*, et *πρὸς τὸν φίλον*, dicentes *ὡς τὸν βασιλέα* et *ὡς τὸν φίλον*.

Proprium autem ipsorum est et in *a* desinentes singulares accusativos masc. per *η* proferre: ut *Εὐρυσθῇ* pro *Εὐρυσθέα*, et *Πηλῇ* pro *Πηλέα*: et *Τυδῇ* pro *Τυδέα*.

Utuntur et passivis pro activis, ut *Λοιδορούμενος*, pro *λοιδορῶν*: *Φαινόμενος* pro *φαίνων*: *Φαιναιζόμενος* pro *φαιναιζών*: *Διακονούμενος* pro *διακονῶν*: *Διαβαλλόμενος* pro *διαβάλλων*: *Μισούμενος* pro *μισών*.

Interdum vero activa ponunt pro passivis: ut *πολιτεύειν* pro *πολιτεύεσθαι*: et *γράφειν* pro *γράφεσθαι*, et similia.

Indefinita tempora, et futura integra passiva ipsi in communia sæpe mutant, dicunt pro *μισηθήσεται*, *μισήσεται*, et pro *ζητηθήσεται*, *ζητήσεται*: et pro *τμηθήσεται*, *τμήσεται*, ac similia.

Ab *ιζω* autem futura, abijicientes *σ*, circumflectunt: *ὀνειδιῶ* dicentes pro *ὀνειδίσω*: et *ραντιῶ* pro *ραντίσω*: et *μυκτηριῶ*, pro *μυκτηρίσω*.

Delectantur etiam plerumque syncopa; nam pro *Νηρείδας*, *Νηρίδας* dicunt, et pro *Ἀπόλλωνα*, *Ἀπόλλω*, et pro *ἀμείνονα*, *ἀμείνω*, et pro *κρείττονα*, *κρείττω*.

Mutant præterea tonos, et sonos, et tempora. Tonos quidem, cum pro *πολέων* et *ταξέων* dicunt *πόλεων* et *τάξεων*. Sonos autem, cum pro *στάφιδα* et *στάχυς* dicunt *ἀστάφιδα* et *ἀσταχύς*. Tempora vero, cum in *βασιλέα* producunt *a*, et *Ἀτρέα*, et *ἰμᾶντα*, et *ἀνδριᾶντα*.

Dicunt etiam *Ἀθίναζε* *πορεύομαι*, pro *εἰς Ἀθήνας*: et *Ἀθήνησι* *σοφιστεύω*, pro *ἐν Ἀθήναις*: et *Ἀθήνηθεν* pro *ἐξ Ἀθηνῶν*, et *ἄγροθεν* *ἔρχομαι* pro *ἐξ ἀγροῦ*. Et pro *εἰς οἶκον*, *οἴκαδε*: pro *ἐξ οἴκου*, *οἴκοθεν*: pro *ἐν οἴκῳ*, *οἴκοι*. Item pro *ἐξ οὗ χρόνου*, *ἐξ ὅσου χρόνου*.

Et *ρ* pro *λ* utuntur: nam pro *κλίβανον*, *κρίβανον* dicunt.

DE SINGULIS QUÆ IONICÆ

Dialecto propria sunt.

Ionica Dialectus in *as* desinentia nomina in *ης* mutat, si non sint Dorica, ut pro *Ἑρμίας*, *Ἑρμῆς*: et pro *Σωσίας*, *Σωσίης*. Tunc enim Iones vertunt, cum non fuerint versa e Doribus, ut dictum est, pro *Ἑρμίας*, *Ἑρμῆς*: nam Dores non vertunt ea.

Omne in *ης* desinens, cuius genitivus in *ου* terminatur, ap. eos in *ew* desinit, pro *Πέρσης*, *Πέρσου*, *Πέρσεω*: pro *Ξέρξης*, *Ξέρξου*, *Ξέρξεω*: pro *Πηληϊάδης*, *Πηληϊάδου*, *Πηληϊάδεω*.

In *ης* masculina, quorum genitivus in *ους*, per eos proferuntur: ut *Δημοσθένης*, *Δημοσθένης*: et *ἀμαθής*, *ἀμαθέος*. Accusativum autem in *ea* faciunt, ut *Δημοσθένει*, *ἀμαθέα*.

In *ους* desinentes genitivos, qui a neutris in *es* rectis fiunt, dividit, ut *εὐσεβές*, *εὐσεβέος*: itidemque *εὐγενές*, *δυσγενές*, *δυσσεβέος*.

Omnis nominativus in *eus*, per *ηος* profertur in genitivo apud Ionas, ut *βασιλεὺς*, *βασιλῆος*.

Neutra genitivum in *ους* habentia, per eos terminant Iones, ut *πλήθος*, *πλήθους*, *πλήθεος*.

Gloss.

In *eis* rectos plurales a singularibus in *eus* factos, in *ηes* dividunt Iones, ut *βασιλῆes* pro *βασιλεῖs*.

In *ai* pluralia dividunt in genitivo per *ε*, ut *Πέρσαι*, *Περσῶν*, *Περσέων*: et *νύμφαι*, *νυμφῶν*, *νυμφέων*. At vero *νυμφῶν*, Æolice.

Omnis dativus pluralis in *ous* desinens, assumit *ι* in fine, ut *καλοῖσι* pro *καλοῖs*: et *σοφοῖσι* pro *σοφοῖs*, ac similia.

Omnis dativus pluralis in *aïs* desinens, mutat *a* in *η* apud Ionas, subscripto quidem *ι*, sed non pronuntiato: ut pro *καλαῖs*, *καλῆσι*: pro *νύμφαιs*, *νύμφησι*.

In *a* rectos, in *η* vertunt Iones: ut pro *Ἡρα*, *Ἡρῇ*: pro *χώρα*, *χώρῃ*.

Ὅν conjunctionem Iones dicunt *ὦν*.

Verborum compositiones per tenues consonantes proferunt Iones, ut *κατορῶ*, *κατορᾶs*, *κατορᾶ*.

Præpositivis articulis Iones pro subiectivis utuntur: ut *τὸν θέλω*, pro *ὃν θέλω*: *τὴν θέλω* pro *ἣν θέλω*.

K pro *π* in interrogativis et relativis, ut pro *πόσα*, *κόσα*: et pro *ὅποσα*, *ὀκόσα*: et pro *ὅπως*, *ὀκως*.

Ω pro *α* aliquando usurpant Iones, dicentes *ὦνθρωπον* et *ὦριστον*, pro *ἄνθρωπον* et *ἄριστον*.

Ων pro *αν* diphthongo utuntur, *θωῦμα* pro *θαῦμα* dicentes.

Sectiones sunt Ionum propriæ: ut *Πέλοπος νῆσος*, pro *Πελοπόννησος*: *ἄγριον ἔλαιον*, pro *ἀγριέλαιον*: et *ἄγριον αἶγα*, pro *αἶγαγον*: et *σὺς ἀγρίου*, pro *σάαγρον*.

Sumere infinitivos pro imperativis, Ionum est: ut, *Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύμεν*, pro *ἀγόρευε*. Sic, *Πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶες*, pro *πείρα*, et infinita alia.

Masculinis dare locum femininorum, Ionum est, ut, *Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν*, pro *ἑσπέρα*.

Nominativis dare locum genitivorum, Ionum est: ut, *Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν*, pro *τῶν δὲ δύο σκοπέλων*, ὁ μὲν, ὁ δέ.

In *ω* desinentia feminina in accusativo, in *ουν* terminant: ut pro *Ἰῶ*, *Ἰοῦν*: pro *Λητῶ*, *Λητοῦν*: pro *Σαφῶ*, *Σαφοῦν*.

E quibusdam dictionibus aufert Ionica; nam pro *πονέσθαι*, *πονέεσθαι* dicit, unde *πονέοντο*.

In *is* desinentia feminina, nunquam per *ω* declinant Iones, sed per *ο*: ut *πόλις πόλιος*, et *ὄφίς ὄφιος*.

Divisiones singularium dativorum in *ei* desinentium, Ionum sunt propriæ: ut *βέλει* pro *βέλει*: et *ἔγχει* pro *ἔγχει*.

Reduplicationes peculiare sunt Ionum, ut *λελάχωσι* pro *λάχωσι*: *κέκλυθι* pro *κλυθι*.

Transpositione elementorum Ionica Dialectus utitur, ut *κραδίη*, pro *καρδία*.

Ex *ei* diphthongo Iones auferunt *ι*, ut *Ἐκτόρεος*, *χρύσεος*, pro *Ἐκτόρειος*, *χρύσειος*.

In *eis* desinentes plurales Iones semper dividunt, si a nominativo in *eus* sint: per *η* et per *ε* pronuntiantes, ut pro *βασιλεὺς* *βασιλεῖs*, *βασιλῆes*. Si autem sint a nominativo in *ηs* vel *us*, pronuntiantes per *εε*: ut *ἀληθῆς* *ἀληθεῖs*, *ἀληθέes*: *ὄξυς* *ὄξεῖs*, *ὄξees*.

Adjunctiones τοῦ *ι* ad *ε*, sequente vocali, vel una immutabiliū Ionum sunt: ut *εἰως*, *κεινῇ*, pro *ἔως*, *κενή*.

Immutatio *οι* diphthongi in syllabam *es*, Ionum est: ut *ἐρίηρες* pro *ἐρίηροι*: *νῖκες* pro *νιοί*: *ἐρυσάρματες* pro *ἐρυσάρματοι*.

In *η* pluralia neutra, in *ea* dividunt Iones, ut pro *τεύχη*, *τεύχεα*: pro *ὄρη*, *ὄρεα*. Similiter et genitivum per *έων*.

Semper *υ* adijciunt dictionibus Iones, ut pro *ὄρος*, *οὔρος*: pro *νόσος*, *νοῦσος*: pro *ὄνομα*, *οὔνομα*.

Geminum *σσ* in *ξ* vertunt Iones; nam pro *δισσὰ*, *διζὰ* dicunt.

E dictionibus Iones sæpe *ι* auferunt. Nam pro *δείξω*, *δέξω*, et pro *ἀπόδειξιν*, *ἀπόδεξιν* dicunt.

Ον in participiis passivis Iones dividunt: ut pro *λυπούμενος* dicentes *λυπεόμενος*.

In *ων* desinentia participia a prima conjugatione circumflexorum facta, quorum imperativus in secunda persona in *ei* diphthongum desinit, dividunt Iones: ut pro *φρονῶν*, *φρονέων*: est enim *φρόνει* imperativus: sic *νοῶν*, *νοέων*: est enim imperativus

νύει. At βοῶν non vult dividi. Nam quæ sunt secundæ, divisionem non patiuntur. Sed tamen quæ dividunt, pauca sunt.

Mutationes η in α breve, Ionum sunt: ut μεμακῦα, pro μεμηκῦα: et λελασμένος pro λελησμένος: et ἄλαστος pro ἄληστος.

Immutationes α longi in η, Ionum sunt: ut pro "Ηρα "Ηρη: et pro στείρα, στείρη.

Immutationes α brevis in η, recentiorum sunt, ut pro ἀλήθειαν, ἀληθείην.

Ablationes earum quæ sunt in principio consonantium, Ionum sunt: ut εἶβειν pro λείβειν: et εἰνός, pro δεινός.

Semper ὦν syllabam supervacaneam ponunt inter præpositiones, ut ἐξ ὦν εἶλον, et ἀπ' ὦν ἐδοντο, pro ἐξεῖλον et ἀπέδοντο.

Primas literas dictionum Iones auferunt, ut pro ἐκεῖνος, κεῖνος: et pro ἐορτή, ὀρτή. Similiter et ε præteritorum ut pro ἐνόει, νύει: pro ἔτευχε, τεύχε: pro ἔτικτε, τίκτε.

Π pro φ utuntur: pro ἀφικόμην enim ἀπικόμην dicunt.

Composita verba dissolvunt et interponunt: ut, λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, pro κατεδηδώς: et, κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡερίωνα, pro κατέκτανεν.

Anastrophe et hyperbata, Ionum sunt. Anastrophæ, ut, δῶρ' ἀπὸ αἰρεῖσθαι, pro ἀφαιρεῖσθαι. Hyperbata autem, ut, νήπιοι, οἱ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἡέλιοιο "Ησθιον, pro κατήσθιον.

Divisiones in ωs desinentium adverbiorum a masculinis in ηs desinentibus, et neutris in es, Ionum sunt: ut ἀτρεκέως, pro ἀτρεκῶς.

Ionica dialectus est eadem quæ antiqua Attica. Hac plerumque Homerus et Hesiodus et Archilochus usi sunt: et Anacreon et Herodotus. Sunt autem ejus proprietates, α pro η ponere: ut θύραν pro θύρην: "Ηραν pro "Ηρην: ἐστίαν, pro ἐστίην. At pro καλαῖς καλῆσι, pro σοφαῖς, σοφῆσι: pro πύλαις, πύλῃσι. Et ut ι suo in loco manere sinunt, sic η, ut dictum est, pro α Iones ponunt.

Utuntur et correpto α pro η Iones, Doræ autem producto.

Fit autem in Ionica dialecto, Prosthesis, Aphæresis, Syncope, Parenthesis, Pleonasmus, Diæresis.

Prosthesis igitur fit ap. eos, si in principio orationis alia assumatur litera, ut εἵνεκα ῥιγεδανῆς pro ἔνεκα. Sic "Ιλιον εἴσω, pro ἔσω. Et μῶνος ἐὼν, pro μόνος. Et, ξείνος ἔδ' οὐκ ἐθέλει, pro ξένος. Et, ἄρτον οὐλον ἐλῶν, pro ὀλον, et alia innumera.

Aphæresis contrarium patitur quam Prosthesis; nam Prosthesis in principio assumit extrinsecus aliam literam, Aphæresis autem abjicit eam etiam quæ posita est: cum Iones pro ἐορτήν, ὀρτήν dicunt, et pro ἱερὸν, ἱρόν.

Syncope, cum mediæ literæ in nominibus conciduntur: ut, μῶνυχας ἵππους, pro μονόνυχας: et κάππεσον, pro κατέπεσον: et φέρτε pro φέρετε: et κακkelόντες pro κατακkelόντες.

Parenthesis contrarium patitur quam Syncope. Illa enim demit, hæc assumit literam extrinsecus: ut ἐρίδουπος, pro ἐρίδουπος, ubi redundat γ. Sic pro ὑμέων, ὑμείων: pro σφέων, σφείων.

Enallage fit, cum aliud elementum assumitur loco proprii: ut ποτὶ pro πρὸς: et ξερόν pro ξηρόν: et, Ἡ δεύρω μὲν ἔποντο pro δεῦρο. Et, τιθήμενον ἔντεα καλὰ, pro τιθέμενον. Sed et κ pro π juniores utuntur, ut ὅκως pro ὅπως.

Metathesis fit, cum quædam transponuntur in eod. nomine; et vel prima litera propriæ syllabæ, vel secunda, ut κραδίην pro καρδίαν, et τέτρατον ἦμαρ pro τέταρτον, et κρατερὸς Διομήδης, pro καρτερός: ac similia.

Pleonasmus est, cum in pluralibus dativis masculinis casibus in ois desinentibus, vel femininis in ηs, assumunt ι: ut pro ποταμοῖς, ποταμοῖσι: pro καλοῖς, καλοῖσι: et pro σοφῆς, σοφῆσι.

Diæresis fit non solum apud ipsos in dissyllabis nominibus, sed etiam in monosyllabis et appellativis, ut pro ῥοῦς, ῥόος: pro χροῦς, χνόος. Sed in nominibus unam syllabam excedentibus, et appellativis

A masculinis singularibus in ηs desinentibus, quorum genitivus in ου desinit, ipsi ου in εω dividunt: pro τοξότον, τοξότew efferentes: et pro "Ατρείδον, "Ατρείδew: pro Λαέρτον, Λαέρτew. Et per parathesin, Πηλεΐδew, Λαερτιάδew, et similia. In ουs autem desinentes genitivos in εος dividunt: ut pro Σωκράτους, Σωκράτεος: pro Διομήδους, Διομήδεος. Et dativos solos dividunt, Σωκράτει dicentes, et Διομήδει, et Πηλεΐ: pro Σωκράτει, Διομήδει, Πηλεΐ. Idem et in neutris, ut ἔγχει, τείχει, etc. Et in αι desinentia pluralia nomina, quorum genitivus apud nos desinit in ὦν circumflexe, illi per ἄων proferunt penacule: ut pro κρήναι κρηνῶν, κρηνάων: pro πυλῶν, πυλάων: pro μουσῶν, μουσάων.

In verbis tollunt augmentum: ut "Αγω, ἄγον: Φέρω, φέρον: "Ελαύνω, ἐλαυνον: "Ορχοῦμαι, ὀρχοῦμην: Τρέχω, τρέχον: λέγω, λέγον.

Utuntur infinitivis pro imperativis: ut τανύσαι pro τάνυσον, et κεῖσθαι pro κείσον.

Habent et formaselocutionis tales: pro τετραμμένοι εἰσὶ, τετράφαται: pro τεταγμένοι εἰσὶ, τετάχαται: sic pro κελκλινται, κελκλίται.

Et jam verba, quæ in ultima circumflectuntur, dividunt: ut pro φρονῶ, φρονέω: pro λαλῶ, λαλέω: pro νοῶ, νοέω: pro χρυσῶ, χρυσώω: pro ἀργυρῶ, ἀργυρώω. Et participia ipsorum similiter dividunt: ut φρονέων, λαλέων, ποιέων.

Dualium autem diligens observatio apud eos servatur. Vetus quidem Ionica degeneravit ob habitantium diversitatem: permansit autem usque ad ea tempora in quibus fecerunt Iones colonias, et tunc sparsi sunt in plura loca.

Dicitur autem apud eos, pro κλέπτης, κηττάλης: pro δύναμις, κράτος: pro λόγος, μῦθος: et pro ὑγίαινειν, οὐλεῖν: unde τὰ ὑγίη τῶν τραυμάτων, etiam nunc οὐλὰς dicimus, et pro αὐτῶν et αὐτοῖς, σφέων et σφίσι, proferunt: pro σῶν autem, ἐὼν: et pro αὐτὸς, αὐτός. Pronomina dividunt sic: pro σφῶν, σφέων, et interjiciendo ι, σφείων. sic ἡμέων, ἡμείων, ὑμέων, ὑμείων, et similia.

DE SINGULIS QUÆ DORICÆ

Dialecto propria sunt.

Dorica Dialectus α pro η utitur; nam pro ἥλιον, ἄλιον dicit, et pro ἡμέραν, ἄμέραν: et pro μητέρα, ματέρα: et hujusmodi.

Α pro ω utitur in genitivis pluralium casibus: nam μουσῶν dicit, et θυρῶν, et θεῶν, pro μουσῶν, θυρῶν, θεῶν.

In ουs desinentes genitivos, a rectis ηs factos, in eus vertit, ut Διογένης, Διογένης, pro Διογένης.

Ω litera pro ου diphthongo utitur; μῶσας enim pro μουσας dicit.

Η pro ει diphthongo utitur, veluti cum dicit, ἰδην pro ἰδεῖν.

Σ pro θ utitur; nam pro θεοὺς, σεοὺς dicit; et pro θεόν, σεόν.

Ε dictionibus semper ι aufert; nam λαβέν et ἐλθέν dicit pro λαβεῖν et ἐλθεῖν.

Item reduplicationibus earundem consonantium utitur, ut ὄττι, ὀππόθι, et ὄσσον, pro ὅτι et ὀποθι, et ὄσον. Æolica quoque his utitur.

Productiones ancipitum propriæ sunt Doricæ linguæ: ut, ἰσος Ἐνναλίω.

Α pro ε sæpe utuntur: pro ἕτερος, ἄτερος dicentes: et pro "Αρτεμῖς, "Αρταμῖς.

Apocopa, Dorum sunt propriæ: fiunt autem in fine: ut ἡμέτερον δῶ pro δῶμα.

Parenthesis syllabæ με in iis quæ apud nos in vai desinunt infinitivis, Dorum est: ut βήμεναι, pro βῆναι.

Ablationes δ et τ ex obliquis singularium casibus, Dorum sunt: ut Πάριος pro Πάριδος: similiter κέραιος pro κέρατος.

Dorica linguæ multæ sunt subdivisiones locales; aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodii, aliter Argivi et Lacedæmonii. Generales vero ipsorum

sunt proprietates ; pro η enim α ponunt, pro πύλην A dicentes πύλαν.

Et pro genitivis casibus circumflexis, apud nos in ων desinentibus, αν proferunt servantes eundem accentum, ut pro πυλῶν, πυλᾶν : pro καλῶν, καλᾶν : pro σεμνῶν, σεμνᾶν. Et similiter in participiis, pro γελῶν, γελᾶν : pro ἐλῶν, ἐλᾶν : et pro ναῦν, νᾶν dicentes : pro κλήδας, κλάδας : et pro νίκην, νίκαν.

Monosyllaba nomina acuunt : similiter autem qualitatis significativa adverbia, ut κάλως, σόφως, κόμψως, ἀπλως. Quæ autem apud nos gravitona sunt, illi circumflectunt : ut οὐτῶς, παντῶς, αὐτοματῶς.

In οι desinentia pluralia nomina, in penultima tonum habent, ut φιλοσόφοι. Idem et in participiis : ut πωλουμένοι, καλουμένοι.

Simili autem modo et in es desinentia feminina nomina pluralia, recti casus penultimam acuunt : ut γυναῖκες, χεῖρες, νᾶες, ὀρνίθες.

Item indefinita tempora in αν desinentia, in penultima acuunt : ἐστάσαν, ἐφάσαν, ἐλύσαν, ἐδείραν, ἐκράξαν. Etiam in ον desinentia, in penultima acuunt : B ἐλάβον, ἐφάγον, ἐλέγον, ἐτρέχον.

Circumflectunt vero ejusmodi, παιδῶν, Τρωῶν, παντῶν. Itidem quæ in ω desinunt verba gravitona, in futuro tempore circumflectunt : δασῶ, θεραπευσῶ, νοησῶ, λαλησῶ, μενησῶ. Etiam et tertiam personam gravitonorum verborum in ει desinentem futuri temporis circumflectunt : ut δωσεῖ, πεσεῖ, θεραπευσεῖ, λαλησεῖ. Dicunt et pro δώσουσι, δωσουντι : pro λέξουσι, λεξοῦντι : et pro ποιήσουσι, ποιησουντι.

Corripiunt autem et in as desinentes plurales accusativos, in nominibus appellativis, et similiter in participiis : ut νύμφας, κρήνας, νοήσας, πρᾶξας.

Et quæ per ειν efferuntur infinitiva, per ablationem i efferunt, ut pro φρονεῖν, φρονέν : pro ἰδεῖν, ἰδέν, pro φαγεῖν, φαγέν.

In ον autem desinentes genitivos efferunt per ω : ut οἶνον, οἶνω : pro σοφοῦ, σοφῶ : pro καλου, καλῶ. Et accusativos plurales masculinos in ους desinentes, per ωs proferunt : τῶς καλῶς, σοφῶς, ἀνθρώπως, ἱππῶς : pro τοὺς καλοὺς, σοφοὺς, ἀνθρώπους, ἱπποὺς.

Et imperativa verba quæ pronuntiantur per ε, per ον pronuntiant : ut pro λάβε, λάβον : pro θίγε, θίγον : pro δράμε, δράμον.

Siculi dicunt pro χύτραν, κύτραν : pro χιτῶνα, κιτῶνα : et pro γυναῖκα, γυνήν.

Cretenses autem, pro διαπαντός, αἰές : Pro αὐτοῦ, αὐτεῖ : Pro βέλτιον, βέλτειν : Pro ἦλθεν, ἦνθεν : Pro ἐς χορὸν, ἐν χορὸν : Pro εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐς τὰν ἀγορὰν : Pro ἔα, ἔβα : Pro ἔασον, ἐβασον : Pro ἦν, ἦς : Pro εἰωθα, εἰθῶ : Pro εὖωχεῖσθαι, εὖῶ. Et Θεουκυδίδης, Θεοκράτης, Θεόφραστος, pro Θεουκυδίδης, Θεοκράτης, Θεόφραστος : Pro κρέη, κρή : Pro ἄκρατον, ἄκρητον : Pro κρίκον, κίρκον : Pro κελεύει, κέλεται : Pro καταβαλεῖν, καββαλεῖν : Pro σοροὺς ἀχύρων, μύχωνας : Pro οἰκαδε, οἰκαδες : Pro ὀρνιθες, ὀρνιχες : Pro χεῖρες, χήρες : Pro στάδιον, σπάδιον : Pro κείνος, κήνος : Pro σὺ, τύ.

Et pro λέγουσι et φέρουσι, λέγοντι et φέροντι : et pro τὰς, τῶτας : et pro πρὸς, ποτί : et pro τότε, τόκα : et pro τῆμος, τᾶμος : et pro δῆμος, δᾶμος : et pro θεόν, σεόν : denique, pro βουλὴν, βουλὰν pronuntiant.

Differt autem Cretensium Dialectus, qua usus est Cypselas, et Laconum, qua usus est Alcman, Sophron : Pindari tamen et Ibyci, Simonidæ, et Bacchylidæ omnino laudatur, quod non sint Poætæ natura Dores, sed utantur tantum idiomate Dorico.

DE SINGULIS QUÆ ÆOLICÆ

Dialecto propria sunt.

Literam β ipsi ρ asciscit, cum ei subjungitur κ, vel τ, vel δ : ut βρυτήρ pro ρυτήρ : βράκος pro ράκος : βρόδον pro ρόδον.

Æolica Dialectus genitivos a nominativis in αι dividit, et per α profert : ut νύμφαι, νυμφᾶων : θύραι, θυράων : μελισσᾶων, ἐρχομενάων, πυλάων, et similia.

Syncope, Æolum sunt propriæ : fiunt autem in medio, ut ὤρσεν pro ὄρμησεν.

Additiones θα syllabæ in subjunctivorum secundis personis in σ desinentibus, Æolum sunt : ut εἴπησθα pro εἴπης : et ἔλθησθα pro ἔλθης.

Addere υ ad ε, sequente vocali, Æolum est : ut χεύαντες pro χέαντες.

In ais monosyllaba nomina dividit : ut παῖς, δάῖς, pro παῖς, et δαῖς.

Ω litera pro ου diphthongo utitur : ut μῶσαι pro μουσαι : λειπῶσαι pro λειπούσαι.

Υ pro ο utitur : nam pro ὅμοιον, ὕμοιον dicit.

Η pro ει diphthongo utitur : nam ἐλθῆν pro ἐλθεῖν dicit.

Immutabiles geminat, et σ solum : ut pro ἐγείρω, ἐγέρρω : pro ἐγείνατο, ἐγέννατο : pro πενήθησθαι, πενήθησσης : pro τόσον, τόσσον : pro τοσούτον, τοσσούτον.

Ὅπη et ὅπως communne est : communis enim relativa duplicat : ut pro ὁποῖος, ὅποῖος : et pro ὅσος, ὅσσος.

Semper ex αι diphthongo ι abjicit, si eam sequatur vocalis : ut pro Ἀλκαῖος, Ἀλκαος.

Π pro μ utitur : nam dicit ὅππατα pro ὅμματα.

Secundæ conjugationis circumflexorum ι in secunda et tertia persona, quod non pronuntiat ap. alias Dialectos, pronuntiat : ut βοᾷς, βοᾷι.

Vocativos in ων desinentium nominativorum corripit : ut pro χελιδῶν, χελιδόν : pro Μακεδῶν, Μακεδόν : pro Ἀπόλλων, Ἀπολλων.

Æoles consueverunt ο pro α ponere : nt pro θρασέως, θροσέως : pro στρατός, στροτός : pro ἄνω, ὄνω : pro ἀνέληται, ὀνέληται : pro ἀνεχώρησεν, ὀνεχώρησεν : pro σταλεῖς, στολεῖς. Aliquando autem ε vel η : ut pro κράτος, κρέτος : pro Πρίαμον, Πρίεμον : pro γαλήνη, γελήνη : pro ἄηρ, ἡήρ. Aliquando etiam addunt υ ad α : ut pro ναόν, νανόν : pro ἄηρ, αὐήρ : pro ἄως, αῦως.

Pro δ autem ζ ponunt : ut pro διαβάλλειν, ζιαβάλλειν : pro διανυκτός, ζιανυκτός. At pro ε et α, η : ut C pro κρέας, κῆς. Oportet autem nosse quod in quibusdam, sed non in omnibus, hoc faciunt : fieri enim non posset.

Pro ε autem ponunt δ et σ : ut pro Ζεὺς, Δσεύς : pro εὐγόν, δσυγόν : pro μελίζειν, μελίδσειν.

Pro η autem ponere ε vel α, commune est his cum Doribus : ut pro Ἄρης, Ἄρες : pro Ἀρήιον, Ἀρεῖον : pro ἀδικῆσαι, ἀδικέσαι. At α pro η : ut pro Ἐκάβην, Ἐκάβαν : pro πύλην, πύλαν : pro Ἡρην, Ἡραν : pro νόημα, νόαμα : pro ἦως, ἄως : pro ἀπάτην, ἀπάταν :

Pro θ ponunt φ : ut pro θλᾶται, φλᾶται. Pro μ, π : ut pro μετ' ἐμοῦ, πετ' ἐμοῦ : pro ὅμματα, ὅππατα.

Pro ξ autem pouunt κ et σ : ut pro ξένος, κσένος : et pro ἱέραξ, ἱεράκς.

Pro ο, ponunt υ : ut pro ὀμφαλός, ὕμφαλός : pro μόγης, μύγης : pro ὅμοιον, ὕμοιον. Iuterdum et ε : ut pro πρὸς σε, πρές σε. Aut α : ut pro ὅσσα, ἄσσα.

Pro π, utuntur μ : ut pro πατεῖς, ματεῖς : pro παθοῦσα, μαθοῦσα.

Pro πτ, σσ : ut pro ἐμπίπτειν, ἐμπίσσειν.

Pro σ, τ : ut pro σὺ, τύ : pro εἰς σέ, εἰς τέ.

Pro τ, π : ut pro στολήν, σπολήν : pro σταλεῖς, σπαλεῖς : pro τέτραπται, πέτραπται.

Pro υ autem ι : ut pro ὑψηλόν, ἰψηλόν : pro ὑψόθεν, ἰψόθεν : pro ὕπαρ, ἱπαρ.

Pro χ, φ : ut pro αὐχένα, αὐφένα.

Pro ψ, πς : ut pro Πέλοψ, Πέλοπς : pro Ἀραψ, Ἀραπς.

Et pro ω, ο : ut pro ὦρα, ὄρα : pro ὠτειλή, ὀτειλή.

Quæcunque autem per ει diphthongum apud nos efferuntur, illi per solum ε, geminantes consonantem, proferunt. Efficiunt autem e sola duas consonantes : ut pro χεῖρες, χέρρες : pro ἰμείρων, ἰμέρρων : pro ὠτειλὰς, ὠτελλὰς : pro εἴματα, ἔμματα : pro κτεῖναι, κτέναι : pro ἡμῖν, ἄμμιν : pro ὑμεῖς, ὕμμες : pro ἡπειρον, ἄπειρρον.

Quinetiam in *οι* sæpe mutant *ει* diphthongum : ut *pro ὄνειρον, ὄνοιρον.*

Consueverunt item vocalibus præponere digamma, ut *pro οἶνον, Foῖνον.*

Complura autem geminant, ut *pro οἷτινες, οἷττινες:* *pro σελήνη, σελλάνα:* *pro πρόσωπα, προσώππα:* *pro κατέπεσον, κάππεσον:* *pro ὀπόθεν, ὀπόθεν:* *pro κατὰ δέ, καδδέ:* *pro ὅτι, ὅττι.*

Incipientibus apud nos a *ρ*, ipsi præponunt *β*, ut tenue fiat: ut *pro ῥόδα, βρόδα:* *pro Ῥαδάμανthus, Βραδάμανthus:* *pro ῥυτῆρες, βρυτῆρες.*

Peculiariter autem quæcunque apud nos aspirantur aut acuuntur, illi tenuiter dicunt, et gravitone: *ὄσιος, οὔτος, ὄρω, ὄρμος.* Servant autem tenuem literam et in contractionibus: ut *pro καθήκει, κατήκει:* *pro ἀφήκεν, ἀπήκεν:* *pro ἀφείλκυσε, ἀπείλκυσε.*

Gravi tono efferunt non solum nomina, sed et articulos, quando nominum ordinem habent: ut *pro ὁσός, ὅσος:* *pro τὸ σόν, τό σον:* *pro ἡ σή, ἡ ση:* *pro τῆς σῆς, τῆς σης.*

Quando autem pronomina proferunt, circumflectunt: ut *ἐγῶ, ἐγώ.*

Circumflectunt in universum monosyllaba vel in *ωξ* desinentia: ut *ῥῶξ, πῶξ, ῥῶψ:* vel in *ους:* ut *χροῦς, ῥοῦς, θροῦς, βους, νοῦς.* Item *pro χῆν, Ζεὺς, χῆν, Ζυς.*

Dissyllaba autem in acutum tonum apud nos desinentia, ipsi gravi tono proferunt, ut *σόφος, κάλος, λεύκος, ὄξυς, κόπις, θύρις, ἄκισ, ἄσπις, βρῶμος, τράχυς, θῦμος, σκληρός, χῶλος.*

Assolent et appellativa gravi tono afficere: ut *εἰρήνη, ὦρα, ἡμέρα:* et propria: ut *Ἀφροδίτα, Ἥρα, Ἑλένα.*

Quæcunque nos in *is* feminina per *δος* declinamus, ut *Ἀρτέμιδος, Θέτιδος, μήνιδος,* illi sine *δ* dicunt: ut *Ἀρτέμιος, Θέτιος, μήνιος.*

In *ης* nomina, quorum vocativi in *es*, illi sine *σ* dicunt: ut, *ὦ Σώκρατε, Ἀριστόφανε, Δημόσθενε.*

Et a genitivis casibus *σ* auferunt: ut, *Σωκράτου,*

Ἀιομήδου, Σοφοκλέου.

Pro accusativo dativum assumunt in passivis: ut *τοῖς θεοῖς, pro τοὺς θεούς:* *τοῖς ἀνθρώποις, pro τοὺς ἀνθρώπους.* Hoc autem faciunt, quia utuntur *ι* pro *υ*.

Accusativum per *ως* efferunt: ut *τῷς ἵππῳ, pro τοὺς ἵππους:* id quod et Dorum proprium est.

Dativum pluralem adjecto *ι* faciunt: ut *τοῖσι, θεοῖσι, σοφοῖσι,* quemadmodum Dores.

Infinitiva verba a participiis in *ων* desinentibus, desinentia in *ειν*, ipsi in *eis* transferunt: ut *νοῶν, νοεῖν, νόεις:* et *φρονῶν, φρονεῖν, φρόνεις:* et *καλῶν, καλεῖν, κάλεις.*

Quando infinitiva apud nos desinunt in *αν*, ipsi in *ais* transmutant: ut *pro γελᾶν, γέλαις:* *pro πεινᾶν, πείναις.*

In *ονν* terminata infinitiva, ipsi per *οις* proferunt: ut *pro ὀρθοῦν, ὀρθοῖς:* *pro γυψοῦν, γυψοῖς:* *pro χρυσοῦν, χρυσοῖς.* Hæc autem omnia gravi tono pronuntiant.

Adhibent et *η* pro *ει* in infinitivis: ut *pro φιλεῖν, φίλην:* *pro καλεῖν, κάλην:* *pro φρονεῖν, φρόνην.*

Verba in *ω* desinentia apud nos, pro indicativis optativa faciunt: ut *pro νοῶ, νόημι:* *pro φιλῶ, φίλημι.*

Quæcunque autem participia acutitona in *ως* finiunt, per *ων* apud illos desinunt: ut *εἰρηκῶς, εἰρηκῶν:* *νενοηκῶς, νενοηκῶν.* Servant autem eorum etiam flexiones, nominativo juxta analogiam respondentes. Dicitur præterea apud eos *pro χρυσίον, χρύσιον:* *pro ταύρω, ταύρει:* *pro ποῦς, πεζα:* *pro παῖς, παῖς:* *pro ἔρωτα, ἔρων:* *pro γέλωτα, γέλων:* *pro πτόρμος, πτόρμος:* *pro ἐπαινῶ, αἰνῆμι:* *pro χεῖρονα, χεῖρρονα:* *pro δάπεδον, ἐδάπεδον:* *pro ἔστρωται, ἐστόρωται:* *pro ἀνῆρ, δρέκων:* *pro θῆρ, δράκων:* *pro εἴματα, ἔμματα:* *pro ἡ μία, ἴα:* *pro ψῆφος, ψάφαξ:* *pro ισχνή et ἀσθενῆς, ἄκισ:* *pro ἐγῶ, ἐγών:* *pro σὺ, τὺ:* *pro ἡμῖν, ἄμμιν:* *pro ἡμεῖς, ἄμμες:* *pro ἐνθάδε, τῇδε:* *pro ἄλλοσε, ἐτέρωσε.* Usi autem ea Alcæus et Sappho.

DE DIALECTIS A CORINTHO DECERPTIS.

[Vide amplissimam Schæferi Editionem.]

PROŒMIUM.

EN tibi et Dialectos in manus trado, juvenum mihi omnium amantissime literarum, in quibus et Philoponus Joannes laboravit, et Tryphon Grammaticus, et alii plerique, quibus multum in libris studii et exercitationis fuit. Nondum autem quispiam in hunc usque diem quicquid ad unamquamque Dialectum pertinet, notum fecit. Nec putes nos dicendis his existimare aliquid magni de nobis. Lingua enim, secundum Lysiam Oratorem, intellectus neque multum neque parum habet: intellectus autem, cui multum, multus: cui parum, parvus. Non igitur nostra laudantes, eos viros in hac parte accusabimus: sed, amici cum sint, pluris facientes quam ipsos, veritatem, quemadmodum et Plato Philosophus summus ait. Ipsi igitur Atticæ elocutionis regulam, Comicum Aristophanem nobis præponentes, et Thucydidem Historicum et Oratorem: Ionicæ autem, Hippocratem Ionem, et Halicarnasense Herodotum: Doricæ vero, Tarentinum Archytam, et Theocritum, qui Bucolica conscripsit: Æolicæ, Alcæum: forsan

de Dialectis abunde tractarimus. Si quid vero et a nobis per oblivionem omissum fuerit, non simili id accusatione dignum apud benignos: ab illis enim major pars omissa est, a nobis autem pauca forte non dicuntur.

QUID SIT DIALECTUS,

ET QUOT SINT.

Dialectus est idioma linguæ; vel, Dialectus est dictio proprium characterem formæ ostendens.

Ionica appellata est ab Ione filio Apollinis, et Creüsæ Erechthei filiae: qua scripsit Homerus.

Attica autem ab Atthide Cranai filia, qua scripsit Aristophanes.

Dorica, a Doro Hellenis, qua scripsit Theocritus.

Æolica, ab Æolo Hellenis, qua scripsit Alcæus.

Comunis, qua omnes utimur: sed et Pindarus hac usus est.

DE ATTICA LINGUA.

Ἀθρον ληρεῖς, Attica locutio et figura: ut *μανίαν μαίνει*: est enim Atticæ idioma locutionis, ubi dixeris rem, inferre verbum quod a re deducatur: ut *ἄβριν ὑβρίξεις*, et *φυγὴν φεύγεις*.

Utuntur imperativis Attici pro subjunctivis abnegativis: et rursus ipsis imperat. pro indicativis. Et illius quidem illud Aristoph. Θ. (870.) exemplum, *Μὴ ψευσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος*. Pro *μὴ ψεύσης*. Hujus autem, Menander, Οἶδ' ὅ,τι ποιήσον, pro *ποιήσεις*. Sed et Eur. in Polydori Tragœdia, Οἶσθ' οὖν ὃ δράσον, pro *δράσεις* usurpavit.

Τροπαῖον apud Thuc. circumflexa penultima acceptum est, et apud Aristoph. Θ. (697.) *Γυναῖκες οὐκ ἀρξέτε*, οὐ πολλὴν βοήν Στήσετε καὶ τροπαῖον; Et puto per analogiam hoc magis apud ipsos sic proferri, sicuti a τρίτη, τριταῖον: ab οὐρά, οὐραῖον: sic etiam a τροπή, τροπαῖον.

Item ὁμοῖος circumflexa penultima proferunt: ut (Od. P. 218.) *Ὡς αἰετὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ἁμῖον*. Et est analogum; nam appellativa per οῖος, quæ duas syllabas superant, omnia in penultima circumflectuntur: ut *γελοῖος*, ἄλλοῖος, ἑτεροῖος, παντοῖος: sic et ὁμοῖος. Supra duas syllabas tamen dictum est, propter κλοιός, φλοιός. Additum est autem Appellativa, propter κολοῖος, Nomen avis. Sed ὁμοῖος in antepenultima acuitur secundum communem consuetudinem.

Vertit Attica σ, modo in τ, modo in ξ: nam pro *θάλασσαν*, *θάλατταν* dicit: et pro *σεῦτλον*, *τεῦτλον*: et pro *συμφορὰν*, *ξυμφορὰν*. Vertit autem σ in ξ in iis dictionibus quæ a σὺν præpositione incipiunt: sed compositis tantum. Quinetiam ipsa σὺν per se in ξ vertitur: ut *Ἀρτέμιδι ξύν*.

Ταῦτ' ἄρα, Attica locutio est: pro *διὰ ταῦτα*. Deficiunt enim præpositiones apud Atticos, sicut et (Il. A. 595.) *Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο*: pro *κατὰ πῦρ ἐμάχοντο* ἤγουν ὡς πῦρ ἐπενέμοντο ἅπαντα. Et apud Aristoph. (Eip. 231.) *γνώμην ἐμήν*: pro *κατὰ γνώμην ἐμήν*. Et Thuc. 3. *Καὶ τὸν πλεῖστον ὁμιλον τῶν ψιλῶν εἶργον τὸ μὴ προεξιόντας τῶν ὅπλων τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν*: pro *διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν*. Generaliter autem defectus Atticorum sunt: ut *καθ' ἐκάστην*, deest *ἡμέραν*: et *ἐν βραχεῖ*, suppletur *καιρῷ*, vel *λόγῳ*. Quinetiam *ἐν ἀκαρεῖ* tale est. Et, *Εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι*, ἵνα γνώωσι καὶ οἷδε: deest *βοῦλει*: ait enim, *εἰ βούλει*, *πειρήθητι*. Et, *κόπτων ἀμφοτέρησι*: deest *ταῖς χερσὶ*. Et apud Aristoph. (Eip. 180.) *Πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ'*; ὦναξ Ἡράκλεις: deest enim *φωνή* vel *ὁσμή*.

Atticorum autem est et nominativum pro genitivo accipere: ut apud Aristoph. A. (14.) *Εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε Βουλευσομέναισιν οὐ περι φαῦλον πράγματος*, *Εὐδοῖαι κοῦχ ἤκουσιν*: pro *ρήθέντος*: et Thuc. 4. *Κυρωθὲν δὲ οὐδὲν ἐκ τῆς διαφορᾶς ὀπηνίκα χρή ὀρμᾶσθαι*, *νυκτὸς τ' ἐπιγενομένης ἐχώρησαν ἐπ' οἴκου*: pro *κυρωθέντος*.

Βλήχωνα per β, non per γ, proferunt Attici.

Λαὸς et ναὸς, et quæ ex ipsis, *Μενέλαος*, *Πρωτεσίλαος*: et in genere omnia quæ nos per *αος*, illi per *εως* efferunt: ut *Μενέλεως*, *Πρωτεσίλεως*, *νεὺς*, *λεὺς*: declinant autem omnia per abjectionem σ: ut *τοῦ Μενέλεω*, *τοῦ Νικόλεω*.

Βλέπος dicunt pro *βλέμμα*: ut apud Aristoph., *Ὡς ἔστι τοῦτο Ἀττικὸν βλέπος*: [cf. N. 1176.]

Etiam hoc Atticum est, assumere sæpe in eodem membro ἂν conjunctionem: ut est invenire apud Plat. et Aristoph.: ut (Eip. 647.) *Ἡ δὲ Ἑλλάς ἂν ἐξερημωθείσ' ἂν ἡμᾶς ἔλαθεν*.

Atticorum autem et hoc, ἐν præpositionem et eis construere cum genitivo: ut *eis* vel *ἐν ᾧ*: et puto hic defici præpositiones nominum: quale est et hoc, ἐν διδασκάλου.

Atticorum est non respondere antecedentibus: ut Thuc. 3. statim in principio, *Καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ πείρα*: *εἰ δὲ μὴ*, *Μιτυληναῖοις εἰπεῖν ναὺς τε παραδοῦναι*, *καὶ τείχη καθελεῖν*: *μὴ* *πειθομένοις δὲ*, *πολεμεῖν*: deest enim *καλῶς ἂν εἴη*. Et (Il. A. 135.) *Ἄλλ' εἰ μὲν δώσουσι*

Gloss.

γέρας *μεγάθυμοι Ἀχαιοί*: deest *παύσσομαι*, vel *ἡσυχάσω*.

Pro *πρεσβείαν* dicunt *πρέσβενσιν*: pro *καταβολήν*, *καταβόλησιν*: et pro *ἀγάπην*, *ἀγάπησιν* dicunt: et magis ceteris Thucydides.

Est hoc quoque novum generaliter et Atticum: ut apud Demosth. (37.) *Ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνευρισμένοι*. Et (Il. B. 278.) *Ὡς φάσαν ἡ πληθὺς*.

Item οὐδὲν dividere, Atticorum est: ut Thuc. 2, (51.) *Ἐθνησκον δὲ, οἱ μὲν ἀμελεία, οἱ δὲ καὶ πάνν θεραπευόμενοι, ἐν τε οὐδὲ ἐν κατέστη ἱαμα, ὡς εἰπεῖν, ὅ,τι χρή προσφέροντας ὠφελεῖν*: pro *οὐδὲν*.

Novum et hoc dicatur tibi, dicere optativa pro indicativis, quod est Atticorum: ut Thuc. (1, 50.) *Τὰ σκάφη μὲν οὐχ' εἴλκον, ἀναδόμενοι τῶν ρεῶν, ὥς καταδύσειαν*: pro *κατέδυσον*.

Et uti τῷ οὐδὲν μᾶλλον pro οὐ, Atticæ linguæ nota: statim enim Historicus 2, (70.) *Ἄλλ' αἶτε ἐσβολαὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν Πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς Ἀθηναίους ἀπανίστασαν*: pro *οὐκ ἀπανίστασαν*.

Item δένδρος dicitur apud ipsos, ut Thuc. (2, 75.) *Καὶ πρῶτον μὲν περιεσταύρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσιν, ἃ ἔκοψαν, τοῦ μηδένα ἔτι ἐξέναί*. Et (Il. Γ. 152.) *Δενδρέφ' ἐφεζόμενοι*. Hujus autem rectus δένδρος: et flectitur δένδρεος, dativus δένδρεϊ: et per metaphorismum, *δενδρέφ*.

Et pro femininis, masculinorum nominum utuntur dictionibus: ut (Il. B. 742.) *κλυτὸς Ἴπποδάμεια*. Et apud Eur. Hec. (591.) *Τὸ δ' αὖ λίαν παρείλες, ἀγγελοθεῖσά μοι Γενναῖος*: pro *γενναία*.

Et pro ὅσαι ἡμέραι, ὅσημέραι dicunt: et pro *μύλῃς*, *μόγῃς*.

Pro dativo amant accusativum: ut Thuc. (1, 128.) *Εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν*: pro *σοι*. Et Soph. (Aj. 584.) *Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλώσσά σου τεθηγμένη*: pro *οὐ γάρ μοι*. Aliaque præterea invenias infinita eorum quæ dicimus exempla, et apud Hom. et omnes Atticæ linguæ Auctores.

Genitivi νηὸς, cujus rectus ναῦς, η in ε vertentes, et ο parvum in ω magnum producentes, νεὺς scribunt et proferunt.

Genitivorum in εὸς qui a rectis in εὺς fiunt, ο producant Attici, ut *Πηλέως* et *Οἰνέως*. Illud autem, ὦ *Ἀχιλεῦ Πηλέος, νιὲ μέγα φέρτα* *Ἀχαιῶν*, apud Poetas productum, communis est linguæ.

Pro *ἀντεῖν*, *Ἀνύτειν*, dicunt, ut Aristoph. *Ὅρν.*, *μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν*. Et Thuc. (2, 75.) *Καὶ εἴτι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον*.

In quibusdam dictionibus addunt ι, ut *τουτωῖ*, *τουτονι*, *οὐτοσι*, *νυνι*.

Verbum εἶναι abundare apud eos cognovimus, ut apud Thuc. 8. *Καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, καὶ ἄκριτοι καὶ βιαιότερον ἀποθνήσκοιεν*.

Ablationes τοῦ ι Atticorum sunt propriæ: ἐτάρων enim dicunt pro *ἐταίρων*. (Inveni autem ego quod et Dorum et Æolum sunt.) Pro *κλαίειν*, *κλαίειν* dicunt: pro *ποιεῖν*, *ποιεῖν*: pro *ποίημα*, *ποίημα*.

Ὡς etiam superabundare apud eos solitum est, ut fecisse Thuc. 8. invenitur, *Καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρῆσθαι*: pro *καὶ γὰρ αὐτοῖς*.

Eis præpositione ἐς dicunt: ἐς *Χρύσαν*, ἐς *πατρίδα* proferentes. Et loco *πρὸς*, ὡς utuntur, ὡς *τὸν θεὸν* dicentes, et ὡς *τὸν διδάσκαλον*: pro, *πρὸς τὸν θεὸν*, et *πρὸς τὸν διδάσκαλον*.

Particula δὲ pro δὴ sæpius utuntur: ut Thuc. 8, (53.) *Κεφαλαιοῦντες, μάλιστα δὲ ὡς ἐξείη αὐτοῖς Ἀλκιβιάδην κατάγουσι, καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον δημοκρατούμενοις, βασιλέα τε ζύμμαχον ἔχειν καὶ Πελοποννησίων δὲ περιγίνεσθαι*. Hic enim *μάλιστα* δὲ, et *Πελοποννησίων* δὲ, pro δὴ usurpata sunt.

Hi etiam et accusativo et recto utuntur pro obliqua constructione: ut Thuc. 8. *Ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες οἱ τοῦ δήμου ὑπόπτως προσήεσαν, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γεγενημένων*: pro *μετέχοντός τινος τῶν γεγενημένων*. In tertio autem (c. 4.) recto pro genitivo sic usus est, *Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὐ πολὺ ὕστερον καταπλεύσαντες, ὡς ἑώρων, ἀπήγγειλαν οἱ στρατηγοί*: pro *τῶν Ἀθηναίων καταπλευσάντων*. (Od. M. 73.) *Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὃ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει*. Et Philostr. V. S. *Ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος, τὸ θαῦμα τὸ Ἑλληνικόν* πολλὰ μὲν αὐ-

τοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί. Item, Δαίμονες δὲ αἱ μετέωροι, ἡμέρα ἐπὶ τῷ πάθει τοῦ υἱοῦ πενθοῦσα : pro τῶν δὲ μετεώρων δαιμόνων.

Et pro participiis, Attici verbis utuntur : et pro verbis vicissim participiis : ut Thuc. Ὁ δὲ χρηματίζομαι τοῖς ἀφεί, pro ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματίζομενος.

Et ἡ abundat apud Atticos, ut Thuc. 8. Ὡς τοῦ ιδίου πολέμου μεζονος ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων οὐχ ἐκὰς, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι ὄντος.

Ἄλλα conjunctionem pro hortativa sæpe ponunt, ut (Il. N. 292.) Ἄλλα γε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα.

Et accipere accusativos casus pro genitivis, Atticorum est proprium : ut (Il. A. 275.) Μῆτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἔων, ἀποαίρεο κούρην : pro ἀπὸ τούτου.

Et proferre vocativos pro nominativis : ut, Νεφεληγερέτα Ζεὺς, pro νεφεληγερέτης.

Sumere duas negationes pro affirmatione una, Atticorum est, Thuc. 3, (10.) Εὐμαχοὶ μέντοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλήνων, pro ἐλευθερείᾳ. Quamvis enim una sit hic negatio, videlicet οὐ, at vox illa καταδουλώσις negatio est quodammodo, cum libertatis privationem significet, et libertatis dignitati opponatur. Sic et (Il. O. 11.) ἐπεὶ οὐ μιν ἀφανρότατος βάλ' Ἀχαιῶν : pro ἀνδρείος.

In feminino genere aliquid dicere consuevere, inde inferre neutrum, non ad vocem, sed ad significatum respicientes : ut (Od. M. 74.) νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κλυμένη, τὸ μὲν οὐ ποτε λήγει : nam τὸ intulit, ut ad νέφος relatum. Et Thuc. (2, 47.) Ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκήψαι καὶ περὶ Ἀθηνῶν καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις : nam λεγόμενον intulit, respiciens ad νόσημα.

A rectis in *eus* plurales in *eis*, per *ης* scribunt, ut βασιλῆς, ἱππῆς. Et ei diphthongi *ει* in *η* vertunt : interdum et *ι* ascribunt, ut pro κλεῖδα, κληῖδα : et pro Ποσειδάων, Ποσειδαῶν.

Et *ον* negationem supervacuam sæpe accipiunt : ut Thuc. 3, (36.) Ὡς μὲν τὸ βούλευμα καὶ μέγα, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους, pro παρὰ τοὺς αἰτίους. Et (Il. A. 86.) Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον. Et (28.) Μὴ νύτοι οὐ χραίσμη σκῆπτρον. Sic et nos consuevimus sæpe negationibus uti : quale est illud, ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν : pro ἀπαγορεύω σοι ποιεῖν. Et Theologus, Ὁν οὐ προδώσωμεν οὐδὲ καθυβρίσωμεν, οὐ μὰ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀγῶνας, καὶ τὰ παλαισμάτα.

Etiam πρὸς abundare his solet, ut Thuc. Καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο : pro αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων. Et Aphthonius, Τοιαῦτα γὰρ ἀρεταὶ πρὸς βίαν ἔχουσι κτῶμενα, pro βίαν ἔχουσι.

Supervacua et καὶ conjunctio apud eos ; et hujus infinita exempla est invenire : statim in tertio est videre hoc utentem Thuc. : ait enim, Οἱ δὲ πολλὰ θορύβῳ καὶ πεφοβημένοι, τὰ τε ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν ἀπὸ πλουν παρεσκευάζοντο τε ἅμα ἐξήκοντα νῆες.

Atticorum est et possessiva accipere pro primitivis, ut παρθενική pro ἡ παρθένος : et ipsa primitiva pro possessivis : ut, γυναικὰ τε θήλατο μαζόν, pro γυναικεῖον ἐθήλαζε μαζόν.

Accusativos etiam accipere pro genitivis : ut Hesiodus, Ὁν τε διὰ pro δι' οὐ. Et Theologus, Ὁ θυμὸς ἔστω σοὶ κατὰ μόνου τοῦ ὕφους, δι' ὃν ἐξέπεσες : pro δι' οὐ ἐξέπεσες.

Consueverunt præterea augmentis et alia augmenta superinducere : ut pro ἐβουλόμην, ἡβουλόμην : pro ἐδυνάμην, ἡδυνάμην : pro παρῆνκα, πεπαρῆνκα.

Et comparativa pro simplicibus accipiunt, ut Thuc. 3. Τοὺς γὰρ ἀφισταμένους ἐν τοῖς πολεμίοις, καὶ συμμαχίαν τὴν πρὶν ἀπολιπόντας οἱ δεξάμενοι, καθ' ὅσον μὲν ὠφελούνται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι νομίζοντες δὲ εἶναι προδότες τῶν πρὸ τοῦ φίλων, χεῖρους ἡγούνται : hic enim est χεῖρους pro κακούς. Et (Il. Γ. 365.) Ζεὺ πάτερ, οὐτοί σεῖο θεῶν ὀλωτέρος ἄλλος. Et Theologus Ser-mone in Christi Natalem, Καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν χρηστοτέρων ἦλθε τὰ λυπηρὰ, οὕτω καὶ ἐκ τῶν λυπηρῶν ἐπανελθεῖν τὰ χρηστότερα : dixit enim pro ἀπὸ γὰρ τῶν χρηστῶν ἦλθε τὰ λυπηρὰ.

Utuntur et superlativo pro comparativo sæpe ; ubi

enim dicendum θηριωδέστερον πάντων, dicunt θηριωδέστατον.

Οὐ pro ο *e* utuntur, velut cum dicunt, τοῦνδυμα et τοῦγκλημα, et τοῦμπαλιν, pro τὸ ἐνδυμα, et τὸ ἐγκλημα, et τὸ ἔμπαλιν.

Rectos et accusativos eodem modo efferunt : ut, (Soph. Aj. 89.) Ὡς οὗτος Ἀἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ.

Atticorum est etiam dicere, ὦν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει : pro ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν, extrinsecus accepta ὑπὲρ præpositione.

Attice proferuntur per *ει* diphthongum passivorum secundæ personæ, ut ζηλωτὸς ἔσει, pro ἔση. Atticum est et λαβέ pro λάβε.

Atticorum est, et ᾗδειν pro ᾗδει : et ἐτετύφειν pro ἐτετύφει : utuntur enim in plusquamperf. primis pers. pro tertiis.

Pro accusativo genitivum accipiunt : ut Aristoph. (Eir. 71.) Ἐως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς, pro τὴν κεφαλὴν.

Et pro ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πεσεῖν, dicunt Attici Κατὰ κάρα non divisim, sed sub uno accentu : ut Pind. (Fr. inc. 119.) οἱ μὲν κατακάρα δεσμοῖσι δέδενται : pro ἐπὶ κεφαλὴν.

Atticorum autem et pluralia singulariter pronuntiare, quemadmodum pro τοὺς Λακεδαιμονίους, dicere τὸν Λακεδαιμόνιον : ut Orator in Philippicis, Ἄλλα μὴν τὸν γε Παίονα, pro Παίονας.

Atticorum etiam dicere βαδιστέα et ἀνυστέα, pro βαδιστέον et ἀνυστέον.

Apud eos præterea deficiunt imperativa : ut ap. Aristoph. (A. 435.) Ὡς Ζεὺ, δίοπτα καὶ κατόπτα πανταχῇ, Ἐνσκευάσασθαι μ' οἷον ἀθλιώτατον : deest enim ποίησον.

Βόλιτον Attici dicunt sine β, quod nos βόλιντον dicimus, sc. κόπρον, i. e. Stercus.

Atticum est etiam θέλει pro δύναται : ut Plato, Τὰ χωρία οὐδὲν μ' ἐθέλει διδάσκειν.

Et pro recto accusativum assumere : ut Aristoph. (Orn. 1269.) Δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτοῖς Οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν : pro δεινόν γε εἰ μὴ νοστήσει πάλιν ὁ κήρυξ ὁ παρὰ βροτοῖς οἰχόμενος.

Pro κράμβην, Κοράμβην dicunt. Atque hoc merito : quia dicunt ab hac τὰς κόρας ἀμβλύνεσθαι, (i. e. Pupillas hebetari.)

Atticorum etiam dicere τοῦ θράσους, et τῆς ἀναδείας, pro ὧ του θράσους, et ὧ τῆς ἀναιδείας. Et apud Aristoph. (N. 153.) Ὡς Ζεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Et uti participiis pro nominibus, ut Aristoph. B. (1.) Εἴπω τι τῶν εἰωθότων, ὧ δέσποτα ; pro τῶν ἐθιμῶν. Et (Od. A. 213.) Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδα, pro πινυτός.

Atticorum etiam hæc loquendi forma, εἰπέ τόνδε, pro εἰπέ περὶ τούδε, Aristoph. A. (338.) Ἄλλα νυνὶ λέγ', ὅτι σοὶ δοκεῖ, τὸν Λακεδαιμόνιον αὐτόν, ὅφ' τρόπῳ σοῦστί φίλον, ἡγουν περὶ τῶν Λακεδαιμονίων αὐτῶν.

Atticorum etiam πλεῖν, pro πλεόν : et κῆτα, et

πώματα, ac ἡδ' ὅς.

Et ponere ἡ supervacuum, ut Aristoph. B. (365.) Ἡ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινα πείθει, Ἡ κατατιλᾷ τῶν ἐκαταίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπαδων, Ἡ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ρήτωρ ὧν εἰτ' ἀποτρώγει.

Item ληρεῖς ἔχων, et παίζεις ἔχων, Atticum.

Pro πνεύμονα, πλεύμονα dicunt : et pro νίτρον, λίτρον : et pro σπογγίαν, σπογγιάν.

Atticum etiam est elidere simulque uti crasi : ut οὐ γὰρ μούστιν, pro οὐ γὰρ μοὶ ἐστίν : eliditur enim *i*, et per crasin coalescunt *o* et *e* in *ou* diphthongum : ut cum pro ἐχρύσους ἐχρύσους, pro ποῦ ἐστὶ, ποῦ ὅτι dicunt, elidentes *e*.

Bifariam dicunt ἡνεγκα et ἡνεγκον.

Item defective jurare, ut μὰ τὸν, non addendo θεόν, Atticum est.

Et accipere extrinsecus verbum ἐστὶ : ut (Od. O. 349.) Εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν αἰδαο δόμοισι : deest enim εἰσί.

Pro *μυρρίνας*, *μυρσίνας* dicunt: et pro *συρίζειν*, *συρίττειν*: et pro *ἐνδελέχειαν*, *ἐντελέχειαν*: et *κολόκυντα*, pro *κολοκύνθη*.

Pro *κναφεῖον*, *γναφεῖον* dicunt: et pro *κεφαλαργίαν*, *κεφαλαργίαν*.

Atticum etiam pro obliquis nominativis uti, ut Aristoph. B. (1437.) *Εἰ τις περώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ*, *Αἰριοιεν* αὐραὶ *πελαγίαν* ὑπὲρ *πλάκα*, pro *τινὸς περώσαντος*.

In *ωs* adverbia qualitatis, in *ον* finiunt: *δέον* dicentes et *πρέπον*, pro *δεόντως* et *πρεπόντως*.

In *es* desinentes rectos plurales comparativorum nominum, in *ους* finiunt: ut *μείζους*, *χείρους*, *καλλίους*, pro *μείζονες*, *χείρονες*, *καλλίονες*. Proprium ipsorum et in *a* purum desinentes accusativos masculinos, ab in *eus* rectis factos, per *η* proferre: ut pro *Εὐρυσθέα*, *Εὐρυσθη*: pro *Τυδέα*, *Τυδη*.

Atticorum et pro *εὐφυῇ*, *ὕγιῃ*, *εὐφυᾷ* et *ὕγιᾳ* dicere: et pro *Εὐβοέᾳ*, *Πειραιέᾳ*, *Εὐβοᾷ* et *Πειραιᾷ* dicere. Amant plerumque et concisiones, *Ἀπόλλω* pro *Ἀπόλλωνα* dicentes, et *ἀμείνω* pro *ἀμείνονα*, et *κρίττω* pro *κρίττονα*, et similia.

Eorundem est dicere *Ἀθήναζε* *πορεύομαι*, pro *εἰς Ἀθήνας*: et *Ἀθήνησι* *σοφιστεύω*, pro *ἐν Ἀθήναις*: et *Ἀθήνηθεν* *ἔρχομαι*, pro *ἐξ Ἀθηνῶν*. Et pro *εἰς οἶκον*, *οἶκαδε*, pro *ἐξ οἴκου*, *οἶκοθεν*: denique pro *ἐν οἴκῳ*, *οἴκοι*.

Contractionibus copiose utuntur; uam pro *τὸ ἱμάτιον*, *θοιμάτιον* dicunt: et *ῶναξ* pro *ὦ ἀναξ*: et *ῶνθρωπος* pro *ὦ ἄνθρωπος*.

Σ pro ρ utuntur: ut *θαρσαλέον* pro *θαρρᾶλέον*: et pro *ἄρρεν*, *ἄρσεν*.

Passivis pro activis utuntur: ut *γράφω* pro *γράφω*: et *ποιῶμαι* pro *ποιῶ*: et *ποιεῖσθαι* ac *νοεῖσθαι*, pro *ποιεῖτωσαν* et *νοεῖτωσαν*.

Ab *ίζω* futura, abijicientes *σ*, circumflectunt: *ὀνειδιῶ* enim dicunt pro *ὀνειδίσω*: et *βαδιῶ* pro *βαδίσω*, ac similia.

Genitivis pluralibus participiorum pro pluralibus tertiis personis imperativorum verborum utuntur: ut *ποιούντων* et *λεγόντων*, pro *ποιεῖτωσαν* et *λέγέτωσαν*.

In *is* appellativa, quæ per *ios* flectuntur, per *eus* proferunt, vertentes *o* in *ω*, et vocales quæ sunt in penultima, in *ε* mutantes: ut *ὄφης*, *ὄφιος* communiter, et *ὄφεως* Attice.

DE SINGULIS QUÆ DORICÆ

Dialecto propria sunt.

Dores autem *ε* in *εν* diphthongum contrahunt, ut apud Theocr., pro *Πηλέος*, *Πηλεῖς*: pro *Ἰδομενέος*, *Ἰδομενεῖς*: et Hom. *Ἰδομενεὺς* *κύσε* *χείρ'* ἐπὶ *καρπῶ*. Hoc est Ionicum.

Primas plurales verborum activorum *τύπομεν* et *ποιῶμεν*, efferunt *τύπομες* et *ποιῶμες*.

Imperfectorum passivorum indicativorum et præsentium primas personas, ut *τυπτόμεθα*, *ποιούμεθα*, et *ἐντυπτόμεθα*, *ἐποιούμεθα*, dicunt *τυπτόμεσθα* et *ποιούμεσθα*, et *ἐντυπτόμεσθα*, *ἐποιούμεσθα*. Theocr. *Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα*, *τό δ' αὖριον οὐκ ἐσορῶμες*. Est autem hoc et Ionicum.

H in *a* longum vertunt; nam pro *σελήνην*, *σελάναν* dicunt: et pro *ἥλιον*, *ἄλιον*.

Pro *ποτέ*, *ποκά* dicunt: ut Theocr. (1, 66.) *Πῇ ποκ' ἄρ' ἦσθ'*, *ὅκα Δάφνις ἐτάκετο*;

Geminationes secundorum indefinitorum, Dorum sunt: ut Theocr. (1, 63.) *τὰν γὰρ αἰοῖδαν*, *ὅστι πω εἰς αἰδαν* *γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξείς*, pro *λήθην ποιούντα*.

Pro genitivo singulari in *ον* desinente ab in *os* recto dativo eorum utuntur Dores: ut Theocr. (1, 67.) *Ἡ κατὰ Πηνειῷ καλά Τέμπεα*, *ἡ κατὰ Πίνδω*.

Contrahere *ο* articulum cum alia vocali, videlicet *a* aut *ε* in *ω*, Ionum et Dorum est, Theocr. (1, 65.) *Θύροις δδ' ὦξ Αἰτνας* καὶ *Θύρσιδος ἁδέα φωνά*.

Pro *πρόσαγε* et *πρόσεχε*, *πόταγε* et *πότεχε* dicunt, Theocr. (15, 78.) *Πραξινόα πόταγ'* ᾤδε.

Pro *πρώτος*, *πρᾶτος*: et pro *πρώτιστον*, *πράτιστον*:

et pro *ἤλθον*, *ἦνθον*. Theocr. (1, 80.) *Ἦνθον τοὶ βοῦται*, *τοὶ ποιμένες*, *ὥπόλοι ἦνθον*.

Οἱ articulum pluralem, qui habet sequentem dictionem a vocali incipientem, per *ω* proferunt, elidentes prius *ι* articuli *οἱ*, ut *ὥπόλοι*, pro *οἱ αἰπόλοι*: elidunt enim *ι*, et contrahunt *ο* et *a* in *ω*, ascribunt autem et *ι* diphthongi *αι*.

Et pro *καὶ εἶπα*, dicunt *κῆφα*, ab *αι* diphthongo elidentes *ι*, et contrahentes *a* et *ε* in *η*, tenuem quoque in aspiratam vertentes: Theocr. (1, 82.) *Κῆφα*, *Δάφνι τάλαν*, *τί τὸ τάκεαι*; *ἃ δέ τι κύρα Πᾶσαν ἀνὰ κράναν πάντ'* ἄλσεα *ποσσὶ φορεῖται*.

Erat autem Diplasiasmus non solum Ionum, ut dictum est, sed et Dorum. Est vero Diplasiasmus ejusdem consonantis additio in medio, non perficientis syllabam: ut pro *μέσον*, *μέσσον*: pro *τόσον*, *τόσσον*.

Pro *ἐγένετο*, *ἔγεντο* dicunt, concidentes syllabam: ut Theocr. (1, 87.) *Ἐπόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας*, *οἶα βατεῦνται*, *τάκεται ὀφθαλμῶς*, *ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο*: pro *ἐγένετο*.

In secunda conjugatione circumflexorum, tertias personas plurales activorum, ut *βοῶσι* et *γελῶσι*, *βοῶντι* et *γελῶντι* dicunt: sicut in dativo singulari propriorum participiorum. Pind. (O. 1, 45.) *Ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον* *Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις* *Ἐξαπατῶντι μυθοί*.

Pro *εἶναι*, *ἔμμεναι* dicunt, ante *ναί* ponentes *με*, et pro *ι* interponentes *μ*.

Præpositionem *ἀνὰ* pro *σύν* accipiunt: ut (Il. A. 15.) *Χρυσέω ἀνὰ σκήπτρῳ*. Et Pind. (O. 8, 67.) *χρυσέαις ἀν' ἵπποις*.

Pro *σοῦ* genitivo, *σέθεν* dicunt. Pind. *Τραπεζαίσι τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν σέθεν διεδάσαντο*, καὶ *φάγον*.

Παρά præpositionem concidunt, consonante sequente. (Il. A. 1.) *Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο*.

Vocativum *Ποσειδῶνος* *Ἄεoles* *Πόσειδον* proferunt, at Dores *Ποσειδάον*.

Pro *δίδον*, *δίδοι*, et alia similiter ac tertias personas optativorum pronuntiant, Pind. (O. 1, 136.) *τὴ δὲ Πράξιν φίλαν δίδοι*.

Pro *ἐσθλὸν*, *ἐσλὸν* dicunt, Pind. (O. 2, 35.) *Ἐσλὼν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων Πῆμα θνάσκει παλῆγοτον δαμασθέν*.

Πάντῃ circumflectunt, *παντᾷ* dicentes, Pind. (O. 1, 187.) *προφαντὸν σοφίᾳ καθ' Ἑλ-Λανας ἐόντα παντᾷ*.

Αἰμακουρίας solent vocare mortuorum parentationes, i. e., *τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα*.

Proferunt autem et tertias personas plurales *πατερ* cum dativis propriorum participiorum, Pind. (O. 2, 136.) *Ὅρμοισι τὰς χεῖρας ἀνα-Πλέκοντι καὶ στεφάνοις*, pro *ἀναπλέκουσι*.

Pro *ὄρνιθα*, *ὄρνιχα* dicunt, Pind. (O. 2, 159.) *Πρὸς Διὸς ὄρνιχα θεῖον*.

Pluralia sæpe ut dualia proferunt, Pind. (O. 2, 157.) *Μαθόντες δὲ λαῦροι Παγγλωσίᾳ κόρακες ὥς*, *Ἀκραντα γαρύετον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον*.

Participiis indefinitorum addunt *ι*, Pind. (O. 1, 127.) *Ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις Ἐρῶντας*.

Pro *τι*, *τὰ* dicunt, Pind. (O. 1, 132.) *Τὰ κέ τις ἀνώνυμον γέρας*.

Ἄλτος solent dicere pro *τέμενος*, Pind. (O. 3, 30.) *Διὸς αἶται πανδόκῳ*: sive *τῷ ἐνδιατήματι*.

Interponere *ι* *τῷ ο*, Dorum est proprium; nam pro *πνοήν*, *πνοῖην* dicunt: et pro *χροᾶν*, *χροῖάν*: et pro *πόαν*, *ποῖαν*. Pind. (O. 3, 56.) *Πνοῖης ὀπιθεν βορέα*.

Erat Dorum et ablatio contraria geminationi: ut Pind. (O. 2, 88.) *Ὀλυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς Γέρας ἔδεκτο*, pro *ἐδέδεκτο*.

Extensiones etiam, Dorum sunt: ut pro *κενὸς*, *κενεός*.

Pro *ὀπισθεν*, *ὀπιθεν* dicunt, elidentes *σ*.

Genitivos plurales in *ων* desinentes et circumflexos, per *αν* proferunt; nam ubi dicendum est *μουσῶν*, *μουσᾶν* dicunt.

Pro *μή ἐστι*, dicunt *μήστι*, contrahentes *η* et *ε*, in *η*: ut Aristoph. *Μῆστιν οὗτος χοῖρος*;

Ubi dicendum est *αὐτὸν*, *νιν* dicunt Dores. Pro *εἶναι*, *εἶμεναι*. Pro *χρῆ*, *χρήσθαι*.

Pro σιγῇ, σιγῇ, Aristoph. (A. 778.) Οὐ χρῆσθα A
σιγῇ. Sic pro διψῇ, διψῇ: et pro πεινῇ, πεινῇ.

Pro οἶκαδε, οἶκαδες dicunt, et pro σέ, τῷ. Sicuti,
τὴν δ' ἀποισῶ, pro, σέ ἀποκομίσω.

Loco πρὸς, ποτὶ dicunt, deinde ι abscindunt. Πο-
τὴν ματέρα, dicit Aristoph.

Et pro καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ, κῆκ τοῦ αὐτοῦ dicunt, eli-
dentes ι, deinde α et ε in η contrahentes: ut pro
ἔζαε ἔζη: pro ἐκίρναε ἐκίρνη, et similia: hoc autem
Atticum et Ionicum est.

Pro τοῦ αὐτοῦ, τῷ τοῦ dicunt: et pro κρέας, κρῆς.

Pro Ὀβελός dicunt Ὀδελός.

Circumflectunt item futura, dicentes pro ἀποίσω,
ἀποισῶ.

Pro τιμὴν τιμὰν dicunt. Pro παρ' ἡμᾶς, παρ' ἀμᾶς.

Pro ὑμεῖς, ὑμέες efferunt.

Οἱ articulo nominativi pluralis, τ addunt: ut τοὶ
θεοὶ, et ταὶ μοῦσαι, pro οἱ et αἱ.

Πάσσακα pro πάσσαλον dicunt.

Ὅκκα pro ὀπηνίκα et ὀπότε et ὀπου utuntur.

Ἀγλίθας dicunt pro κεφαλὰς τῶν σκορόδων, i. e. B
Alliorum capita.

Pro ὡς, dicunt τὼς, Aristoph. (A. 762.) Ὑμέες ὦν
αἰ, Ὅκκ' ἐσβάλητε, τὼς ἀρωραῖοι μύες, Πάσσακι τὰς
ἀγλίθας ἐξορύσσετε.

Diphthongum ou in ω mutant: ut pro μοῦσας, μῶ-
σας: et pro οὐρανὸν, ὠρανὸν, et pro κοῦρον, κῶρον.

Pro φασί, φασὶ dicunt: et pro ἐγὼ, ἐγών: et pro
γέ, γά: ut Aristoph. (A. 795.) Καὶ γίνεται γα.

Ἀῆς per η pro θέλεις: ut, αἶ δὲ λῆς, αὐγάσδεο. Et
Aristoph. (A. 766.) Ἀντεινον, αἶ λῆς, ὡς παχεῖα καὶ
καλά.

Ἀνὰ præpositionem concidunt et in compositis:
ut pro ἀνάτεινον, ἀντεινον: et iis quæ per apposi-
tionem dicuntur, ut ἀναγορὰν, pro ἀνὰ τὴν ἀγοράν.

Pro σφὰς, ψέ dicunt, Theocr. (4, 3.) Ἦπα ψέ κρύ-
βδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες; H. e. ἡπου αὐτὰς
τὰς βόας ἀφ' ἐσπέρας πᾶσας ἀμέλγεις;

Pro τίθησι et ὑφίησι, τίθητι et ὑφίητι dicunt, Theocr.
(4, 4.) Ἀλλ' ὁ γέρον ὑφίητι τὰ μοσχία, κῆμέ φυλάσσει.

Præteriti plusquamperfecti tertias personas per η C
scribunt, Theocr. (4, 7.) Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν
ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη.

Pro δάμαλις, dicunt δαμάλη, Theocr. (4, 12.) Ταὶ
δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὥδε ποθεῦνται.

Pro ἄλλοτε, ἄλλοκα dicunt.

Particulam μα extrinsecus accipiunt: οὐ γὰν, in-
quit Theocr. pro οὐ μὰ τὴν γῆν.

Pro ἦν, ἦς dicunt, Theocr. (5, 10.) Οὐδὲ γὰρ Εὐ-
μάρᾳ τῷ δεσπότη ἦς τοι ἐνεῦδεν. Οὐκ ἦν, inquit, οὐδὲ
τῷ δεσπότη σου ἐγκοιμᾶσθαι Εὐμάρᾳ.

Pro κείσομαι, κεισοῦμαι dicunt: inde vertunt ou
diphthongum in eu: Theocr. (3, 53.) Κεισεῦμαι δὲ
πεσῶν, καὶ τοὶ λύκοι ὥδέ μ' ἔδονται.

Futura in εω verborum per ξ proferunt, καθίξας
pro καθίσας, et λυγίξιν pro λυγίσιν, et similia.

Pro θέασαι θᾶσαι dicunt, Theocr. (1, 149.) θᾶσαι
φίλος ὡς καλὸν ὁσδε. Et rursus (3, 12.) Θᾶσαι μὰν
θυμαλγές ἐμὸν ἄχος.

Ὅρομαλίδες dicunt pro ὄρεα μῆλα.

Pro ὁμοῦ, ἀμὰ dicunt.

Pro ἐμπροσθεν ἐμποθεν, Theocr. (9, 6.) ἐμὴν δὲ τὸ
βωκολιάσδεν, Ἐμποθεν. Sed quidam pro ποθὲν hanc
dictionem sumserunt: aut ἐν πρὸς ἐν ῥάριον, i. e.
ἀμοιβαδόν.

Cum fuerint duo ηη, unum post aliud, hæc in α
vertunt: Theocr. (6, 46.) Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλη, ἀνάσ-
σατοι δ' ἐγένοντο, pro ἀνήσσητοι.

Et ἐβυᾶτο, et ἐγελᾶτο, et ἐκλᾶτο in η vertunt.

Pro σοὶ et ἐμοί, τὴν et ἐμὴν dicunt.

Et ubi dicendum πλησίον, πλατίον dicunt.

Pro πρῶην, πρὰν, Theocr. Ἐγνων πρὰν.

Ὁ articulus cum vocali alia inducta, contractus in
ω magnum, apud Dores sic pronuntiatur, ut apud
Ionas: ut et Theocr. (3, 47.) Οὐχ οὕτως ὦ δωνις ἐπὶ
πλέον ἄγαγε λύσσας; Pro ἕτερος, ὄτερος dicunt.

Pro τετραετὲς, τετράενης, Theocr. (7, 147.) Τετράε-
νες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.

Pro σὺ, τὺ: pro πλὴν, πλὰν dicunt. Pro ἡμέραν,
ἀμέραν: pro πηγὴν, παγάν.

Pro εἴκοσι, εἵκατι, Theocr. (5, 86.) Φεῦ φεῦ, Λάκων
τοὶ ταλάρως σχεδὸν εἵκατι πληροὶ Τυρῶ.

Pariter cum Atticis et ipsi a barytonis circumflexa
producunt: ut pro στρέφω, στρωφω, pro νέμω, νωμῶ,
pro πέτω, πωτῶ. Theocr. (7, 142.) Πωτῶντο ξουθαὶ
περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.

Utuntur et ὦν pro οῦν, ut Iones, (Idem 8, 11.)
Χρήσδεῖς ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεῖς καταθεῖναι ἄεθλον;

Primæ conjugationis circumflexorum passiva inde-
finita corripunt in penultima, Theocr. (8, 91.) οὕτω
καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιτο.

Pro σταγόνα τῆς δρόσου, dicunt Dores πρῶκα.

Pro βρενθύεται, dicunt φριμήσεται.

Ἐκάθηρεν, pro ἐμάστιξε accipiunt.

Κιγκλίζειν, pro κινεῖν τὴν ὁσφύν: ut a γνῶ, γίγνω,
sic a κλῶ κιγκλῶ et inde κιγκλίζω.

Media futura prima circumflectunt, et in subjun-
ctivis per diphthongum scribunt, Theocr. (5, 109.)
Μὴ μὲν λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλους.

Pro μικρὸν, μικκὸν dicunt, Theocr. (5, 66.) ἰθ',
ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον Τῆδ' ἐλθῶν.

Βωστρήσομες pro καλεσόμεθα accipiunt.

Pro κυρτὸν, ὕβον dicunt.

Pro ἰδοῦ dicunt ἦνιδε: Synes. quoque ἦνιδε ἰτιδὲ
usurpat. Theocr. (1, 149.) Ἦνιδέ τοι τὸ δέπας.

Ἐντι, pro εἰσι accipiunt, Theocr. ἐντὶ γὰρ αἶνα.

Pro διφθέραν, βαίτην dicunt.

Ὀλπις dicitur apud ipsos ἄλιεος, ὁ τοῦς λεπιδωτοῦς
ἰχθὺς ἀγρεύων: a λέπω ληπίς: et transpositione literæ
e, ἔλπις: et mutatione brevis e in o breve, ὄλπι.

Πέλαν, pro πορφυράν οἶν dicunt; nigram enim
corporis superficiem, quando suffusione sanguinis
nigrescit, πελῖωμα vocant.

Πυρρίχος dicitur apud eos ὁ πυρρός: et κακοχρά-
σμων, ὁ δύστροπος.

Ὅσσίχον, pro ὄσον, Theocr. (4, 55.) Ὅσσίχον ἐστὶ
τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

Pro ἡγνόνησε, dicunt ἡγνοίησε: et pro δωροῦμαι,
δωρύττομαι.

Scire oportet quod Doricæ linguæ sunt subdivi-
siones locales; aliter enim Cretenses loquuntur,
aliter Rhodii, aliter Argivi, aliter Lacedæmonii, ali-
ter Syracusii et Siculi. Universales tamen ipsorum
proprietas prædictæ sunt, etsi non omnes.

Item hæc, vertere in ους desinentes genitivos ab in-
ης rectis factos, in ους proprium habent, ut Διογενῆς,
Διογενεὺς, pro Διογενοῦς.

H pro ei diphthongo utuntur: pro ἐλθεῖν, ἐλθῆν
dicentes. Subtrahunt autem et ab infinitivis ι:
nam λαβὲν pro λαβεῖν, et ἐλθὲν pro ἐλθεῖν, et ἐνεῦ-
δεν pro ἐνεύδειν: utuntur et geminatione trium con-
sonantium, ut Ἄεoles, ὄττι, ὀπτόθεν, ὄσσον.

Pro θεοὺς, σεοὺς dicunt: ut Lacedæmonii cum per
Dioscuros jurant, dicunt Νῆ τῷ σεῶ, i. e. μὰ τοὺς
θεοὺς.

Productiones ancipitum propriæ linguæ Doricæ,
ut, ἰσος Ἐνναλίφ.

A pro e sæpe utuntur, pro ἕτερος ἄτερος dicentes:
et pro Ἄρτεμις, Ἄρταμις.

Abscissiones propriæ ipsorum sunt, pro Ποσειδῶ-
να, Ποσειδῶ: pro δῶμα, δῶ: pro κρίμνον, κρῖ.

Additiones με syllabæ, in iis quæ apud nos in ναι
desinunt infinitivis, Dorum sunt, ut βήμεναι pro βῆναι.

Subtractiones δ e genitivis qui per δ declinantur,
pro Πάριδος Πάριος, et κέραος pro κέρατος, Ionum sunt
proprietas linguæ et Dorum.

Acuta penultima scribunt Dores qualitatis signifi-
cativa adv. κάλως, σόφως, κόμψως, ἀπλως dicentes.
Quæ nobis acuta penultima sunt, circumflectunt, ut
οὐτῶς, παντῶς. Et in οι nomina, similiter et partici-
pia, cum antepenultimam acuant, ipsi penultima
acuta dicunt, ut φιλοσόφοι, Μεγελάοι, ποθουμένοι, δη-
λουμένοι.

Et participia in ων desinentia, circumflexorum in
αν terminant pro γελῶν et ἐλῶν: γελᾶν, ἐλᾶν.

Pro ναῦν, νᾶν: et pro κλεῖδας, κλᾶδας proferunt.

Acuta penultima proferunt et tertias personas in
αν desinentes indefinitorum, ἐστάσαν, ἐφάσαν. Et in
ον desinentes, acuta penultima: ut ἐλάβον, ἐτρέχον,
ἐλέγον, ἐφάγον.

Circumflectunt et hujusmodi, παιδῶν, Τρωῶν, παν- τῶν.

Et futura, pro δώσουσι, δωσοῦντι: et pro λέξουσι, λεξοῦντι circumflexe.

Circumflectunt et ipsi ὁμοῖος, ut Attici.

Accusativos plurales masculinos in ους desinentes per os proferunt, τὸς καλὸς, τὸς σοφὸς, τὸς ἀνθρώπος, τὸς ἵππος.

Quæ per ε proferuntur imperativa verba, per ον proferunt: pro λάβε, λάβον: pro θίγε, θίγον.

Pro πατέρα, ἀπφύν, et pro κούρας, κυνάδας dicunt.

Ἰδες Ionice et ipsi corripunt, Theocr. 15, (25.) Ὦν ἴδες, ὦν εἶπας, καὶ ἰδοῖσα τὴν τῷ μὴ ἰδόντι.

Ἀργὸν per epenthesein ἀεργὸν dicunt.

Pro πασιλῆς, ἀδές: pro παῖδα, παῖδα proferunt.

Subjunctivis utuntur pro indicativis, Theocr. (15, 58.) Ἰππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν, τὰ μάλιστα δεδοικ- κω: pro δέδοικα.

Pro ἴσασιν, ἴσαντι dicunt: et pro ἐστήκασιν, ἐστή- καντι, Theocr. (15, 82.) Ὡς ἐτυμ' ἐστήκαντι, καὶ ὡς ἐτυμ' ἐνδινεῦντι, Ἐμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά' σοφὸν τι χρῆμ' ἀνθρώπος.

Materialium et ipsi ι abjiciunt, dicentes ἀργύρεος et χρύσεος. Et ex δς subjunct. articulo σ abjiciunt, Theocr. (15, 86.) Ὁ τριφίλητος Ἀδωνις ὁ κεῖν Ἀχέ- ροντι φιλεῖται.

Pro κλειῶω, κλαῶ dicunt, Theocr. (15, 43.) τὰν αὐλείαν ἀπόκλαζον.

Defectiva etiam apud eos sunt, (15, 87.) Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνήνυτα κοτίλλοισαι Τρυγόνες' ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

Pro Πελοποννησιτὶ, Πελοποννασιτὶ dicunt.

Dativos plurales ab in εus rectis factos, non sic proferunt ut nos: Πηλενσι et βασιλεῦσι: sed ut primi contractionum inflexionis nomina, pariter ac Δημοσθένει: ut ibi enim Δημοσθένεισι dativus pluralis, sic et hic Theocr. (15, 93.) Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωρίεεσι.

Pro φύσιν, φυὴν dicunt.

Pro βάρδισται dicunt βάρδισται, Theocr. (15, 104.) Βάρδισται μακάρων ὦραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ Ἐρχον- ται πάντεσσι βροτοῖσιν αἰεὶ τι φοροῖσαι.

Πλάθανον, vocant Speciem vasis cujusdam, in quo præparant placutulas.

Corripiunt et in as accusativos, ut νῦμφας, κρήνας: et participia νοῆσας, πρᾶξας.

Et imperativa verba pronuntiata per ε tenue, per ον pronuntiant, ut pro θίγε, θίγον.

Peculiariter dicunt Siculi, pro χύτραν, κύτραν: et pro χιτῶνα, κιτῶνα: et pro μητέρα, δελφύαν: pro γυναικα, γάναν. Cretenses vero pro διαπαντός, αἰές: pro αὐτοῦ, αὐτεῖ: pro βέλτιον, βέντιον dicunt: pro εἶα, εἶα: pro εἰαντὸν, εἰασόν. Vertunt iidem et ἐς præ- positionis σ in ν, ut pro ἐς χορὸν, ἐν χορὸν: pro ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐν τὰν ἀγορὰν.

Pro εἴωθα, εἰθῶ: et pro εὐωχεῖσθαι, εὐῶ.

Pro Θεουκιδίδης, Θεουκιδίδης: pro Θεοκράτης, Θεου- κράτης: pro Θεόφραστος, Θεόφραστος.

Pro κρέα, κρή: pro ἄκρατον, ἄκρητον. Pro κρίκον, κρίκον: pro κελενέται, κέλεται. Pro καταβαλεῖν, καβ- βαλεῖν. Pro σωρούς τῶν ἀχύρων, μύχωνας dicunt. Pro τότε, τόκα: pro τῆμος, ἡμος. Pro οἵκαδε, οἵκαδες: pro στάδιον, σπάδιον.

Pro μὲν, μέσ. Et ubi dicendum ταύτας, τοῦτας di- cunt: et pro ἔνδον, ἐνδοῖ: pro κρανίον, κράνον.

Ἀδέματον ψυχὴν, τὴν νεκρὰν, h. e. τὴν ἔξω τοῦ σώ- ματος.

Et hæc de lingua Dorica. Differt autem Creten- sium Dialectus, qua Cypselas usus est: et Laconum, qua Alcman et Sophron. Pindari autem et Simonidæ et Bacchylidis omnino ignoratur, eo quod natura non sint Dores hi Poetæ, habebant autem peculiarem sibi locutionem.

DE SINGULIS QUÆ IONICÆ

Dialecto propria sunt.

In as desinentes rectos supra duas syllabas in ηs proferunt Iones, Herod. (3, 55.) Ὁ δὲ Ἀρχίης καὶ Λυ-

Gloss.

Α κόπης μούνοι συμπεσόντες.

Dativis pluralibus desinentibus in οis, addunt ι, Herod. Τοῖσι Σαμίοισι.

Pro κλεισθέντες, κληϊσθέντες dicunt: et pro Πη- λειάδεω, Πηληϊάδεω: dissolvunt enim diphthongum in ε et ι, deinde producunt ε in η syllabam, sicut pro ἱερεῖον, ἱερήιον.

In ων desinentes genitivos plurales femininos dis- solvunt, pro ὥρῶν, Θηβῶν, πυλῶν, ὠρέων, et Θηβέων, et πυλέων dicunt. (Il. H. init.) Ὡς εἰπὼν, πυλέων ἔξεσσοντο. Et Hippocr. Αἱ μεταβολαὶ τῶν ὠρέων τί- κτουσι νοσήματα.

Sed et masculinorum genitivos ab in ηs rectis factos, per εων proferunt, dicentes Περσέων et νησιω- τέων, Herod. 3. Κατ' ἀρχὰς νησιωτέων μάλιστα ἐπλου- τεον: [cf. c. 57.]

Dativis pluralibus femininis nominum non solum ι addere consueverunt, ut in dativis pluralibus mascu- linorum nominum, sed αι diphthongi vertere α in η consueverunt: Hippocr. Ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντε- ρίησιν ὀξυρεγμῇ ἐπιγενομένη, πρόσθεν μὴ γενομένη, σημεῖον ἀγαθόν.

In ου desinentes genitivos ab in as aut in ηs rectis factos, per εω proferunt. Ab iis qui in as, Herod. (3, 55.) Τρίτῳ δὲ ἀπ' Ἀρχιέω γεγονότι, pro ἀπ' Ἀρ- χίου: ab iis autem qui in ηs, ut Ἀτρεΐδεω δαΐφρονος.

Subjunctivis articulis, qui α vocali incipiunt, ad- dunt τ Iones: ut ap. Herod. (3, 55.) Αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενομένην δῆμον ταυτοῦ τοῦ ἦν, pro οὗ ἦν: et alibi, Τοῖς ἐντέλλετο pro οἷς.

Ad ε addunt ι: ut (Od. O. 74.) Χρῇ ξεῖνον πα- ρέοντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Et, Εἰ μοι ξείνια δοίῃ. Et Εἰνάλιος θῆρ, pro ἐνάλιος.

Ο adjiciunt ipsi ν, pro κόρη, κούρη: pro νόσος, νοῦ- σος: pro ὅρος, οὔρος: pro μόνος, μούνος. Dixerit quispiam igitur, quomodo πόνος et φόνος non assu- munt ν? non enim dicunt ποῦνος et φοῦνος. Dicimus igitur quod a verbis πένω et φένω deducta sunt: μόνος autem, etsi a verbo deductum, quoniam trium generum est, assumit ν.

Α in η vertunt, pro Ἡρα, Ἡρη: pro σφαῖρα, σφαί- ρη: pro δημοσία, δημοσίη: pro πρᾶγμα, πρήγμα.

In ουs desinentes genitivos per eos proferunt, eo- dem modo et alios casus non contractos, sed inte- gros faciunt, Πολυκράτεια et Δημοσθένεια dicentes.

Τὸ πολλὸν dicunt, non τὸ πολὺ: et ὁ πολλὸς, non ὁ πολὺς.

Eis præpositionem ἐς dicunt, ut Attici.

Præsentibus, similiter et imperfectis præet. et par- tic. circumflexorum, et ut universaliter dicam, omni- bus modis integre utuntur: ut in Anacreonteis, Δοκέει κλύειν γὰρ ἦδε, Ααλέειν τὶς εἰ θελήσοι. Et in Oraculo, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

Pro ὀράω, ὀρέω dicunt, α in ε vertentes: et pro ἐχράοντο, ἐχρέοντο.

Ὦν pro οὖν dicunt, Herod. Καὶ ὤν φασὶ πολέες.

Ἦ, quod significat ὑπάρχω, ἔω efferunt: ut (Il. A. 70.) Ὅς ᾗδει τὰ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.

Tenues pro aspiratis amant, ἀπιγμένοι et ἀπίκοντο dicentes, non in compositionibus solum, sed in col- lisionibus, Herod. Οὐκ οἶοί τε ἦσαν.

Pro νῆας, νέας dicunt.

In os genitivos ab in εus rectis factos, per ηος pro- ferunt, dicentes βασιλῆος et Πηλῆος.

In ου desinentes genitivos ab in os rectis factos, per οιο proferunt: ut pro Μεγέλαου, Μεγελάοιο: pro θέλου, θέλοιο.

In os desinentes genitivos ab in is rectis factos, per eos proferunt, dicentes, ὄφης, ὄφεος per ο: πρέ- σβυς, πρέσβεος: μάντις, μάντεος: πόλις, πόλεος, ut Eur. Or. (885.) Ὅς ἂν δύνῃται πόλεος, ἔν τ' ἀρχαῖσιν ἦ. (Bacch. 1075.) Ἐσπεῖρ' ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος.

Solent eodem modo incipientia facere præterita quo præsentia, e quibus ea facta sunt: ut, τύπτε δ' ἐπιστροφάδην. Et, ἄορι θεῖνε. Et, Βῆ δ' ὁ γέρον. Et, Θῆκε δ' ἐπὶ φρεσὶ θεῷ λευκώλενος Ἡρη. Et, Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας. Et, Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὕτως ἴδον ὀφθαλμοῖσι, Οὐδ' οὕτω γεραρόν. Et, Τοιοῦ- τοι δ' εἶπερ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν, Πάντες κ' αὐτόθ'.

ἴλοντο. Præterea autem, Καὶ νύ με δεξάμενος Πηλεὺς A
τρέφει ἐνδυκέως. Et, Σὺν θεράποντ' ὀνόμηνε. Et,
"Ενθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμεν, καὶ ξέγνια δῶκα.

Et ut universaliter dicam, correptiones Ionum
sunt: ut νέας ἀμφιελίσσας, pro νῆας: et ὄφεος et πό-
λεος: sicut Atticorum productiones: ut, Πωλείται
τις δεῦρο γέρων ἄλιος νημερτής. Et, Οὐδέποτε' εἰς
ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν.

Puto quod et εὐωχία Attice producitur, et scribi-
tur per ω: ὁχὴ enim dicitur τροφή et εὐωχία, quod
bene habet corpus et continet.

Secundas personas singulares passivorum faciunt
e tertia persona singulari per subtractionem τ, (Il.
K. 88.) Γνώσσαι Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ
πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοις διαμπερές: (Ω. 128.) τέο
μέχρις ὀδνόμενος καὶ ἀχεύων, Σὴν ἔδεαι κραδίην.

Similiter et genitivos a rectis in as neutrorum no-
minum per τος declinatorum, per subtractionem τ
dicentes, ut κέραος, γέραος.

Te abundat ap. eos, et superfluum est: ut He-
rod. Ἐπεὶ τε ἐγένετο ταῦτα: pro ἐπεὶ.

In ous desinentes genitivos neutrorum per eos pro-
ferunt.

Et omnem casum huiusmodi integre deducunt, ut
τείχεος, βέλεος. Et, Ἐκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς.

K pro π in interrogativis et relativis uti solent: ut
pro πόσα, κόσα: pro ὅπως, ὅκως: pro ὅποσα, ὅκοσα:
non tamen in aliis.

Vertunt autem aspiratas in tenues, et tenues in
aspiratas: ut pro χιτών, κιθών: pro ἀκάνθιον, ἀχάν-
τιον: pro βάτραχος, βάθρακος, et similia.

Ω pro α aliquando uti eos dicunt, ut pro ἀνθρω-
πον, ὠνθρωπον: et pro ἄριστον, ὠριστον: ego autem
puto e collisione in solis rectis hoc facere eos, et in
vocativis, quemadmodum et Attici faciunt. Initio
Herod. in vocativo sic inquit, ὠνθρωπε, μὴ κτεῖνε
Κροῖσον. Et rursus alibi, ὠναξ Ἡράκλεις: pro ὦ
ἀναξ. Et Soph. (Ant. 563.) Οὐ γάρ ποτ', ὠναξ, οὐδ'
ὅς ἂν βλαστῇ, μένει Νόῦς τοῖς κακῶς πράττουσιν, ἀλλ'
ἐξίσταται. Et (Il. Ψ. 536.) Λοισθὸς ἀνὴρ ὠριστος,
ἐλαύνει μώνυχας ἵππους: pro ὁ ἄριστος. Nam o et α
in ω contrahitur, vel colliditur.

Et o et α in ω magnum contrahunt: ut βόαξ βῶξ,
Piscis genus.

Item α et o in ω magnum commiscetur: ut τὰ
ὄπλα, θῶπλα. Et quoniam ὄπλον aspiratur, vertitur
τ in θ: hoc vero Atticum est: si enim esset Io-
nicum, non verum esset, quia tenuibus gaudent
Iones.

Ω pro α diphthongo utuntur, ὠνὸς dicentes pro
αὐτός: et θωυμάσας pro θαυμάσας. Hinc puto Ionice
sic dictum φωρίαμος pro φαρίαμος, ut sit ab origine
vocabuli, quod vestes continet arca.

Incidere et dividere dictiones, Ionum proprium;
ubi enim dicendum Πελοπόννησος, Πέλοπος νῆσος di-
cunt: et pro αἶγαγρον, αἶγα ἄγριον.

Acceptiones infinitivorum pro imperativis, Ionum
sunt, (Il. B. 10.) Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν,
pro ἀγόρευε. Et (Δ. 66.) Πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶες
ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς, pro πειρῶ. Et innumera alia
ejusmodi apud Hom. et Hesiod. invenimus.

Acceptiones masculinorum pro fem. Ionum sunt:
ut illud, (Od. A. 423.) Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας
ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν, pro ἐσπέρα.

Divisiones in εἰ desinentium singularium dativo-
rum, Ionum sunt propriæ: βέλει pro βέλει: ἔγχεϊ
pro ἔγχει.

In ω desinentia feminina accusativo in ουν finiunt:
ut pro Λητῶ, Λητοῦν: pro Σαφῶ, Σαφοῦν.

I extrahunt Iones interdum e dictionibus; dicunt
enim πονέεσθαι pro πονεῖσθαι.

Antea diximus Ionum esse scribere et dicere,
ὄφεος et πόλεος: nunc autem dicimus communibus
ipsorum genitivis uti Iones, et præcipue Hom.: ut,
Ἐξ ἀγροῦ νόσφοι πόλιος. Et Hippocr. Ὑπὸ φθίσιος
ἐχομένῳ διάρῳ ἐπιγενομένη, θανάσιμος.

Geminationes in secundis indefinitis Ionum sunt,
ut hoc, τετύνκοντό τε δαῖτα.

Transpositione literarum Ionica lingua utitur, ut
κραδίην pro καρδίαν: ἀτραπιτὺς pro ἀτραπιτός.

Duplex σσ in ξ vertunt Iones; nam pro δισσά,
διξά: et pro τρισσά, τριξά dicunt.

Subtrahunt sæpe ι e dictionibus, ut, Ἡροδοῦ
Ἀλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις, pro ἀπόδειξις.

Sed et subtrahere e possessivis ι, Ionum est, ut
ἀργύρεος, χρύσεος, (Il. B. 416.) Ἐκτόρεον τε χιτῶνα
περὶ στήθεσσι δαΐζαι.

In es desinentes rectos plurales, si ab in εus rectis
fiunt, per ηs proferunt: ut βασιλῆες, ἱππῆες, quo-
niam et genitivum sic proferunt. Si vero ab in ηs,
vel in υs, per ε, ut ἀληθῆς, rectus singularium et re-
ctus pluralium apud nos ἀληθεῖς per εἰ diphthongum,
Ionice autem ἀληθείες: et rursus pro πολεῖς, πολέες:
ut illud, Πολέες δέ μιν ἡρήσαντο φέρειν, καὶ ὀξέες
ἦλοι.

Dubitarit autem quispiam, quomodo genitivos ab
in ηs rectis, non proferunt per ηs, ut ἡδῆος, ὀξῆος,
sicut βασιλῆος et οἰκῆος. Est igitur dicendum, quod
nunquam penultima genitivi major vult esse ultima
nominativi in iis quæ inæqualiter declinantur: ut

B Aίας rectus as habet natura longum: Aίαντος geni-
tus longam habet penultimam: sed et Δάχνηος na-
tura longam penultimam. Aut igitur æqualis debet
esse penultima genitivi ultimæ recti, aut minor, ut
in Aίαντος, et χαρίεντος, et λέων λέοντος: nunquam
autem major. Quoniam igitur Πηλεὺς et similia
habebant ultimam longam, fecerunt et Iones penul-
timam longam genitivi, ut sit æqualis ultimæ nomi-
nativi, cum non fieret ex hoc regulæ transgressio.
In ἡδῆος autem non potuerunt vertere genitivum ἡδέος
in η: sic enim inveniretur major penultima genitivi,
ultima recti, quoniam ἡδῆος brevem habet ultimam, et
ὀξῆος, et huiusmodi. In σ enim desinentia cum am-
bigua, per abjectionem σ neutrum facientia, corre-
ptam habent ambiguum: ὁ μέγας, τὸ μέγα: ὁ ἡδῆος,
τὸ ἡδῆος.

E θηλεία extrahunt ι, et in omni casu hoc faciunt,
Herod. (3, 85.) Τῶν θηλέων ἵππων μίαν τὴν ὁ Δαρεῖος
ἐς τὰ μάλιστα ἔστεργε. Et rursus (ibid.) Ἐγγυρίπτων
τῇ θηλή.

C Non expressum ι pronuntiare solent, (Il. B. 514.)
Ὑπερώϊον εἰσαναβάσσα, et πατρώϊός ἐστιν ἐταῖρος. Et
Hesiod. (Erg. 1, 365.) Χρητίζειν ἀπειόντος.

Additiones ι τῷ ε sequente vocali, vel una immu-
tabilium, Ionum sunt: ut pro ἔως, εἴως, κεινὴ pro
κενή: et ξείνος pro ξένος.

Mutare οι diphthongum in es syllabam, Ionum est.
Hom. ἐρίηρες ἐταῖροι, pro ἐρίηροι. Et ἐρυσάρματες
ἵπποι, pro ἐρυσάρματοι.

Immutationes η in α breve, Ionum sunt: ut μεμα-
κνῖα pro μεμηκνῖα: et λελασμένος pro λελησμένος: et
ἄλαστος pro ἄληστος. Si quis autem dicat, Quomodo
alias α in η vertunt: ut pro Ἥρα, Ἥρη, pro τιτάν,
τιτῆν: alias η in α? scito quod α in η vertunt, cum
est α longum: α autem in η non generaliter, sed
cum est α breve. Immutationes autem brevis α in
η, posteriorum Ionum sunt. Hæc igitur ad verita-
tem tendunt.

Exemptiones earum quæ in principio sunt, conso-
nantium, Ionum sunt, λείβειν, εἴβειν: pro γαῖα,
αἶα: pro δεινός, εἰνός.

I Semper ὦν syllabam abundantem ponunt inter
præpositiones, ut, ἐξ ὦν εἶλον, et ἀπ' ὦν ἔδοντο.

Primas vocales literas e dictionibus extrahunt Io-
nes: ut pro ἐκεῖνος, κεῖνος: pro ἐορτῇ, ὀρτῇ.

Composita verba dissolvunt, et interponunt nomi-
na: ut λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, pro κατεδηδώς. Et,
Κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡερίωνα, pro κατέκτεινε.

Invertere dictiones, Ionum est proprium: ὄρνιθες
ὤς. Et, Ὡς ἐπὶ πολλ' ἐμόγησα.

Hyperbata Ionum sunt: ut, Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τὴν
σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, b. e. διέβησαν.

Diæreses in ωs desineutium adverbiorum, quæ a
genitivo plurali fiunt, cujus rectus singularis in ηs
terminatur, et in ous habet genitivum singularem,
Ionum propriæ, ut εὐσεβῆς, εὐσεβοῦς: genitivus plu-
ralis εὐσεβῶν: et mutatione ν in s, εὐσεβῶς. Sic ἀλ-
θῆς, ἀληθοῦς, genitivus pluralis ἀληθῶν: et mutatione
ν in s, ἀληθῶς, et id genus alia. Hæc igitur et hu-
jusmodi dividunt Iones, ut nomina, ἀληθέως dicentes

et ἀτρεκέως et εὐσεβέως. Tamen in ὁσίων ὁσίως, et δικαίων δικαίως, et θαυμαστῶν θαυμαστῶς, non item; horum enim genitivi non in *ous* desinunt, ut sint divisi et in nominibus et adverbis.

Dores, ut dictum est, producto utuntur *a*, vertentes *η* in ipsum: ut pro ἥλιος, ἄλιος: pro νῆσος, νᾶσος: pro σελήνη, σελάνα. Iones autem correpto utuntur eo.

Et ut in universum dicam, et Prosthesi et Aphæresi, et Epectasi et Syncopa utuntur. Est autem Prosthesis Aphæresi contraria, et Epectasi Syncope.

Et Prosthesis quidem est, cum in prima syllaba nominis assumitur aliqua litera, ut pro ἔνεκα, εἵνεκα: et ἴλιον εἴσω pro ἔσω. Sic pro ὁμόνος, ὁμόνος: pro ὁλος, οὐλος. Hæc autem ego Prostheses non dico, sed Parentheses: ut et illa, pro ἔνατος, εἵνατος: pro πνέοντες, πνέοντες: ut (Il. Γ. 8.) Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνέοντες Ἀχαιοί. Et (B. 295.) Ἥμιν δ' εἵνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός.

Prosthesis autem dicitur, cum in principio orationis alia assumitur litera: ut pro σταφίς, ἀσταφίς: pro πᾶς, ἄπας, pro εἰλόπεδον, θειλόπεδον: estque hoc Atticum etiam. Sive igitur sit Prosthesis, sive sit Parenthesis, Ionum est. Sed et quæ sunt contraria his. Est autem contraria, ut dictum est, Prosthesis Aphæresi, et Parenthesis Ellepsi.

Est vero Aphæresis, in principio sublatio: ut pro ἐκείνος, κείνος, pro ἐκείσε, κείσε: pro ἐχθές, χθές: pro ἐμέ, μέ: pro ὁρτή, ὁρτή.

Elleipsis autem abjectio est vocalis de medio, non facientis syllabam, ut ἀμύξαι, pro αἰμύξαι: et ἔταρος pro ἐταῖρος. Est autem hoc et Atticum. Hæc igitur propria Ionum sunt, Prosthesis inquam et Elleipsis, et Parenthesis et Aphæresis, itemque Syncope, quæ est contraria Epectasi.

Est autem Syncope, defectus unius syllabæ in medio dictionis: ut pro οἶμημα, οἶμα: pro κακόμορος, κάμμορος: pro ἐξαιρετος, ἔξαιτος: pro ἀρμόσαντες, ἄρσαντες.

Parectasis, abundantia est unius syllabæ in medio: ut pro ἀδελφός, ἀδελφεός: pro κενός, κενός: pro ἔνυμος, ἐτήνυμος.

Fit autem aliquando syncope etiam duarum syllabarum, ut pro Δευκαλιωνίδης, Δευκαλίδης. Hæc syncope utuntur et Æoles: utuntur et Diæresibus: ut (Il. B. 409.) Ἦιδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονείτο. Diæresis autem Synalæphæ contraria.

Est autem Synalæphe, duarum vocalium diversarum in unam syllabam unio, ut pro τὸ ὄνομα, τὸννομα: et est proprium hoc Atticorum. Anadiplosis vero, ut diximus, propria est Ionum, ut pro λάχωσι, λελάχωσιν: et κεκαμῶν, pro καμῶν: et πεπαλῶν, pro παλῶν. Sed et sublatio, ipsorum est, ut pro βεβλημένος, βλήμενος. Est autem Anadiplosis contraria Arsei.

Rursus, Systole quidem Ionum est: ut (Od. E. 402.) ῥόχθει δὲ μέγα κύμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο, pro ξηρόν: et νέας ἀμφιελίσσας pro νῆας: correptum enim Ionice fuit *η* in *ε*.

Ectasis vero Atticorum est, quæ breves in longas vertit, ut τιθήμεναι pro τιθέμεναι.

Rursum qui dicitur Proschematismus, est Ionum. Est autem Proschematismus, abundantia syllabæ in fine: ut pro θεοῖς, θεοῖσι, pro σοφοῖς, σοφοῖσι: pro μούσαις, μούσαισιν. Huic autem contraria est Apocope: est vero hæc Dorum: ut pro ἰδρῶτα, ἰδρῶ. (Il. A. 620.) ἰδρῶ ἀπεψύχοντο. Sic pro κυκεῶνα, κυκεῶ.

Rursus paremptosis, quæ erat contraria Echthlipsi, Ionum est, ut pro λεγόμεθα, λεγόμεσθα.

Echthlipsis autem Dorum tantum est, ut pro σκεῖπτον, σκῆπτρον.

Rursus διπλασιάζειν, i. e. Duplicare, sive διπλασιάζειν, i. e. Duplicatio, Ionum est: qui est contrarius Paralipsi. Est autem Diplasiasmus, cum in aliqua consonantium eadem consonans additur, ut pro ὅτι, ὅττι: ut, ὅττικεν εἶπω. Sic pro ὅσον, ὅσσον, (Il. A. 64.) τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

Parelleipsis est, cum aliqua e geminatis consonanti-

bus deficit: ut pro κάλλιον, κάλιον: et est Dorum. Ionum autem proprium abjicere ex *ει* diphthongo *i*: ut pro μείζων, μέζων, pro κρείσσων, κρέσσων. At vero Elleipsis, ut prædixi, est Abjunctio vocalis de medio: quale est pro αἰμύξαι, ἀμύξαι.

Pro ἐπὰν, ἐπεὰν dicunt, Herod. (2, 68.) Ἐπεὰν ἐκβῇ ἐς τὴν γῆν ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδειλος.

Pro ἐνθαῦθα, ἐνθαντα dicunt permutatim, Herod. (ibid.) Ἐνθαῦτα ὁ τροχίλος εἰσδύνων.

Ζωὴν vocant et τὴν ζῶσαν γυναῖκα, i. e. Viventem mulierem, tanquam a ζῶς.

Pro λίαν, κάρτα dicunt.

Pro μέγεθος, μέγαθος, Herod. 2, (76.) Πρόσωπον δὲ ἐς τὰ μάλιστα ἐπὶ γυναικὶ, μέγαθος ὅσον κρέξ.

E et *o* in *eu* diphthongum miscentur apud eos, Herod. Ἐς τοῦτον ὁρόων πίνετε καὶ τέρπεν· ἔσαι γὰρ ἀποθανὼν τοιοῦτος. Et πλεῦνας pro πλέονας. Sic (2, 118.) Μετὰ τὴν Ἑλένης ἀρπαγὴν Ἑλλήνων στρατιὴν πολλὴν βοηθεῦσαν Μενελάω.

Pro σφίσιν, σφὶν dicunt, (Il. A. 73.) Ὅς σφὶν ἐνφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.

Μὲν copulativam conjunctionem pro μὴν expletiva accipiunt, ut ap. Herod. (2, 118.) Μὴ μὲν ἔχειν Ἑλένην.

Pro ἔως οὐ, ἐς ὃ dicunt, Herod. Ἐς ὃ ἐξεῖλον.

Pro Πάλιν dicunt semper αὐτίς, et non αὐθις.

Ex ἐπιτήδειος *i* eximunt, et ἐπιτήδεος dicunt, Herod. (2, 133.) Ἴνα πυνθάνοιτο εἶναι ἡβητήρια ἐπιτηδεώτατα.

Contractio *i* et *e* in *i* longum, Ionum est, pro ἱερεὺς, ἱρεὺς, pro ἱέραξ, ἱραξ.

Et mutatio *a* in *η*, ut ἱρηξ, per eand. fit dialectum, Hesiod. (Ἔργ. 1, 201.) Ὡδ' ἱρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

Et pro ὄφιος, ὄφισ, Ionicum est.

Pro τέμνειν, τάμνειν dicunt, Herod. 2, (139.) Τοὺς ἱερέας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ συλλέξαντας πάντας μέσους διατάμνειν. Et Hippocr. Φλέβα τάμνειν.

Ex ἐνέγκω auferunt *γ*, et pro eo interponentes *i*, ἐνείκω dicunt. Herod. millies hoc utitur.

Pro ἐκπλεύσας, ἐκπλώσας dicunt, Herod. (2, 152.) Κατὰ λήϊον ἐκπλώσαντες.

Σφεῖς, σφᾶς, et σφῶν dividunt, et sic proferunt, σφέες et σφέας et σφέων, (Il. E. 151.) Ἀλλὰ σφέας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε. Νοῦν et ροῦν et χροῦν dividunt, νόον et ρόον et χροῶα dicentes. (Δ. 511.) ταμείχροα χαλκὸν, Herod. Οἱ οὐκ ἐπὶ νόον τρέπουσι.

Participio εἰπὼν non utuntur, sed εἶπας, ut ῥύψας.

Εἰρώτα per diphthongum scribunt, idque ideo, ut opinor, quoniam idem principium habentia faciunt præterita cum suis præsentibus. Est enim apud ipsos præteritum imperfectum ἐρώτα: deinde interpositione *i*, fit εἰρώτα. Sic et ἐπανείρετο apud eos per *ει* diphthongum scriptum. Vel a themate assumit *ει* diphthongum. Est enim ἐρωτῶ et ἔρω, et fit interponendo *i*, εἰρωτῶ et εἶρω. Et pass. εἶρομαι, εἰρόμην, εἶρου, εἶρετο.

Præterea Iones tertias personas plurales præteritorum perfectorum sic faciunt. In tertiis personis singularibus habentibus tenuem ante *τ*, vertunt tenuem in suam aspiratam, et addunt *a*: ut pro νένυπται, νενίφαται: pro λέλεκται, λελέχαται: pro γεγραπται, γεγράφαται. Si vero vox communis linguæ gravitona fuerit per *στ*, tunc Ionica habet ante *αται* characteristicam medii præteriti perfecti, πέφρασται, πεφράδαται, quia πέφραδα dicitur. Si vero a circumflexis natura longam penultimam habentibus, hanc corripiunt ante *αται* in debitam correptionem, ut πεποιήται, πεποιέαται.

Item constituunt Iones in *δον* desinentibus patronymicis Epectases, dicentes, Πηληϊάδου et Λαερτιάδου: debebat enim esse genitivus Πηληϊδου et Λαερτίδου.

Quoniam in *δης* patronymica una syllaba superant gen. primitivi, ut Πηλέος et Πηλεΐδης, Πριάμου Πριάμειδης: sic et Λαέτρου, Λαερτίδης dicebat esse Patronymicum, sed Iones faciunt Epectasin, et sic proferunt, Λαερτιάδης dicentes, et Πηλεΐάδης, deinde per productionem Atticam Πηληϊάδης.

Utuntur autem et Metathesibus. Est autem Meta-

thesis, cum vel prima litera fit secunda suæ propriæ syllabæ, ut pro ἀτραπιτός, ἀταρπιτός: (e. τρέπεσθαι enim jam et a privativa particula facta est hæc vox ἀτραπιτός, et significat τὴν εὐθεϊαν ὁδόν, i. e. Rectam viam, inde facta est metathesis, i. e. Transpositio, primæ literæ, et dicitur ἀταρπιτός,) aut secunda fit prima, ut κραδία pro καρδία: pro καρτερός, κρατερός: pro τέταρτον, τέτρατον. (Od. E. 262.) Τέτρατον ἡμαρ ξην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.

Sciendum est autem differre Metathesin ab Hyperthesi; nam Metathesis in eadem syllaba fit, Hyperthesis vero in posteriore, ut ὀθνεῖος: nam a νόθος erat νοθεῖος, sed per Hyperthesin, ὀθνεῖος: et rursus γόνυ, γόννος, et δόρυ, δόρνος: sed per Hyperthesin, γουνός et δουρός. Utuntur et hac mutatione Iones.

Scire autem oportet, quod antiqua Ias intercidit ob inhabitantium commutationem, et permansit usque ad illud tempus quo fecerunt Iones colonias, et in loca multa dispersi sunt.

Dicitur autem apud eos, pro ὑγιαίνειν, οὐλεῖν: unde et sanata vulnera, οὐλὰς dicimus.

Et pro λόγος, Μῦθος: pro μαντεύεσθαι, Ἀνελεῖν. Et Loca in quibus versantur, Ἦθη. Et pro ἐπιμελώς, Ἀνακώς: pro ξενίην ἐδωρήσατο, ξενίην συνεθήκατο: et pro ἀπατηλώς, vel ἐπιμελώς, Ἐπιστρεφώς: pro ἡκούσης, ἐχούσης: pro θυμωθεῖς, et ταραχθεῖς, Σπερχθεῖς: pro ἔποικος, Ἐφέστιος: pro δυσφορῶν, Ἡμεκτέων: pro ἔτεροι, Μετεξέτεροι: et pro ἡσυχάζων, Ἐλινύων. Item Δεῖπνα dicunt τὰ κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸν τῶν ἄνδρῶν.

Pro διανοηθέντα, Ἐννώσαντα: pro ἀνέπεισεν vel ἐδίδαξεν, Ἀνέγνωσε: pro βαφὰς, Φάρμακα: pro ἀναλώματα, Τέλη: pro λαύρας, dicunt Ῥύμας, i. e. τὰς ἀμφοδούς. Σαγάρεις autem πελέκεις, vel τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα, et φαρέτρας vocant Ἀρδεῖς.

Φάλαρα appellant τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα: Ψῆνας, Bestiolas quæ in grossis nascuntur.

Σχοινοτενὲς dicunt Quod longum est et rectum, Συμπήσας pro συντρίψας. Αἱμασίαν autem vocant τὸ ἐκ χαλκῶν οἰκοδομημένων ἀνεν πηλοῦ τειχίον. Dicunt præterea Φάρσος pro κλάσμα: Τρύφος pro ἀκρωτήριον. Et Ταρσοὺς καλάμων vocant τὴν πρασίαν οὐ ἐξήραινον τὴν πλίνθον. Ἐμβόλον appellant Rostrum navis. Ἐναγίζειν vero dicunt τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοικομένοις, i. e. Inferias inferre aut sacrificare mortuis. Et Πρόχυσιν, Libationem.

Ἐπιπλα dicunt τὴν μὴ βαθεῖαν κτησιν, ἀλλ' ἐκ ἐπιπλῆς. Λεύκη vero Morbum quendam circa totum corpus. Κνωζήματα, τὰ γοερά ἀποφθέγματα: Γεωπεΐνας, τοὺς γῆς πεινῶντας καὶ ἀπορουμένους.

Pro ἱκανώσας, ἀπώσας dicunt, ut Herod. 2. Ἐπικέεστατον dicunt τὸ μέτριον καὶ καλῶς ἔχον.

Pro ἀποδεχόμενοι, κάπτοντες dicunt: Κορύνην vero Iuflexum quoddam liguum appellant: et εὐμαρέην, ἀπόπατον.

Pro ὀπτώμενα dicunt πεσσόμενα: et Βάρεῖς pro ναῦς.

Ὀσίριν vocant Dionysum. Ἀφιδέας pro ἀλύσεις aut pro ψέλλια secundum quosdam.

Συρμαίζειν dicunt τὸ καθαίρειν πόμα ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

Λῖνον, Cantilenæ nomen, vel Lyræ chordam.

Θυσάνους dicunt pro κροσσούς. Et Ἀποφορὰν appellant τὴν τελουμένην παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.

Ἡλυσιν vocant τὴν πορείαν καὶ ἔφοδον.

Συρνέη apud eos dicitur Olus quoddam apio simile, vel Cibus ex adipe et melle.

Ἐνηβητήρια sunt εὐωχητήρια.

Τριφάσιοι pro τριπλάσιοι, τρίφωνοι.

Ἀπεματάισε pro ἐμύρανε.

Ἀποτιμωτέρους vero dicunt pro ἀτιμωτέρους.

Pro φανερόν, Ἐπαΐστον: pro σῶφρονα, Φρενήρη dicunt. Accipiunt autem hoc et in contrario.

Καταπροξασθαι dicunt pro προῖκα ποιῆσαι (Gratis s. Impune facere.) Et pro καταφανῇ, Ἐπίλαμπον.

Λάζιν vero, Partitionem vel Sortem.

Pro καταπεπονημένον, dicunt τετρυνγμένον.

Pro πολεμεῖν dicunt Ἀντιάζειν: et pro αἰδοῖα,

Μέζεα. Hesiod. (Ἔργ. 2, 130.) οὐράς δ' ὑπὸ μέζε' ἐθεντο.

Pro καταπαίχθεις vel γελασθεις dicunt Διαβεβλημένος, Herod. (3, 1.) Ὁ βασιλεῦ, διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμάσιος οὐ μανθάνεις;

Pro καλλωπίσας dicunt ἀσκήσας, ut, (ibid.) Ὁς ἐμὲ σοὶ κόσμῳ ἀσκήσας ἀπέπεμψεν ὥς ἐωῦτοῦ θυγατέρα.

Pro ὀπλῖται dicitur Ἐνάρεις ab illis.

Διασφᾶγες illis sunt αἱ διεστώσαι πέτραι.

Γνωσιμαχεῖν significat illis, Cognoscere suam imbecillitatem et inimicorum robur.

Σίσυρα ab iis dicitur βαρβαρικὸς χιτῶν.

Ὑβρίζειν, pro σκυρτᾶν, ab illis ponitur.

Οἰσύνπη, ipsis est Sordidarum ovium lana, et Ovium excrementum.

Νεοχμῶσαι pro νεωστὶ κινῆσαι τι.

Φερέγγυος pro βεβαιωτής.

Ἐφεδρος pro ἐπίκληρος.

Ἀγηλατεύειν, pro διώκειν.

Τετραπερυλίδες, apud Iones dicuntur Locustæ, eo quod quatuor habeant pennas, duas extra majores; minores autem intus alias duas.

Οὐκ ικνεομένως, pro οὐ προσηκόντως s. οὐ καθήκοντως.

Ἀπεπλίζατο, pro ἀπέφυγε: πλῖξ enim βῆμα, e quo πλίγματα, πηδήματα: unde et pro περιβάδην, Ἀμφιπλῖξ, ap. Soph. Triptolemo: et (Od. Z. 318.) Αἰ δ' εὐ μὲν τρώχων, εὐ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσιν.

Et ψάσαν, pro θάλπουσαν: est autem apud eos Ψῶ, Rustica compellatio.

Κόλλιξ autem Species est panis rotundi, e quo et apud nos κολλίκια.

Σχοίνων συμβολαῖς dicuntur ab ipsis ψιαθοπλόκοι.

Ἰθαγενεῖς sunt οἱ γνήσιοι παῖδες, i. e. Legitimi liberi.

Πρόξενοι, sunt Præfecti civitatum, et curatores, et qui hospitio suscipiunt.

Σπαργᾶ pro ὀρέγεται, et ἐπιθυμεῖ.

Κορδίνημα vero pro καρηβαρεῖν: sed scribitur et Σκορδίνημα.

Ἴξις ab iis appellatur ἡ εὐθυωρία.

Ῥοικὸν vero τὸ ἔξω νεῦον καὶ στραβὸν, quod et ροιβὸν dicitur.

Pro σεσηπὸς, i. e. Marcidum, dicunt σαπρόν.

Pro ἐπιπάσσω, Παλύνω dicunt.

Pro πρόσφατα dicunt Ποταίνια.

Βλακὸν, pro τρυφερόν.

Μαριλινούς vocant τοὺς φρυγανώδεις ἄνθρακας. Ροτίους autem Μαριλὴ vocatur ἡ θερμὴ σποδιά.

Μελεδανθέων pro μεριμνῶν s. θεραπειῶν: μελεδαίνειν enim dicitur μεριμνᾶν.

Μιστύλλην vocant τὸν κοῖλον ἄρτον, i. e. Panem concavum.

Μυδῶσα dicunt pro ἐκρέυσσα.

Pro δημόσιον, Ἐπιδήμιον.

Pro ἐκθλίβειν, Βλιμάζειν.

Et pro ἐστέναξεν, Ἐμνξε.

Ἐλατήρια appellant Medicameuta τὰ τὰς κάτω κοιλίας θεραπεύοντα.

Pro ἐνέδησεν dicunt Ἐνεκρίκωσε.

Ἐδικρώθη dicunt pro In duo divisum est.

Et pro εὐθύτης Εὐθυωρία dicunt.

Pro ἐνυλώθη, dicunt Ἐμυλώθη: et Ἐχρίμπται, pro ἐμπηδᾶ.

Pro ἐκτόπως et παραδόξως dicunt Ἐκτοπίως.

Pro εὐφωρότερον, dicunt Ἐπιστοχώτερον. Pro μύλωνα, Ζώτειον. Pro ὁμοιωμένων, Ἡδελφισμένων dicunt. Pro πυρετὸν, Θερμωλήν. Pro καταδύσεις dicunt Θαλάμους. Et Θρίσσειν pro τὸ κατὰ ψυχήν ἐξίστασθαι, i. e. μαίνεσθαι.

DE ÆOLICA DIALECTO.

Æoles τὸ β τῷ ρ addunt, cum τῷ ρ infertur τ, vel κ, vel δ: ut βρυτήρ, pro ρυτήρ, et βράκος pro ράκος, et βρόδον pro ρόδον.

Genitivos a rectis in αι dividunt Æoles, et per αων proferunt, ut νύμφαι, νυμφάων, et παρθενικαί, παρθενικάων.

Syncopæ in medio, Æolum sunt, ut ᾠρσεν pro

ᾠρμῃσεν, et ἄλλος pro ὁ ἄλλος, item τοῦλλο pro τὸ A scribunt, et his similia.

ἄλλο.

Pro ποῖον Ἄολες Κοῖον dicunt.

Τεθνηῶς et Τεθνηῶια, pro τεθνηκῶς et τεθνηκυῖα.

Additiones θα syllabæ, Ἄολοι sunt, ut εἶπησθα.

In αῖς unius syllabæ nomina dividunt: ut pro παῖς, Πάῖς, pro δαῖς, Δαῖς.

Ω pro ου utuntur, Μῶσαι, pro μουσαι, et Λείπωσα dicentes pro λείπονσα.

Υ pro ο utuntur: pro ὄνομα, ὕνυμα, et pro ὅμοιον, ὕμοιον dicentes. Interdum autem et ε pro ο: nam πρὸς σε, illi πρὸς σε dicunt. Et pro ο parvo, ω magno: ut pro ὄσσα, ὠσσα.

Η pro ει diphthongo utuntur; ἐλθῆν enim dicunt, et λαβῆν, et ἰδῆν, per η, pro ἐλθεῖν, et λαβεῖν, et ἰδεῖν.

Quæcunque per ει diphthongum apud nos efferuntur, per solum ε proferunt, multiplicantes immutabiles: ut pro ἰμεῖρων, ἰμέρρων: pro ὠτειλὰς, ὠτελλὰς: pro εἶματα, ἔμματα: pro ὑμεῖς, ὕμεις.

Geminant et σ, et π, et τ: ut τοσσοῦτον, ὀππη, 13 ὀππως, ὀττι.

Pro ὀσμήν, ὀδμήν dicunt: pro ἱερὸν, ἱρόν.

Genitivos in nominativos transferentes, declinant, ὁ μάρτυρος, τοῦ μαρτύρου: sic ὁ φύλακος, τοῦ φυλάκου.

Π pro μ utuntur: ὀππατα, pro ὀμματα, dicentes: et περ' ἐμοῦ pro μετ' ἐμοῦ.

Vocativos in ων desinentium singularium corripiunt: ut pro χελιδὼν, χελιδόν: pro ἀηδὼν, ἀηδόν: pro Σαρπηδὼν, Σαρπηδόν.

Ex αι diphthongo abjiciunt ι, cum eas consonans non sequitur: pro Ἀλκαῖος, Ἀλκάος scribentes, et pro ἀρχαῖος, ἀρχάος.

Τὸ εἶμα scriptum per ει diphthongum, ἔμμα dicunt.

Pro ὀδύνην, ἐδύνην: et pro ὀδόντας dicunt ἐδόντας.

Μίλητος per η scriptum, per α proferunt, μίλατος dicentes.

Errantes autem per quandam pronuntiationem, dicunt σδυγὸν pro ζυγόν: pro ξίφος, σκίφος: pro ψέλλιον, σπέλλιον: et pro ψαλίδα, σπαλίδα.

Pro Θόας, Θόαις dicunt: et pro μέλας μέλαις: pro τάλας, τάλαις. At pro Αἴας, Αἴαις non dicunt, propter concursum vocalium et αι diphthongi: quoniam male sonaret. Sed dicet aliquis, Quare desinentibus in ας, habentibus α longum, addunt ι, ut in Θόας, et reliquis? Possumus autem dicere, quod productione gaudeant, simul et breviorum syllabis: pro Πηλεὺς, Παλεὺς dicentes: et pro φθειρῶ, φθέρρῳ: nam positione longa minor est quam ea, quæ natura est longa. Quoniam igitur α natura longum, majus est αι diphthongo habente ι quod pronuntiat, (nam qui duorum militum munia obit, fortior est duobus illis,) diphthongo αι utuntur.

Itidem sæpe in α faciunt rectos: Ἀρχύτα enim dicunt pro Ἀρχύτης: sic Ὑβραγόρα pro Ὑβραγόρας. Item γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς, pro ἱππηλάτης. Et ἱππότα Νέστωρ, apud Hom.

Optativi primi indefinitivi activi per εια proferunt: ut pro τύψαιμι, τύψεια: pro ποιήσαιμι, ποιήσεια: pro λέξαιμι, λέξεια. Et prima persona hi soli utuntur: secunda vero et tertia, Athenienses, τύψειας, τύψειε. Et τύψειαν tertia persona pluralis.

Horum sunt et diæreses; nam pro Ἀργεῖοι, Ἀργεῖοι dicunt: et contractiones; nam pro βασιλεῖ, dicunt βασιλεῖ.

Vertunt ει diphthongum in οι: ut cum pro ὄνερος, dicunt ὄνοιρος.

Dualibus numeris hi minime utuntur, quemadmodum et Romani, qui ex his sunt deducti.

Hi in ω desinentibus dativis non subscribunt ι, ut τῷ Ὀμήρῳ et τῷ σοφῷ.

Ἀρεος per ο flectunt.

Extractiones ι non solum Ἄολοι sunt, sed et Atticorum et Dorum; nam pro ἐταίρων, ἐτάρων dicunt.

Hi consonantes omnes geminant in brevibus, ut τὸ ἐννεπε, et τὸ ἐννη, et his similia.

Pro Τρῳεὶ καὶ γυναιξί, hi Τρῳέσσι καὶ γυναικεσσι

In ου desinentes genitivos per ευ proferunt: Αἰακίδαο enim Ionice, Αἰακίδεω vero Attice, Αἰακίδεν autem Ἄολες scribunt.

Quod non pronuntiat, ι, pronuntiare consueverunt in secunda et tertia persona: ut pro βοῶς, βοαῖς, pro γελά, γελαῖ.

Pro ξ proferunt κς: ut pro ξένος, κσένος. Et πς, pro ψ, ut pro Πέλοψ, Πέλοπς.

Et pro η proferunt ε vel α, quod commune est etiam Doribus. At vertunt η in ε quidem, ut cum pro Ἄρης dicunt Ἄρες: in α autem, ut cum pro Ἑκάβην, Ἑκάβαν: pro Πύλην, Πύλαν: pro νόημα, νόαμα: pro ἥως, ἄως: pro ἀπάτην, ἀπάταν: pro ἀδικῆσαι, ἀδικᾶσαι, dicunt.

Pro θ proferunt φ, ut φλάται, pro θλάται.

Pro duobus σσ, duo ππ, ut pro ἐμπίσσειν, ἐμπίππειν.

Pro σ, τ: ut pro σὺ, τύ: pro εἰς σέ, εἰς τέ.

Pro τ, π, ut pro στολήν, σπολήν: pro σταλεῖς, σπαλεῖς.

Pro ω magno, ο parvum: ut pro ὦρα, ὄρα: pro ὠτειλή, ὄτειλή.

Utuntur syncope et in compositis vocabulis, geminantes mutas, ut κάππεσεν pro κατέπεσεν: et καδδὲ pro κατὰ δέ: et κάββαλεν, pro κατέβαλεν.

Gravitone pronuntiant non solum nomina, sed et articulos, cum nominum locum habent: ut pro ὁ σὸς, ὅσος: pro ἡ σῆ, ἥση: pro τὸ σὸν, τόσον.

Eodem autem modo et disyllaba quæ apud nos acuunt ultimam, ipsi gravitone pronuntiant, ut σόφος, κάλος, ὄξυς, βράδυς, βάρυς, λεύκος, βῶρος, θῦμος, τράχυς, σκληρός, χῶλος, et similia.

Vocativum nomen in ης, qui est in es, absque σ proferunt: ut pro Σώκρατες, Σώκρατε: Ἀριστόφανες, Ἀριστόφανε: pro Δημόσθενες, Δημόσθενε. Et a genitivis casibus σ auferunt, dicentes, Σωκράτον, Διομήδου, Σοφοκλέου.

Pro accusativo dativum accipiunt in pluralibus, ut τοῖς ἀνθρώποις, pro τοὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt, quia utuntur ι pro υ. Accusativum vero pluralem proferunt ως pro ους accipientes: ut τῶς ἀνθρώπων, τῶς ἵππων.

Infinitiva verba in ειν desinentia, ipsi per ην efferunt, penultimam acuentes: pro φιλεῖν, φίλην: pro κάλειν, κάλην: pro φρονεῖν, φρόνην.

Quæ autem apud nos desinunt in ᾶν, ipsi in αῖς mutant: ut pro γελᾶν, γελαῖς: pro πεινᾶν, πειναῖς.

In ονν desinentia infinitiva, ipsi per οῖς efferunt: ut pro ὑψοῦν, ὕψοῖς: pro ὀρθοῦν, ὀρθοῖς: pro χρυσοῦν, χρυσοῖς.

In υ terminata verba apud nos, in μι faciunt: ut pro νοῶ, νόμι: pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia in ultima acuimus, et in ως terminamus, per ν apud illos efferuntur, et acuunt penultimam, ut pro εἰρηκῶς, εἰρήκων: pro νενοσηκῶς, νενοσηκων: servant autem et horum declinationes cum terminatione illa convenientes.

Dicitur apud eos pro ἔρος, ἔρος: et pro γέλως, γέλος: et inflectunt ea, quemadmodum quæ in ος desinunt, propria nomina.

Ἐγὼ circumflectunt, ἐγῶν dicentes, et pro ἐμῶ, ἐμῶν.

Pro σὺ dicunt τὺ, sicut Dores: et pro ἡμῖν, ἡμῖν: pro ἡμεῖς, ἡμεις.

Pro ἐνθάδε, τῇδε: pro ἄλλοτε, ἐτέρωσε dicunt.

Pro χείρονα, χέβρονα: pro ἱμάτια, ἔμματα.

Pro ἐπαινῶ, αἶνημι.

Pro μία, ἴα.

Pro ψῆφος, ψᾶφαξ.

Pro ἐστρωται, ἐστόρηται.

In medio duarum vocalium interponunt ν: ἀήρ enim ἀήρ dicunt: et pro ἔως, εὔως. Cum vero consonans est media, non interponunt ν.

Et hæc quidem de Dialectis dicta sunt a me pro viribus: fortasse autem et alia quispiam accurate indagans, inveniet, quæ ab his sunt diversa.

E PLUTARCHO EXCERPTA

DE DIALECTIS, ET HOMERICO EARUM USU,

[uti in HSt. Editione Poëtarum, aut Eustathio, uti in Hortis Adonidis, v. Maittaire Gr. L. Diall. 477.]

VARIA dictione usus [Homerus] ex omni Græcorum A dialecto characteras suis Poematis interseruit. Unde eum totam Græciam et cunctas nationes peragrasse constat. Nam Doriensium ἐλλείπει, (quæ perquam familiaris est brevitati studentibus,) usus est, pro δῶμα dicens δῶ, ut (Od. A. 393.) αἶψα δέ οἱ δῶ Ἀφνειὸν πέλεται, et pro ὅτι, ὅ : ut (T. 543.) ὁ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας : et pro ὀπίσω, ἂψ, o quidem in α, π vero et σ in cognatam ipsis literam, nimirum ψ, mutando. Denique pro ἄλλοτε, ἄλλο, ut (Il. E. 249.) Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλο τεῇ ἐπὶ νύσσειν ἐφετμή, et hujusmodi. Ad eundem modum et μεθυσσύν syllabas concidendo, dicit (B. 765.) ὄτρινχας pro ὁμότρινχας, et οἰετέας pro ὁμοετέας, et (A. 257.) ὀπάτριον pro ὁμοπάτριον : item (E. 256.) τρεῖν pro τρέμειν, et τίω pro τιμῶ, (A. 257.) Eorundem Doriensium est et literas transponere, ut cum pro κράτιστοι, κάρτιστοι dicunt.

Æolum vero τῇ συγκοπῇ in compositis utitur (Od. O. 493.) καδδραθέτην dicens pro κατεδραθέτην, et (Il. T. 80.) ὑββάλλειν pro ὑποβάλλειν. Deinde tertias B imperfecti personas apud alios in ει diphthongum desinentes, Æoles per η efferunt, ut ἐφίλη, ἐνόη, pro ἐφίλει, ἐνόει : quem morem secutus Homerus ait (A. 105.) διῖδη μύσχοισι λύγοισι, pro ἔδει, quod est ἐδέσκει, Ligabat. Et (Od. E. 478.) Τοὺς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὕγρον ἀέντων.

Eorum est et commutare σ in δ, ac pro ὁσμῇ dicere ὀδμῇ, (59.) et ἴδμεν pro ἴσμεν, (Il. A. 124.) Præterea et pleonasmō in quibusdam vocibus utuntur, ut cum pro (554.) ἔκηλος, εὐκηλος, et pro ἀτὰρ, αὐτὰρ dicunt, (51.) Item secundæ verborum personæ θα syllabam adjicere, pro ἐφης, ἐφισθα, (397.) et pro εἶρης, εἶρισθα dicendo. Porro consonantium duplicationem alii Doriensibus, alii Æolibus tribuunt : quale est illud, (E. 83.) ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος : et, ὑπόπερος τάδε ἔργα, (Γ. 321.)

Ionum autem proprietatem observat, dum τῇ ἀφαιρέσει in præteritis verborum temporibus utitur : veluti cum βῆ dicit (A. 34.) pro ἔβη, et (347.) δῶκεν pro ἔδωκεν : siquidem in more habent præterita C tempora ab iisdem literis inchoare, quibus et præsens, et auferre ε in voce ἱεὺς, (E. 10.) et ἱρηξ, (Σ. 615.) Præterea cum tertiis subjunctivi modi personis σi addit, ut cum (Od. A. 77.) pro ἔλθη ἔλθησι, et (Il. I. 324.) pro λάβη λάβησι dicit : necnon dativis eandem adjicit, θύρησι, et ὕλησι dicens. Adhæc dum τοῖνομα pro τὸ ὄνομα, (Od. Z. 194. Il. E. 346.) et νοῦσον pro νόσον, (Od. I. 411.) et κεινὸν pro κενὸν, (Il. Δ. 181.) et μεῖλαν pro μέλαν effert, (Ω. 79.) Denique et α cum productum fuerit, in η mutat, ut, (Il. A. 545.) Ἦρη, (194.) Ἀθήνη, pro Ἦρα, Ἀθηνᾶ. Accidit autem nonnunquam ut e contra η in α mutantes, pro λελησμένος, λελασμένος dicant, (Il. Π. 538.) Insuper et circumflexa ita per διαίρεσιν efferunt, pro φρονῶν φρονέων, (Θ. 430.) et pro νοῶν dicentes νοέων, (Ψ. 305.) Eodem modo et genitivos in οὖς desinentes profertur, ut (Z. 306.) Διομήδεος, Σαπφόος, pro Διομήδους, Σαπφούς : et circumflexos genitivos plurales, ut (H. 1.) πυλέων, Περσέων : denique et plurales nominum neutrius generis rectos in η desinentes,

ut (A. 282.) στήθεα, (P. 211.) μέλεα : idemque de ejusdem numeri genitivis judicium. Cæterum hoc eis proprium est, ut (B. 25.) τετράφαται et similia dicant.

Maxime vero Attica dialecto usus est, quippe quæ sit varia et ex aliis mixta. Nam quemadmodum Attici λεὼς pro λαὸς usurpant, ita et ipse (B. 494. Καταλ. 1.) Πηνέλεως et (Od. O. 201.) χρέως dicit. Est autem eis familiare contractionibus nonnunquam uti, et pro duabus unam syllabam efficere, ut pro τὸ ἔπος τοῦπος, pro τὸ ἰμάτιον θοιμάτιον : quibus hoc [Homeri] est simile, (Il. P. 262.) Τρῶες δὲ προῦκνυψαν ἀολλέες : et, (M. 283.) πεδία λωπεύντα, pro λωπεύοντα. Atticum quoque est ex hujusmodi optativis η tollere, δοκοῖς, δοκοῖσι τιμῶς, τιμῶς, secundum quem Atticismum dictum est, ἄλλοι δὲ διακρίθειτε τάχιστα. Atticum est etiam hoc, Οἱ πλέονες, κακίους, παυροὶ δὲ τε πατροὶ ἀρείους : quod nos κακίονες et ἀρείονες dicere solemus. Solent quoque hujusmodi accusativos non per διαίρεσιν efferre, βους, ἰχθῦς, ut in hoc, (Od. Ω. 112.) βοὺς περιτεμνομένους : et, (M. 331.) ἰχθῦς ὀρνιθάς τε. Et illud Attice dictum est, (Il. P. 751.) οὐδὲ τέ μιν σθένει ῥήγνυνσι ῥέοντες, ut ξεύγνυνσι, ὀμνυνσι. Præterea et breves vocales Attici e verbis abjiciunt, ut, (Λοῦσθαι, Od. Z. 216.) pro λούεσθαι λούται, pro οἶομαι οἶμαι : ad quem modum et (Il. Φ. 114.) pro ἐλύετο dicunt λῦτο. Eorundem est dicere ἐώρων et ἐωνησάμην, ex abundanti addentium ε, unde etiam est ἐωνοχόει, (Δ. 3.) Elidunt etiam ι, cum pro ἡῖνες ἡόνες, et pro Νηρηίδες Νηρῆδες dicunt, (Βατρ. 13.) Sic vero et illud habet, σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον, (Il. A. 781.) Denique in dativis in ι purum desinentibus, quorum penultima α obtinet, idem fit, ut in his, κέραϊ, γέραϊ, (γῆραι, Γ. 150.) σέλαϊ, (P. 739.) Est et hoc Atticum, ubi dicitur ἔστων, (A. 338.) et ἐπέσθων, (I. 170.) pro ἔστωσαν et ἐπέσθωσαν. Ejusdem consuetudinis est quod optativos pro præteritis indicativorum usurpant : qua et Homerus identidem utitur. Præterea cum nominibus femininis articulos, participia, et adjectiva masculina conjungunt, ut τῷ χεῖρι, τῷ γυναικί : quod et Platoni familiare est, ἄγοντε καὶ φέροντε, et ἡ σοφὸς γυνή, et ἡ δίκαιος. Sic igitur et Homerus de Junone et Minerva dixit, (Θ. 455.) Οὐκ ἂν ἐφ' ἡμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ : et, (Δ. 22.) Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν : et κλυτὸς Ἴπποδάμεια, (B. 742. Καταλ. 249.) Porro cum dialecti multam quoque in constructionibus proprietatem habeant, quando Poëta dicit, Ἀλλ' αὖ ὅστιενσον Μεγέλαον κυδαλίμοιο, Atticam consuetudinem refert : et quando ait, δέξατό οἱ σκήπτρον, et Θέμισι δὲ καλλιπαρῇ Δέκτο δέπας, in his definit. Quo pacto igitur omnium Græcorum voces congerendo, variam orationem efficiat, dum utitur nonnunquam peregrinis, ut sunt prædictæ, aliquando vero prisca, ut cum dicit ἄορ et σάκος, interdum etiam communibus et assuetis, ut cum dicit ἕψος et ἄσπης, manifestum est. Sed est hoc admiratione dignum, vulgares etiam dictiones apud eum orationis gravitatem retinere.

EX EODEM PLUT. EXCERPTA

DE TROPIS, ET HOMERICO EORUM USU.

CÆTERUM quoniam ornata oratio a communi consuetudine discedit, unde aut evidentior, aut gravior, aut modis omnibus jucundior fit; et verborum quidem immutatio, Tropus, sententiarum autem, Schema vocatur, et horum species in arte dicendi perscriptæ sunt; videamus num horum aliquid ab Homero prætermisum sit, numve aliud quiddam a posteris inventum sit, quod ille non prius dixerit.

Inter tropos igitur *ὀνοματοποιία* admodum illi familiaris est. Noverat enim priscam nominum originem, quod hi, qui primitus nomina rebus indiderant, pleraque ab eventu appellassent, et inarticulatas voces in scripta retulissent, ut cum dicerent *φυσᾶν*, et *πρίζειν*, et *βροντᾶν*, et quæ istis sunt similia. Unde et ipse quædam nomina prius non extantia ita finxit, ut conformia essent rebus per ipsa significatis: cujusmodi sunt hæc, *δοῦπος*, *ἄραβος*, *βόμβος*, et *ρόχθει*, *ἀνέβρυχε*, et *σίξε*, aliaque istiusmodi, quibus nemo significantiora invenerit. Et rursus ubi alias voces ad alias res pertinentes aliis tribuit, ut cum dicit *φλέγμα κακὸν φορέουσα*, [Malum incendium ferens,] efficaciam in conflando significans: et dum *πυρετὸν* dicit pro *πῦρ*, [Ignem pro Febre.] Quibus et hoc affine est, *χαλκοτύπους ὠτειλάς*: vult enim dicere, *τὰς ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ τετυπωμένας*. Denique, (ut summatim omnia complectar,) multa verborum novitate multa cum licentia usus est, alia quidem præter consuetudinem immutans, alia vero eam ob causam insigniora reddens, ut orationi decus et magnificentiam adderet.

Præterea epithetorum copia illi est, quæ proprie et suo loco subjectis accommodata, vim propriis nominibus æquipollentem habent, ut cum singulis diis singulas appellationes attribuit, Jovem *μητιέτην* et *ὑψιβρεμέτην*, et Solem *Ὑπερίονα*, et Apollinem *Φοῖβον* vocans. Jam absoluta *ὀνοματοποιία*, alios quoque tropos videamus.

Κατὰχρησις quidem, (quæ usum ex eo quod proprie significatur, in aliud proprium nomen non habens, transfert,) apud Poëtam est, ubi ait *σειρὴν χρυσεῖην*, [Catenam auream,] *σειρά* namque Funiculum proprie denotat. Et ubi dicit *αἰγείην κυνέην*: siquidem Galea apud eum *κυνέη* appellatur, quod ea olim e canina pelle conficeretur: ibi vero et eam galeam caninam vocat, quæ e Caprina pelle facta erat.

Μεταφορά autem, (quæ inde nomen sortita est, quod rem a propria significatione in aliam, cum conveniente utriusque rei similitudine, transferat,) et multa et varia apud illum est: ut illud,

Ἦκεν ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλου,
Contulit huc fracto se magni vertice montis:
Νήσος, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται,
Insula, quam pontus circumluit atque coronat.

Quam enim rationem vertex in homine, eam et cacumen in monte; et quam corona ad eum, cui imponitur, eandem et mare ad insulam habet. Porro affinis pro propriis nominibus utens, orationem non solum speciosiore, verum etiam evidentiore facit. Sunt autem variæ apud eum metaphoræ: quædam ab animatis ad animata, ut *Φθέγγετο δ' ἡνίοχος νηὸς κυανοπώροιο*, [Cæruleæ navis sic est auriga locutus,] pro *ναύτης*, Nauta: et, *Βῆ δὲ μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν,*

[Ivit ad Atridem pastorem tot populorum,] pro *βασιλέα*, Regem. Aliæ autem ab animatis ad inanimata, ut *ὑπαὶ πόδα νεύατον Ἴδης*, [Sub extremum Idæ pedem,] pro *τὴν ὑπώρειαν*, Radices. Et *οὐθαρ ἀρούρης*, [Uber agri,] pro *τὸ γόνιμον*, Fertilitas. Aliæ contra ab inanimatis ad animata, veluti *σιδήρειον νύ τοι ἦτορ*, [Ferreum certe tibi pectus,] pro *σκληρόν*, Durum. Postremo ab inanimatis ad inanimata, ut *σπέρμα πυρὸς σώζων*, [Semen ignis servans,] pro *γόνιμον ἀρχήν*. Porro sicuti nominum, ita et verborum translationes apud eum sunt: quale est, *Ἡῖνες βοάουσι ἐρευγομένης ἁλὸς ἐξω*, (Litora namque boant, feriente salo atque procellis,) pro *ἡχοῦσιν*, sonant.

Alius deinde tropus, (quæ *μετάληψις* vocatur,) fit Quando per cognominationem res diversa significatur: ut, *Ἐνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε βοῆσι*, Insulas n., quæ proprie appellantur *ὄξεῖαι*, significare vult, siquidem *θοὸν* et *ὄξυ* idem declarant. Ὁξὺ autem non solum Velocitatem motus significat, sed etiam Id cuius forma tendit in tenuitatem. Istiusmodi et hoc est, *ἐγὼ δὲ θόωσα παραστάς*.

Alius tropus *συνεκδοχή* vocatur, Quando ex eo quod proprie significatur, aliud quiddam ejusdem generis intelligitur; estque simili modo varius. Aut enitè et toto partem intelligimus, ut *πρὸς τεῖχος ἔδμητον βόας αὔας*, [Ad murum bene structum boves torridos,] boum namque appellatione corium, e quo scuta fieri solent, innuere vult. Aut e parte totum, ut, *Τοῖν δ' αὖ κεφαλὴν ποθέω*, [Hujusmodi autem caput desidero,] nam voce capitis, totum hominem significat. Et quando pro Pulcra, *λευκώλενος* dicit, [Candidis ulnis prædita,] et pro Bene armati, *εὐκνήμιδες*, [Bene ocreati.] Aut ab uno multa, ut quando ita de solo Ulyse dicit, *ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν προλήθρον ἔπερσεν*, [Postquam Trojæ sacrum oppidum devastavit]; neque enim ille solus, sed una cum aliis Græcis Trojam evertit. Contra e multis unum, ut, *στήθεά θ' ἱμερόεντα*, pro *στήθος*. Præterea e specie genus, ut, *μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλὼν*, Marmor namque saxi species est. Aut contra, e genere speciem intelligimus, ut, *Ὀρνίθας γυνῶναι, καὶ ἐναΐσμα μυθήσασθαι*, siquidem non quasvis ὄρνιθας, [Aves,] sed augurales tantum dicere vult. Adhæc ex adjunctis, effectum rei, ut, *Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν*, [Pandarus, huic dono dedit arcum Phæbus Apollo]; arcus enim nomine jaculandi peritiam notat. Et *ἐζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ*, [Sedentes dealbabant aquam]. Et, *οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγόν*, [Tota die jugum movebant,] ex accidenti namque in priori exemplo, Remigabant, in posteriori autem, Currebant, intelligi debet. Insuper e præcedenti consequens, ut *λύσε παρθενικὴν ζώνην*, [Virgineam solvit zonam]; ex eo namque sequitur quod vitari. Et contra, e consequenti præcedens: ut quando pro *φονέειν*, [Occidere,] *ἐναρίζειν* dicit, i. e. Spoliare.

Est autem et alius tropus *μετωνυμία*, quæ fit, Quando vocabulum, quod de re alia positum est, aliud quiddam secundum relationem significat, quale est apud eundem,

Ἦμος δ' αἰζηὸς Δημήτερα βωλοτομεῦσι,

Ast juvenes terræ Cererem concredere pergunt. Triticeum namque fructum designat, quem sic a nomine *Δήμητρος*, [Cereris,] inventricis appellavit. Et ubi ait,

Σπλάγχχνα δ' ἄρ' ἐμπεύραντες, ὑπεύρεχον Ἡφαίστοιο, A

Viscera Vulcanum supra transfixa tenebant.

Nam Ἡφαίστον [Vulcani] nomine ignem declarat. Porro affine jam dictis et hoc est, ὅς κεν ἐμης γε Χοῖνικος ἅπτηται, [Qui meam chœnicem attigerit]; ea namque, quæ in chœnice continentur, innuit.

Præterea et alius tropus ἀντονομασία vocatur, et fit Cum epithetum aut consignificativum pro proprio nomine accipitur, ut,

Πηλείδης δ' ἐξαυθις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν

Ἀτρεΐδην προσέειπε.

Æacides Atriden rursus voce petulca

Increpuit.

Per hæc enim nomina Achillem et Agamemnonem intelligit. Et rursus,

Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος,

Sis animo fidens, Tritonia, filia cara.

Et alibi, Φοῖβος ἀκερσεκόμης, [Phæbus intonsus].

Illic enim Minervam, hic vero Apollinem denotat. Est et ἀντίφρασις, Dictio quæ contrarium quam præ se fert, significat: ut in hoc,

Οὐδ' ἄρα τῷ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς,

Hos ubi conspexit, non est lætatus Achilles.

Contrarium enim dicere vult, nempe quod his conspectis indoluerit.

Est et ἐμφασις, quæ animi cogitatione vehementiam dicto addit, ut,

Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, δὴν κάμ' Ἐπειὸς,

Ast in equum descendentes, quem struxit Epeus.

Dum enim inquit κατεβαίνομεν, equi magnitudinem declarat. Simile autem illud est, Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, [Totus enim gladius sanguine incaluit]. Per hoc enim majorem emphasin ostendit, quod ait ensem adeo sanguine tinctum fuisse ut incaluerit. Atque hujusmodi quidem tropi, qui sic vocantur, ab Homero ficti sunt.

DE SCHEMATIS,

ET HOMERICO EORUM USU, EX EODEM PLUT.

VIDEAMUS autem num et eas constructionis mutationes, quæ σχήματα [Figuræ] appellantur, ipse quoque Hom. primus invenerit. Porro schema est Sermo a communi consuetudine recedens, ornatus s. utilitatis gratia secundum quandam fictionem mutatus. Dicendi namque varietas orationem non solum venustiore, sed etiam stylum graviores efficit. Utilis autem est, quod rerum qualitatem ac vim extollit, intenditque.

Inter schemata autem πλεονασμῷ nonnunquam metri causa utitur: ut in hoc,

Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα, Auri autem appendens Ulysses decem tota talenta.

Vox enim πάντα, nihil ad sensum faciens, adjicitur. Est etiam quando ornatus causa fit: ut,

Ἥ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,

Certe omnino mortuus est Menœtii strenuus filius.

Vox namque μάλα Attica consuetudine abundat.

Nonnunquam vero pluribus vocibus significatum refert: quæ figura περίφρασις appellatur, ut cum dicit νῆας Ἀχαιῶν, pro Ἀχαιοῖς, [Filios Græcorum pro Græcos,] et βίην Ἡρακλεῖην, pro Ἡρακλέα, [Vim Herculeam, pro Herculem.] B

Talia vero per mutationem figurate dicit, dum consuetam structuram invertit; et dictionem in medio interponit: quæ figura ὑπερβατόν vocatur: ut in hoc,

Αἱματόεις, ὡς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, pro eo quod est, λέων ταῦρον κατεδηδώς: ac dictionem quidem sic transposuit per ὑπερβατόν. Aliquando vero totam orationem: ut in hoc,

— Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἱαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες

Σμερδαλέον κονάβησαν αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν,

Μῦθον ἐπαινῆσαντες Ὀδυσσεύς θείοιο.

Ordo namque orationis est, Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἱαχον, μῦθον ἐπαινῆσαντες Ὀδυσσεύς θείοιο.

Ejusdem speciei figura est, quæ παρεμβολή vocatur, et fit Quando extrinsecus quædam nihil ad institutum pertinentia interseruntur: quæ etsi quis eximat, tamen constructioni nihil decedit: ut est illud, C

Ναὶ μὰ τὸδε σκήπτρον, τὸ μὲν οὐποτε φύλλα καὶ ὀξοὺς

Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,

Οὐδ' ἀναθλήσει· περὶ γάρ ῥά ἐ χαλκὸς ἐλεψε:

Juro per hoc sceptrum, quod nec folia ulla nec ullos

Ramos producet, postquam trunco illud ademptum.

Nam librum illius ferrum circumdique rasis, et cetera quæcunque de sceptro dicit. Tandem quod principio quadrat, infert,

Ἥ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἔξεται νῆας Ἀχαιῶν,

Certe olim cupiet Peliden turba Pelasga.

Est autem apud eum et παλιλλογία, h. e. Repetitio alicujus partis orationis, aut plurium vocum quæ repetuntur: quæ figura etiam ἀναδίπλωσις appellatur: quale est,

Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἰμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,

Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθωνι σιδήρῳ,

Hunc adversus eo, quamvis sit flammea dextra,

Flammea dextra licet, vis ignea denique ferri.

Aliquando vero interseruntur alia quædam, et eadem rursus repetuntur: ut in hoc,

Ἄλλ' ὃ μὲν Αἰθίοπας μετεκίθε τηλόθ' ἔοντας,

Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίταται, ἔσχατοι ἄλλων,

Ille quidem Æthiopus adiit, procul inde colentes,

Æthiopus reliquis divisos partibus orbis.

Hæc autem figura non solum dicentis affectum declarat, sed etiam auditorem movet.

Ejusdem generis est et ἐπαναφορά, cum ab initio plurium membrorum eadem particula repetitur: cujus exemplum apud Poëtam hoc est,

Νηρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας εἰσας,

Νηρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαροποῖό τ' ἀνακτος,

Νηρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν:

Nireus tres Syma naves adduxit et ipse,

Nireus Aglaia Charopoque potente creatus,

Nireus, quo Trojam venit non pulcrior alter.

Estque similiter et hæc figura affectui movendo et suaviloquentiæ perquam familiaris.

Est præterea ap. eum et ἐπάνοδος, quæ fit Quando duas res et nomina proponens aliquis, sensu nondum finito, ad utrumque nominum redit, ac sententiæ defectum complet: ut in illo,

Ἄρης τε βροτολογὸς, Ἐρις τ' ἄμοτον μεμαῖα,

Ἥ μὲν, ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊότητις·

Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα:

Mars homicida, dea et Contentio litigiosa,

Hæc etiam turbas ciet, ac hostilia multa:

Mars autem manibus prægrandem concutit hastam.

Officium autem schematis istius est, orationem A
variegatam et perspicuam reddere.

Ad hæc, schema apud illum est *ὁμοιοτέλευτον*, in quo
membra in voces sono similes desinunt, easdem in
fine syllabas habentia : ut est,

Χρὴ ξεῖνον παρέοντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.

Et in illo,

Οὐλυμπόν δ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ

ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ

Δεύεται, οὔτε χιῶν ἐπιτίλνεται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη

Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Quando vero in nomina quæ similiter declinantur,
periodi seu membra desinunt, idque in eodem
casu fit, *ὁμοιόπτωτον* proprie nuncupatur : quale
est,

Ἦντε ἔθνεα εἰσι μελισσῶν ἀδινάων,

Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένων.

Prædicta autem et his similia, multum gratiæ et
voluptatis addunt orationi. Ceterum specimen
industriæ suæ circa compositionem dedit, quod
sæpenumero duabus etiam figuris in iisdem versi- B
bus est usus, sc. τῇ ἐπαναφορᾷ, et τῷ ὁμοιοτελεύτῳ :
ut in illo,

Εὐ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὐ δ' ἄσπίδα θέσθω.

Εὐ δέ τις ἵπποισιν δεῖνον δότω ὠκυπόδεσσι.

Sub his illud schema continetur, quod *πάρισον* ap-
pellatur, fitque e duobus aut pluribus membris
pares inter se voces habentibus. Hujus vero Ho-
merum primum auctorem esse constat, qui dixit,

Αἰδεσθὲν μὲν ἀνῆλθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι,

Μηνιδμόν μὲν ἀπορρίψαι, φιλότῃ δ' ἐλέσθαι.

Quod vero et hæc figura multum ornatus in di-
cendo habeat, nemini obscurum est.

Porro eandem gratiam et *παρονομασία* habet, quando
præter nomen de quo agitur, aliud ei simile statim
modico spatio interjecto subjungitur : quale est
hoc,

Οὐδὲ γὰρ, οὐδὲ Δρύαντος παῖς, κρατερὸς Λυκόνεργος.

Et illud,

Τῶν ἦτοι Πρόθοος θεὸς ἡγεμόνευεν.

Ceterum prædicta aut per *pleonasmum*, aut per alium C
quempiam *schematismum*, figurate dicuntur : alia
vero per vocabuli defectum, quorum e numero et
ea figura est, quæ *ἔλλειψις* appellatur, quando
etiam ommissa aliqua voce sensus e prædictis patet,
quale est,

Δώδεκα μὲν σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,

Πεζὸς δ' ἑνδεκά φημι.

Deest enim *ἀλαπάξαι*, [Vastasse,] sed e prædictis
intelligitur. Illud quoque per *ἔλλειψιν*, [Defectum,]
dicitur,

Εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Deest enim verbum *ἐστί*. Item hoc,

Ἦ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο.

Deest enim verbum *πάρεστι*, vel *συμβέβηκεν*, aut
aliquod hujusmodi.

Tale est etiam *ἀσύνδετον*, cum eximuntur *σύνδεσμοι*,
[Conjunctiones,] orationem conjungentes : quod
non solum celeritatis gratia fit, sed et emphasis
affectu plenæ : quale est istud,

Ἴομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·

Ευρομέν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης.

In his enim et conjunctio exempta est, dum is, qui
loquitur, celerrimum enuntiationis modum quærit.

Est inter schemata id quoque, quod *Ἀσύντακτον* ap-
pellatur, sive *ἀλλοίωσις* : cum consueta structura
fit *ἀλλοία*, [Diversa,] redditurque varia : ut orna-
tum aut venustatem orationi afferat, dum consueta
quidem structura non videtur esse *ἀνακόλουθος*,
[Inconsequens,] sed relatio ad peculiarem quidpiam,
habet *ἀκολουθίαν*, [Consequentiam,] Contingit
autem multifariam, cum nominum genera permutantur : quale est *κλυτὸς Ἱπποδάμεια*, pro *κλυτῇ*.
Et *θῆλυς ἔερος*, pro *θήλεια*. Veteribus namque
familiare fuit, masculinis pro femininis etiam uti,
tanquam præstantioribus et vehementioribus. Nec
tamen inmodice, nec citra certam rationem hoc
fecerunt ; sed cum epitheto utendum fuit, quod
est extra corpus cujus mentio fiebat. Illa nam-

Gloss.

que circa corpus versantur, ὁ μέγας, et ἡ μεγάλη,
[Magnus et magna,] item ὁ καλὸς, et ἡ καλή, [Pul-
cer et pulcra,] et hujusmodi. Extra corpus autem,
ut *ἐνδοξος*, [Gloriosus,] et *εὐτυχὴς*, [Fortunatus].
Quinetiam propter compositionem utrumque genus
admittunt. Generaliter enim omnia composita
utrique generi communia sunt. Præterea cum
verbum masculino et fem. nomini commune sub-
jungitur, aut participium, masculinum prævalet :
ut in hoc,

Παρθενικαὶ τε καὶ ἡῖθεοι ἀτάλα φρονέοντες.

Quædam etiam sunt, quæ præter dialectorum pro-
prietatem, aut morem tum receptum, aliter ab eo
dicuntur : quale est,

— ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς Μακράς.

SÆPENUMERO autem et metri causa genera com-
mutat, ut in hoc,

Δῶρὸν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι.

Cum enim nomen τέκνον neutrius sit generis, ei sub-
junxit masc. φίλε, vocem sc. ad personam referens.
Simile est et illud quod a Dione ad Venerem
dicitur,

Τέθλαθι, τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κεδομένη περ.

Eandem quoque rationem habet et illud,

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαιο,

Σκῆπτρον ἔχων.

Participium namque ἔχων, [Tenens,] non ad ψυ-
χὴν, sed ad genus corporis, hoc est ad ipsum
Tiresiam, accommodavit. Plerumque enim non ad
dictionem, sed ad id quod significatur, respicit :
ut in hoc,

Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς· ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες

Ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφιν ἀμύμονα Πηλείωνα.

Illud enim *ἐλπόμενοι* non cum φάλαγγες est con-
struendum, sed cum [subaudito] ἄνδρες, e quibus
illæ constant.

Præterea et secundum aliam rationem genera
permutat : ut cum dicit,

— νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυνανέη· τὸ μὲν οὐ-
ποτε ῥοθεῖ.

Cum enim νεφέλη et νέφος ejusdem significationis
sint, et ante usus esset nomen νεφέλη, articulum
τὸ neutrius generis intulit, ut quo νέφος subintelli-
geretur. Huic autem speciei similes quoque hi
sunt versus,

Τῶν δ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,

Χηρῶν ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,

Ἐνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερυγεςσι.

Etenim cum generale avium nomen in neu-
tro genere præmisisset, [τὰ πετεηνὰ,] ac deinde
illarum species in masculino subjunxisset, rursus
neutraliter infert *κλαγγηδὸν προκαθιζόντων* : red-
dens videlicet id quod generali avium nomini con-
venit.

NON SOLUM autem genus, sed et numerum Poëta
sæpe commutat : veluti cum dicit,

— ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.

Præposito enim singulari, pluralem subjunxit, dum
videlicet sensum magis quam vocem respicit ;
namque *πληθὺς*, [Multitudo,] appellatione quidem
singularis numeri est, multos autem in se comple-
ctitur.

Porro simile est a contrario, quando plurali
præposito singularis subjungitur : ut in hoc,

— οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, Πρόσω πᾶς πέτα-
ται :

dictio enim πᾶς voce quidem singularis est,
sed dum ad multitudinem refertur, idem pollet
quod πάντες. Eandem schematis formam et illud
habet,

Οἱ δὲ Πύλον Νηλεὺς ἐνκρίμενον πολέιεθρον

Ἰξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον.

Pylia namque intelliguntur.

FIT APUD EUM et casuum mutatio, ut cum nomina-
tivus et vocativus in talibus commutantur,

Αὐτὰρ ὁ αὐτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι :

et, νεφεληγερέτα Ζεὺς. et, Δὸς φίλος· οὐ γὰρ μοι δο-
κέεις ὁ κάκιοςτος Ἀχαιῶν.

Genitivus autem et dativus in hujusmodi com-
mutantur,

Τρωσὶ μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής, pro A
τῶν Τρώων.

Et vicissim, Ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείος γλαφυ-
ροῖο, pro περὶ σπεί.

Atque mutationis istius causa est, quod nominativus,
accusativus, et vocativus quandam inter se cognationem habere videantur, praesertim cum nomina neutrius generis, et pleraque masculina ac fem., tres istos casus similes habeant. Similiter autem et genitivus cum dativo quandam affinitatem habet, idque in duali omnium vocum numero deprehenditur. Quo fit ut et Homerus casus haud immerito praeter consuetudinem mutet. Nonnunquam vero rationes quoque istius mutationis invenire quis possit: ut in hoc, ἐπιστάμενοι πεδίοιο: et in hoc, διέπρησον πεδίοιο, quod perinde est atque ἐτέρων διὰ τοῦ πεδίου.

Belle autem et casuum permutatio apud illum se habet, in utriusque Poematis exordio, in quibus praeposito accusativo, nominativum intulit: dicens, Μῆνιν ἄειδε θεὰ, — ἢ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. B

Item,

Ἀνδρά μοι ἔννεπε, μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ

Πλάγχθη.

Est etiam quando genitivo rectum infert, ut in hoc, Τῶν οἱ νῦν βροτοὶ εἰσι.

Multa et alio modo figurate dicit: quale est hoc, Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα Ἡματι τῷ ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπύροιςιν ἔβαινον Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόρον καὶ κῆρα φέροντες, Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσια σήματα φαίνων.

Huic simile est et illud,

— ὃ δ' ἀγλαΐῃφι πεποισῶς, — ῥίμφα ἔ γούνα φέρει.

Et hoc quidem secundum veterem consuetudinem extulit, idque non sine ratione. Si quis enim participia in verba dissolvat, consequentiam orationis deprehendet. Siquidem ἀστράπτων idem valet quod ἥστραπτε, et πεποισῶς idem quod πέποιθε. His et illa sunt affinia,

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὃ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει. C

Item,

Τὼ δὲ διακρινθέντε, ὃ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν ἦν, ὃ δ' ἐς Τρώων ὁμαδὸν κίε.

Non enim ratione caret si quis de duobus aliquibus dicturus, nominativum casum praeponat, et eo, quod ipsorum utrique commune est, observato, commune orationis genus efficiat. Id autem, quod in oratione commune est, multum gratiae illi asferre, nemini obscurum est. Denique est et ubi casu communi praeposito, sermonem de uno infert: ut in hoc,

Ἀμφὶ δ' ἐξομένω, γεραώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

NOMINUM autem species immutat, dum saepenumero comparativum pro absoluto, tanquam per hyperbolen, usurpat, ut σαώτερος ὥς κε νήηαι.

Nonnunquam vero superlativum itidem pro positivo: sicuti hoc, δικαιοτάτος Κενταύρων. Talis in nominibus quidem mutatio est.

IN VERBIS autem fit mutatio: modorum quidem, veluti cum infinitivus pro imperativo sumtus fuerit: ut,

Θαρσῶν νῦν Διόμηδες ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, pro μάχων. Aut indicativus pro optativo: ut,

Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω, pro μυθησαίμην et ὀνομήναιμι.

Et vicissim optativus pro indicativo: ut,

Καὶ νῦν κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης, pro ἀπώλετο.

Temporum autem mutatio fit, cum praesens pro futuro positum fuerit: ut in hoc,

Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, pro ἐπελεύσεται. Aut pro praeterito: ut,

Ἐνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ

Καλὸν ὑπεκπρορᾷ, pro ἔρρεε.

Aut futurum pro praesenti: ut,

Οἱ μὲν δυσομένον ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

Aut pro praeterito, Δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπν, pro εἶπε.

Quinetiam diatheses [verborum] saepius mutantur, et passiva aut media pro activis ponuntur: veluti,

Ἐλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, pro εἴλεκε.

Item,

Καθορώμενος Αἴας, pro ὤρων.

Vicissimque activum pro passivo usurpatur: ut,

Δωρήσω τρίποδα χρυσούατον, pro δωρήσομαι.

Est etiam cernere quomodo numeros immutans, pluralem pro singulari ponat, velut in familiari sermone, cum quis de seipso loquitur: veluti,

Τῶν ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἶπέ καὶ ἡμῖν, pro ἐμοί.

Fit autem apud illum et personarum mutatio, idque uno quidem modo sic,

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ, Σοὶ τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος.

Multi namque cum dii essent, (inter quos et ea persona erat quae loquebatur,) belle utrumque extulit, et ἐπιπείθονται et δεδμήμεσθα.

Alio autem modo, cum inissa facta ea persona, de qua verba faciebat, ab altera ad alteram transit: id quod ἀποστροφῇ proprie nominatur, atque per mimesin auditorem movet et ducit: cujusmodi hoc est,

Ἐκτὼρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέλετο, μακρὸν αὔσας, Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἔγν δ' ἔναρα βροτόεντα.

Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νῶν ἐτέρωσε νοήσω:

Hector voce jubet clara Teucros agitare ad Naves, exuviasque sinant ut quisque cruentas. Quem vero ratibus cernam procul ire relictis.

A narratione namque transitum fecit ad mimesin.

In ipsa vero etiam narratione, τῇ ἀποστροφῇ saepe utitur: ut,

Ἀμφὶ σε Πηλέος νιὲ μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί.

Verum et per mimesin, mutatione personarum utitur: sicuti in illo,

— ἢ δὴ παισὶν εὐκότεις ἀγοράασθε

Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμῆια ἔργα.

Ἀτρεΐδην, σὺ δὲ θ' ὥς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν,

Ἀρχεν Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμῖνας.

Revera pueris par est haec concio vestra

Insuper, quibus haud curae sunt bellica facta.

Ast Atrida, prius veluti consultus eras, nunc

Præcipe Grajugenis quo pacto pugna ineunda.

Est et alia ἀποστροφῆς species hujusmodi,

Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετεῖν. Ponitur enim pro οὐκ ἂν τις γνοίη.

Et rursum,

— ὁδμῇ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὁδῶδαι

Θεσπεσίην, τότε ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

PARTICIPIIIS quoque loco verborum utitur: ut ἐνὶ κήπῳ Καρπῷ βριθομένη, pro βρίθεται.

Hoc item,

Ἐνθ' οἱ γ' εἰσέλασαν πρὶν εἰδότες, pro πρὶν εἰδέναι.

ARTICULOS quoque loco saepe commutat, pro postpositivis praepositivos usurpans: veluti,

Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἀρπυῖα ποδάργη.

Item,

Θώρηχ', ἣν οἱ ἀπώλεσε πιστὸς ἐταῖρος. quod versa vice etiam accidit.

PRÆPOSITIONES quoque ad hunc modum commutare solet: ut,

Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα, pro ἐπὶ δαῖτα.

Item,

Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν.

Similiter et praepositioni casum nominis non proprium infert, ut in isto, Μὴ πως καὶ διὰ νύκτα μείνοι νήσωσι μάχεσθαι, pro διὰ νυκτός.

Nonnunquam vero praepositiones aufert: ut,

Τῆς ὄγε κεῖτ' ἀχέων, pro περὶ ἧς.

Item,

— ποτιδέγμενος εἰ τί μιν εἶπν, pro προσείπν.

Ad hunc modum et alias praepositiones partim commutat, partim tollit.

ADVERBIA etiam quaedam mutat, dum iis quae ad locum significant, in loco, et de loco, indifferenter utitur: ut,

Υἱωνοὶ δ' ἐτέρωσε κάθίζον, pro ἐτέρωθι.

Item,

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, pro ἐγγύς.

CONJUNCTIONUM etiam mutatio apud illum extat: quale est,

— εὐνῇ δ' οὐποτ' ἔμικτο· χόλον δ' ἀλέεινε γυναικὸς, A
pro χόλον γὰρ ἀλέεινε γυναικὸς.

Atque hæc quidem dictionis schemata sunt, quibus non solum Poetæ, verum etiam orationis solutæ scriptores usi sunt.

CETERUM et schematum sententiæ species multæ apud illum sunt: qualis est et προαναφώνησις, quæ fit, quando aliquis inter narrandum, id prædicit quod in aliis dicendi locum habet: sicut in hoc,

"Ἦτοι οἷστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν.

Item ἐπιφώνησις: quale est, ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Est et προσωποποιία apud eum frequens et varia; multas enim et diversas personas colloquentes introducit, quibus et omnis generis mores attribuit: personas vero etiam, quæ non sunt, interdum fingit: ut,

"Ἡ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεΐς.

Est autem [apud eum] et διατύπωσις, accurata tractatio rerum aut factarum, aut quæ fiunt, aut futurarum: ut id, quod dicitur, evidentius reddat: veluti hic,

"Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας,
Sternunt Marte viros, urbem depascitur ignis:
Ast alii abducunt prolem cum matribus omnem.

Aut ad movendam misericordiam,

Δύσμορον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
Αἴση ἐν ἀργαλὴ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
Υἱάς τ' ὀλλυμένους, ἔλκυσθείσας τε θύγατρας,
Καὶ θαλάμους κεραῖζομένους, καὶ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
Ἐλκομένας τε νουὺς δλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
Me miserum, extrema cui tristia fata senecta
Juppiter immittet, quem cernere tanta coegit
Totque mala: occisos natos, raptasque puellas,
Pollutos thalamos, allisos denique terræ
Infantes, ardente feri certamine Martis:
Atque nurus ipsas abductas hoste Pelasgo.

Est et εἰρωνεία apud eum, sermo per contrarium, c (cum quadam morali simulatione,) contrarium declarans: quale est hoc Achillis,

"Ἄλλ' Ὀδυσσεῦ, σὺν σοὶ τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι
Φραδέσθω νήεσσιν ἀλεξήσειν δῆϊον πῦρ.

Hoc item,

— ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
"Ὅστις οἷγ' ἐπέουκε, καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν.
Sed Laërtiade, tecum consultet, et omni
Concilio regum, quo pellat navibus ignem.

Item,

— alium legat inter Achivos

Ipsam qui deceat, regno qui dignior illo.

Declarat enim eum haud facile alium regno digniorem inventurum. Atque hic quidem modus est, quando aliquis se extenuat, ut contrariam sui existimationem præbeat. Alius autem, quando quis se quempiam maxime laudare simulat, cum re vera vituperet. Atque hoc est, quod apud Homerum a Telemacho dicitur,

"Ἀντίνω, ἡ μὲν καλὰ, πατὴρ ὥς, κήδεαι νῆος.

Inimico namque dicit, Tanquam pater filium, sic me curas. Et rursus, quando quis irridendi gratia alterum extollit: ut proci,

"Ἡ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει.

"Ἡ τινὰς ἄξει ἀμύντορας ἐκ Πύλον ἡμαθόεντος,

"Ἡ νῦ κε ἐκ Σπάρτηθεν' ἐπεὶ νῦ περ οἶεται αἰνῶς.

Telemachus cædem haud dubie nobis meditatur,

Auxilium e Sparta cogens, Pyliisque disertis.

Multum namque sibi tribuit sumitque adolescens.

Est et σαρκασμός, quædam τῆς εἰρωνείας species, quando quis per contrarium alicui convitiatus, risum simulat: quemadmodum Achilles,

Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου

Ἀχαιῶν

Εἴλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα, τῇ περιούῳ
Τερπέσθω.

Salva manent istis sua dona, sed unus Achilles

Munere privatur, licet illi grata sit uxor

Atridæ, cum qua cumbens se oblectet amanter.

His ἀλληγορία haud dissimilis est, quæ aliud per aliud exhibet: quale est istud,

Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυν, Μελάνθιε, νύκτα φυλάξεις,

Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς ἐπέουκε:

Atræ noctis eris custos, vigilatque Melanthi,

s. vigil, atque, Melanthi,

In tenero strato cubitans, ceu maximus heros.

Vinctum namque et suspensum, in cubili delicato somnum capere dicit.

Usus est sæpenumero et τῇ ὑπερβολῇ, quæ veritatem superans, multum vehementiæ ostendit: ut,

Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι,

Hi candore nivem superant, cursuque Aquilonem.

Hujusmodi tropis et figuris Homerus ita usus est, et ad posteros usum eundem transmisit, ut ob hæc ingentem gloriam ab omnibus merito reportet.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΛΕΞΕΩΝ,

ΕΧ ΤΩΝ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ.

ΤΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιροῦνται, ποσὸν τε καὶ ποιόν· καὶ τοῦ μὲν ποσοῦ εἶδη, Ἐνδεῖα, καὶ Πλεονασμός· τοῦ δὲ ποιού, Μετάθεσις καὶ Μετάληψις. ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συνελθόντων, Τμήσις γίγνεται. ἔστι δὲ, (ὥς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν,) πάθη πέντε, Πλεονασμός, Ἐνδεῖα, Μετάθεσις, Μετάληψις, Τμήσις.

DE PASSIONIBUS DITIONUM,

E TRYPHONE GRAMMATICO.

DICTIONUM passiones in duo generalissima dividuntur, [videlicet] in quantitatem et qualitatem. Quantitatis quidem sunt species, Endeia et Pleonasmus; sed Qualitatis, Metathesis et Metalepsis. Cum autem ambo in unum convenerunt, Sectio fit. Sunt vero, (ut summatim dicam,) passiones quinque, Pleonasmus, Endeia, Metathesis, Metalepsis, et Tmesis.

ΠΛΕΟΝΑΣΜΟΣ.

Πλεονασμός, [Redundantia,] est περισσότης χρόνων ἢ χρόνου, στοιχείων ἢ στοιχείου, Superfluitas temporum vel temporis, elementorum vel elementi, ut κώρη pro κόρη, et κάλλος pro καλός.

"ΕΝΔΕΙΑ.

"Ενδεια, [Defectus,] est contra χρόνον ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις, Temporis vel Temporum, elementi vel elementorum defectus: ut εἶδολον pro εἶδωλον, et σκῆπτρον pro σκῆπτρον.

ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ.

Μετάθεσις, [Transpositio,] est στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν, Elementi dimotio a

propria sede in aliam, ut δαρτὰ pro δρατὰ, et κραδία pro καρδία, et κάρτος pro κράτος. Vocatur autem et Ἐνάλλαξις et Ὑπέρθεσις, Permutatio et Transpositio.

ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ.

Μετάληψις, [Transsumptio,] est στοιχείου μετακίνησις, Elementi mutatio, ut ἡπεδανὸς pro ἀπεδανὸς, et αἰμηπότης pro αἰμοπότης.

ΤΜΗΣΙΣ.

Τμήσις, [Sectio,] est συνθέτου λόγου ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις, Compositi vocabuli resolutio in duas dictiones, ut ἄκρα πόλις pro ἀκρόπολις.

Τούτων δὲ τῶν πέντε παθῶν τὰ μὲν εἰς εἶδη τέμνεται, ὃ, τε Πλεονασμός, καὶ ἡ "Ενδεια· τὰ δὲ λοιπὰ, εἰσὶν ἄτμητα. Τοῦ δὲ πλεονασμοῦ εἶδη εἰσὶν ἑννέα, Πρόσθεσις, Ἀναδίπλωσις, Ἐκτασις, Ἐπέκτασις, Διαιρέσις, Παρένθεσις, Διπλασιασμός, Παρέμπτωσις, καὶ Προσχηματισμός. Τῆς δὲ ἐνδείας εἶδη εἰσὶν ἑννέα, Ἀφαίρεσις, Ἀρσις, Συστολή, Συγκοπή, Συναλοιφή, Ἐλλείψις, Παρέλλειψις, Ἐκθλίψις, καὶ Ἀποκοπή. Ἀντίκειται οὖν Πρόσθεσις μὲν Ἀφαιρέσει, Ἀναδίπλωσις δὲ Ἀρσει, Ἐκτασις Συστολῇ, Ἐπέκτασις Συγκοπῇ, Διαιρέσις Συναλοιφῇ, Παρένθεσις Ἐλλείψει, Διπλασιασμός Παρελλείψει, Παρέμπτωσις Ἐκθλίψει, Προσχηματισμός Ἀποκοπῇ.

Harum autem quinque passionum aliquæ in species secantur, ut Pleonasmus et Endia, id est Redundantia et Defectus: aliquæ vero sunt insecabiles. Sed Pleonasmī species sunt novem, Additio, Reduplicatio, Extensio, Superextensio, Divisio, Interpositio, Duplicatio, Paremptosis et Proschematismus. Endiæ autem, id est Defectus, species sunt novem, Detractio, Ablatio, Correptio, Concisio, Synalæphe, Ellipsis, Parellipsis, Elisio, et Abscisio. Adversatur ergo Additio quidem Detractioni, Reduplicatio autem Ablationi, Extensio Correptioni, Superextensio Concisioni, Divisio Synalæphæ, Interpositio Ellipsi, Geminatio Parellipsi, Paremptosis Elisioni, Proschematismus Abscissioni.

ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ.

Πρόσθεσις, (Additio,) est προσθήκη στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς, Adjunctio elementi in principio syllabæ, ut ἀσταφίς pro σταφίς, ἀσταχὺς pro στάχυς, θαμὰ pro ἄμα.

ἈΝΑΔΙΠΛΩΣΙΣ.

Ἀναδίπλωσις, (Reduplicatio,) est ἡ τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοιχίων ἐπάλληλος ἐκφορὰ, Primarum vel Secundarum syllabarum per easdem consonantes, vel ἀντιστοιχοῦς, repetita prolatio. Fit autem in verbis et participiis et nominibus; estque frequens apud Ionas et Æoles, ut κεκάμωσι pro κάμωσι, λελάχωσι pro λάχωσι, ἀταρτηρὸς pro ἀτηρὸς, ἐτήτυμον pro ἔτυμον.

ἘΚΤΑΣΙΣ.

Ἐκτασις, (Extensio, Productio,) est ὅταν τὰ συστέλλομενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ, Quando literæ correptæ bitemporæ extenduntur, s. producantur, vel breves in longas earum ἀντιστοιχοῦς mutantur: ut κάλλος pro καλός, κώρη pro κόρη.

ἘΠΕΚΤΑΣΙΣ.

Ἐπέκτασις, (Superextensio, Superproductio,) est πλεονασμός συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅταν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ, Redundantia syllabæ in medio, quæ ejusdem est accentus, cum generalis observatio id [fieri] non prohibet: ut εὐτείχεον pro εὐτειχον, et ἀδελφειὸς pro ἀδελφός, πολέμηια pro πολέμια.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.

Διαιρέσις, (Divisio,) est συλλαβῆς ἀνάλυσις ἢ διάστασις εἰς δύο, Syllabæ resolutio vel disjunctio in duo. Sed hæc passio, Ionum et Thessalorum propria est, ut παῖς pro παῖς, et κοιλιον pro κοῖλον, et βέλεος pro βέλους.

ΠΑΡΕΝΘΕΣΙΣ.

Παρένθεσις, (Interpositio,) est προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβῆν, Additio vocalis in medio non facientis syllabam, ut πνειόντες pro πνέοντες, κεινὴ pro κενή, νοῦσος pro νόσος, ξείνος pro ξένος, εἰληλυθὼς pro ἐληλυθός. Porro hæc passio Ionum est.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ.

Διπλασιασμός, (Duplicatio, Geminatio,) est τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβῆν, Ejusdem consonantis additio in medio, non efficientis syllabam: ut ὅττι pro ὅτι, ἄδδην

A pro ἄδην, μέσσον pro μέσον, ἔννεπε pro ἔνεπε, ὀππότε pro ὀπότε. Et hæc quoque passio Ionum est.

ΠΑΡΕΜΠΤΩΣΙΣ.

Παρέμπτωσις, (Intercidentia,) est προσθήκη συμφώνων κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντων συλλαβῆν, Additio consonantium in medio, non efficientium syllabam, ut πτόλις pro πόλις, et πτόλεμος pro πόλεμος.

ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ.

Προσχηματισμός est προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος, Additio syllabæ in fine, quæ quatuor dialectorum est propria: ut λόγοισι pro λόγοις, μούσαισι pro μούσαις, προσώπατα pro πρόσωπα, ἐγὼν pro ἐγώ. Porro dicendum quoque de ἐνδείᾳ.

"ΕΝΔΕΙΑ.

"Ενδεια, (Defectus,) est ἀφαίρεσις κατ' ἀρχὴν στοιχείου, Ablatio elementi ab initio, ut ὄρη pro ὅρη, αἶα pro γαῖα, κείνος pro ἐκεῖνος. Sed hæc passio est Ionum.

ἈΡΣΙΣ.

B Ἀρσις, (Ablatio,) est ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδε-
διπλωμένης συλλαβῆς, Abjectio geminatæ syllabæ a principio, ut βλήσθαι pro βεβλήσθαι, δέχθαι pro δεδέχθαι, βλήμενος pro βεβλημένος.

ΣΥΣΤΟΛΗ.

Συστολή, (Contractio, Correptio,) est quando τὰ ἐκτείνοντα δίχρονα συσταλῇ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ, Quando productæ bitemporæ corripiuntur: vel longæ, in breves earum ἀντιστοιχοῦς commutantur, ut φυσίζωος pro φυσίζως, ξερὸν pro ξηρόν.

ΣΥΓΚΟΠΗ.

Συγκοπή, (Concisio,) est ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον, Abjectio syllabæ in medio, ut Κάμμορος pro κακόμορος, δάσκιον pro δασύσκιον.

ΣΥΝΑΛΟΙΦΗ.

Συναλοιφή, est δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἔνωσης, καταβολῇ τόνων, Duarum syllabarum in vocalem unio, dejectione tonorum. Fit autem Synalæphe per modos septem: simplices quidem, tres, per θλίψιν, per κῶσιν, per συναίρεσιν: compositos autem, quatuor, per θλίψιν et κῶσιν, per θλίψιν et συναίρεσιν, per κῶσιν et συναίρεσιν, per θλίψιν et κῶσιν et συναίρεσιν. Per θλίψιν igitur, ut ἐπ' ἐμέ, pro ἐπὶ ἐμέ. Per κῶσιν, ut τὰμὰ pro τὴ ἐμά. Per συναίρεσιν, ut Νηρῆδες pro Νηρηίδες. Per θλίψιν et κῶσιν, ut κὰγὼ pro καὶ ἐγώ. Per θλίψιν et συναίρεσιν, ut ἐμοῦποδύνει pro ἐμοὶ ὑποδύνει. Per κῶσιν et

συναίρεσιν, ut ὠπόλος pro ὁ αἰπόλος. Denique per A
θλίψιν et κρᾶσιν et συναίρεσιν, ut ἐν τ' Αθιοπία pro
ἐν τῇ Αἰθιοπία.

ἙΛΛΕΙΨΙΣ.

Ἑλλειψις, (Defectus,) est ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ
μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβὴν, Abjectio vocalis in
medio, non facientis syllabam, ut ἀμύξαι pro αἰ-
μύξαι, et γεραὸν pro γεραίων.

ΠΑΡΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Παρέλλειψις, (Prætermisio,) est ὅταν ἐν τι τῶν διπλα-
σιαζομένων συμφώνων παραλείπεται, Quando una

aliqua geminatarum consonantium omittitur, ut
κάλιον pro κάλλιον, et θᾶτον pro θᾶττον.

ἘΚΘΛΙΨΙΣ.

Ἐκθλιψις, (Elisio,) est ἀποβολὴ ἐνὸς συμφώνου ἐντὸς
τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς, οὐ ποιοῦντος
συλλαβὴν, Abjectio unius consonantis inter pri-
mam et ultimam syllabam, nou facientis syllabam,
ut σκῆπτρον pro σκῆπτρον.

ἈΠΟΚΟΠΗ.

Ἀποκοπή, (Abscisio,) est ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ
τὸ τέλος, Ablatio syllabæ in fine, ut δῶ pro δῶμα,
Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, Ποσειδῶ pro Ποσει-
δῶνα.

[TRYPHONIS GRAMMATICI

OPUSCULA QUÆDAM,

ex accurata Editione, et cum eruditis Notis C. J. Blomfieldii, Episcopi Cestrensis :

Vide Museum Criticum Cantabrigiense, May 1813. No. I.

Habes, Lector, quædam Tryphonis, Grammatici Alexandrini celeberrimi, e Codice Msto Galeano Biblio-
thecæ Coll. SS. Trinitatis apud Cantabrigienses deprompta. Horum pars maxima jam primum iu lucem
vindictur. Tractatulum de Passionibus Vocum jam olim evulgavit Constantinus Lascaris in opusculis
Grammaticis, et post eum Urbanus Bellunensis, et Alexander in Grammatica Græca Lugd. 1614. Latine
etiam hunc dedit H. Stephanus ad calcem Thesauri, unde hausit compilerator ejus Joannes Scapula. Quod
dixi, partem maximam jam primum prodire, id vero vix satis accurate dictum, siquidem hæc omnia
opuscula in immensum suum thesaurum transtulit Varinus Phavorinus Camers. Tractatus περὶ Τρόπων
extat etiam in duobus aliis Codicibus, Leidensi et Bodleiano, quorum ille nonnihil plenior, hic vero
mutilatum exhibet. Ceterum, ut verum fatear, hæc laciniae, Tryphonis nomine, quod præ se ferunt,
haudquaquam dignæ sunt. Nempe ea fuit doctorum Grammaticorum fortuna, ut vix quidquam de scriptis
eorum ad nos perduravit, nisi quod discipulorum ac tironum manibus quotidie tereretur. Hæc vero,
qualiacunque demum judicentur, tu, Lector erudite, benigne excipies.

ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΠΑΘΗ ΛΕΞΕΩΝ.

I. ΤΑ τῆς ἑλέξεως πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιρεῖ-
ται, πόσον τε καὶ ποῖον. εἶδη τοῦ μὲν πόσου, ἔνδεια καὶ
πλεονασμός· τοῦ δὲ ποῖου, μετάθεσις καὶ μετάληψις·
ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συνελθόντων, τμήσις γίνεται. ἔστι
δὲ, ὡς ἐν κεφαλαίῳ,² πάθη πέντε, Πλεονασμός, Ἐνδεια,
Μετάθεσις, Μετάληψις, Τμήσις.

II. Πλεονασμός μὲν οὖν ἐστὶ περισσότης χρόνων ἢ
χρόνου, στοιχείων ἢ στοιχείου.

III. Ἐνδεια δὲ τοῦναντίον, χρόνου ἢ χρόνων, στοι-
χείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

IV. Μετάθεσις δὲ ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς
ιδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν. οἷον δαρτὰ ἀντὶ δρατὰ. καρδία
ἀντὶ καρδία. κάρτος ἀντὶ κράτος. καλεῖται δὲ καὶ Ἐνάλ-
λαξις καὶ Ὑπέρθεσις.³

V. Μετάληψις δὲ ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις ἐς ἀν-
τίστοιχον. οἷον ἀπεδανός, ἡπεδανός. αἰμοπόται, αἰμηπό-

ται. [μέλαξ, μάλαξ, καὶ τὰ ὅμοια.]

VI. Τμήσις δὲ ἐστὶ συνθέτου λέξεως ἀνάλυσις ἢ διά-
στασις ἐς δύο λέξεις· οἷον· ἀκρόπολις, ἄκρα πόλις. αἶγα-
γρον, αἶγα ἄγριον.

VII. Τούτων δὲ τῶν πέντε παθῶν τὰ μὲν εἰς εἶδη
τέμνεται, ὅ τε Πλεονασμός καὶ ἡ Ἐνδεια, τὰ δὲ λοιπὰ
ἐστὶν ἅμμητα.

VIII. Τοῦ μὲν Πλεονασμοῦ εἶδη εἰσὶν ἐννέα. Πρόσ-
θεσις, Ἀναδίπλωσις, Ἐκτασις, Ἐπέκτασις, Διαίρεσις,
Παρένθεσις, Διπλασιασμός, Παρέμπτωσις, Προσχημα-
τισμός.

IX. Τῆς δὲ Ἐνδείας εἶδη ἐννέα· Ἀφαίρεσις, Ἀρσις,
Συστολή, Συγκοπή, Συναλοιφή, Ἑλλειψις, Παρέλλειψις,
Ἐκθλιψις, Ἀποκοπή.

X. Ἀντίκειται δὲ Πρόσθεσις μὲν Ἀφαιρέσει, Ἀνα-
δίπλωσις δὲ Ἀρσει· Ἐκτασις Συστολῇ· Ἐπέκτασις Συγ-
κοπῇ· Διαίρεσις Συναλοιφῇ· Παρένθεσις Ἑλλείψει· Δι-
πλασιασμός Παρελλείψει· Παρέμπτωσις Ἐκθλίψει· Προ-
σχηματισμός Ἀποκοπῇ.

I. 1. τῶν λεξέων Lascaris, et mox καὶ τοῦ μὲν πόσου εἶδη.

2. ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν Lascaris.

IV. V. Hæ perioc hæ, quas e Lascari emendatas exhibui, in Msto sic concipiuntur, Μετάθεσις δὲ ἐστὶ, στοιχείου μετακίνησις οὐκ
εἰς ἀντίστοιχον οἷον ἀπεδανός ἡπεδανός, αἰμοπόται ἡμοπόται, μέλαξ, μάλαξ, καὶ τὰ ὅμοια. Ultimas voces, quas uncinis inclusi, Librarii
additamenta puto.

3. Adjicit Phavorinus, τῇ δὲ μεταθέσει χρώνται οἱ Ἴωνες.

V. Voces ἐς ἀντίστοιχον omittit Lascaris.

VI. λόγον pro λέξεως Lascaris et Phavorinus. Mox Ms. ἀκρόπολις, πόλις ἄκρα· αἶγαγρον, ἄγριον αἶγα. Ordinem verborum mutavi
e Lasc. et Phavor. qui tamen ultimum exemplum omittunt. Sed hic alibi, Αἶγαγρον, αἶγα ἄγριον.

X. Voces Διπλασιασμός Παρελλείψει desunt in Msto.

XI. Πρόσθεσις μὲν οὖν ἐστὶ, προσθήκη στοιχείου κατ' ἀρχὴν συλλαβῆς· οἷον, σταφίς ἀσταφίς· σπληδὼν ἀσπληδὼν· στάχυς ἀσταχυς· εἰλόπεδον θειλόπεδον· ἄμα θάμα, οὔρος θούρος· ὄρος θόρος· κεδνὰς σκεδνάς· αἴμων μαίμων. ὁ προστίθεται δὲ τὸ δίγαμμα παρὰ τε Ἰωσι, καὶ Αἰολεῦσι, καὶ Δωριεῦσι, καὶ Λάκωσι, καὶ Βοιωτοῖς· οἷον, ἀναξ ῥάναξ, Ἑλένα ῤελένα. προστιθέασι καὶ τοῖς ἀπὸ φωνηέντων ἀρχομένοις. ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις καὶ ῤῥῆξις εἴρηται.

XII. Ἀναδίπλωσις ἐστὶ τῆς πρώτης ἢ δευτέρας συλλαβῆς διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοιχῶν ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ τε ῥημάτων καὶ μετοχῶν καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει δὲ παρὰ τε Ἰωσι καὶ Αἰολεῦσι· οἷον, κάμωσι κεκάμωσι, λάχωσι λελάχωσι, τύχωσι τετύχωσι, [κανοποιὸς κανονοποιός] ἀτηρὸς ἀτατηρὸς, [ἐδῶ ἐδωδῆ], ἔντυμον ἐτήντυμον.

XIII. Ἐκτασις δὲ ἐστίν, ὅταν τὰ συσσελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ· ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν ἐκταθῇ· οἷον καλὸς κᾶλός, [Ἀπολλων Ἀπολλον, τεθημένη τεθημένος, μήστωρα μήστορα] κῶρη κῶρη, [Τυνδάρεος Τυνδαρέως].

XIV. Ἐπέκτασις δὲ ἐστὶ, πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅταν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ, οἷον, εὐτυχον εὐτύχων, [γενῇ γενεῇ], ἀδελφὸς ἀδελφεός, [σωρὸς σωρεός, αἰχμὴ αἰχμενῇ, δωρὴ δωρεά] πολέμια πολεμῖα, [ἀλγεινὸς ἀλεγεινός].

XV. Διαιρέσεις δὲ ἐσὶ συλλαβῆς μακρᾶς ἀνάλυσις, ἢ διάστασις εἰς δύο [λέξεις]. τὸ δὲ πάθος ἐστὶ παρὰ τε Ἰωσι καὶ Θεταλοῖς· [τὸ δὲ πλέον Αἰολικόν·] οἷον, κοῖλον κοῖλον, οἰωνὼν οἰωνῶν, [παῖς παῖς, Διομήδους Διομήδεος, βέλος βέλεος· εἰ μὴ ἀνάπαλιν τὸ Διομήδους καὶ βέλους συνήρηται· τὸ δὲ Διομήδους καὶ βέλεος ὁλοκληρότατά εἰσιν· ἐπεὶ αἱ εἰς ὡς λήγουσαι γενικαὶ, καὶ περιττοσυνλαβοῦσι· καὶ πάλιν, παλὼν παλαιῶν].

XVI. Παρένθεσις δὲ ἐστὶ προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβὴν· οἷον, πνέοντες πνειοντες, ἔμεο ἔμεῖο, ἔαται εἰᾶται, κενὴ κεινὴ, ἔνατος εἵνατος, ἔλληλυθὼς εἰλληλυθὼς. τὸ δὲ πάθος Ἰώνων.

XVII. Διπλασιασμός δὲ ἐστὶ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβὴν· οἷον, ὅτι ὅττι, ἐρύσασθαι ἐρύσσασθαι, ἄδην ἄδδην, μέσον μέσσον, ἔνεπε ἔννεπε, τόσον τόσσον. τὸ δὲ πάθος Ἰώνων.

XVIII. Παρέμπτωσις δὲ ἐστὶ προσθήκη σύμφωνων

κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντων συλλαβὴν. οἷον ἄλκιδων ἄλκιδων, λεγόμεθα λεγόμεσθα, φερέβιος φερέσβιος, πόλις πόλις, πολέμος πολέμος.

XIX. Προσχηματισμός δὲ ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. ἐστὶ δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος. οἷον, λόγοις λόγοισι, πολέμοις πολέμοισι, τοῖς τοῖσι, φίλοις φίλοισι, ὄνεια ὄνειατα, πρόσωπα πρόσωπα, ἐγὼ ἐγῶν, τὴ τῆν. λεκτέον δὲ περὶ τῆς Ἑνδείας.

XX. Ἀφαίρεσις δὲ ἐστὶ κατ' ἀρχὴν ἀποβολὴ στοιχείου ἢ συλλαβῆς. οἷον, ἐορτὴ ὄρτῃ, γαῖα αἶα, [φθιάνη θισάνη], [τελέως λέως], ἐκεῖνος κεῖνος, καὶ τὰ ὅμοια.

XXI. Ἀρσις δὲ ἐστὶν ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλουμένης συλλαβῆς· οἷον, βεβλησθαι βλῆσθαι, [βεβλημένος βλημένος]. τὸ δὲ πάθος ἐστὶν Αἰολικόν.

XXII. Συστολὴ δὲ ἐστίν, ὅταν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συσταλῇ· ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταστῇ· οἷον, ὑμῖν ὑμῖν, φυσίῳς φυσίῳς, ἀργητὰ ἀργέτα, ξηρὸν ξερὸν, καὶ τὰ ὅμοια.

XXIII. Συγκοπὴ δὲ ἐστὶν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον· [ἀνατρέχει δὲ ὁ οὖτος καὶ οὗτος ὁ συγκοπτόμενος·] μὴ συγκοπτόμενος δὲ ἀνατρέχει καὶ ἐφ' ἕτερον. Αἰολέων δὲ τὸ πάθος· οἷον, κακόμορος κάμμορος, δυσσκιος δάσκιος· ὡς παρ' Ἐπιχάρμῳ τὸ καθεῖναι ἀντὶ τοῦ καθεῖναι· διὰ τὸ κακόφωνον οὐκ ἠλλακται τὸ τ· καὶ τὸ κατὰ φάλαρα ἀντὶ τοῦ κατὰ φάλαρα. [δυνάμει γὰρ ταῦτα ἠλλακται. καὶ τὸ κακοδαιμονώτατος κακοδαιμονέστατος].

XXIV. Συναλοιφὴ δὲ ἐστὶ δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἔννωσις, κατὰ μεταβολὴν τόνων. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἐπτά· ἀπλοῦς μὲν τρεῖς, κατὰ θλίψιν, κατὰ κρᾶσιν, κατὰ συναίρεσιν· συνθέτους δὲ ἐκ τούτων τέσσαρες· κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν, κατὰ θλίψιν καὶ συναίρεσιν, κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν. κατὰ θλίψιν μὲν, ἐπ' ἐμέ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν δὲ, τάμᾳ, ἀντὶ τοῦ τὰ ἐμά. κατὰ συναίρεσιν δὲ, Νηρηῖδες ἀντὶ τοῦ Νηρηίδες. κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν, κάγῳ, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγώ. κατὰ θλίψιν καὶ συναίρεσιν, ἐγῶμαι, ἀντὶ τοῦ ἐγώ οἶμαι, ἐγῶδα, ἀντὶ τοῦ ἐγώ οἶδα· κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ὥπολός ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπολός· κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἐν ταῖθιοπῃ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ Αἰθιοπῃ.

XXV. Ἐλλειψις δὲ ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβὴν· ἄμνιον ἀντὶ τοῦ αἰμνῖον. ἄμύξαι ἀντὶ τοῦ αἰμύξαι. γερᾶν ἀντὶ τοῦ γεραιῶν.

XI. Lascaris tria tantum exempla profert, primum, tertium, quintum.

1. Ms. ἰλόπεδον, φυλόπεδον. Correxī e Gregorio de Dial. p. 214. qui se a Tryphone profecisse, in praefatione testatur.

2. Locūs insignis de digammate in Msto corrupte legitur, οἷον ἀναξῖτ' ἀναξελαναιτ'· προστιθέασι : quae emendata facile fuerunt. Mox Codex τὸ ῥῆξις κατ' οὐρηξίς λέγεται, quod ante emendam quam Lascaris libellum vidī, qui haec habet fol. 133. V. Ἀπαξ δὲ Ἀλκαῖος πρήξεις ἀντὶ ῥῆξις εἶπεν, ὡς φησὶ Τρύφων ὁ γραμματικὸς. Nempe ab Aelensium φράγῳ, pro ῥηγνύω, fluxit Latinorum Frango. Ceterum, quod ait Trypho, hanc prosodiam Iones usurpasse, id nescio an alibi traditum sit. Dorienses eam adhibuisse certum est. Exemplum e Theocrito dedi in notis ad Sapphonem.

XII. Ms. ἀναδίπλωσις, errore manifesto. Mox ἐπ' ἀλλήλας. Sed alterum prae se ferunt Lascaris et Phavorinus. Voces uncinulis comprehensas non agnoscunt Lascaris et Phavorinus. Scribae manum manifesto produnt; quod liquet etiam e Gregorio de Dial. p. 216.

XIV. Ms. καλοῦ καλός. Lascaris κᾶλός καλός. Phavorinus καλὸς κηλός. Mox Ms. κόρα κῶρα. Additamenta in hoc et sequentibus a nugacissimo quodam, et Graecae linguae ignarissimo profecta sunt, quod vix opus est ut moneam. Pro γενῇ γενεῇ legendum κενός e Gregorio de Dial. p. 216.

XV. 3. Ms. παῖς παῖς et in fine παλαιῶν παλῶν : hoc non exemplum est Diareseos, sed Ectaseos.

XVI. Exempla, quae profert Lascaris, haec sunt : πνέοντες ἀντὶ πνέοντες. κεινὴ ἀντὶ κενή. νοῦσος ἀντὶ νόσος. ξείνος ἀντὶ ξένος. εἰλληλυθὼς ἀντὶ ἐλληλυθὼς. Ceterum pro παρένθεσις Phavorinus habet παρέμπτωσις.

XVII. 4. Ms. sic, οἷον ὅτι ἐρύσασθαι ἔδην, ἔδδην. Lascaris vero sic, οἷον ὅττι ἀντὶ τοῦ ὅτι, ἔδδην ἀντὶ τοῦ ἔδην.

5. Pro τόσον τόσσον Lascaris habet ὅπποτε ἀντὶ ὅπποτε.

XVIII. Deest οἷον in Msto.

6. Etymol. M. p. 66. 35. Ἀλκιδων, ἄλκιδων, πλεονασμῷ τοῦ δ—Ἡρωδίας.

7. Ms. πολεμαῖος, πτολεμαῖος.

XIX. 8. Ms. λόγιοις λόγιοις. Lascaris hunc in modum, λόγιοισιν ἀντὶ λόγιοις, μούσαισιν ἀντὶ μούσαις, πρόσωπα ἀντὶ πρόσωπα, ἐγῶν ἀντὶ ἐγώ.

XX. Minus recte Lascaris Ἑνδεία ἐστὶν ἀφαίρεσις κατ' ἀρχὴν στοιχείου. Rectius autem voces intra uncinulas omittit. Idem in fine subjicit τὸ δὲ πάθος Ἰώνων. Consentit Gregorius p. 215.

XXI. Quatuor ultimas voces omittit Lascaris. Phavorinus vero, βλημένος, ἀντὶ τοῦ βεβλημένος, κατὰ ἔρπιν, ἥτις ἐστὶ τῶν Ἰώνων. Etymologus p. 200, 10. idem vocabulum profert quasi per synecopam capite truncatum.

XXII. Lascaris ἢ τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταθῇ. Rectius Phavorinus μετατεθῇ. Uterque omittit ὑμῶν, ὕμιν. Vide Porson. Supplem. Praefat. ad Eurip. Hecub. p. 34. Etymol. M. p. 432, 29. Ἑμῶν, ἀντωνυμία. ἐστὶ δὲ διαλέκτου Ἰδίου Δωρικῆς· συστέλλει γὰρ αὐτὴν καὶ ὀζύει. Melius Apollon. Dysc. Esc. p. 430. C. ὕμιν πάλιν παρ' Ἰωσι [προ]περισπᾶται ἐγκλινομένη, καθὼ συστέλλει το ι, καὶ ἐπὶ παρὰ Δωριεῦσιν. Sic enim legendum.

XXIII. Hunc articulum longe breviorē exhibet Lascaris. Quae a ceteris segregavi, additamentum sapiunt, voces καὶ οὗτος corrigere tentans mihi satisfacere nequeo.

9. Homer. Od. B. 355.

10. Iliad. O. 273.

11. Iliad. Π. 106. Hesych. κάφαγε, κατέφαγε. Notissima sunt καππέδιον, καδδῆ, et similia. Vide Maittaire. de Dial. p. 330. C. XXIV. Lascaris καταβολὴ τόνων, et mox omittit ἐκ τούτων. Ms. Νηρίδες ἀντὶ τοῦ Νηριίδες, et mox ὁπολός pro ὀπολός. Vide Koen. ad Gregor. p. 87. Sub fine Ms. ἐντ' αἰθιοπία ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αἰθιοπία. Lascaris ἐν τᾷθιοπία. Plenior est in hac periphrasi Phavorinus.

XXV. 12. Etymol. M. p. 84, 40. Ἀμνιον. Ὁμηρος Ὀδυσσεύς Γ. (444.) Περσεὺς δ' ἔμνιον εἶχε—τὸ αἰμοδόχον ἀγγεῖον· παρὰ τὸ αἶμα αἰμνιον, τὸ τοῦ αἵματος δεκτικόν, ἀποβολὴ τοῦ ἰῶτα. Scholiasta ad locum ex ἀμνιον ducit, ὅ ἐστι στερητικὸν τοῦ μένους, τούτῳ ψυχῆς. Nescias ultra sit harum etymologiarum elegantior. Hoc exemplum non profert Gregorius p. 215. nec Lascaris.

13. Sic Etymologus et Eustath. ad Iliad. A. p. 94, 32. Gloss. Vett. Λαββαῖ, Ἀμνυχῇ· Cicatrix sc. ficiabilis. Lege, Cicatrix superciliaris.

14. Etymol. M. p. 66, 27. οἱ Αἰολεῖς τῆς αἰ διφθόγγου ἐκβάλλουσι τὸ ι. οἷον Θεβαῖος Θεβάος, ἀρχαῖος ἀρχάος, Ἀλκαῖος Ἀλκαῖς.

XXVI. Παρελλειψις δέ ἐστιν, ὅταν ἐν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπεται, ὡς παρ' Ἀλκαίῳ τὸ κάλιον ἀντὶ τοῦ κάλλιον.

XXVII. Ἐκθλιψις δέ ἐστιν ἀποβολὴ συμφώνου κατὰ μέσον· ὡς τὸ σκῆπτρον, σκῆπτρον παρ' Αἰολεῦσι.

XXVIII. Ἀποκοπὴ δέ ἐστιν ἀποβολὴ συλλαβῆς μιᾶς κατὰ τὸ τέλος. Δωριέων δὲ τὸ πάθος. οἶον δῶ ἀντὶ τοῦ δῶμα, ¹κυκεῶ ἀντὶ τοῦ κυκεῶνα, ²κίνδυν ἀντὶ τοῦ κίνδυνος, τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ (Theog. 933.) ³Ναῖε χρύσεα δῶ, ἀντὶ τοῦ δώματα, οὐ δύο συλλαβῶν ἐστὶν ἔνδεια, ἀλλὰ μιᾶς· φθάσαν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐνικοῦ ἀποκοπῆται, οὐκέτι ἐκλίθη.

⁴ Πῶς δεῖ ἡμᾶς ταῖς συντάξεσι χρῆσθαι.

XXIX. Εἰδέναι δεῖ, ὅτι ὁ ποιητὴς ἐλλειπτικὸς τῶν ἄρθρων ἐστίν, ⁵ ὡς δι' ὅλης τῆς ἐξηγήσεως φανήσεται, ἐν τισὶ δὲ τόποις σπανίως.

XXX. Οὐ δεῖ προστιθέναι τὰ ἄρθρα, ἔνθα μὴ γένηται προϋποκειμένη γνῶσις· τὰ γὰρ ἄρθρα, προεγνωσμένων ἀναπόλησιν ποιοῦσι· καὶ τοῦτο ἐν τοῖς οἰκείοις χωρίοις γνωσθήσεται.

XXXI. Χρῆται δὲ μέρει ⁶ λόγου ἀντὶ μέρους, ὡς ἐν τῷ, ⁷ Τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων· (Iliad. B. 101.) ῥήματι ἀντὶ μετοχῆς, καὶ μετοχῇ ἀντὶ ῥήματος· τοῦτο γὰρ ἐστὶ σμαινόμενον τοῦτ' ὅτι χωρίον· ὅτι τοῦτο μὲν τὸ σκῆπτρον Ἥφαιστος καμὼν καὶ μοχθήσας, κατεσκεύασεν· εἰ γὰρ εἴποιμεν κατὰ τὸ κείμενον οἶον ἔκαμε κατασκευάσας, ἀνόητόν τι λέγομεν· οὐ γὰρ πρότερον κατασκευάζει, εἴτα μοχθεῖ, τουναντίον δὲ μᾶλλον. καὶ πάλιν, ἔνθα Διομήδης φησὶ καυχώμενος, Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἄλυσκάζοντι μάχεσθαι, Οὐδὲ καταπτῆσαι· (Iliad. E. 253.) εἰ γὰρ λάβοιμεν ⁸ τὴν ἔννοιαν κατὰ τὸ κείμενον, ψόγον ἑαυτῷ προσάπτοντα μᾶλλον εὐρίσκομεν ἢ περ ἐπαινον· ὅπερ ἡρώων ἀνοίκειον ὑπάρχει. οὐ γὰρ τοῦτο λέγει, οὐδαμῶς γὰρ μοι πατρώον φεύγοντι πολεμεῖν, οὐδὲ καταπτῆσαι καὶ δειλιᾶν· ἀσύντακτον γὰρ τὸ νόημα καὶ ἐπίψογον· ἀλλὰ μεταβαλόντες τὴν μετοχὴν εἰς ῥῆμα, καὶ τὸ ῥῆμα εἰς μετοχὴν, συνιστάνομεν ἔννοιαν πρέπουσαν τῇ ἀνδρείᾳ τοῦ ἥρωος· οἶον, οὐδαμῶς γὰρ μοι πατρώον ὑπάρχει πολεμοῦντι φεύγειν, οὐδὲ δειλιᾶν καὶ καταφοβεῖσθαι.

XXXII. Καὶ ἀντωνυμίαν ἀντὶ ἄρθρου· καὶ ἀνάπαλιν ἔνθα μὴ ἔχη τὸ ἄρθρον πτωτικὸν μέρος λόγου φερόμενον, ἐκεῖ ἀντωνυμία λαμβάνεται· οἶον, Ὁ γὰρ ἦλθε ⁹ θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν· (Iliad. A. 12.) ἀντὶ τοῦ οὗτος γάρ.

XXXIII. Χρῆται δὲ γένει ἀντὶ γένους, καὶ εἶδει ἀντὶ ¹⁰ εἶδους, καὶ ἀριθμῷ ἀντὶ ἀριθμοῦ, ἡγουν πληθυντικῷ ἀντὶ ἐνικοῦ καὶ δυνικοῦ· ἐνικῷ μὲν, ὅταν ἡ περιληπτικὸν ὄνομα· ὡς ἐν τῷ, Ὡς ἔφαν ἡ πληθὺς. ¹¹ (Iliad. B. 278.)

ἑτάραξαν ¹² ὁ δῆμος, ἐνικὸς μὲν ἐστὶν ἀντὶ πληθυντικοῦ ἀριθμὸς. δυνικῷ μὲντοι ἀντὶ πληθυντικοῦ σπανίως εὐρίσκεται χρώμενος· ὡς ἐν τῷ, ¹³ Ἀσσον ἰόντε. (Iliad. A. 567.) ἀντὶ τοῦ ἰόντες. καὶ τῷ, ¹⁴ Μήπως ὡς ἀψῖσι ¹⁵ λίνου ἄλόντε ¹⁶ πανεῖργον, Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ¹⁷ ἔλωρ καὶ κύρμα γένοισθε. (Iliad. E. 487.) ἀντὶ τοῦ ἄλόντες, τουτέστι συλληφθέντες.

XXXIV. Καὶ ἐπιρρήματι ἀντὶ προθέσεως χρῆται, ἔνθα φησὶν, Ἴλιον εἴσω. (Iliad. A. 71.) ἀντὶ τοῦ, εἰς Ἴλιον.

XXXV. Καὶ προθέσει ἀντὶ προθέσεως χρῆται, καὶ ἀντὶ ἐπιρρήματος· ὡς ἐν τῷ στίχῳ ¹⁷ ἐκείνῳ, Βωμοῦ ὑπαίξας, πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσε. (Iliad. B. 310.) τουτέστι, κάτωθεν τοῦ βωμοῦ ὤρμησεν· εἰς τὴν πλατάνον εἵρπυσε.

XXXVI. Καὶ συνδέσμων δὲ καὶ μάλιστα τῶν παραπληρωματικῶν προσθετικὸς ὑπάρχει ὁ ποιητὴς, ὡς καὶ ἐν αὐτῷ τῷ προτεταγμένῳ στίχῳ· ὁ γὰρ ῥὰ σύνδεσμος πλεονάζει. καὶ πάλιν, Καὶ κεν ἐπιθρώσκων· ¹⁸ ὁ γὰρ κεν περιττεύει.

XXXVII. Χρῆται δὲ πτώσει ἀντὶ πτώσεως· οἶον, Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ. (Iliad. A. 24.) καὶ, Αἴαντι δαιφρονι θυμὸν ¹⁹ ὄρινε. (Iliad. E. 459.) ἀντὶ τοῦ, Ἀγαμέμνονος, καὶ ἀντὶ τοῦ, Αἴαντος. καὶ, Αὐτὰρ ὁ αὖ γε ²⁰ Θύεστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι. (Iliad. B. 105.) καὶ, Ἴππότη Νέστωρ. (Iliad. B. 336. et passim.) ἀντὶ τοῦ, Θυέστης καὶ ἱππότης.

XXXVIII. Καὶ διαθέσει ἀντὶ διαθέσεως· οἶον, Ὅτι ῥα θνήσκοντας ὀράτο. (Iliad. A. 56.) ἀντὶ τοῦ ὥρα.

XXXIX. Καὶ ἐγκλίσει ²¹ ἀντὶ ἐγκλίσεως· ὡς ἐν τῷ Ἀγορεύμεν. (Iliad. B. 10.) ἀντὶ τοῦ, ἀγόρευε.

XL. Καὶ χρόνῳ ἀντὶ χρόνου· καὶ ἐνεστώσιν ²² ἀντὶ παρωχηκότων, καὶ παρωχηκόσιν ἀντὶ ἐνεστώτων, καὶ ἐνεστώσιν ἀντὶ μελλόντων, καὶ ἀνάπαλιν· καὶ παρωχηκόσιν ἀντὶ παρωχηκότων, ὡς ἐν τῷ παρατατικῷ ἀντὶ τοῦ ἀορίστου, ἔνθα φησὶν, Ἐδδειςεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέειθετο ²³ μύθῳ. (Iliad. A. 33.) ἀντὶ τοῦ ἐπέεισθη· καὶ τῶν ἄλλων αἱ ἀντιχρήσεις διὰ τῶν μεταφρασέων συν θεῶν δηλωθήσεται. ²⁴

ΤΡΥΦΩΝΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΡΟΠΩΝ.

Φράσις ἐστὶ, λόγος ἐγκατάσκευος· ἡ λόγος κατὰ τινα δῆλωσιν περισσοτέρως ἐκφερόμενος· τῆς δὲ φράσεως εἶδη εἰσὶ δύο, κυριολογία τε καὶ τρόπος. κυριολογία μὲν οὖν ἐστίν, ἡ διὰ τῆς πρώτης θέσεως τῶν ὀνομάτων τὰ πράγματα σημαίνουσα· οἶον, Πῦξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα Φαίνοπος ²⁵ υἱόν· Ἀγκαῖον δὲ πάλην ²⁶ Πλευρώνιον ὡς

Eadem fere Eustath. ad Iliad. A. p. 28, 33. Viderint doctiores an γερὰς apud scenicos scribendum sit, ubi penultima corripitur debet, an potius γραιός?

XXVI. Alcæi nomen omittunt Gregorius p. 219. Lascaris et Phavorinus.

XXVII. Gregorius p. 218. Ἡ δὲ Ἐκθλιψις τῶν Δωριέων μόνων ἐστίν. οἶον σκῆπτρον σκαῖπτον.

XXVIII. Hic articulus in Lasc. et Phavorino compenditactum exhibetur, Ἀποκοπὴ ἐστὶν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἶον δῶ ἀντὶ δῶμα, Ἀπόλλων ἀντὶ Ἀπόλλωνα, Ποσειδῶ ἀντὶ Ποσειδῶνα.

1. Μᾶρις, Κυκεῶ, Ἀττικῶς. κυκεῶνα, Ἑλληνικῶς. Vide notata ad Thom. Mag. p. 558.

2. Ms. κίνδυν. Vide Etymol. M. p. 514, 42.

3. Editiones Hesiodi valei. Ceterum insignis est de apocopa Strabonis locus p. 364. quem exscripsit Maithair. de Dial. p. 333. C.

4. Titulus potius debuerat fuisse, Πῶς Ὀμηρος ταῖς συντάξεσι χρῆται.

XXIX. 5. Schol. Venet. ad Iliad. B. 1. ἐλλείπει ὁ ποιητὴς τοῖς ἄρθροις αἰ.

XXXI. 6. μέρη Ms.

7. τῷ Ms.

8. ἐκλάβοιμεν Ms.

9. ἦσθεν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Ms.

11. Ms. ἐφάνη πληθὺς. Editiones Homeri ὡς φάσαν ἡ πληθὺς. Sed Try-

phonis lectionem præferendam putat.

12. Unde hoc venerit, conjectare nequeo. Trypho certe scripserat ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος, quod legitur Iliad. T. 166. Scholiasta Villosioni ad priorem locum B. 278. ita scribit, Τὸ γὰρ ἔννοιαν ἔχον τοῦ πληθὺς ὄνομα πρὸς πληθυντικὸν ἐπισυνεζεύετο τὸ φάσαν. ᾧ ἂν εἴη ὁμοιον, Δερκόμενοι πᾶς δῆμος. Et ad T. 166. δῆμος ἀγρόμενοι, ἐπεὶ ὁ δῆμος ἔννοιαν πληθυντικὴν ἔχει.

13. τὸ Ms. De hoc loco et proxime præeunte vide Clarkii notas.

14. ἀψῖσι Ms.

15. Recte πανάγρον Editiones Homeri, Hesychius, et Etymol. M. p. 183, 33. qui versum hunc in modum citat, Μήπως ὡς ἀψῖσι λίνου ἐλόντε πανάγρον. ei et a in Mss. haud raro confusa sunt.

16. Sic Ms. male pro δυσμενέεσσι γέλωρ καὶ κύρμα γένεσθε.

17. Ms. συστήχω.

18. Iliad. A. 176. Καὶ κε τις ᾧδ' ἐρέει Τρώων ὑπερηνόρεόντων, Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο. Tryphonem adeo barduni fuisse, ut particulam κε cum ἐπιθρώσκων conjungeret, nemo mirabitur nisi qui in hujusmodi hominum scriptis hospes sit. Idem faciunt veteres critici in Codice Marciano. Non est dicendum quot et quantas ineptias, solécismos, et barbarismos in Homero detexerint acuti Grammaticorum filii. Vix opus est ut tirones moneam, totum hoc de Constructionibus caput, perinde ac Pseudo-Plutarchi de eadem re Libellum, insulsiſsimis commentis plenum esse.

19. ὠρινεν Ms.

22. Ms. ἐνεστώτι.

23. Ms. ἐπιθετο.

24. Ex hac coronide colligo, totum hoc capitulum a recente quodam Grammatico, non autem a Tryphone provenisse. Sic enim solent opera inchoare ac finire magistri Christiani. Photius, τέλος σὺν θεῷ τοῦ ἐ στοιχείου. ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ ζ. Vide Nott. in Thom. Mag. p. 936, 6. Grammaticus ap. Hermann. de Em. Gr. Gramm. p. 353. Ἀρχὴ σὺν θεῷ τῶν περὶ τῆς Συντάξεως. Sequitur autem, litteris minoribus, τοῦ αὐτοῦ περὶ Τρώων, et deinceps titulus quem exhibui.

25. Edd. Homeri Ἠνοπος. Plutarch. Sympos. II. 5. Οἶνοπος.

26. Editiones πάλην. Schol. Venet. Ἀρίσταρχος σὺν τῶν, πάλην.

μοι ἀνέστη· Ἰφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἐσθλὸν ἄνθρωπον. Δουρὶ δ' ὑπὲρ ἔβαλον·¹ Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον. (Iliad. Υ. 634.) Τρόπος δὲ ἐστὶ λόγος κατὰ παρατροπὴν τοῦ κυρίου λεγόμενος, κατὰ τινὰ δήλωσιν κοσμιωτέραν· ἢ κατὰ τι ἀναγκαῖον· τρόποι δὲ εἰσι γενικωτάτην ἐμφαίνοντες στάσιν, ἰδ'· Μεταφορὰ· Κατάχρησις· Ἀλληγορία· Αἰνιγμα· Μετάληψις· Μετωνυμία· Συνεκδοχή· Ὀνομασποικία· Παράφρασις· Ἀναστροφή· Ὑπερβατόν· Πλεονασμός· Ἐλλειψις· Παραπλήρωμα· τούτους δὲ ποιητικοὺς καλοῦσιν, ἐπεὶ κατὰ γε πλεῖστον ἢ τούτων χρήσις παρὰ ποιηταῖς· καὶ ὅτι τούτοις οἱ γραμματικοὶ χρώνται, ἐξηγούμενοι τὰ κυρίως ἢ τροπικῶς τοῖς ποιηταῖς εἰρημένα.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ.—Μεταφορὰ ἐστὶ, λέξις μεταφερομένη ἀπὸ τοῦ κυρίου ἐπὶ τὸ μὴ κύριον, ἐμφάσεως ἢ ὁμοιώσεως ἕνεκα· ἐμφάσεως μὲν, οἶον, Αἰχμὴ δὲ² διέσσυτο μαιώωσα. (Iliad. Ε. 661.) ἢ γὰρ Μαιώωσα λέξις, ὅπερ ἐστὶ προθυμουμένη, ἰδίως ἐπὶ ἐμψύχον τασσόμενον, νῦν δὲ ἐπὶ ἀψύχον τοῦ δόρατος τέτακται. ὁμοιώσεως δὲ, Πάντες δ' ἐσσεύοντο³ πόδες πολυπιδάκου Ἰδης. (Iliad. Υ. 59.) Καὶ, Οὐρεὸς ἐν κορυφῇσι. (Iliad. Γ. 10.) πόδες γὰρ καὶ κορυφαὶ ἐπ' ἀνθρώπων ῥηθείησαν ἄν·⁴ ἐπὶ δὲ ὄρους, ὑπὲρραι καὶ ἀκρῶραι. γίνεται δὲ ἡ μεταφορὰ τετραχῶς· ἀπὸ ἐμψύχων ἐπὶ ἐμψύχα· οἶον, Ποιμένα λαῶν. (Iliad. Α. 263.) ἄμφω γὰρ ἐμψύχα· ἀπὸ ἀψύχων ἐπὶ ἀψύχα· οἶον, Σπέρμα πυρὸς σώζων. (Od. Ε. 490.) ἀπὸ ἐμψύχων ἐπὶ ἀψύχα· οἶον, Ἐν γαίῃ ἵστατο⁵ λιλαϊομένη χροὸς ασαι· (Iliad. Φ. 168.) καὶ, Κυλίνδετο λάας⁶ ἀναΐδης. (Od. Α. 597.) ἀπὸ ἀψύχων ἐπὶ ἐμψύχα· οἶον, Ἀσβεστος δ' ἄνθρωπο⁷ γέλωσ μακάρεσσι θεοῖσι. (Iliad. Α. 599.)

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΧΡΗΣΕΩΣ.—Κατάχρησις ἐστὶ, λέξις μετεννεγμένη ἀπὸ τοῦ πρώτου κατονομασθέντος κυρίως τε καὶ ἐτύμως, ἐφ' ἕτερον ἀκατονόμαστον κατὰ τι οἰκεῖον·⁸ οἶον, γόνυ καλάμων· καὶ, ὀφθαλμοὺς ἀμπέλου· χεῖλος κεραμίου καὶ τράχηλος· κυρίως γὰρ ταῦτα ἐπὶ ἀνθρώπου λέγονται·⁹ καὶ πάλιν· πῦξ μὲν λέγεται ἢ ἐκ πύξου κατεσκευασμένη· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ χαλκῇ, καὶ ἡ ἐξ οἷας δήποτε πεποιημένη ὕλης τῷ αὐτῷ σχήματι· ἀνδριάς, κυρίως μὲν τὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀπεικόνισμα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ γυναικὸς· ἀνδροφόνος, κυρίως ὁ ἀνδραφονεύσας, καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ὁ γυναικα. τριήραρχος, κυρίως ὁ τριήρους, καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ὁ πεντήρους, καὶ ἐξήρους· καὶ τὸ ψηφίζειν, κυρίως μὲν, τὸ τοῖς ψήφοις ἀριθμεῖν, καταχρηστικῶς δὲ καὶ δακτύλοις ἀριθμεῖν· διαφέρει δὲ μεταφορὰ καὶ κατάχρησις· ὅτι ἡ μὲν μεταφορὰ ἀπὸ κατονομαζομένου ἐπὶ κατονομαζόμενον· ἡ δὲ κατάχρησις ἀπὸ κατονομαζομένου ἐπὶ κατονομαζόμενον· ὅθεν καὶ κατάχρησις λέγεται.

ΠΕΡΙ ἈΛΛΗΓΟΡΙΑΣ.¹⁰—Ἀλληγορία ἐστὶ λόγος ἕτερον μὲν τοι κυρίως δηλῶν, ἕτερον δὲ ἔννοιαν παριστάων· καθ' ὁμοίωσιν ἐπὶ τὸ πλεῖστον· οἶον, Ἦς τε πλεῖστην μὲν καλάμην χθονὶ¹¹ χαλκὸς ἔχευεν. (Iliad. Τ. 222.)

ΠΕΡΙ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.—Αἰνιγμα ἐστὶ φράσις ἐπιτετηδευμένη κακοσχόλως εἰς ἀσάφειαν ἀποκρύπτουσα τὸ νοούμενον· ἢ ἀδύνατόν τι καὶ ἀμήχανον παριστάνουσα· διαφέρει δὲ ἀλληγορίας· ὅτι ἡ μὲν, ἀμαυροῦται ἢ λέξει, ἢ διανοίᾳ, τὸ δὲ, καθ' ἑκάτερον· οἶον, Ἦσσω¹² ἀλγῆσας παῖδα τὸν ἐκ Θέτιδος ἀνέθρεψε· ἦσσω γὰρ ὁ χεῖρων, ἀλγῆσας πονήσας· ἐστὶ δὲ ὅτι Χείρων ὁ Κένταυρος ἐξέθρεψε τὸν Ἀχιλλέα. καὶ πάλιν, Γῆς ἔθανε καταδέσμον ὅτ' ἀγγείων ἀφάμαρτεν. ἀντὶ τοῦ, Αἴας ὁ Τελαμῶνος ἐτελεύτησεν¹³ ὅταν τῶν ὄπλων ἀπέτυχε. Γῆς γὰρ αἴας γίνεται, δέσμον τελαμῶνος, ἀγγείων δὲ τῶν ὄπλων. καὶ, Εἰσὶ κασίγνηται δισσαί, ὧν ἡ μὲν μία τίκει Τὴν ἑτέραν· αὐτῇ¹⁴ δε τεκοῦσ' ὑπὸ τῆςδε τεκνοῦται· ἐπὶ ἡμέρας γὰρ καὶ νυκτὸς λέγει. γίνεται δὲ τὸ αἰνιγμα κατὰ τρόπους· ἐξ· καθ' ὅμοιον· κατ' ἐνάντιον· κατὰ συμβεβηκός· καθ' ἰστορίαν· καθ' ὁμωνυμίαν· κατὰ γλῶτταν· κατὰ μὲν ὅμοιον, οἶον Ἀνδροκύδης¹⁵ ὁ Πυθαγορικὸς ἔλεγε, Ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν· ἀντὶ τοῦ, τὸ δίκαιον μὴ παραβαίνειν· Γαμφώνυχας· μὴ τρέφειν·¹⁶ ἀντὶ τοῦ, ἄρπαγας φεύγειν· Μελάνουρον μὴ ἐσθίειν·¹⁷ ἀντὶ τοῦ, ψευδῆ λόγον μὴ προέσθαι· τὸ γὰρ ψεῦδος ἐν τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι μελαίνεται καὶ ἀμαυροῦται· Ἐπὶ χοίνικος μὴ καθίζειν·¹⁸ τούτεστι, μὴ ἐπαναπαύεσθαι τῇ ἐφημέρῳ τροφῇ, ἀλλὰ προεσφέρειν· Μαχαίρα πῦρ μὴ σκαλεῖν·¹⁹ τούτεστι, τὸν θυμούμενον λόγοις μὴ ἐρεθίζειν· καὶ τὸ Ἡσιόδειον, Μῆδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀφελόντα· Ἐσθειν·²⁰ τούτεστι, μὴ ἀκρατῇ μὴδὲ λίχρον εἶναι. καὶ ἐν τῷ βίῳ δὲ τινὰ αἰνιγματωδῶς γίνονται κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον· οἶον ἐπὶ τῶν γαμούντων, ὅτι σῆσαμον κόπτουσιν· οἰωνιζόμενοι, ἐπεὶ πολύγονόν²¹ ἐστὶ· κατενάντιον δὲ, οἶον, ὡς ἀνὴρ τὸ καὶ οὐκ ἀνὴρ· Ὀρνίθα καὶ οὐκ ὄρνιθα· ἰδὼν τε καὶ οὐκ ἰδὼν· μετὰ ξύλου καὶ οὐ ξύλου· καθήμενην τε καὶ οὐ καθήμενην· λίθω τε καὶ οὐ λίθω· βάλλοι τε καὶ οὐ βάλλοι·²² ταῦτα εἰρηται ἐπὶ εὐνοῦχον· κισσῆρι βεβληκός· νυκτερίδα, καὶ διὰ τὸ μὴ ἀκριβῶς ἰδεῖν ἐφημερηκότος· ἀνὴρ μὲν καὶ οὐκ ἀνὴρ, ὁ εὐνοῦχος· ὄρνις καὶ οὐκ ὄρνις, ἡ νυκτερίς· ἄπτερος γὰρ καὶ πετομένη. τὸ δὲ ἰδεῖν τε καὶ μὴ ἰδεῖν, τὸ μὴ καλῶς ἰδεῖν· ξύλον τε καὶ οὐ ξύλον, ὁ νύρθης. λίθος τε καὶ οὐ λίθος, ἡ κίσσηρις· βαλεῖν τε καὶ οὐ βαλεῖν, τὸ προέμενον μὴ²³ εὐστοχῆσαι. κατὰ δὲ συμβεβηκός, ὡς τὸ, Εἰσὶ μοι δύο ἀδελφοὶ κασίγνητοι· οἱ δύο μῶνοι· Ὁφρα μὲν οὖν ζῶωσι, τὸν ἥλιον οὐκ ἐσοῦσι·²⁴ καὶ ἀλλήλοισι μάχονται· περὶ δὲ τῶν ἀστυγῶν²⁵ οἶμαι, λέγει· κατὰ δὲ ἰστορίαν, οἶον, Τριτογῆ-

1. ὑπερέβουλον Ms. ὑπερέβαλον Edd. Mox deest τε in Ms.

2. Ms. μὲν—μαιώωσα. Phavorinus δὲ—μεμώωσα.

3. Ms. ἐσείοντο. et sic Phavorinus in v. Μεταφορὰ. qui mox Οὐρεὸς ἐκ κορυφῇσι.

4. Deest ἄν in Codice et Phavorino, qui ῥήθειεν. 5. Γαίη ἐνεστήρικτο Homeri verba sunt. Dein Ms. λιλαϊόμενα. 6. λαὸς Ms.

7. Sic in Codice scriptum, pro Ἀσβεστος δ' ἄνθρωπο. Ceterum pars posterior hujus articuli plenior apud Phavorinum legitur, et, si bene memini, apud Eustathium: quoniam vero liber iste ad manus non est, hoc non ausim affirmare.

8. Adjicit Phavorinus, ἐκ τίνος συνηθείας λεγομένη, καὶ μὴ ἂν κυρίως. Idem mox κεραμείου.

9. λέγεται Phavorinus. qui sequentia aliquatenus immutata exhibet.

10. Longe diversum caput de Allegoria legitur in Codice Leidensi apud Hemsterhus. ad Callim. fragm. 456. et Barocciano, uti e Gaisfordio didici.

11. Ms. ἐπὶ χθονί. atque ita Phavorinus, qui voces ἦς τε omittit.

12. Ita recte Phavorinus. ἦσσω Ms. Mox ἀνέθρεψε, qui deest in Codice scripto, e Phavorino adjeci. Cujusnam lepidi capitis sint hi duo joci, plane nescio. Ipsum Tryphonem sapiunt. Dignum quod his faciliis adnumeretur dictum, commemorant Athenæus, Demetrius de Eloc. et Eustath. ad Iliad. I. p. 772, 37. μὴ ποιεῖ τὸν Οἰνέα Πηλέα. Vide Toup. in Suid. T. i. p. 307.

13. Sic Phavorinus. Ms. ἀφάμαρτεν.

14. αὐτῇ Ms. Versus sunt e Theodectæ Œdipode, et laudantur apud Athen. X. p. 451. F. ubi recte eos e Mss. restituit Schweighæuserus, cui astipulatur Trypho noster. Versus solute citat Phavorinus.

15. Phavorinus Ἀνδοκύδης. Sed Androclydes quidam ap. Athenæum VI. p. 258. B. citatur a Clearcho, qui de griphis scripserat. Deest ὁ in Msto. Hæc et alia quædam Pythagoræ ænigmata e Demetrio Byzantino profert Athenæus X. p. 452. D. Pleniora Plutarchus de Liber. Educ. p. 21. Quædam etiam Proclus in Hesiod. p. 160. et Eustath. ad Od. T. p. 1854, 5.

16. Unus hoc citat Trypho.

17. Plutarchus, μὴ γέεσθαι τῶν μελανούρων· τούτεστι μὴ συνδιατρίβειν μέλασιν ἀνθρώποις διὰ κακοῦθιαν. “hic niger est: hunc tu, Romane, caveto.”

18. Athenæus, μὴ καθῆσθαι ἐπὶ χοίνικα. Plutarchus, μὴδὲ ἐπὶ χοίνικα καθίσαι. Cum Nostro Eustathius.

19. Sic Athenæus et Proclus. Paulo aliter Plutarchus, Πῦρ σιδήρῳ μὴ σκαλεῖν. Omnes eodem modo explicant. Horat. S. II. iii. 276. adde cruentem Stultitiæ, atque ignem gladio scrutare.

20. Ἐργ. 748. ubi ἀνελόντα. Ms. male ἐσθίειν.

21. Ms. πολύγονον. Photius, Σῆσαμον μετὰ μέλιτος κεκομμένον πρῶτον παρὰ τῷ νυμφίῳ, τὸ παλαιὸν ἐδίδουσαν ἀπαντῶσι περιόντες τῶν ἐντῶν ἢ φίλων, ἐπιλέγοντες, ὡς παρὰ τοῦ γαμούντος ἐστίν, ἢ τῆς γαμουμένης—ἐν δὲ τοῖς γάμοις ἐδίδουσαν σῆσαμον, ἐπεὶ πολυγόνον· Aristonh. Pac. 866. Ἦ παρὰ λέγουται, καὶ τὰ τῆς ποτὶς καλῶς. Ὁ πλακοὺς πέπεπται· σησάμη ἐμπλάττεται. ubi Scnol. πλακοὺς γαμικός ἀπὸ σησάμου πεποιημένος, διὰ τὸ πολύγονον· ὡς φησι Μένανδρος.

22. Hunc griphum exhibui qualis in Msto exaratur. Habet eum Suidas in v. Αἶνος, e Scholiasta Platonis desumptum p. 167. ed. Ruhnken. Sic vero cum Brunckio constituas: Αἶνός τίς ἐστιν, ὡς ἀνὴρ τε κοῦκ ἀνὴρ, Ὀρνίθα κοῦκ ὄρνιθ, ἰδὼν τε κοῦκ ἰδὼν, Ἐπὶ ξύλου τε καὶ οὐ ξύλου καθήμενην, Λίθω τε κοῦκ Λίθω, βάλοι τε κοῦκ βάλοι. Vide Brondstedt. ap. Bredow. Epist. Paris. p. 132.

23. Ms. ἀστοχῆσαι.

24. Ms. εἰσώρωσα.

25. Ms. ἀστυγῶν. Phavorinus ἀργέλων.

νεια :¹ κατὰ δὲ ὁμωνυμίαν, ὡς ἔχει ὁ δεδομένος χρησμός Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μολοσσῷ, Φυλάσασθαι τὸν κηρόεντα· ὁ μὲν γὰρ ὤρετο τὸν ἐν Ἰταλίᾳ ποταμόν· ἦν δὲ, ἕτερον· προσδοθέντος γὰρ αὐτῷ πινακιδίου κεκρωμένου, τοῦτο ἀναγινώσκων ἐδολοφονήθη· κατὰ δὲ γλῶτταν, ὅτε τὴν μὲν θάλατταν εὐρυγύστορα² λέγει· τὴν δὲ Ἀθηναίαν μαρμαρῶπιν· τὸν δὲ μῦν, δολιχοῦρον :—

ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΛΗΨΕΩΣ.—Μετάληψις ἐστὶ λέξις ἐξ συνωνυμίας τὸ ὁμώνυμον δηλοῦσα. οἶον, "Εὐθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπρόεκε θεῶσι.³ (Od. O. 298.) τὸ γὰρ θεὸν, καὶ ὅξυν συνωνυμεῖ. τὰς γὰρ καλουμένας ὀνομαστικῶς ὀξείας νήσους διὰ τὸ σχῆμα μεταληπτικῶς θεὰς ἐκάλεσαν· οὕτω καὶ τὸ "Εῖρε κακὴ γλῆνη. (Iliad. Θ. 164.) καὶ Τεύκρος δὲ τόξου χρώμενος φειδωλία, "Υπὲρ τάφρου πηδῶντας ἔστησεν Φρύγας.⁴ εἴρηται γὰρ Φειδωλία, ἀντὶ τοῦ, Ἀκριβεία.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΩΝΥΜΙΑΣ.—Μετωνυμία ἐστὶ λέξις, ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου τὸ συνώνυμον δηλοῦσα· οἶον Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες⁵ ὑπερέχον "Ηφαιστοιο· "Ηφαιστος γὰρ ὁ εὐρών τὸ πῦρ· καὶ ὅταν τὸν πυρὸν Δήμητραν εἴπωμεν, ἀπὸ τῶν εὐρόντων τὰ εὐρήματα· ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ εὐρήματος τὸν εὐρόντα· οἶον, Οἶνός μ' ἔπεισε, δαιμόνων ὑπέρτατος :—

ΠΕΡΙ ΣΥΝΕΚΔΟΧΗΣ.—Συνεκδόχη ἐστὶ φράσις, οὐ κατὰ τὸ πλήρες ἐξηγηγεμένη, προσδεομένη δὲ τινος ἔξωθεν ἀκολουθίας· τῶν δὲ συνεκδοχῶν εἰσὶ διαφοραὶ πλείους· αἱ μὲν γὰρ ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον δηλοῦσι· ὡς, Ἀργυρόπεζα⁶ καὶ, Λευκώλενος· ἡ ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ μέρος· οἶον, Χάλεον ἔγχος· οὐ γὰρ ὅλον, ἀλλὰ μέρος· καὶ Βόας αἶας, (Iliad. M. 137.) τὰς βύρας· ἡ ἀπὸ τῆς ὕλης τὸ ἀποτέλεσμα· οἶον, Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνη περὶ χροῖ, (Iliad. Θ. 43.) ἀντὶ τοῦ, χρυσέην πανοπλίαν· ἡ ἀπὸ τοῦ προηγουμένου τὸ ἀκόλουθον· οἶον, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς· (Iliad. A. 3.) ἡ ἀπὸ τοῦ ἀκολουθοῦ τὸ προηγούμενον· οἶον, Ἐζόμενοι⁷ λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτρησι. (Od. M. 172.)

ΠΕΡΙ ὈΝΟΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ.—Ὀνοματοποιία ἐστὶ λέξις κατὰ παραγωγὴν τοῦ καθωμιλημένου ἐξηγηγεμένη· λέγεται δὲ ὀνοματοποιία ἐπαχῶς· κατὰ ἐτυμολογίαν· κατὰ ἀναλογίαν· κατὰ παρονομασίαν· κατὰ σύνθεσιν· κατὰ ἐναλλαγήν· κατὰ διαίρεσιν· κατὰ πεποιημένον· κατὰ μὲν ἐτυμολογίαν, Εὐλαβῆ λίθον, τὸν εὐλήπτον· κατὰ δὲ ἀναλογίαν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Γερονταγωγῶ κάναπαιδεύω πάλιν·⁸ ἀναλόγως γὰρ τῷ γερονταγωγεῖν συνηθῶς ἀντι⁹ τοῦ παιδαγωγεῖν· κατὰ παρονομασίαν, Χρυσῷ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ· οὕτως ὠνόμασαι καὶ παρ' Αἰσχύλῳ Μελλῷ. Χρονίζομεν ὡδὲ· τῆς μελλοῦς χάριν·¹⁰ κατὰ σύνθεσιν, ὡς τὸ¹¹ Ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς· καὶ Νεφεληγερέτα Ζεὺς· κατ' ἐναλλαγήν, ὡς ὅταν ἐπὶ συνθέτων ὀνομάτων ἐναλλάξῃ τις τὸ καθωμιλημένον· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Οἱ γὰρ γύνανδροι, καὶ λέγειν ἡσκηότες,¹² ἀντὶ τοῦ, οἱ ἀνδρόγυννοι· κατὰ διαίρεσιν δὲ, ὡς εἴ τις τὸ σύνθετον καταδιέλοι· ὡς παρὰ τῷ Ποιητῇ· ἀκρόπολιν, Πόλιν ἄκρην. (Iliad. X. 383.) πεποιημένον, ὡς τὸ Τετριγόντα καὶ Κελαρύζει·¹³ καὶ Αἰψόντες γλώσσησι. (Iliad. Π. 161.)

ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΦΡΑΣΕΩΣ.—Περιφρασίς ἐστὶ λέξεως

φράσις, πλείοσι λέξεσι· περιστάνουσα μετ' ἀνέξεως τὸ ὑποκείμενον πρᾶγμα· οἶον, Ποσειδάωνος¹⁴ σθένος· ἀντὶ τοῦ Ποσειδῶνος· καὶ Βίη Ἡρακλεΐη· καὶ Πρίαμοιο βίη· καὶ Μένος Ἀτρεΐδαο· καὶ Ἰς Τηλεμάχοιο· καὶ Πατροκλῆος λάσιον κῆρ.

ΠΕΡΙ ἈΝΑΣΤΡΟΦΗΣ.—Ἀναστροφή ἐστὶ λέξις, ἣν ἔχρην προηγέσθαι δευτέραν ἔχουσα τάξιν· γίνεται ἥτοι ὀνόματος ἢ προθέσεως ἢ ἐπιρρήματος μετακίνησις· οἶον, Οὐνεκα τὸν Χρῦσιν ἡτίμησ'·¹⁵ ἀρητῆρα Ἀτρεΐδης· τὸ γὰρ ἐξῆς, τὸν ἀρητῆρα Χρῦσιν· κατὰ προθέσεως· οἶον, Ὡς ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα· ἀντὶ τοῦ ἐφ' ᾧ· καὶ Ἰθάκῃ ἐνι, ἀντὶ τοῦ ἐν Ἰθάκῃ· ἐπιρρήματος, οἶον, Ὅρνιθες ὡς, Βόες ὡς.

ΠΕΡΙ ὙΠΕΡΒΑΤΟΥ.—Ὑπέρβατόν ἐστι λέξις μετακινήμενη ἀπὸ τῆς ἰδίας τάξεως· γίνεται δὲ ὑπέρβατον ἐν εἵδεσι δυσίν· ἡ γὰρ ἐν λόγῳ, ἡ ἐν λέξει· ἐν λέξει μὲν, οἶον, Κατὰ ταῦρον ἐδηδῶς, ἀντὶ τοῦ, κατεδηδῶς· ἐν λόγῳ δὲ, οἶον, Ὡς ἔφατ', Ἀργεῖοι δὲ μεγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες Σμερδαλέον κονάβησαν, αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν· Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο. διαφέρει δὲ τῆς ἀναστροφῆς, ὅτι ἡ μὲν τὰ τελευταῖα τοῖς πρώτοις συνάπτει· ἡ δὲ τὰ τελευταῖα ἐπὶ τοῖς πρώτοις ἐνάγει.

ΠΕΡΙ ΠΛΕΟΝΑΣΜΟΥ.—Πλεονασμός ἐστι λέξις ἢ καθάπαξ, ἢ μέρεσι τισὶ πλεονάζουσα· εἶδη δὲ εἰσὶ τοῦ πλεονασμοῦ, τρία· παράγωγον· ἑκτασις· παραπλήρωμα. παράγωγον μὲν οὖν ἐστὶ, λέξις ἐν αὐτῇ τὸ πλεονάζον ἔχουσα· οἶον, Κελαινεφές αἶμα· οὐ γὰρ ἔγκειται¹⁶ τὸ νέφος· ὁμοίως καὶ τὸ, Χθονὸς εὐρυδοείης¹⁷ παρῆκται· οὐ γὰρ ἔγκειται ἡ ὁδός· ἑκτασις δὲ ἐστὶ λέξις ἐκτενόμενη παρὰ τὸ συνηθές· οἶον, καλῆσι· θέλῃσι· δῶσι· παραπλήρωμα δὲ ἐστὶ, λέξις ἐκ περισσοῦ παραλαμβανομένη· οἶον, Πάνδαρος,¹⁸ ὃ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν· ὁ γὰρ Καὶ σύνδεσμος, ἐνθάδε πλεονάζει· καὶ, Ἀρχοὺς αὖ νῆων ἐρέω,¹⁹ νῆας τε προπάσας. πλεονάζει ἡ πρό.

ΠΕΡΙ ἘΛΛΕΙΨΕΩΣ.—Ἐλλειψίς ἐστὶ λέξις οὐ κατὰ τὸ πλήρες ἐξηγηγεμένη· γίνεται δὲ κατ' ἀρχήν· κατὰ μέσον· κατὰ τέλος· οἶον, ἀφαίρεσις· συγκοπή· καὶ ἀποκοπή· κατ' ἀρχὴν μὲν, οἶον, λείβειν εἴβειν· κατὰ μέσον, οἶον, μονώνυχας, μώνυχας· κατὰ δὲ τὸ τέλος, οἶον, δῶμα δῶ. τρόποι μὲν οὗτοι τῆς γραμματικῆς τὴν κοινὴν συνήθειαν παραβαίνοντες· λοιποὶ δὲ τῆς φράσεως εἰσὶν κτ'· ὑπερβολή, ἔμφασις, ἐνέργεια, παρασιώπησις, ὁμοίωσις, εἴκων, παράδειγμα, παραβολή, χαρακτηρισμός, εἰκασμός, συντομία, βραχύτης, σύλληψις, ἐπανάληψις, προαναφώνησις, παρέκτασις, ἀμφιβολία, ἀντίφρασις, μετατύπωσις, ἀντονομασία, εἰρωνεία, σαρκασμός, ἀστεϊσμός, μυκτηρισμός, χαριεντισμός, ἐπικερτόμησις, παροιμία.

ΠΕΡΙ ὙΠΕΡΒΟΛΗΣ.—Ὑπερβολή ἐστὶ, φράσις ὑπεραίρουσα τὴν ἀλήθειαν, ἀνέξεως ἢ ὁμοιώσεως χάριν· ἀνέξεως μὲν, οἶον, Ἡχὴ δ' ἀμφοτέρων ἔκετ'²⁰ αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγὰς· καὶ Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι· καὶ, Μελάντερον ἤτε πῖσσα· καὶ Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο, Οὐδ' εἰ χρυσείῃ²¹ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι· καὶ τὰ ἐξῆς· μειώσεως δὲ, οἶον, Δίφιλός²² φησιν ἐπὶ αἰσχροῖς γυναῖκος, "Ὡν ὁ

1. Phavorinus οἶον Τριτωγένειαν τὴν Ἀθηνᾶν λέγει, καθ' Ὅμηρον, ὅτι ἐν Τρίτῳι ποταμῷ Λιβύας ἐγεννήθη· κατὰ δὲ Καλλισθένην, ἐν τρίτῃ μηνὸς καὶ πρώτῳ· κατὰ δὲ ἄλλους, ἐκ κεφαλῆς τοῦ Διὸς. quæ corrupta sunt e Tzetæ scholio ad Lycophr. 519. ubi plura de hac voce videas, quibuscum confer Aeschyl. Eumen. 292. et ibi Stanleii curas secundas. Schol. ad Pindar. Pyth. IV. 36. Cornut. de Nat. Deor. 20. ab Eudocia Macrembol. exscriptum p. 4. Vide etiam Photium et Suidam v. Τριτογενής.

2. Quis dixerit θάλασσαν εὐρυγύστορα, equidem haud memini. εὐρέα νῶτα θαλάσσης nota sunt.

3. Ms. ἐνθε δὲ νήσοις ἐπιπρόεκε θεῶσι.

4. Hos versus desumptos puto e Sophoclis Teucro. Dictio certe Sophoclea est, ap. quem in Ajax. 1292. hæc de se prædicat Teucer, εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη Πηδῶντος ἄρδην Ἐκτορος τάφρων ὑπερ, τίς ταῦτ' ἀπείρξεν; οὐχ ὁδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε; Hoc exemplum non agnoscit Phavorinus.

5. Ms. ἀπείραντες. Edd. vulgares ἐμπεύραντες.

6. Ms. ἔδυναι.

7. Ms. εἰσόμενοι—ξαιστής.

8. Pelei fragm. I. 2. ed. Brunck.

9. Sic Phavorinus. Ms. τῷ γ. σ. οὕτω τὸ παιδαγωγεῖν.
10. Pro μελλῷ Phavorinus ὡς. In Msto interpungitur post Αἰσχύλῳ. Manifesto respicitur Agam. 1358. qui versus hodie ita legitur, Χρονίζομεν γὰρ οἱ δὲ μελλούσης κλέος Πέδον πατοῦντες, οὐ καθεύδουσιν χερσί. Legendum puto, Χρονίζομεν γὰρ οἱ δὲ τῆς μελλοῦς χάριν Πέδον πατοῦντες, οὐ καθεύδουσιν χερσί.

11. Ms. δ. et mox νεφεληγερέτη. 12. Vide Brunckii Lexic. Sophocleum in v. Γύνανδροι. 13. Ms. κελαρύζει. Iliad. φ. 261.

14. Ms. Ποσειδάωνος. Scripserat Trypho Ὀρίωνος, ex Iliad. Σ. 486. Cetera exempla apud Homerum quærant, qui velint. Ἡρακλεΐη Ms.

15. Ms. ἡτίμησεν.

16. Ms. ἐκκεῖται.

17. Ms. εὐρυδοείαν.

18. Ms. πίνδαρος.

19. Ms. ἐρέων.

20. Ms. ἔκετο. et mox θείην.

21. Ms. χρυσή.

22. Ms. δίφελος. Phavorinus οἶον Διὶ φίλος ἦν ἐπὶ αἰ. γ. Dein legendum forsitan Ἦν μὲν ὁ πατήρ—vel Ἦν οὐδ' ὁ πατήρ.

πατήρ ἐφίλησεν οὐδὲ πώποτε· Παρ' ἧς τὸν ἄρτον κύων οὐ
λαμβάνει· Μέλαινα δ' οὕτως ὥστε καὶ ποιεῖν σκότος.

ΠΕΡΙ ΕΜΦΑΣΕΩΣ.—Ἐμφασίς ἐστι λέξις δι' ὑπο-
νοίας αὐξάνουσα τὸ δηλούμενον· οἷον, Αὐτὰρ δ' εἰς
ἵππον¹ κατεβαίνομεν· ἐν γὰρ τοῖς Κατεβαίνομεν, δη-
λοῦται τὸ μέγεθος τοῦ ἵππου· καὶ πάλιν, Ἰππόθεν ἐκχυ-
μένοι² τὴν γὰρ ἀθρόαν ὁρμὴν τοῦ πλήθους διὰ μιᾶς
ἐσήμανε λέξεως.

ΠΕΡΙ ἙΝΕΡΓΕΙΑΣ.—Ἑνέργειά ἐστι, φράσις, ὑπ'
ὧσιν ἄγουσα τὸ νοούμενον· οἷον, Μυριοί, οὐκ ἄνδρεσ-
σιν εἰκότες, ἀλλὰ γίγασιν· ἔχονται δὲ τῆς ἐνέργειας
καὶ αἱ τοῦ Ὀμήρου παραβολαί.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΩΠΗΣΕΩΣ.—Παρασιώπησις ἐστι,
λόγος ἐν ᾧ, δύο ὀφειλόντων πραγμάτων κατὰ τὸ πλήρες
λέγεσθαι, τοῦ μὲν ἐνὸς ἐστὶν ἐπαγγελία, τοῦ δ' ἐτέρου
παρασιώπησις, κατὰ τὸ ἀνάλογον νοουμένη· οἷον, Αὐ-
τὰρ ὁ διογένης δόρυ μὲν λίπεν.³ ὥς μὲν γὰρ ἔθηκεν,
εἶπεν· ὥς δὲ ἀνέβαλεν, οὐ·—

ΠΕΡΙ ὈΜΟΙΩΣΕΩΣ.—Ὀμοιώσις ἐστι ῥῆσις, καθ'
ἣν ἕτερον ἐτέρῳ παραβάλλομεν· εἶδη δὲ αὐτῆς εἰσὶ τρία·
εἰκὼν, παράδειγμα, παραβολή. Εἰκὼν ἐστι λόγος ἐναρ-
γῶς ἐξημοῖον περὶ τὸν διὰ τοῦ παραλαμβανόμενου,
πρὸς ὃ παραλαμβάνεται· οἷον, Ἥυτε βους ἀγέληφι μέγ'
ἐξοχος ἔπλετο πάντων.⁴ παρέπεται δὲ τῇ εἰκόνι, μέγε-
θος, σχῆμα, χρῶμα. εἰκονίζεται δὲ ἡτοι ὅλα πρὸς ὅλα,
οἷον, Περιφρων Πηνελόπεια,⁵ Ἀρτέμιδι ἰκέλη· ἡ μέρη
πρὸς μέρη· οἷον, Ἀρεῖ μὲν ζῶνῃ, στέρνον δὲ Ποσει-
δάωνι.⁶ σχῆμα δὲ πρὸς σχῆμα, οἷον, Ἥυτε ἔθνεα εἰσὶ
μελίσσάν ἀδινάνων.⁷ χρῶμα δὲ πρὸς χρῶμα, οἷον, Ὡς
δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ Φοίνικι μῆνῃ.⁸ μέγεθος
δὲ πρὸς μέγεθος, οἷον, Κύκλωπος γὰρ ἐκεῖτο μέγα ρό-
παλον παρὰ σηκῷ ὥς ἴστος νηὸς ἑικοσόροιο.⁹ Παρά-
δειγμά ἐστι τοῦ προγεγονότος πράγματος παρένθεσις·
καθ' ὁμοιότητα τῶν ὑποκειμένων πρὸς παρίνεσιν, προ-
τροπῆς ἢ ἀποτροπῆς ἕνεκεν· προτροπῆς μὲν, οἷον, Οὐκ¹⁰
αἶεις οἷον κλέος ἔλλαβε¹¹ διὸς Ὀρέστης, ἐπεὶ¹² ἔκτανε
πατροφονῆα Αἴγισθον δολομήτιν· ἀποτροπῆς δὲ, Οὐδὲ
γὰρ, οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκέρργος Δῆν ἦν·
ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζε.¹³ διαφέρει δὲ παράδειγμα παρα-
βολῆς· ὅτι τὸ μὲν παράδειγμα, ἀπὸ γεγονότων πρα-
γμάτων παραλαμβάνεται· ἡ δὲ παραβολή, ἐξ ἀορίστων
καὶ ἐνδεχομένων γένεσθαι.

Κόμμα ἐστὶ φράσις βραχὺ τὶ νόημα ἔχουσα, οἷον,¹⁴
δεῖ δὴ χρημάτων· κῶλον δὲ, μέρος νοήματος· οἷον, ἄλλως
τε κὰν ὁμηρον ἔχωσι.

Χαρακτῆρες ῥητορικοὶ τρεῖς· τουτέστιν εἶδη φράσεων·
αὐστηρὸν, μέσον, ἰσχνόν· καὶ τὸν μὲν αὐστηρὸν ὁ Θου-
κυδίδης ἐπετήδευσε χαρακτῆρα, καὶ Ἀντιφὼν ὁ τούτου
διδάσκαλος· τὸν δὲ μέσον, Δημοσθένης, Ὑπερίδης, Δεί-
ναρχος, Λυκούργος· τὸν δὲ ἰσχνόν, Αἰσχίνης, Ἰσοκρά-
της, Λυσίας, Ἀνδοκίδης,¹⁵ Ἰσαῖος.¹⁶

Παραβολή ἐστι λόγος διὰ παραθέσεως ὁμοίου πρά-
γματος τὸ ὑποκειμένου μετ' ἐνέργειας παριστάνων· οἷον,
Κινήθη δ' ἀγορῇ, ὥς κύματα μακρὰ θαλάσσης πόντου
Ἰκαρίοιο.¹⁷ γίνονται δὲ αἱ παραβολαὶ τετραχῶς· ἡτοι πά-
θους πάθει, ἢ διαθέσεως διαθέσει, ἢ φύσεως φύσει· ἢ

πράξεως πράξει· πάθους μὲν οὖν πάθει, Ὡς δ' ὅταν
ἀσπασίως διαθέσεως δὲ διαθέσει, Ὡς δ' ὅτε τίς τε δρᾶ-
κοντα ἰδὼν παλινόρσος ἀπέστη,¹⁸ Ὡς αὐθις¹⁹ καθ' ὅμιλον
ἔδν Τρώων ἀγερώχων· φύσεως δὲ φύσει, οἷον, Οἷη περ
φύλλων γενέη, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν· πράξεως δὲ πράξει,
Οἷ δ' ὥς ἀμνηστῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισι.²⁰

ΠΕΡΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΥ.—Χαρακτῆρισμός ἐστι,
λόγος περὶ τῶν τὸ σῶμα ιδιωμάτων ἀπαγγελτικός· ὃν
καὶ τινες εἰκονισμόν λέγουσιν· οἷον, Γυρὸς ἐν ὤμοισιν,
μελανόχροος, ὕλοκάρηνος.

ΠΕΡΙ ΕΙΚΑΣΜΟΥ.—Εἰκασμός ἐστιν, ὁμοίότης εἰ-
δους, παρασπῶσα²¹ τὴν φαντασίαν πρὸς τὸ γελοιότερον·
ὃ δὴ ἀπὸ τινων σκῶμμα καλεῖται· διαφέρει δὲ τῆς εἰκό-
νος, ὥς γένος εἶδους· ἡ μὲν γὰρ εἰκὼν, οὐκ εὐθέως εἰκα-
σμός· ὃ δὲ εἰκασμός πάντως εἰκὼν.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΟΜΙΑΣ.—Συντομία ἐστὶ, φράσις αὐτὰ
τὰ ἀναγκαῖα τοῦ δηλουμένου ἔχουσα· οἷον, Κεῖται Πά-
τροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται Γυμνοῦ· ἀτὰρ τάγε
τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ· καὶ, Σφαῖραν ἐπεὶ ἔρριψε
μετ' ἀμφίπολον βασιλεία,²² Ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε,
βαθείη δ' ἔμπεσε δίνη· Ταί δ' ἐπὶ μακρὸν ἄνυσαν· ὃ δ'
ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς.

ΠΕΡΙ ΒΡΑΧΥΤΗΤΟΣ.—Βραχύτης ἐστὶ, φράσις τὴν
πλέον τοῦ ἀκονουμένου νοούμενον ἔχουσα· οἷα ἐστὶ τὰ
Δελφικὰ ἀποφθέγματα· Γνώθι σαυτόν· Χρόνον φείδον·
Μηδὲν ἄγαν· βραχύτητα δὲ ἔχει καὶ, Λακεδαιμόνιοι
Φιλίππῳ, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ· βούλονται γὰρ εἶπειν,
μὴ ὑψαύχει, ἀπὼν²³ εἰς Διονύσιον, τανῦν γράμματα
ἐν Κορίνθῳ διδάσκοντα, ὃς πρότερον ἐτυράννει.

ΠΕΡΙ ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ.—Σύλληψις ἐστὶ, φράσις, ἥ
ἰδίᾳ τινὶ συμβᾶν κατὰ δύο τιθεῖσα· οἷον, Βορέης καὶ Ζέ-
φυρος τῷ τε Θρήκηθεν ἄητον·²⁴ καὶ, Τῷ δὲ δύνω σκάζοντε
βάτην· καὶ, Φάν δ' ἔμμεναι Ζηνὸς υἱοῖ· καὶ Κλυτοπόλον
Ποσειδάωνος.

ΠΕΡΙ ἘΠΑΝΑΛΗΨΕΩΣ.—Ἐπανάληψις ἐστὶ, δις
ἢ καὶ πολλάκις ἐπαλλήλως τι θεμένη φράσις· δις μὲν,
Ἄλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθεν—Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ
δεδαίταται· πλεονάκις δὲ, Νιρεὺς Αἰσούμνηθεν²⁵ ἄγε—
Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱὸς, Χαροποῖο τ' ἄνακτος· Νιρεὺς, οἱ
κάλλιστος ἀνὴρ—γίνεται δὲ ἐπανάληψις, ὅτι²⁶ καθάπαξ
ῥηθέν, ὑποδιαίρεται κατὰ μέρος· Νιρεὺς ἐκ τοῦ ἵππου
Νειρεὺς ἐκ τοῦ νέω, τὸ πορεύομαι· Νηρεὺς ἐκ τοῦ νήχω,
τὸ κολυμβῶ.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΑΝΑΦΩΝΗΣΕΩΣ.—Προαναφώνησις
ἐστὶ, λέξις περὶ τῶν μελλόντων προαναφώνουμένη, με-
ταξὺ τῆς συνεχούσης διηγήσεως· Αἰψα δ' ἐταῖρον εὖν²⁷
Πατροκλῆα προσέειπέ Φηγεγᾶμενος παρὰ νηὸς· ὃ δὲ,
κλισίηθεν ἀκούσας, Ἐκμολεν²⁸ ἴσος Ἀρηΐ· κακοῦ δ' ἄρα
οἱ πέλεν ἀρχή.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΕΚΒΑΣΕΩΣ.—Παρέκβασις ἐστὶ, λόγος
χάριν ἱστορίας, ἢ γενεαλογίας παραλαμβανόμενος·
ὥσπερ ἂ φησιν²⁹ ὁ Φοινιζὶς περὶ Κουρήτων.

1. Od. A. 522. Ms. ἐξ ἵππων.

2. Od. Θ. 515. Ms. ἐκκεχόμενοι.

3. Iliad. Φ. 17. Ms. ἔθηκεν.

4. Iliad. B. 480. In Codice nihil præter tria prima verba.

5. Ms. Πηνελόπη.

6. Iliad. B. 479. ubi Ἀρεῖ δε ζῶνῃ.

7. Iliad. B. 87. ubi εἰσι.

8. Desunt voces Φοίνικι μῆνῃ in Msto.

9. Sic Ms. pro ὅσον θ' ἴστον νηὸς. Od. I. 322.

10. Od. A. 298. ubi ἡ οὐκ αἶεις.

11. ἤνεγε Ms.

12. ἐπὶν Ms.

13. Sic Ms. pro Δῆν ἦν, ὅς ῥα Θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἐρίζε· quod est in Iliad. Z. 131. In priore versu nullus dubito quin dederit Homerus, Οὐ μὴν οὐδὲ Δρύαντος, ut in Iliad. Ψ. 441. Ἄλλ' οὐ μὴν οὐδ' ὥς. Theocrit. VIII. 74. Οὐ μὴν οὐδὲ λόγον. XIX. 35. Οὐ μὴν οὐ κηλῶν. Eurip. Alc. 89. Οὐ μὴν οὐδὲ τις ἀμφιπόλων. Epicharm. ap. Diog. Laert. Οὐ μὴν, οὐδὲ ποτὶ μέτρον. Restituenda est hæc formula Hermesianacti ap. Athenæum, XIII. p. 597. v. 63. Οὐ μὴν οὐδ' ὁπόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο. ubi vulgo Οὐδὲ μὲν οὐδ'. Idem recte v. 15. Οὐ μὴν οὐδ' υἱὸς Μήνης. Corrigendus etiam Dionysius Geographus v. 240. Οὐ μὴν οὐδ' ὀλίγη. Vulgo οὐδὲ μὲν οὐδ'. Idem v. 839. recte, Οὐ μὴν οὐδὲ γυναῖκας ὀνόσσει.

14. Deest οἷον in Ms.

15. Ms. Ἀνδοκίδης.

16. Ms. Ἰσοκράτης. De horum rhetorum stylis vide Hermogen. περὶ 18. II.

17. Ms. ἰκαρίοιο.

18. Ms. ἀπέστη.

19. ὥς αὐτὸς Ms.

20. Sic recte Phavorinus ex Iliad. A. 67. Corrupte Ms. ὥς δ' ὅτε μητέρες ἐναντία ἀλλήλοισι.

21. Ms. et Phavorinus περισπῶσα.

22. Ms. βασιλείαν. et deinceps Ἀμφὶ πύλον μὲν γὰρ ἄμαρτε, βαθείη δ' ἔμβαλε δίνη. Correxī ex Od. Z. 116. ubi αἱ pro ταί.

23. Ms. ἄπων. De epistolis Laconicis vide Valckenaer. ad Theocrit. Adoniaz, p. 257.

24. Ms. τότε θρήκηκεν ἄητον. Legendum in Homeri loco Iliad. Γ. 5. Βορρῆς—ἄητην. Dein Ms. τὸ δὲ βατὶ σκαζόντε. Correxī ex Iliad. Γ. 47.

25. Iliad. B. 671. ubi Νιρεὺς δ' αὐτὸς Αἰσούμνηθεν. An legendum Αἰσούμνηθεν, ut in Iliad. Θ. 304. Mox Edd. Ἀγλαΐης θ' υἱὸς.

26. Legendum ὅτε.

27. Ms. αἰψα δε τ' ἄρ' ἐν Π. Iliad. A. 601.

28. Ms. ἐκμελεν.

29. Ms. ὥς παρὰ φησιν. Emendavi e Phavorino in voce Παρέκβασις. Respicitur immanis ista Phœnicis oratio ap. Iliad. I. 524. seqq.

ΠΕΡΙ ἈΜΦΙΒΟΛΙΑΣ.—Ἀμφιβολία ἐστὶ, λέξις ἢ λόγος δύο καὶ πλείονα πράγματα δηλοῦσα· λέξις μὲν γὰρ εἴρηται, ὅτι αἱ ὁμωνυμῖαι ἀμφίβολοί εἰσιν· οἷον, Αἴας· ἄδελφον γὰρ πότερον τῶν Αἰάντων δηλοῖ. λόγος δὲ, ἐπεὶ καὶ ἐν λόγῳ ἀμφιβολίαι εἰσὶν· οἷον, Ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια· παμφανόωντα· καὶ Δὸς δέ τέ μ' ἀνδρα ἐλεῖν, καὶ ἐς ὄρμην ἔγχεος ἐλθεῖν.

ΠΕΡΙ ἈΝΤΙΦΡΑΣΕΩΣ.—Ἀντίφρασις ἐστὶ λέξις, διὰ τοῦ ἐναντίου ἢ παρακειμένου τὸ ἐναντίον περιστάσας, χωρὶς ὑποκρίσεως· πρόσκειται δὲ χωρὶς ὑποκρίσεως, διὰ τὴν εἰρωνείαν· διὰ μὲν τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον ἀντιφράζεται οὕτως· Ἐπεὶ οὐ μὲν ἀφανρότατος βάλ' Ἀχαιῶν·² ἀλλ' ὁ ἄριστος δηλονότι· καὶ, Οὐδ' ἄρα τῷ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς· ἀλλὰ συνεχύθη καὶ ἐλυπήθη· ἐνίοτε καὶ αὐτὸ προτίθεται τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου· οἷον, Οὐκ ὁ κάκιστος, ἀλλ' ὁ ἄριστος· διὰ δὲ τοῦ παρακειμένου, τὰ κατ' εὐφημισμὸν λεγόμενα, καὶ τὴν κακίαν περιστέλλοντα· ὡς ὅταν τὴν σχολὴν ἄδειαν³ λέγωμεν, καὶ τὰς Ἑριννύας Εὐμενίδας· καὶ ἄχαριν,⁴ τὸν λύπης ποιητικόν· καὶ τὸν δυσεῖδη πῖθηκον καλλιάν·⁵ καὶ τὴν σκαιάν, εὐώνυμον· καὶ τοὺς ἄλλας, ἡδυντήρας.⁶

ΠΕΡΙ ἈΝΤΟΝΟΜΑΣΙΑΣ.—Ἀντονομασία ἐστὶ, λέξις, ἢ φράσις, διὰ συνωνύμων ὀνομάτων τὸ κύριον περιστάσας· λέξις μὲν, Φοῖβε, ἀντὶ τοῦ Ἀπολλων· καὶ Ἑννοσίγαιε, ἀντὶ τοῦ Πόσειδον· καὶ Ὀφρα ἰδη⁷ γλαυκῶπις· ὅταν ᾧ πατρὶ⁸ μάχηται· ἀντὶ τοῦ Ἀθηνα· φράσις δὲ, Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός· ἀντὶ τοῦ Ἀπόλλων· ἐνιοι

δὲ τὴν ἐλλείψιν καὶ τὴν ἀντονομασίαν ὑποτάττουσι τῇ συνεκδοχῇ.

ΠΕΡΙ ΕἰΡΩΝΕΙΑΣ.—Εἰρωνεία ἐστὶ, λόγος διὰ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον μετὰ τινος ἠθικῆς ὑποκρίσεως δηλῶν· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ Μηδείᾳ·⁹ τὸν πόλλα ἡδικηκότα Ἰάσονα μακαρίαν αὐτὴν φησι πεποιηκέναι· ὁμοίως δὲ καὶ Τηλέμαχος, πρὸς ἓνα τῶν μνηστήρων φησὶν· Ἀντίνος, ἡ μεῦ καλὰ, πατήρ ὡς, κήδεαι υἱόν· οὐ γὰρ ὁ Ἀντίνοος ὡς πατήρ ἐφρόντιζεν αὐτοῦ· τοῦναντίον μὲν οὖν, καὶ ἐβούλετο ἀποκτεῖναι αὐτόν· καὶ ὅταν ὁ Ὀρέστης φησὶ Τυνδάρεω, Ὁ τὰς ἀρίστας¹⁰ θυγατέρας σπείρας πατήρ· ὁ τὰς κακίστας φύσας· τῆς δὲ εἰρωνείας, τὸ μὲν, ἐπὶ τῶν πέλας λέγεται· τὸ δὲ, ἐφ' ἡμῶν, ἀστεῖσμός.

ΠΕΡΙ ΣΑΡΚΑΣΜΟΥ.—Σαρκασμός ἐστὶ μεχρὶ τοῦ σεσηρῆναι τοὺς ὀδόντας παραφαίνειν· ὅπερ ἦν εἰκὸς ποιῆσαι τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα· Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κείται, ἐμεῦ δ' ἀπο μόνου Ἀχαιῶν Εἴλετο.

ΠΕΡΙ ΜΥΚΤΗΡΙΣΜΟΥ.—Μυκτηρισμός ἐστὶ, τὸ μετὰ ποίας κινήσεως καὶ συναγωγῆς τῶν μυκτῆρων γινόμενον· ὥσπερ καὶ Μένανδρος φησιν, Οἱ δὲ πάλιν ἐμυκτήρισαν¹¹ καὶ τὸ Ἐπέμυξάν¹² τινες οὕτως εἰλήφασιν.

ΠΕΡΙ ΧΑΡΙΕΝΤΙΣΜΟΥ.—Χαριεντισμός ἐστὶ, λόγος εὐτράπελος, ἐν ᾧ διαχεῖται ὁ τε λέγων καὶ ὁ ἀκούων· Ἡ μάλα δὴ τοι Κύπρις Ἀχαιΐδων.¹³

Cetera desunt.]

[EXCERPTA E FABRICII BIBL. GR. 1, 526. 6, 140. 165. 192. 320. 351.]

“Tryphonis plura inedita retuli p. 48. et editum de Tropis atque Figuris Dictionum apospasmation p. 36. Fuit hic Tryphon Ammonii F. Alexandrinus, qui, Suida teste, Augusti temporibus, et ante vixit: (vide supra 1, 526.)” Fabr.

“Corinthus, s. potius Georgius, s. Gregorius Pardus, Corinthi deinde metropolitani, (v. Allat. de Georgiis p. 420.) saeculo XII. scripsit, et Tryphonis Grammatici ac Joannis Philoponi monumentis usum se proficitur, librumque suum juveni cuidam consecravit: Ἰδοῦ σοι καὶ τὰς διαλέκτους ἐγχειρίδιον, νέων μοι πάντων φιλολογώτατε, περὶ ὧν ὁ, τε Φιλόπονος Ἰωάννης ἐποίησε, καὶ Τρύφων ὁ Γραμματικὸς, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἷς ἱκανῇ περὶ τὰ βιβλία διατριβῇ καὶ ἄσκησις γέγονεν, οὕτω δὲ τις μέγχι καὶ τήμερον τὸ πᾶν ἐκάστης τῶν διαλέκτων ἐγγνώρισε.” Fabr.

“Trypho ἐν τῷ α' περὶ Ἀρχαίας Ἀναγνώσεως laudatur in Scholiis Marcianis Γ. 122. ad E. 299. cf. Vol. 7. p. 72.” Harles.

“E contrario Poëtæ, quo facilius verba metris complectantur, e singulis dialectis voces decerpunt, permiscunt inter se, promiscueque illis utuntur, prout e re carminis fuisse visum fuerit. Quod primus facere aggressus est Homerus, (sed conferas velim quæ in Vol. 1. p. 563. n. kk. scripsi,) Harl.) teste Dione Chrys., qui Diss. xii. p. 213. de illo refert, quod πᾶσαν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶτταν διηρημένην τέως, ἀνέμιξε. Unde Trypho, Alexandrinus Grammaticus, singulari libro egerat περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ

Διαλέκτων, teste Suida, et Plutarchus in Homeri Vita λέξει ποικίλῃ variisque dialectis, maxime vero Attica, usum Poetam, non paucis exemplis docet.”

“Non omittenda hic, ubi de Doride dialecto agimus, Tryphonis Alexandrini scripta, (vide infra V, 7. Vol. 7. p. 48. Ed. vet.: in Cod. Matrit. XCV. teste Iriart. p. 369. sunt aliquot Tryphonis Opuscc.) Harl.) quem sub Augusto Imperatore et ante vixisse Suidas testatur, περὶ τῶν παρὰ Σιμωνίδῃ Διαλέκτων, καὶ Πινδάρῳ, καὶ Ἀλκμᾶνι, καὶ τοῖς ἄλλοις Λυρικοῖς, περὶ τῆς Ἑλλήνων Διαλέκτου, καὶ Ἀργείων, καὶ Ἱμεραίων, καὶ Ῥηγίων, καὶ Δωριέων, καὶ Συρακουσίων. Facit huc Æmilii Porti, Francisci, Cretensis, filii, recentioris licet scriptoris, Lex. Pindaricum, Hanov. 1608, 8. et Lex. Doricum in Theocritum, Moschum, Bionem, ibid. 1603, 8. Idem Trypho concinnarat etiam περὶ Πλεονασμοῦ τῶν ἐν Αἰολίδι Διαλέκτων Βιβλία ε', teste Suida, quibus septem libris plurima vocabula Æolicæ dialecti exposita ab illo fuisse non dubitamus, quod etiam, integris veterum scriptis deperditis, obiter in Etym. suo Latino fecit eruditissimus Vossius, ad quem ita scribebat Salmas. Id. August. A. 1629. p. 32. Epist. v.:—‘Audio te de Etym. Latino s. Æolico jam serio cogitare, quæ dialectus Latinam totam antiquam, quanta est, paucis exceptis formavit, (Diouys. Hal. A. R. 1., adde Th. Gataker. c. 1. de Stylo N. T., et Colomes. ad Quintil. 1, 5. p. 203. seqq. Opuscc. Jo. Rualdum in Vita Plutarchi 14. p. 28.) Quasdam origines per oc-

1. Ms. ἐνώπιον.

2. Ms. ἔφαυρος βάλλ'.

3. Ms. ἡδεῖαν. Phavorinus in v. Ἀσχολία—σχολή ἢ ἄδεια.

4. Pro ἔχαριν Ms. χάροντα. Vide quæ dedi in Glossario ad Prometh. 31. ed. 2dæ.

5. Suspicio hanc vocem καλλιάν corruptam esse e καὶ λαϊάν, et voces καὶ τὴν σκαιάν ejiciendas. Ms. vero καὶ τὴν σκיא.

6. Hesych. Ἠδυντήρες· οἱ ἄλλες. Ἐρατοσθένους. Cf. Photium, et Polluc. VI. 71. p. 608.

7. Iliad. Θ. 406. ubi ἔφρ' εἶδῃ.

8. Ms. πρὶν.

9. Ms. Μῖδεια. Simili fere errore citatur apud Schol. Venet. in Iliad. K. 56. Εὐριπίδης Μῖδία, pro quo Μηδεία recte Codex Lipsiensis.

10. ἀρίστους. Ms. Locus est Orest. 740. ed. Porson.

11. Forsan legendum, οἱ δὲ πάλιν ἐμοῦ μυκτηρίσαν. Pollux, II. 78. καὶ τὸν εἰρωνά τινες μυκτηῖρα καλοῦσι· καὶ μυκτηρισμὸν τὴν ἐξαπάτην Μένανδρος. Vide Schleusner. Lex. Nov. Fæd. v. Μυκτηρίζειν.

12. Iliad. Δ. 20. Vide Hemsterhus. ad Hesych. in v.

13. Cetera invidit nobis vetustas. Quod si de Tryphone verum sit illud ἐξ ὀνύχων τὸν λέοντα, ceteros nescio, ego certe Tryphoniana deperdita ne triobolo quidem redempta vellem.

casione attigi in Exerce. Plin., et possem, si tecum
nim. essem, nonnulla expedire, quæ certo scio nec tibi
nec alii cuiquam venire in mentem posse; non, quod
ingenio aut sagacitate magis valeam, sed quia bono
quodam fato in ea scripta veterum incidi, quæ tibi
videre non contigit. Inter alia vidi Apollonii Τεχνι-
κα, et Arcadii Grammatici, (a Barkero Lipsiæ 1820.
editi,) ‘Opera in quibus, præcipue in Apollonio,
multa reperiuntur citata testimonia Alcei, Sappho-
nis, Corinnae, Rhinthonis, Sophronis, et aliorum, qui
lingua Æolica aut Dorica mera scripsere, e quibus
duobus dialectis non te latet conflata esse Roma-
nam prisca loquelam.’” Fabr.
“ Tryphonis observatio de litera P, πὸν δασύνεται
καὶ πὸν ψολοῦται, in Cod. Baroce. CXXV. et in Bibl.
Vindob. Lambec. 5. p. 258(=544. Koll.) De metris
Cod. LXXI. Baroce. in Bibl. Bodl.” Fabr. “ In
Cod. Nauiano CCCV. (Catal. Codd. Nanian. 514.)
Trypho Alexandrinus περὶ Τρόπων. Florentiæ in Bibl.
Laurent. Cod. VII. n. 31. plut. LV. e Tryphonis
Opp. de Voc. et Potestate ὧν et aliis nonnullis: Inc.
Ἰστέον οὐτὶ τὸ ὄν τράκοντα σημαίνει. Bandin. Catal.
Codd. Gr. II. col. 263. animadvertit, simile quid
haberi Græce ap. Aldum, Venetiis 1524. fol. p. 77.
b. et Græce ac Latine ad calcem Lexici Tusani 1555.
fol. Illis in eod. Cod. pauca alia succedunt περὶ
Ἰπποκράτειων. De Affectionibus Dictionum in Cod.
XIV. n. 7. plut. LV. (Bandin. I. c. col. 279. obser-
vat, extare quoque excerpta ex illo Tryphonis
Opusc. in calce Grammaticæ Græcæ Urbani Bolza-
ni Bellunensis, Venet. ap. Fr. Rampazetum 1553, 8.
et initio T. IV. Thes. Hst. et in Constantini Lasca-
ris compendio octo Orationum Partium, Mediolani
1480. fol. n. 2. vide Bandin. I. c. col. 567. adde su-
pra §. XV. 1.) in Cod. XVI. n. 3. Tryph. de Tropis et
n. 4. de Affectionibus Dictionum, et n. 5. (ut Ban-
din. I. c. col. 316. suspiciatur.) Eiusdem de Pedibus et
Metris Versuum. Cod. XXVI. n. 2. et inter Scholia
in Homerum in Cod. XXXII. plut. LVII. et Fra-
gmentum, in Cod. XLIX. plut. LVII. de Dictionum
Affectionibus. (Bandin. ii. col. 372. 384. 430. In
Cod. X. n. 9. et 10. de Tropis et de Affectionibus
Dictionum. (Bandin. iii. col. 390.) In Cod. Veneto
Marc. DXII. de Tropis Poeticis et de Vocum Af-
fectionibus. (Cat. Codd. Gr. pp. 275. 276.) In
Bibl. publ. Paris. Codd. MMVIII. MMLXXXVII.
MMDLI. MMDCCCLXV. MMDCCCXXIX. de
Tropis s. Figuris Poeticis. In Cod. Matrit. VIII. n.
49. et 50. Cod. XCV. fol. 86. et 112. de Passionibus
Vocum et de Tropis: v. Iriart. Cat. pp. 25. 373.
376. In Fragm. Stephani B. edito a Montfaucon in
Bibl. Coisl. citatur p. 285. Tryphon ἐν Παρανόμοις
seu Denominativis, et in alio Cod. p. 597. numeratur
in Catal. Grammaticorum; de Tropis in Cod. Bibl.
Taurinens. CCLXXIV.; et de Affect. Dict. Cod.
CCLXXI. n. 76. vide Catal. Codd. Gr. pp. 379.
375. Inter Codd. Voss. in Cat. Codd. Angl. et Hib.
ii. p. 61. n. MMCCXI. Tryphonis et aliorum scripta
Grammatica; n. MMCCXXXVIII. Trypho de Pas-

sionibus Vocabulorum; inter Codd. Th. Gale n.
MMMMMDCCCLXVI. de Dictionum Passionibus
libellus et multa alia. Oxoni inter Codd. Baroce. n.
XLV. LXXXVI. de Vocum Affectionibus; n. LXVIII.
Tryphonis Opusce. quædam: n. LXXII. Tryph. de
Metris. Citatur ab Eust. ad Il. E. p. 556. et in Scho-
liis Venetis Marc. ad Il. Γ. 122. ἐν τῷ ἀρχαίῳ Ἀνα-
γνώσει. In Bibl. Lipsensi Paullina Fragm. de Figu-
ris Dictionum. Multa alia scripsit critici et gram-
matici argumenti. A Suida autem in v. Τρόπων, ci-
tatur de Pleonasmo Dialectorum, quæ sunt in Æoli-
ca Lingua, Libri VII.; de Dialectis, quæ sunt apud
Homerum, Simonidem, Pindarum, Alcmanem, et
alios Lyricos; de Dialecto Atticorum, Argivorum,
Himeræorum, Rheginorum, Dorienium, et Syracu-
sanorum; de Analogia Inflexionum Liber 1.; de
Analogia recti Casus; de Nominibus Comparativus
Liber 1.; de Analogia Monosyllaborum; de Cha-
racteribus Nominum Liber 1.; de Vocibus barytis
Liber 1.; de Verbis Encliticis et Infinitivis, In-
perativis, Optativis, et in universum Omnibus; de
Orthographia, et iis quæ in ea queruntur, et Alia.
Citantur περὶ Ἀρτιότητος Προσῳδίας ab Athen. 2. 13.
ejusque liber secundus et tertius ab Ammonio;
Ὀνομασίων ab Athen. 3. 5. 4. 23.; Παράνομα. a
Steph. B. v. Ἀγρία etc.; περὶ Σχημάτων ab Etym. M.
v. Ἀργυρόδου; περὶ Ἑλληνισμοῦ ab Ammonio. Vide
Kuster. ad Suid. 3. 513. et Van Goens Dias. de Si-
monide p. 10. Eiusdem Tryphonis περὶ Ἀσθμῶν et
Προθέσεων citat Apollon. Dysc. in Syntaxi: adde
supra c. 36. §. 19. de Gregorio Corintho: supra c.
34. p. 140., ubi de Tryphone et de Trophouia quo-
dam ignoto jam egi. Tropho, nisi vitium subit librar-
ii, occurrit in Scholiis Ven. Marc. ad Il. E. 289.”
Harles.
“ E Trophonio Sophista annotata quedam in Cod.
Heidelb. CXLIX. quondam fuisse, scribit Sylburg.
in Catal. Mss. Gr. Bibl. Palatinæ p. 47., nisi ibi per
errorem scriptum et verum nomen fuerit Trypho.
At tamen Τροφονίου Σοφιστοῦ, Trophonii Sophistæ,
Opusc. de Rhetorica extat in Cod. Regio Matrit. CXL.
atque Iriarte in Catal. Codd. Gr. 442. non modo,
Tryphonis quidem, ait, Grammatici, freques men-
tio; at Trophonii Sophistæ prorsus nulla; sed etiam
huius, tanquam ignoti, alioqui non infecti, Scriptu-
ris concinnum Opusculum typis innotescere iudica-
vit, p. 442-5. Trypho vero est notior: vide infra
L. 5. c. 7. p. 34. 36. 48. 72. V. 7. vet. Ed., et in
hoc Vol. c. 36. §. 1. (p. 165.) 15. ac 19. Tryphoni
libellus de Tropis sive Figuris Poeticis, sive, ut etiam
dicitur, de Vocum Passiouiibus, extat in quinque
Codd., nim. MMVIII. MMLXXXVII. MMDLL
MMDCCCLXV. et MMDCCCXXIX. Bibl. publ.
Paris. In Bibl. Neapol. Regia in Cod. XII. e Try-
phonis libro περὶ Παθῶν καὶ Λόγων, et in Cod.
XXVII. Trypho de Vocabulorum Affectionibus. Me-
diolani in Bibl. Ambros. Trypho de Passionibus Di-
ctionum, teste Montfauc. in Diario Ital. p. 16.”
Harles.]

περὶ

ἩΡΩΔΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ἈΡΙΘΜΩΝ.

ἜΤΙ τῶν σημείων ἃν τις φαίη καὶ ταῦτα, ὅσα ἀριθμοῦ σημειᾶ ἐστὶ. καὶ γὰρ ταῦτα ἐν τε ταῖς γραφαῖς τῶν βιβλίων ἐπὶ τοῖς πέρασιν ὁρῶμεν γραφόμενα· ἀλλὰ καὶ παρὰ Σόλωνι τῷ τοῖς νόμοις Ἀθηναίων γράψαντι τὰ ἐπ' ἀργυρίῳ προστιμήματα τοῦτοις ὁρῶ τοῖς γράμμασι σεσημασμένα. καὶ στήλας δὲ τὰς παλαιὰς καὶ ψηφίσματα καὶ νόμους πολλοὺς οὕτως ἐστὶν εὐρέσθαι τὰ τῶν ἀριθμῶν σημειᾶ ἔχοντας. φέρε οὖν καὶ ταῦτα γράψωμεν, ἵνα μηδὲν ἡμῖν παρῶσθαι δόξῃ. Τὸν μὲν οὖν ἕνα ἀριθμὸν, ἐν ἰῶτα σημαίνει· τὸν δὲ δύο, δύο υ. καὶ οὕτω μέχρι τῶν τεσσαράων. τὸν γὰρ πέντε, τὸ π γράμμα σημαίνει. ὁμοίως τὸν ἕξ τὸ αὐτὸ π καὶ μετὰ τοῦ ἐνὸς ι, ὥσπερ τοῖς πέντε ἐνὸς προστιθεμένου. καὶ μέχρι τῶν ἐννέα. ὁ γὰρ δέκα, τῷ δ σημαίνεται. τὰ δὲ εἴκοσι, τὰ δυο δδ. καὶ μέχρι τῶν τεσσαράκοντα ὁμοίως. τὰ γὰρ πενήκοντα, τὸ π γράμμα σημαίνει, δ ἔχον ἐν αὐτῷ μέσον, Π. τὰ δὲ ἑξήκοντα, ταῦτο τοῦτο τὸ σημεῖον ἀκολουθῶς αὐτοῖς παρατιθέμενον. καὶ οὕτω μέχρι τῶν ἐννεήκοντα. τὰ γὰρ ἑκατὸν, τῷ η σημαίνεται. τὰ διακόσια, τὰ δύο ηη, καὶ οὕτω μέχρι τῶν τετρακοσίων. τὰ γὰρ πεντακόσια, τὸ π γράμμα σημαίνει, ἔχον ἐν αὐτῷ μέσον τὸ η, Π. τὰ δὲ ἑξακόσια, ὁμοίως τοῦ αὐτοῦ τοῦτου σημείου παρατιθέμενον τῷ η. καὶ μέχρι τῶν ἐννακοσίων ὁμοίως. τὰ γὰρ χίλια, τὸ χ γράμμα σημαίνει· καὶ τὰ δισχίλια, τὰ δύο χχ. καὶ μέχρι τῶν τετρακισχιλίων. ὁμοίως πάλιν πεντακισχίλια τὸ π ἔχον μέσον τὸ χ, σημαίνει, Π. τὰ δὲ ἑξακισχίλια παραπλησίως τοῖς προειρημένοις τὸ αὐτὸ τοῦτο σημαίνει, παρατιθέμενον αὐτῷ τοῦ χ. καὶ μέχρι τῶν ἐννακισχιλίων ὁμοίως. τὰ δὲ μύρια, τὸ μ γράμμα σημαίνει. αἱ δὲ παραθέσεις τούτων, ἥνικα μὲν αὖξιν τοὺς ἀριθμοὺς δέη, ἐπὶ τὸ δεξιὸν μέρος γίνονται· ἥνικα δὲ μειοῦν, ἐπὶ τὸ ἔτερον. ἡ γὰρ παράθεσις ἐκεῖθεν, σημαίνει ὅτι χρὴ τοῦτον τὸν ἐλάττω ἀριθμὸν ὑπ' ἐκείνου τοῦ πλείονος ἀφαιρεῖν. ὑπέγραψα δὲ αὐτὰ τὰ σχήματα τῶν ἀριθμῶν κατὰ τὸ ἐξῆς, ἀπὸ τῆς μονάδος ἀρχάμενος, παραθεῖς αὐτῶν ἕκαστα τὰ τοῦ κοινοῦ ἀριθμοῦ σημειᾶ· ἵν' οὕτω μᾶλλον γνώριμα ἢ τὰ προειρημένα τούτων. χρὴ δ', ὡς προείρηται, ποιεῖσθαι· τὰ γὰρ παρακείμενα γράμματα τὸ ἕκαστον ἀριθμοῦ πλήθος σημαίνει. ἔγραψα δὲ μονάδας, δεκάδας, ἑκατοντάδας, χιλιάδας. τὰς γὰρ ἐφ' ἑκάστῳ τούτων παρ' αὐτῶν παραυξήσεις δηλὸν ὅτι καὶ τῶν παραδεδομένων ἐστὶ. παραθετέον δ' αἰετὸν μείζω τῷ ἐλάττω, κατὰ τὸ ἀκόλουθον παρατιθέντας τοσαῦτα τῶν ἀριθμῶν.

HERODIANI

DE NOTIS NUMERORUM TRACTATUS.

PRÆTEREA e notarum genere dicat quispiam esse eas quoque, quæ numeri notæ sunt. Nam bas et in scriptionibus librorum videmus in fine scribi; et apud Solonem quoque, qui Atheniensium leges conscripsit, pecuniarias multas iisdem video literis notatas. Quinetiam columnas veteres et psephismata, et leges multas invenire est, quæ has numerorum notas habeant. Age igitur et de ipsis tractemus, ne quid neglexisse videamur. Unitatis itaque numerum

Gloss.

A significat unum iota: binarium, duo υ: et ita usque ad quatuor. Quinarium enim (τὰ πέντε) significat litera π: similiterque senarium notat hoc ipsum π adjecto uno ι, veluti ad quinque priora addito uno: et ita deinceps usque ad novem. Nam denarius numerus (τὰ δέκα) significatur litera δ: vicenarius vero, duobus δδ, eodemque modo usque ad quadragenarium. Nam quinquagenarius (τὰ πενήκοντα) notatur litera π habente δ in medio suo ventre, hoc modo, Π. Sexagenarius autem, hac ipsa nota itidem ut in præcedentibus appositum habente suum δ. et ita progressio fit usque ad nonagenarium. Centenarius enim (τὰ ἑκατὸν) significatur litera η: ducentarius, duplici ηη, et ita usque ad quingenarium. ejus quippe (τῶν πεντακοσίων) nota est litera π, in sui medio habens literam η: sic nimirum, Π. Sexcentarius vero consimiliter notatur eadem hac nota apposita literæ η. et usque ad nongenarium eodem pacto proceditur. Etenim millenarii, (τῶν χιλίων,) nota est litera χ: at duo millia significantur duobus B χχ. et sic usque ad quatuor millia progredimur. nam π rursum uti supra, in sese medium continens χ, quinque millia (τὰ πεντακισχίλια) denotat: hoc modo, Π. Idem vero et sex millia significat, consimiliter uti in superioribus apposita ei litera χ: eademque ratione usque ad novem millia. Decem autem millia (τὰ μύρια) notat litera μ. Porro notæ illæ quæ apponuntur supradictis, cum augendus est numerus, ad dextrum apponuntur latus; cum minuendus, ad sinistrum: nam appositio numeri ea parte facta, significat oportere hunc minorem numerum ab illo majore demere. Verum subjeci ipsas illas numerorum figuras serie et ordine suo, ab unitate exorsus, singulis ipsarum apposita communis numeri nota: ut eo modo cognosci melius et intelligi possint, quæ ante dicta sunt. Faciendum itaque ut prædictum est; appositarum namque literarum unaquæque numeri multitudinem significat. Ceterum scripsi numeros unitatis, denarios, centenarios, millenarios, quia e prædictis satis manifestum est quonam pacto C singuli horum illis appositis augendi sint: præmittendus autem semper major niuori, appositis serie sua tot aliis numeris, quot augere illum volumus.

I, α', ἕν.

II, β', δύο.

III, γ', τρία.

III, δ', τέσσαρα.

Π, ε', πέντε.

ΠΙ, ς', ἕξ.

ΠΙΙ, ζ', ἑπτὰ.

ΠΙΙΙ, η', ὀκτώ.

ΠΙΙΙΙ, θ', ἐννέα.

Δ, ι', δέκα.

ΔΙ, ια', ἑνδεκα.

ΔΙΙ, ιβ', δώδεκα.

ΔΙΙΙ, ιγ', τριακαίδεκα.

ΔΙΙΙΙ, ιδ', τεσσαρεσκαίδεκα.

ΔΠ, ιε', πεντεκαίδεκα.

ΔΠΙ, ις', ἑκκαίδεκα.

D ΔΠΙΙ, ιζ', ἑπτακαίδεκα.

ΔΠΙΙΙ, ιη', ὀκτωκαίδεκα.

ΔΠΙΙΙΙ, ιθ', ἐννεακαίδεκα.

ΔΔ, κ', εἴκοσι.

ΔΔΙ, κα', εἰκοσιέν.

ΔΔΙΙ, κβ', εἰκοσιδύο.

ΔΔΙΙΙ, κγ', εἰκοσιτρία.

ΔΔΙΙΙΙ, κδ', εἰκοσιτέσσαρα.

ΔΔΠ, κε', εἰκοσιπέντε.

ΔΔΠΙ, κς', εἰκοσιἕξ.

I, 1, Unum.

II, 2, Duo.

III, 3, Tria.

III, 4, Quatuor.

V, 5, Quinque.

VI, 6, Sex.

VII, 7, Septem.

VIII, 8, Octo.

VIII, 9, Novem.

X, 10, Decem.

XI, 11, Undecim.

XII, 12, Duodecim.

XIII, 13, Tredecim.

XIII, 14, Quatuordecim.

XV, 15, Quindecim.

XVI, 16, Sedecim.

XVII, 17, Septendecim.

XVIII, 18, Octodecim.

XVIII, 19, Novendecim.

XX, 20, Viginti.

XXI, 21, Vigintium.

XXII, 22, Vigintiduo.

XXIII, 23, Vigintitria.

XXIII, 24, Vigintiquatuor.

XXV, 25, Vigintiquinque.

XXVI, 26, Vigintisex.

ΔΔΠΠ, κζ', είκοσιεπτά.	XXVII, 27, Vigintiseptem
ΔΔΠΠΙ, κη', είκοσιοκτώ.	XXVIII, 28, Vigintiocto.
ΔΔΠΠΙΙ, κθ', είκοσιεννέα.	XXVIII, 29, Vigintinovem
ΔΔΔ, λ', τριάκοντα.	XXX, 30, Triginta.
ΔΔΔΙ, λα'.	XXXI, 31.
ΔΔΔΙΙ, λβ'.	XXXII, 32.
ΔΔΔΙΙΙ, λγ'.	XXXIII, 33.
ΔΔΔΙΙΙΙ, λδ'.	XXXIII, 34.
ΔΔΔΠ, λε'.	XXXV, 35.
ΔΔΔΠΙ, λς'.	XXXVI, 36.
ΔΔΔΠΙΙ, λζ'.	XXXVII, 37.
ΔΔΔΠΙΙΙ, λη'.	XXXVIII, 38.
ΔΔΔΠΙΙΙΙ, λθ'.	XXXVIII, 39.
ΔΔΔΔ, μ'.	XXXIX, 40.
ΔΔΔΔΙ, μα'.	XXXXI, 41.
ΔΔΔΔΙΙ, μβ'.	XXXXII, 42.
ΔΔΔΔΙΙΙ, μγ'.	XXXXIII, 43.
ΔΔΔΔΙΙΙΙ, μδ'.	XXXXIII, 44.
ΔΔΔΔΠ, με'.	XXXXV, 45.
ΔΔΔΔΠΙ, μς'.	XXXXVI, 46.
ΔΔΔΔΠΙΙ, μζ'.	XXXXVII, 47.
ΔΔΔΔΠΙΙΙ, μη'.	XXXXVIII, 48.
ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, μθ'.	XXXXVIII, 49.
Ε, ν', πενήκοντα.	L, 50, Quinquaginta.
ΕΙ, να'.	LI, 51.
ΕΙΙ, νβ'.	LII, 52.
ΕΙΙΙ, νγ'.	LIII, 53.
ΕΙΙΙΙ, νδ'.	LIII, 54.
ΕΙΠ, νε'.	LV, 55.
ΕΙΠΙ, νς'.	LVI, 56.
ΕΙΠΙΙ, νζ'.	LVII, 57.
ΕΙΠΙΙΙ, νη'.	LVIII, 58.
ΕΙΠΙΙΙΙ, νθ'.	LVIII, 59.
ΕΔ, ξ', εξήκοντα.	LX, 60, Sexaginta.
ΕΔΙ, ξα'.	LXI, 61.
ΕΔΙΙ, ξβ'.	LXII, 62.
ΕΔΙΙΙ, ξγ'.	LXIII, 63.
ΕΔΙΙΙΙ, ξδ'.	LXIII, 64.
ΕΔΠ, ξε'.	LXV, 65.
ΕΔΠΙ, ξς'.	LXVI, 66.
ΕΔΠΙΙ, ξζ'.	LXVII, 67.
ΕΔΠΙΙΙ, ξη'.	LXVIII, 68.
ΕΔΠΙΙΙΙ, ξθ'.	LXVIII, 69.
ΕΔΔ, ο', εβδομήκοντα.	LXX, 70, Septuaginta.
ΕΔΔΙ, οα'.	LXXI, 71.
ΕΔΔΙΙ, οβ'.	LXXII, 72.
ΕΔΔΙΙΙ, ογ'.	LXXIII, 73.
ΕΔΔΙΙΙΙ, οδ'.	LXXIII, 74.
ΕΔΔΠ, οε'.	LXXV, 75.
ΕΔΔΠΙ, ος'.	LXXVI, 76.
ΕΔΔΠΙΙ, οζ'.	LXXVII, 77.
ΕΔΔΠΙΙΙ, οη'.	LXXVIII, 78.
ΕΔΔΠΙΙΙΙ, οθ'.	LXXVIII, 79.
ΕΔΔΔ, π', ογδοήκοντα.	LXXX, 80, Octuaginta.
ΕΔΔΔΙ, πα'.	LXXXI, 81.
ΕΔΔΔΙΙ, πβ'.	LXXXII, 82.
ΕΔΔΔΙΙΙ, πγ'.	LXXXIII, 83.
ΕΔΔΔΙΙΙΙ, πδ'.	LXXXIII, 84.
ΕΔΔΔΠ, πε'.	LXXXV, 85.
ΕΔΔΔΠΙ, πς'.	LXXXVI, 86.
ΕΔΔΔΠΙΙ, πζ'.	LXXXVII, 87.
ΕΔΔΔΠΙΙΙ, πη'.	LXXXVIII, 88.
ΕΔΔΔΠΙΙΙΙ, πθ'.	LXXXVIII, 89.
ΕΔΔΔΔ, ς', εννενήκοντα.	LXXXX, 90, Nonaginta.
ΕΔΔΔΔΙ, ςα'.	LXXXXI, 91.
ΕΔΔΔΔΙΙ, ςβ'.	LXXXXII, 92.
ΕΔΔΔΔΙΙΙ, ςγ'.	LXXXXIII, 93.
ΕΔΔΔΔΙΙΙΙ, ςδ'.	LXXXXIII, 94.
ΕΔΔΔΔΠ, ςε'.	LXXXXV, 95.
ΕΔΔΔΔΠΙ, ςς'.	LXXXXVI, 96.
ΕΔΔΔΔΠΙΙ, ςζ'.	LXXXXVII, 97.
ΕΔΔΔΔΠΙΙΙ, ςη'.	LXXXXVIII, 98.
ΕΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, ςθ'.	LXXXXVIII, 99.
Η, ρ', εκατόν.	C, 100, Centum.
ΗΗ, σ', διακόσια.	CC, (vel C) 200, Ducenta
ΗΗΗ, τ', τριακόσια.	CCC, 300, Trecenta.
ΗΗΗΗ, υ', τεσσαράκοντα.	CCCC, 400, Quadringenta.
Ε, φ', πεντακόσια.	D, (vel ID) 500, Quingenta.
ΕΗ, χ', εξακόσια.	DC, 600, Sexcenta.
ΕΗΗ, ψ', επτακόσια.	DCC, 700, Septingenta.

ΕΗΗΗ, ω', οκτακόσια.	DCCC, 800, Octingenta.
ΕΗΗΗΗ, ϑ', εννακόσια.	DCCCC, 900, Nongenta.
Χ, α, χίλια.	M, (vel CIO, ∞, I,) 1000, Mille.
ΧΧ, β, δισχίλια.	II, (vel II ∞) 2000, Dup millia.
ΧΧΧ, γ, τρισχίλια.	III, (vel III ∞) 3000, Tria millia.
ΧΧΧΧ, δ, τετρακισχίλια.	IIII, (vel IIII ∞) 4000, Quatuor millia.
Ε, ε, πεντακισχίλια.	V, (vel v ∞, IOO) 5000, Quinque millia.
ΕΧ, ς, εξακισχίλια.	VI, (vel VI ∞) 6000, Sex millia.
ΕΧΧ, ζ, επτακισχίλια.	VII, (vel VII ∞) 7000, Septem millia.
ΕΧΧΧ, η, οκτακισχίλια.	VIII, (vel VIII ∞) 8000, Octo millia.
ΕΧΧΧΧ, θ, εννακισχίλια.	VIII, (vel VIII ∞) 9000, Novem millia.
Μ, ι, μύρια. Μ,	X, (vel CCIOO.OMC.IMI.) 10000, Decem millia.

Hactenus Herodianus. Græci itaque pro numerorum notis usi sunt literis alphabeticis; iisque vel majusculis vel minusculis. Majuscularum quædam simplices fuisse comperiuntur, quædam duplices, seu alias in sese inclusas habentes. Simples, sex sunt numero, I, II, Δ, Η, Χ, Μ. quarum prima, unitatis nota est; secunda, quinarium numerum significat; tertia, denarium; quarta, centenarium; quinta, millenarium; sexta, millenarium decies auctum. Earundem unaquæque ejus numeri, quem denotat, initialis s. capitalis litera est: II, nimirum, τῆς πεντάδος: Δ, τῆς δεκάδος: Χ, τῆς χιλιάδος: Μ, τῆς μυριάδος: exceptis I et H, quarum illa, μονάδος loco est; hæc, εκατοντάδος, fortassis quoniam olim aspiratiouis nota, (qua εκατοντὰς insignitur,) erat H, ut hodieque apud Latinos. Eadem præterea omnes, præter unam II, nsque ad quinarium numerum, sive per se, sive aliis adjunctæ, multiplicantur: ut, I, II, III, IIII: 1, 2, 3, 4. Δ, ΔΔ, ΔΔΔ, ΔΔΔΔ: 10, 20, 30, 40. Η, ΗΗ, ΗΗΗ, ΗΗΗΗ: 100, 200, 300, 400. Χ, ΧΧ, ΧΧΧ, ΧΧΧΧ: 1000, 2000, 3000, 4000. Μ, ΜΜ, ΜΜΜ, ΜΜΜΜ: 10000, 20000, 30000, 40000. Duplex, quæque alias habeat inclusas, una ab Herodiano commemoratur, nimirum II, quinarium numeri index. Ea enim interdum decadem habet inclusam, quinquagenarium numerum denotans, τὴν πεντηκοντάδα, hoc modo, ΕΙ. interdum εκατοντάδα, Quingenarium significans, τὴν πεντηκοσιάδα, hoc modo, ΕΙΙ. interdum χιλιάδα, Quinquies auctum millenarium indicans, hoc signo, ΕΙΙ. Valetque ΕΙ idem quod πεντάκισ δέκα: ΕΙΙ, idem quod πεντάκισ εκατόν: ΕΙΙΙ, idem quod πεντάκισ χίλια: incluso ipsius ventri numero qui per ipsum multiplicandus venit. Similiter vero Latini majuscularum, (interdum et minuscularum,) quibusdam utuntur in significandis numeris: septem nimirum, I, V, X, L, C, D, M: prima significantes et ipsi Numerum unitatis: secunda, Quinarium numerum: tertia, Denarium: quarta, Quinquagenarium: quinta, Centenarium: sexta, Quingenarium: septima, Millenarium. Multiplicant vero et ipsæ hæc Latinorum literæ, altera alteri appositæ: ita tamen ut majoris numeri nota semper præcedat. Si enim nota minoris reperiatur præmissa notæ majoris, non jam eum auget, sed imminuit tot numeris, quot ea ipsa vel iis ipsis notis significatur: ut cum scribis IV, significat IIII: cum IX, significat VIII: cum XL, XXXX: cum XC, LXXXX. itidemque fit in aliis. Minusculæ vero literæ Græcorum omnes ad significandos numeros usurpantur: assumtis præterea tribus hisce notis, ς, ζ, θ. In tres autem hæc distribuuntur classes: quarum prima continet unitates illas usque ad τὴν δεκάδα: secunda, τὰς δεκάδας, usque ad τὴν εκατοντάδα: tertia, τὰς εκατοντάδας, usque ad τὴν χιλιάδα. Prima hæc est, α', β', γ', δ', ε', ς', ζ', η', θ': 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Secunda, ι', κ', λ', μ', ν', ξ', ο', π', ς': 10, 20, 30, 40, 50, 60,

70, 80, 90. Tertia hæc est, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω. 100, 200, 300, 400, 500, 600, 700, 800, 900. His tribus classibus continentur unitates, decuriæ, centuriæ, usque ad chiliadas: quæ chiliades et ipsæ iisdem scribuntur numeris: nisi quod acuto illo tono non jam amplius notantur in dextri lateris superiore parte, sed in inferiore sinistri, hoc modo, α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω: 1000, 2000, 3000, 4000, 5000, 6000, 7000, 8000, 9000, 10000, 20000, 30000, 40000, 50000, 60000, 70000, 80000, 90000, 100000, 200000, 300000, 400000, 500000, 600000, 700000, 800000, 900000. Augmentum vero multiplicaturque et hi numeri: nimirum *δεκάδες* suis unitatibus, *εκατοντάδες* et *χίλιάδες*, necnon *μυριάδες*, itidem vel unitatibus, vel aliis decadiibus, hecatontadiibus, chiliadibus, myriadibus, prout aut magno aut parvo eas exrescere numero volumus: sed posito eo ad latus duntaxat dextrum. ut ιβ', ρκ', ρλζ', ρρ', γωθ. 12, 120, 137, 1100, 3859. Ceterum præter has duas est et alia numerorum ap. Græcos ratio, cum videlicet singula literarum elementa secundum alphabeti seriem loci sui numerum significant, ac quorum litera quæque in alphabeti ordine locum sortita est, ejusdem numerum representat, ut a primum, β secundum, γ tertium, et ita deinceps usque ad ω, quod vigesimiquarti symbolum habet.

Porro si quis Herodiani myriadem excedere, et aliquanto ulterius progredi velit, institutam ab eo rationem sequetur, hoc modo,

MM, μ, *διαμυρία*. XX, (vel XX∞) 20000, Viginti millia.

MMM, λ, *τριαμυρία*. XXX, (vel XXX∞) 30000, Triginta millia.

MMMM, μ, *τετραμυρία*. XXXX, (vel XXXX∞) 40000, Quadringenta millia.

ΕΕ, ν, *πενταμυρία*. L, (vel L∞, ΙΟΟΟ) 50000, Quinquaginta millia.

ΕΕΜ, ξ, *εξαμυρία*. LX, (vel LX∞) 60000, Sexaginta millia.

ΕΕΜΜ, ρ, *επταμυρία*. LXX, (vel LXX∞) 70000, Septuaginta millia.

ΕΕΜΜΜ, π, *οκταμυρία*. LXXX, (vel LXXX∞) 80000, Octuaginta millia.

ΕΕΜΜΜΜ, ς, *ενναμυρία*. LXXXX, (vel LXXXX∞) 90000, Nonaginta millia.

Quod si ulterius adhuc progredi velimus, non usque adeo certi erimus: etsi enim τὰ *δεκαμυρία* notare posimus à majusculo habente inclusum M, et τὰ *πεντηκοταμυρία* significare Π majusculo itidem inclusum habente Δ cum M eidem incluso: tamen quid de ceteris decadiibus statuendum sit, ambiguum erit: veluti de ea, quæ *εικοσαμυρία* continet, et quæ *τριακονταμυρία*, quæ *εξηκονταμυρία*, et sic deinceps usque ad *εκατονταμυρία*. Nam si scribas illud Δ cum M ei incluso, et adjungas ei aliud Δ, ad significanda *εικοσαμυρία*, periculum erit ne potius intelligantur *δεκαμυρία* και *δέκα*. Similiterque si signes Π majusculum, quod præcedentem figuram, nimirum Δ cum M inclusio, inclusam habeat, addasque itidem Δ a latere dextro, ad significanda *εξηκονταμυρία*, periculum erit ne potius intelligantur *πεντηκοταμυρία* και *δέκα*. Id quod de iisdem figuris plures decadas adjunctas habentibus, dici potest. Sequamur ergo potius notas minuscularum literarum quæ ad hanc myriadem nobis complendam supersunt: quarum hæc est series.

ρ, *δεκαμυρία*. C, (vel CM,C∞, CCCIOO) 100000, Centum millia.

ς, *εικοσαμυρία*. CC, (vel CC∞) 200000, Ducenta millia.

τ, *τριακονταμυρία*. CCC, (vel CCC∞) 300000, Trecenta millia.

ν, *τεσσαρακονταμυρία*. CCCC, (vel CCCC∞) 400000, Quadringenta millia.

πεντηκοταμυρία. D, (vel IO,D∞) 500000, Quingenta millia.

χ, *εξηκονταμυρία*. DC, (vel DC∞) 600000, Sexcenta millia.

ψ, *εβδομηκονταμυρία*. DCC, (vel DCC∞) 700000, Septingenta millia.

ω, *ογδοηκονταμυρία*. DCCC, (vel DCCC∞) 800000, Octingenta millia.

εννεηκονταμυρία. DCCCC, (vel DCCCC∞) 900000, Nongenta millia.

Hæc sequuntur *εκατονταμυρία*, *χίλιαμυρία*, *μυριαμυρία*. Quæ integra potius scribuntur quam notis representantur: quamvis apud Latinos decies centena millia hoc signo CCCCIOOO notata comperiuntur.

Porro notandum est in compositione nominum numeralium solere majorem numerum minori præferri sine conjunctione: contra vero minorem majori nisi intercedente conjunctione copulativa και præmitti: ut,

δεκατρία,—*τριακαίδεκα*.
δεκατέσσαρα,—*τεσσαραεκαίδεκα*.
δεκαπέντε,—*πεντεκαίδεκα*.
δεκαέξι,—*εκαίδεκα*.

δεκαεπτά,—*επτακαίδεκα*.
δεκαοκτώ,—*οκτακαίδεκα*.

δεκαεννέα,—*εννεακαίδεκα*. itidemque in aliis. Dixi autem Solere, ut indicarem id non esse perpetuum.

Est enim ubi minor numerus sine copula præmittitur, ut cum dicimus *ένδεκα*, *δύδεκα*, pro *ένκαίδεκα* et *δυοκαίδεκα*. *Et contra ubi major præmittitur minori intercedente copulativa particula και, sed citra compositionem.

Legimus enim ap. Atheu. 5. *επτασχιλίον και εξαισίοι*. Item, *δισχιλίοι και πενταεσίοι άνδρες*: *χιλίοι και εξαεσίοι παίδες*: *τριαεσίοι και είκοσι*: *διαεσίοι και πενήκοντα*: *τρίακοντα και έξι*: *είκοσι και τέσσαρες*. Rursum minor numerus intercedente eadem copula, præmittitur majori, non in compositione solum, sed extra compositionem etiam.

Legimus enim apud eundem Athen. l. c. non solum *λεόνται χυρσαί δυοκαίδεκα*, verum etiam *όγδοήκοντα και έκατον άνδρες*: et *μυριάδες έξι και τεσσαράκοντα*, l. 6. Sed et ap. Od. Θ. *καίρω δέ δύο και πενήκοντα*: Od. II. *πισυρές τε και είκοσι κοῦροι*. Intermissa autem copulativa illa particula και, major numerus præmittitur et in compositione et citra compositionem.

In compositione, ut cum idem Athen. l. c. dicit, *κώλων δεκάδιο*: *βουβάλων δεκαπέντε*: *πένθροιο δεκαέξι*: *πηχών είκοσιτεσσάρων*. Extra compositionem quoque ap. Eund. frequentissime occurrit major numerus præmissus minori sine copula, atque adeo in eodem l.: ut, *ιππείς διαμύριοι τρισχιλίοι διαεσίοι*: *χιλία πενταεσία τρίακοντα*: *τρισχιλίοι διαεσίοι στέφανοι*: *τάλαντα δυοχιλία διαεσία τριακονταεννέα*: *Ξεύγη διαεσία τεσσαράκοντα*: *έκατον πενήκοντα άνδρες*: *έκατον τρίακοντα κλίνας*: *έξηκοντα τέσσαρες τεσσαρίαι*. Interdum cum numeris multitudine, et quantitas certo non scitur, præmittuntur particule *εις*, *περι*, *ώς*, ut apud Lañnos Ad, Circiter, Fere, Ferme, Plusminus. Thuc. *Είς άνδρας διακοσίους και είκοσι μάχιστα*. Paus. *Είς τριακοσίους έγέγοντο συνωμόται*. Rursum Thuc. *Περί ήβδομηκοντα ναυι*. Idem, *Περί είκοσι και έκατόν*. Isocr. Evag. *Ανθρώπων περί πενήκοντα παρακαλίνας*. In qua signif. *περί πον* quoque dici, supra docui T. 3. p. 249. At T. 4, col. 802, lit. D. exempla habentur ut hunc usum habentis, sed sine certo casu, ut superiora *εις* et *περι*, quæ accusativo duntaxat junguntur in hoc loquendi genere.

Cum vero plures nominato fuisse numero dicere volunt, utuntur voce *πλείους*: cum pauciores, *λίοντας* vel *άποδέοντας*, adjecto numero illo minore, quem majori demunt. Athen. 5. de nave Philopatoris, *Έδέξατο ήφ'είας πλείους των τετρασχιλίων*. Εξ μωχ, *Είς δε τή κατιστομια έντεβάτας τρισχιλίους, άποδέοντας έκατόν και πενήκοντα*. Similiter Dem. *Έτη δύοιν λίοντα είκοσι*, Anni duobus demtis viginti: pro quo Latini dicunt Anni duodeviginti. Idem, *Πενήκοντα μιας δούσης έλαβε τμή*.

reis. At Plut. Rom. Δεούσας ὀλίγον ἀριθμῷ ὀκτακοσίῳ ἀρπάσας.

De Nominibus Ordinalibus.

Ordinalia nomina, quæ vocant, originem ducunt e numeralibus, quæ hactenus sunt pertractata. Age igitur et ipsa recenseamus cum sua interpretatione.

Πρῶτος,	Primus.
Δεύτερος,	Secundus.
Τρίτος, (Poetis τρίτατος,)	Tertius.
Τέταρτος, (Poetis τέτρατος,)	Quartus.
Πέμπτος,	Quintus.
Ἑκτος,	Sextus.
Ἑβδόμος,	Septimus.
Ὀγδοός,	Octavus.
Ἐννατός,	Nonus.
Δέκατος,	Decimus.
Ἐνδέκατος,	Undecimus.
Δωδέκατος,	Duodecimus.
Τρισκαίδεκατος,	Decimustertius, Tertiusdecimus.

Τεσσαρεσκαίδεκατος, Decimusquartus, Quartusdecimus; utroque enim modo Latini loquuntur: id quod de sequentibus etiam dictum putator.

Πεντεκαίδεκατος,	Decimusquintus.
Ἑκκαίδεκατος,	Decimussextus.
Ἑπτακαίδεκατος,	Decimusseptimus.
Ὀκτωκαίδεκατος,	Decimusoctavus.
Ἐννεακαίδεκατος,	Decimusnonus.
Εἰκοστός,	Vigésimus, Vicesimus.
Εἰκοστός πρῶτος,	Vigésimusprimus.
Εἰκοστός δεύτερος,	Vigésimusecundus.
Εἰκοστός τρίτος,	Vigésimustertius, et sic deinceps.

Τριακοστός,	Trigésimus, Tricesimus.
Τριακοστός πρῶτος,	Trigésimusprimus, et ita deinceps.

Τεσσαρακοστός,	Quadragesimus.
Τεσσαρακοστός πρῶτος,	Quadragesimus primus, et sic deinceps.

Πεντηκοστός,	Quinquagesimus.
Ἐξηκοστός,	Sexagesimus.
Ἑβδομηκοστός,	Septuagesimus.
Ὀγδοηκοστός,	Octogesimus.
Ἐννεηκοστός,	Nonagesimus.
Ἑκατοστός,	Centesimus.
Διακοσιοστός,	Ducesimus, Ducesimus.
Τριακοσιοστός,	Trecentesimus, Trecesimus.
Τεσσαρακοσιοστός,	Quadragesimus, Quadringesimus.

Πεντακοσιοστός,	Quingentesimus, Quingessimus.
Ἑξακοσιοστός,	Sexcentésimus, Sexcesimus.
Ἑπτακοσιοστός,	Septingentesimus, Septingessimus.

Ὀκτακοσιοστός,	Octingentesimus, Octingessimus.
----------------	---------------------------------

Ἐννακοσιοστός,	Nongentesimus, Noningessimus.
----------------	-------------------------------

Χιλιοστός,	Millesimus.
------------	-------------

Δισχιλιοστός,	Bis millesimus.
---------------	-----------------

Τρισχιλιοστός,	Ter millesimus.
----------------	-----------------

Τετρακισχιλιοστός,	Quater millesimus.
--------------------	--------------------

Πεντακισχιλιοστός,	Quinques millesimus.
--------------------	----------------------

Ἑξακισχιλιοστός,	Sexies millesimus.
------------------	--------------------

Ἑπτακισχιλιοστός,	Septies millesimus.
-------------------	---------------------

Ὀκτακισχιλιοστός,	Octies millesimus.
-------------------	--------------------

Ἐννακισχιλιοστός,	Novies millesimus.
-------------------	--------------------

Μυριοστός,	Decies millesimus.
------------	--------------------

Δισμυριοστός,	Vicies millesimus.
---------------	--------------------

Τρισμυριοστός,	Tricies millesimus, et ita deinceps usque ad μυριακισμυριοστός, et in infinitum usque multiplicando per adverbia numeralia. Reperiuntur enim hæc a χίλιοι et μύριοι multiplicata per adverbia ista, ap. Plat. quoque, dicentem τετρακοντακισχιλιοστός. Ubi Latine dixeris potius Unus e quadraginta millibus, quam Quadragies millesimus: itidemque Unus e quinquaginta millibus potius quam Quinguagies millesimus.
----------------	--

Porro sciendum est, hæc ordinalia efferri non modo sine copula, verum etiam intercedente ea, et interdum quidem maiore numero minorem præcedente, interdum sequente. Quorum exempla Athen. nobis, ut supra quoque suppeditat. Sine copula, ut 14. Ἀνδρέας ὁ Πανορμίτης ἐν τῇ τριακοστῇ τρίτῃ τῶν Σικελικῶν, Libro trigesimotertio, Intercedente copula, et præeunte numero maiore: 6. Θεόπομπος ἐν τῇ τριακοστῇ καὶ τρίτῃ τῶν Ἱστοριῶν, Sæpius minore numero præcedente, sequente maiore: ut ibidem, Σαφῶς ἐκτίθεται Θεόπομπος διὰ τῆς δευτέρας καὶ τριακοστῆς τῶν Ἱστοριῶν, 12. Ὁ Θεόπομπος ἱστορεῖ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ εἰκοστῇ. Aliquanto post, Φύλαρχος ἐν τῇ τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν. Et 6. Θεόπομπος ἐν ἐκτῇ καὶ εἰκοστῇ Ἱστοριῶν. Rursum 12. Ἀγαθαρχίδης ἱστορεῖ διὰ τῆς ἐβδόμης καὶ εἰκοστῆς: paulo ante, Ποσειδώνιος ἐν τῇ ἐβδόμῃ καὶ τεσσαρακοστῇ τῶν Ἱστοριῶν: 6. Ἐν τῇ ὀγδόῃ καὶ τριακοστῇ τῶν Εὐρωπικῶν. Ibidem paulo ante, Κτησικλῆς δ' ἐν τρίτῃ Χρονικῶν καὶ δεκάτῃ πρὸς ταῖς ἑκατόν. Pro quibus brevius dicere potuisset ἐν ἑκατοστῇ τρισκαίδεκάτῃ. Ut rursum 12. ait, ἐν τῇ τρισκαίδεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν: ubi ut τρισκαίδεκατος dicit, ita et ἑκκαίδεκατος, aliquanto post, Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἑκκαίδεκάτῃ Εὐρωπικῶν. Ibidem sine copula maior numerus sequitur minorem: Κάν τῇδ' ἐβδόμῃ εἰκοστῇ Ἀγαθαρχίδας ἔφη: sicut apud Plin. quoque sæpe legitur Quartusdecimus, Quintusdecimus, et ap. Priscian. Quinta-vigesima litera. Porro ut dictum est superioribus nominibus numeralibus præmitti interdum particulas περί που et ὥς pro Circiter, Ferme, cum sc. scriptor certo affirmare quantitatem numeri non vult, ita sciendum est his quoque ordinalibus eadem reperiri adjecta. Herodian. 7. Ἔτος ἦδη περί που ὀγδοηκοστὸν ἔληλακώς, Thuc. 5. Τεμόντες τῆς Ἐπιδαυρίας ὥς τὸ τρίτον μέρος. Præterea ut dixi majori alicui numero præmitti vel subiungi minorem cum participio δέοντος aut ἀποδέοντος, ita hoc idem in his quoque nominibus ordinalibus fieri comperimus: ut cum Thuc. dicit, Δέοντος ἐνὸς τριακοστῷ ἔτει. Sic Lat. Undevigesimus dicunt et Undetrigesimus, pro Vigésimus demto uno, et Trigésimus demto uno.

Numerativa in πλους et πλასιος finita.

Sunt verò et alia numerativa nomina adjectiva una cum præcedentibus ordinalibus derivata e numeralibus, vel etiam e numeralium adverbiiis. Duorum ea generum sunt. Quædam enim in πλους desinunt, quædam in πλასιος. Illis respondent Latina in plex finientia, his autem ea quæ syllaba plus terminantur.

Διπλοῦς,	Duplex, (quod præcedit Ἀπλοῦς, simplex.)
----------	--

Τριπλοῦς,	Triplex.
-----------	----------

Τετραπλοῦς,	Quadruplex.
-------------	-------------

Πενταπλοῦς,	Quintuplex.
-------------	-------------

Ἑξαπλοῦς,	Sexcuplex.
-----------	------------

Ἑπταπλοῦς,	Septuplex.
------------	------------

Ὀκταπλοῦς,	Octuplex.
------------	-----------

Ἐνναπλοῦς,	Noncuplex.
------------	------------

Δεκαπλοῦς,	Decuplex. Et ita deinceps, ἑκατονταπλοῦς, χιλιαπλοῦς, μυριαπλοῦς. Quibus adde infinitivum πολλαπλοῦς, multiplex. Sequuntur ea, quæ in πλასιος desinunt.
------------	---

Διπλάσιος,	Duplus.
------------	---------

Τριπλάσιος,	Triplus.
-------------	----------

Τετραπλάσιος,	Quadruplus.
---------------	-------------

Πενταπλάσιος,	Quincuplus.
---------------	-------------

Ἑξαπλάσιος,	Sexcuplus.
-------------	------------

Ἑπταπλάσιος,	Septuplus.
--------------	------------

Ὀκταπλάσιος,	Octuplus.
--------------	-----------

Ἐνναπλάσιος,	Noncuplus.
--------------	------------

Δεκαπλάσιος,	Decuplus.
--------------	-----------

Εἰκοσάπλάσιος,	Vigecuplus. Et sic deinceps usque ad ἑκατονταπλάσιος seu ἑκατονταπλასίων, Centuplus: χιλιαπλάσιος, Millecuplus: μυριαπλάσιος, Deno milleno numero auctus. Quibus itidem adde infinitum πολλαπλάσιος, Multiplus s. Multiplex.
----------------	--

Substantiva quædam e Numeralibus derivata.

Μονάς,	Unitas, Numerus singularis.
Δυάς,	Dualis numerus, secundum alios Binarius.
Τριάς,	Ternarius numerus, Trinitas.
Τετράς,	Quaternarius numerus.
Πεντάς, s. Περμπάς,	Quinarius numerus.
Ἑκτάς,	Senarius numerus.
Ὀγδοάς,	Octonarius numerus.
Ἑννάς,	Novenarius numerus.
Δεκάς,	Denarius numerus.
Ἑνδεκάς,	Udenarius numerus.
Δωδεκάς,	Duodenarius numerus.
Εἰκάς,	Vicenarius numerus.
Τριακάς,	Tricenarius numerus. Et ita deinceps usque ad ἑκατοντάς, Centenarius numerus; χιλιάς, Millenarius numerus; μυριάς, Numerus denarius millenarius: ut Priscianus tradit Ternarius denarius dicendum esse e Tredecim.

Adverbia Numeralia.

Sunt vero et adverbia quædam e numeralibus nominibus orta, quæ addere superioribus visum est, ne quid omisisse videremur, quod requiri præterea posset. Eorum hæc series est, cum interpretatione Latina itidem.

Ἀπαξ,	Semel.
Δίς,	Bis.
Τρίς,	Ter.
Τετράκις,	Quater.
Πεντάκις,	Quinques.
Ἑξάκις,	Sexies.
Ἑπτάκις,	Septies.

A Ὀκτάκις,	Octies.
Ἑννάκις,	Novies.
Δεκάκις,	Decies.
Ἑνδεκάκις,	Undecies.
Δωδεκάκις,	Duodecies.
Τρισκαιδεκάκις,	Tredecies.
Τεσσαρεσκαιδεκάκις,	Quaterdecies.
Πεντεκαιδεκάκις,	Quindecies.
Ἑκκαιδεκάκις,	Sedecies.
Ἑπτακαιδεκάκις,	Deciessepties.
Ὀκτωκαιδεκάκις,	Deciesocties.
Ἑννεακαιδεκάκις,	Deciesnovies.
Εἰκοσάκις,	Vigecies, Vicies.
Τριακοντάκις,	Trigecies, Tricies.
Τεσσαρακοντάκις,	Quadragies.
Πεντηκοντάκις,	Quinquagies.
Ἑξηκοντάκις,	Sexagies.
Ἑβδομηκοντάκις,	Septuagies.
Ὀγδοηκοντάκις,	Octogies.
Ἑννηκοντάκις,	Nonagies.
B Ἑκατοντάκις,	Centies.
Διακοσιάκις,	Ducenties.
Τριακοσιάκις,	Trecenties.
Τετρακοσιάκις,	Quadragesies: et sic deinceps. [ceps.]
Χιλιάκις,	Millies.
Δισχιλιάκις,	Bis millies: et sic deinceps.
Μυριάκις,	Decies millies.
Δισμυριάκις,	Vicies millies. et sic deinceps usque ad μυριάκις μυριάκις. Infinitum autem est πολλάκις, Multoties s. Multotiens, Sæpius. Quibus adde ποσάκις, τοσάκις, Quoties s. Quotiens, et Toties s. Totiens.

ΓΑΛΗΝΟΥ

ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΣΤΑΘΜΩΝ.

Ὁ ΣΤΑΘΜΟΣ βάρει μετρούμενος κρίνεται· τὸ δὲ μέτρον, ἀγγεῖου κοιλότητι. τὸ δὲ ἀγγεῖον, ξηροῦ ποσοῦ μέτρον ἐστὶν ἢ ὑγροῦ. ὡς εἶναι τρεῖς τοῦ μετρουμένου ποσοῦ διαφοράς. μίαν μὲν, τοῦ σταθμοῦ· ἑτέραν δὲ, τοῦ τῆς ξηρᾶς οὐσίας οἷον χρώματος· καὶ τρίτην, τοῦ τῆς ὑγρᾶς. πολλῶν δὲ καὶ σχεδὸν ἀπείρων ὑπαρχόντων τῶν τε σταθμῶν καὶ τῶν μέτρων παρά τε τὰς χώρας καὶ τὰ ἔθνη τῶν χρωμένων, περὶ τῶν μάλιστα συνήθων ἅπασιν ὁ λόγος ἡμῖν ἐσται.

Περὶ τῶν δηλούντων τοὺς σταθμοὺς καὶ τὰ μέτρα χαρακτῆρων, Κεφ. β'.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τινες οὐχ ὀλογραμμάτως, ἀλλὰ διὰ χαρακτῆρων ταῦτα σημαίνουσι, βέλτιον ἂν εἴη τοῖς παλαιοῖς κατακολουθούντα, πρῶτον τοὺς χαρακτῆρας αὐτοὺς διασαφηνίσαι. Πρῶτον μὲν οὖν τὸ χ στοιχεῖον ἔχον ἐπικείμενον αὐτῷ το ἄλφα, χαλκοῦν σημαίνει, καθὼς ὁρᾶς, χ. εἰ δὲ ο ἔχει τὸ χ, χάα, χ. εἰ δὲ ν, χοίνικα, χ. εἰ δὲ η, χήμην, χ. Τὸ δὲ Κ, εἰ μὲν ἔχει ἐπικείμενον αὐτῷ, καὶ λοξὴν εὐθείαν γραμμὴν τέμνουσαν τὴν κάτω κεραίαν αὐτοῦ, κεράτιον δηλοῖ, κ. εἰ δὲ τὸ ν ἔχει τὸ κ, κύαθον σημαίνει, κ. ἡ δὲ ἀπερίστικτος εὐθεῖα γραμμὴ πλαγία τεθεῖσα κατὰ πᾶν, \, ὀβολὸν δηλοῖ· αἱ δὲ δύο ἀπερίστικοι, \, δύο ὀβολοὺς· οἱ ποιοῦσι τὸ γράμμα, δηλούμενον ὑπὸ τοῦ γ πλησίον ἔχοντος τὸ ρ τεμνόμενον ὑπὸ τινος εὐθείας γραμμῆς, ρ. αἱ δὲ δύο γραμμαὶ συνάπτουσαι κατὰ θάτερον πέρασ, ὥστε γωνίαν ποιεῖν, ἐμφερῶς ταῖς τοῦ Κ δύο κεραταῖς ταῖς πρὸς τῇ ὀρθῇ γραμμῇ, δραχμὴν σημαίνουσι, < τὴν συνωνύμως καὶ ὀλκὴν καλουμένην. ἰδίως δὲ παρὰ παλαιοῖς τὴν ὀλκὴν το λ δηλοῖ, ἔχον μέσον τὸ ο, λ. εἰ δὲ τὸ ε ἔχει τὸ λ,

DE MENSURIS ET PONDERIBUS, LIBELLUS GALENI:

E COLLATIONE CUM IIS QUÆ APUD PAUL. ÆGIN. ET SCHOL. NICANDRI LEGUNTUR EMENDATUS.

C

Videtur autem falso Galeno ascribi.

PONDUS gravitate metiuntur et judicant: mensuram vero, concavitate s. capacitate vasculi. Vasculum autem, aridæ liquidæ quantitatibus mensura est. Itaque triplex est differentia quantitatis quam metimur: una quidem, ponderis; altera vero, siccæ substantiæ, quæ velut in cumulum aggeratur; tertia, humidæ. Cum vero multa sint et propemodum infinita ponderum mensurarumque genera pro variis regionibus, variisque eorum, qui ipsis utuntur, consuetudinibus, de iis nobis sermo erit, quæ maxime omnibus familiaria sunt et usitata.

De Notis quibus significantur Pondera et Mensuræ, Cap. II.

Ceterum quoniam aliqui non integris literis, sed notis quibusdam hæc significant, melius utique fuerit et nos hac in re veteres sequi, et prius ipsos hos characteres declarare. Primum quidem igitur litera χ, habens impositum sibi α, significat χαλκοῦν, (h. e. Æreolum,) ut vides, χ: quod si ο impositum habeat litera χ, denotat χάα, (Congium) χ: sin ν, χοίνικα, (Chœnicem) χ: sin η, χήμην, (Chœmam) χ. Litera autem Κ, si impositum sibi habeat ε, et linea recta inferiorem ipsius apicem per obliquum secet, κεράτιον notat, (Siliquam) κ. sin ν incumbat eidem κ, significat κύαθον, (Cyathum) κ. Linea autem recta in obliquum ducta penitus, nullisque circumdata punctis, \, obolum denotat: duæ vero ejusmodi incircumpunctæ, \, duos obolos: qui γράμμα, (Scrupulum s. Scriptulum,) faciunt, cujus nota est γ prope se habens ρ recta linea in ima sui parte sectum, ρ. Duæ autem lineæ quæ circa alteram extremitatem committuntur, ita ut angulum faciant, ad similitudinem duarum literarum Κ apicem, qui e recta ipsius linea veluti rami bifurci existunt, <, drachmam significant, quæ æquipollente vocabulo ὀλκῇ quoque nominatur, i. e. Holca: quanquam apud antiquos peculiaris τῆς ὀλκῆς nota sit λ in medio habens

λίτραν σημαίνει, Ν. τινὲς δὲ τὴν ἑτέραν τοῦ λ γραμ-
μὴν λοξῶς τέμνοντες, δηλοῦσι τὴν λίτραν, Χ. τὸ δὲ
Γ, ἔχον ἐν ταῖς ἑαυτοῦ γωνίαις τὸ ο, οὐγγίαν δηλοῖ, Γο.
τὸ μ δὲ, κατὰ τὸ μέσον αὐτοῦ ἔχον τὸ ν, μνᾶν σημαίνει,
μ. εἰ δὲ τὸ υ ἔχει τὸ μ, μύστρον σημαίνει, μ. εἰ δὲ τὸ
ε, μέδιμνον, μ. εἰ δὲ τὸ ο, μόδιον σημαίνει, μ. τὸ δὲ τ,
ἔχον ἔμπροσθεν αὐτοῦ τὸ ρ, καὶ υ ἐπικείμενον, τρυβλίον
δηλοῖ, τρ. τὸ δὲ ξ, εἰ μὲν ἔχει ἐπικείμενον τὸ ε, ξέ-
στην σημαίνει, Ξ. εἰ δὲ ο ἔχει, ὀξύβαφον, Ξ. τινὲς δὲ
τὸν ξέστην διὰ τοῦ ξ, τεμνούσης αὐτὸ εὐθείας γραμμῆς,
δηλοῦσι, Ξ. τὸ δὲ η ἔχον ἐπικείμενον τὸ μ, ἡμίναν δη-
λοῖ, η. εἰ δὲ κ καὶ ρ ἐπικείμενον ἔχουσι μ, κεράμιον δη-
λοῦσι, κρ.

Περὶ σταθμῶν, Κεφ. γ'.

Ἡ μνᾶ ἢ Ἀττικὴ καὶ ἡ Αἰγυπτία ἔχει Γο ις'. ἡ μνᾶ
ἢ Ῥωμαϊκὴ ἔχει Γο κ'. ἡ λίτρα ἔχει Γο ιβ'. ἡ δὲ Γο, δρα-
χμᾶς ἦ. αἵτινες καὶ ὀλκαὶ λέγονται. ἡ δὲ ὀλκή, ἥτοι ἡ Β
δραχμῇ, κεράτια ἔχει ιη'. ἄλλοι δὲ λέγουσι γράμματα
γ'. τὸ δὲ γράμμα, ὀβολοὺς β'. ὁ δὲ ὀβολὸς, κεράτια γ'.
τὸ δὲ κεράτιον, ἔχει σιτάρια δ'. ἄλλοι δὲ χαλκοὺς δύο
δίμοιρον. ὁ γὰρ ὀβολὸς ἔχει χαλκοὺς ἦ.

Περὶ μέτρων ὑγρῶν, Κεφ. δ'.

Τὸ Ἰταλικὸν κεράμιον ἔχει χόας ἦ. ὁ χόος, ξέστας ε',
κοτύλας δύο· αἵτινες καὶ τρυβλία λέγονται. ἄλλοι δὲ
λέγουσιν· ἔχει ὁ Ξ σταθμὸν Γ' α', Σ. τὸ δὲ τρυβλίον,
Γο θ'. τὸν αὐτὸν δὲ σταθμὸν ἔχει τὸ κοχλιάριον καὶ ἡ
κοτύλη· ταυτὸν δὲ εἰπεῖν τὸ τρυβλίον. τὸ τρυβλίον δὲ τὸ
μικρὸν ἔχει μύστρα μεγάλη τρία, ὀξύβαφα δὲ δ'. τὸ γὰρ
μέγα μύστρον ἔχει ὀξύβαφα τρία. τὸ δὲ ὀξύβαφον ἔχει
κύαθον α', Σ. ὁ δὲ κύαθος ἔχει χήμας μικρὰς, ἥτοι μύστρα
μικρὰ, β'. Εἰ δὲ βουλοιο καὶ τὸν σταθμὸν τῶν ὑγρῶν
εἰδέναι μέτρων, πάμπολλοι μὲν αἱ τῶν ὑγρῶν οὐσιῶν
εἰσὶ κατὰ τὴν ῥοπὴν διαφοραὶ, ὡς ἐπὶ παραδείγματος
ἐλαίου τε καὶ οἴνου καὶ μέλιτος λέξομεν. Τὸ μὲν οὖν
μέλι τοῦ οἴνου βαρύτερον ἐστὶ τετάρτῳ μέρει, καὶ
προσέτι δεκάτῳ ὅπερ ἐστὶ τὸ ὄλον σύνεγγυς τρίτῳ, C
ἔχει γὰρ ὄλον τὸν τοῦ οἴνου σταθμὸν καὶ προσέτι τὸ
τρίτον αὐτοῦ. τοῦ δὲ ἐλαίου τὸ μέλι τῷ ἡμίσει μέρει
βαρύτερον ἐστίν. ἔχει γὰρ ὄλον τὸν τοῦ ἐλαίου στα-
θμὸν, καὶ προσέτι τὸ ἡμισυ αὐτοῦ. ὁ δὲ οἶνος τοῦ ἐλαίου
ἐννάτῳ μέρει ὑπερέχει. ὄλον γὰρ αὐτὸ ἔχει, καὶ τὸ ἐν-
νατον αὐτοῦ. πρὸς σαφῆνειαν δὲ πλείονα καὶ ὡς ἐν δια-
γράμματι τῶν κατὰ μέρος μέτρων τὸν σταθμὸν ὑπετάξα-
μεν, δῆλον καθεστῶτος ὡς κατὰ κοινοῦ πάντων τῶν ὑπο-
κειμένων αὐτοῖς κατὰ τὸν στοῖχον, τό, τε ἔλαιον καὶ ὁ
οἶνος καὶ τὸ μέλι κατηγορούμενα κεῖται.

Τὸ Ἰταλικὸν	ἐλαίου,	οἴνου,	μέλιτος,
κεράμιον ἔχει	λί οβ'.	λί π'.	λίτρας ρη'.
ὁ χόος	λί θ'.	λί ι'.	λίτρας ιγ', Σ.
ὁ Ξ	Γο ιη'.	Γο κ'.	Γο κζ'.
ἡ κοτύλη	Γο θ'.	Γο ι'.	Γο ιγ', Σ.
τὸ μέγα μύστρον	Γο γ'.	Γο γ', Γ' η'.	Γο δ', Σ.
τὸ ὀξύβαφον	ὀλκᾶς ιη'.	Γο β', Γ' ιβ'.	Γο γ', Γ' θ'.
ὁ κύαθος	ὀλκ. ιβ'.	Γο α', Σ, Γ' δ'.	Γο β', ὀλκ. β'.
τὸ μικρὸν μύστρον	ὀλκ. ε'.	Γ' κ'.	ὀλκᾶς θ'.

Ὁ δὲ Ὀρειβάσιος φησὶ κατὰ Ἀδαμάντιον, τὸν Ξ
τὸν Ἰταλικὸν τοῦ οἴνου μέτρω μὲν, ἔχειν Γο κδ' σταθμῶ
δὲ, Γ' α', Γο η'. τὸν δὲ Ξ ἐπὶ μέτρου τοῦ μέλιτος ἄγειν
σταθμῶ λίτρας β', Σ.

Περὶ μέτρων ξηρῶν, Κεφ. ε'.

Ἡ Αἰγυπτία ἀρτάβη ἔχει β' ε'. ὁ δὲ μόδιος ὁ Αἰγύ-
πτιος καὶ ὁ Ἰταλικὸς, ἔχει χοίνικας ἦ. ὁ δὲ χοίνιξ, Ξ β'.
ὁ δὲ Ξ, ἡμίξεστα δύο· ἃ δὴ καὶ ἡμίνας προσαγορεύουσιν.
ἡ δὲ ἡμίνα, ἔχει κύαθους ἦ. ὁ Ἀττικὸς μέδιμνος ἔχει
ἡμiekτα ιβ'· τὸ δὲ ἡμiekτον, ἔχει χοίνικας δ'· ὥστε τὸν
μέδιμνον ἔχειν χοίνικας μη', Ξ ζ' ε'. Τούτων δὲ τὸν
σταθμὸν εἰπεῖν οὐκ εὐκόλον, ὅτι τῶν ξηρῶν οὐσιῶν ἀπει-
ρός ἐστίν ἡ κατὰ τὴν ῥοπὴν διαφορὰ κατὰ τὴν τῆς ἱατρι-
κῆς τέχνης διδασκαλίαν, καθὼς οἱ πρὸ ἡμῶν σοφοὶ ἱα-
τροὶ τε καὶ διδάσκαλοι ταῦτα ἡμῖν διεσάφησαν.

Α ο, Δ. Sin i habeat ipsum λ, significat λίτραν, (Li-
bram) Ν. Quidam vero alteram literæ λ lineam
per obliquum secantes, eandem λίτραν denotant, Χ
Γ autem in angulis suis habens ο, unciam, (οὐγγίαν,)
declarat, Γο. At vero μ in sese medio habens ν, μνᾶν
denotat, (i. Minam,) μ: sin ν habeat μ, significat
μύστρον, (mystrum) μ: sin ε, μέδιμνον, (Medimnum,)
μ: sin ο, μόδιον, (Modium,) β. τ autem ante se ha-
bens ρ, et incumbens sibi ν, τρυβλίον denotat, (Try-
blium,) τρ. At ξ, si sibi impositum habeat ε, ξέστην
significat, (i. e. Sextarium,) Ξ: sin ο, ὀξύβαφον, (Ace-
tabulum,) Ξ. Quidam tamen τὸν ξέστην denotant
litera ξ, recta linea in obliquum secta, Ξ. η autem,
cui incumbit μ, ἡμίναν, (Heminam,) significat, η. si
vero κ et ρ impositum habeant μ, κεράμιον deno-
tant, (Ceramium,) κρ.

De Ponderibus, Cap. III.

Mina Attica et Ægyptia habet uncias 16. Mina
Romana habet uncias 20. Libra habet uncias 12:
uncia autem, drachmas 8: quæ et Holcæ nominan-
tur. Holca autem, sive drachma, habet siliquas 18:
alii tria scriptula dicunt. scriptulum vero, obolos 2:
obolus, siliquas 3: siliqua, sitaria 4: secundum
alios autem, æreos duos et bessem. obolus enim con-
tinet æreos 8.

De Mensuris Liquidis, Cap. IIII.

Italicum ceramium habet congios 8; congius,
sextarios 6, cotylas 2; quæ et tryblia nominantur.
Ut alii vero dicunt, habet sextarius pondus libræ 1,
S. Tryblium autem, uncias 9. Idem vero pondus
continet cochlearium et cotyla: quibus æquivalet
tryblium. Tryblium autem parvum, habet mystra
magna tria, oxybapha quatuor; magnum enim my-
strum continet oxybapha seu acetabula tria: oxyba-
phum, cyathum 1, S; cyathus, chemas parvas, s.
parva mystra, 2. Quod si velis et liquidarum men-
surarum nosse pondus, multiplices sane liquidarum
substantiarum pro lancis momento sunt differentiæ:
ut in olei, vini, et mellis exemplo dicemus. Mel
itaque vino ponderosius est quarta parte, et insuper
decima: quod in universum proximum est tertiz;
habet enim totum vini pondus, et tertiam præterea
ejus partem. Oleo autem mel dimidia parte gravius
est; habet enim totum olei pondus, et insuper dimi-
diam ejus partem. At viuum superat oleum nona
parte; habet enim ipsum totum, et nonam ejus par-
tem. Verum ad majorem perspicuitatem veluti in
tabella depictum subjunximus singularum mensura-
rum pondus, cum clarum inde fiat, oleum, viuum et
mel de omnibus iis, quæ ipsis per seriem subjecta
sunt, prædicari, sicut genera suis speciebus commu-
nitate quadam tribuuntur.

Italicum	Olei,	Vini,	Mellis,
Ceramium habet	libr. 72.	libr. 80.	libr. 108.
Congius	libr. 9.	libr. 10.	libr. 13, S.
Sextarius	unc. 18.	unc. 20.	unc. 27.
Cotyla, s. Hemina	unc. 9.	unc. 10.	unc. 13, S.
Magnum mystrum	unc. 3.	unc. 3, scr. 8.	unc. 4, S.
Acetabulum	holc. 18.	unc. 2, scr. 12.	unc. 3, scr. 9
Cyathus	holc. 12.	unc. 1, S, scr. 4.	unc. 2, h. 2.
Parvum mystrum	holc. 6.	scriptula 20.	holcas 9.

Oribasius autem secundum Adamantium dicit se-
xtarium Italicum vini, mensura quidem habere uncias
24, pondere vero libram unam, uncias 8. in mellis
autem mensura sextarium ponderare libras 2, S.

De Aridorum Mensuris, Cap. v.

Ægyptia artaba habet modios quinque. Modius
Ægyptius et Italicus habet chœnices 8; chœnix,
sextarios duos; sextarius, duos semisextarios: quos
et Heminas appellant: hemina vero continet cya-
thos 8. Atticus medimnus habet hemiecta 12;
hemiectum chœnices quatuor. Ita ut medimnus
contineat chœnices 48, sextarios 96. Harum porro
mensurarum pondus exprimere facile non est, quod
rerum aridarum juxta lancis inclinationem in arte
medica infinita est differentia, ut periti ante nos me-
dici et magistri hæc nobis declararunt.

ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ ΤΩΝ
ΕΝ ΤΑΙΣ ΣΥΣΤΑΘΜΙΑΙΣ· ΚΑΙ ΠΕΡΙ
ΣΤΑΘΜΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΡΩΝ.

Κεφ. α'.

ΤΗΝ τῶν σημείων καὶ χαρακτήρων διδασκαλίαν, ἀναγκαιοτάτην οὔσαν, οὐ πάρεργον ἀναγράψασθαι, ὅπως ἐν ταῖς τῶν φαρμάκων σκευασίαις συμβολικῶς εὐρόντες κείμενά τινα, αὐτίκα γνωρίζωμεν τὴν ἐξ αὐτῶν σημαίνουμένην συσταθμίαν. Τὴν οὖν μνᾶν σημαίνει τὸ μ στοιχείον ἐπικείμενον ἔχον τὸ ν, μ. τὴν δὲ λίτραν, τὸ λ ἔχον ἐπικείμενον τὸ ι, ϙ. τὴν δὲ οὐγγίαν, τὸ ϛ ἔχον ὑποκείμενον τὸ ο, ϝ. παρ' ἐνίοις δὲ εὐρον τὸ ν ἐπικείμενον ἔχον τὸ ο, ϟ. μ δὲ ἔχον ε ἐπικείμενον, μέρος δηλοῖ, μ. πλάγιον δὲ Λ εἰς μὲν τὰ δεξιὰ ταῖς κεραίαις νεύον, δραχμὴν δηλοῖ, < εἰς δὲ τὰ εὐώνυμα, ἡμίσειαν, >. τὸ δὲ Ῥωμαϊκὸν σίγμα, παρ' ἐνίοις μὲν τριώβολον· παρ' ἡμῖν δὲ παντὸς σταθμοῦ τὸ ἡμισυ, S. πλάγιον δὲ, ἐν μὲν, ὀβολόν, ω. δύο δὲ, διώβολον, Ϟ. ἔσω δὲ ἑστραμμένον τὸ Ἑλληνικὸν σίγμα, ἡμιώβολον, Ϛ. ξ δὲ ἐπικείμενον ἔχον ε, ξέστην δηλοῖ, ξε. τὸ δὲ κ ἐπικείμενον ἔχον τὸ ν, κύαθον, κ. ὑπερκείμενον δὲ τοῦ ο τὸ λ, ὀλκὴν σημαίνει, λ. τὴν καὶ δραχμὴν συνωνύμως καλουμένην.

Περὶ μέτρων, Κεφ. β'.

Ἡ μνᾶ πρὸς τὸ Ἰταλικὸν ἔχει δραχμὰς ρμδ'· πρὸς δὲ τὸ Ἀττικὸν, δραχμὰς ρεβ'. ὥστε τὴν Ἰταλικὴν μνᾶν εἶναι λίτραν μίαν ἡμίσειαν· τὴν δὲ Ἀττικὴν, ϙε α', ϝο γ', δραχμὰς δ'. ἡ οὐγγία ἄγει παρὰ μὲν τοῖς Ἀττικοῖς δραχμὰς ζ', παρὰ δὲ τοῖς Ἰταλικοῖς δραχμὰς ἦ. ἡ δὲ δραχμὴ γράμματα ἔχει γ'. ἡ δὲ ϝο, κδ'. ἡ λίτρα ἔχει οὐγγίας δώδεκα, ὀλκὰς δύο. τὴν δὲ ὀλκὴν συνωνύμως καὶ δραχμὴν λέγουσι. τὸ δὲ γράμμα ἔχει ὀβολὸν α', χαλκοὺς τέσσαρας. ὁ δὲ ὀβολὸς, χαλκοὺς ε'. ὁ δὲ χαλκοὺς καὶ τὸ κεράτιον, παντὸς γράμματός ἐστι σμικρότατον πρὸς ἐκπλήρωμα τιθέμενον τῶν σταθμῶν. ὁ μέδιμνος ἔχει ἡμικτὰ ιβ'. τὸ δὲ ἡμικτον, χόας μὲν β', χοίνικας δὲ δ'. ὁ δὲ χοῦς, χοίνικας β', ζ. η. ὡς ἔχειν τὸν μέδιμνον χοίνικας μῆ, ξέστας ρζβ'. ὁ δὲ χοίνιξ, κοτύλας γ', ξέστην α', S. ὁ δὲ ξέστης, κοτύλας β', κύαθους ιβ'. καὶ διὰ τούτων οἱ πλεῖστοι τῶν Ἑλλήνων μετροῦσι· παρὰ δὲ τοῖς Ἰταλοῖς εὐρίσκεται ὁ χοῦς μέτρω μὲν ἔχων ξέστας ε', κοτύλας ιβ'· σταθμῷ δὲ, ὕδατος ὀμβρίου, (ὅπερ ἐστὶν ὑψευδέστατον,) δραχμὰς ψκ'. ὁ δὲ χοίνιξ ἔχει ζ. γ', κοτύλας ε'. καὶ οὗτος δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τρυβλίον ὀνομάζεται. τὸ δὲ ὀξύβαφον, τέταρτόν ἐστι τῆς κοτύλης. ἔχει δὲ ὁ ξέστης σταθμῷ δραχμὰς ρκ'. ἰδίως δὲ Ἑλληνικὴ κοτύλη ἡ ἐλαίον, ἔλκει Ν' α'. ὁ δὲ ξέστης, Ν' β'. ὁ δὲ Ἰταλικός, Ν' α', ϝο ἦ· τοῦ δὲ οἴνου, ϝο θ'. εἰδέναι δὲ δεῖ ὡς τὰ μέτρα κατὰ τὸν σταθμὸν οὐ μετρίως ἐξαλλάσσεται κατὰ τὴν τῆς ὕλης διαφορὰν.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΚΟΣΜΗΤΙΚΩΝ,
ΠΕΡΙ ΣΤΑΘΜΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΡΩΝ.

Ἡ ΜΝΑ, ὄνομα σταθμοῦ, ἔχει οὐγγίας ιε', < ρκη', γράμματα τπδ', ὀβολοὺς ψξή', θερμούς ανβ', κεράτια βδδ', χαλκοὺς, ϟρμδ'. ἡ Ἀττικὴ μνᾶ ἔχει ϝο ιβ', S, < ρ', γράμματα τ, ὀβολοὺς χ', θερμούς α. κεράτια αω, χαλκοὺς γχ'. ἡ Πτολεμαϊκὴ μνᾶ ἔχει ϝο ιη', δραχμὰς ρμδ', γράμματα υλβ', ὀβολοὺς ωξδ', θερμούς αςζε', κεράτια βφιβ', χαλκοὺς ϟζιιβ'. Ἡ λίτρα ἔχει ϝο ιβ', δραχμὰς 4ε', γράμματα σπή', ὀβολοὺς φος', θερμούς ωξδ', κεράτια αψκη', χαλκοὺς γχη'. Ἡ οὐγγία ἔχει δραχμὰς ἦ', γράμματα κδ', ὀβολοὺς μῆ', θερμούς οββ', κεράτια ρμδ', χαλκοὺς τπδ'. καλεῖται δὲ ἡ ϝο τετράσσα-

A DE SIGNIS ET CHARACTERIBUS PONDERUM; DEQUE IPSIS PONDERIBUS ET MENSURIS.

CAP. I.

NOTARUM characterumque doctrinam, cum maxime sit necessaria, operæpretium est literis mandare, ut dum in pharmacorum compositionibus notas quasdam symbolice positas reperimus, statim cognoscere possimus pondus quod significant. Minam itaque denotat litera μ, quæ impositum habeat ν, μ. libram vero, λ impositum habens ι, ϙ. Unciam, ϛ habens suppositum ο, ϝ. quanquam apud nonnullos invenerim ν habens impositum ο, ϟ. μ autem habens impositum ε, significat μέρος, Partem. Λ obliquum, si quidem in dexteram partem apicibus suis vergat, drachmam signat, < : sin in sinistram, dimidiam, >. Romanum sigma, apud nonnullos triobolum denotat : apud nos autem cujusvis ponderis dimidiam partem, S. Quod si vero oblique ponatur unum ejus literæ signum, obolum notat, Ϟ : duo autem, duos obolos Ϟ. Græcanicum vero sigma intro conversum, dimidium obolum significat, Ϛ. ξ, habens super se literam ε, sextarium denotat, ξε. κ cum superposito sibi ν, cyathi nota est, κ. Superpositum vero λ literæ ο, holcam significat, λ. : quæ synonymo vocabulo drachma etiam nominatur.

De Mensuris, Cap. II.

Mina, Italicarum mensurarum ratione, habet drachmas 144 : Atticarum vero, drachmas 122. ita ut Italica mina sit libra una cum dimidia : Attica autem, libra una, uncia tres, drachmæ quatuor. Uncia apud Atticos pendet drachmas 7, apud Italos drachmas 8 : drachma, scriptula tria : uncia autem, 24. Libra habet unc. 12, holcas 2. holcam vero synonymo vocabulo appellant etiam Drachmam. Scriptulum habet obolum unum, æreolos 4 : obolus, æreolos 6. æreolus autem et siliqua, omnium sunt minutissima, et ad explenda cetera pondera adduntur. Medimnus habet hemiecta 12 : hemiectum, congios 2, chœnices 4 : congius, chœnices 2, sextarios 8. Ita ut medimnus habeat chœnices 48, sextarios 192. Chœnix habet cotylas 3, sextarium 1, S : sextarius, cotylas 2, cyathos 12. Atque his mensuris major Græcorum pars utitur : apud Italos vero comperitur congius mensura quidem habere sextarios 6, cotylas 12 : pondere autem, aquæ pluvialis, (ea enim omnium minime fallacissima est,) drachmas 720. Chœnix habet sextarios 3, cotylas 6. idemque ab Atticis vocatur τρυβλίον. Oxybaphum, seu acetabulum, quarta cotylæ pars est. Porro sextarius pondere habet drachmas 120 : Græcanica vero cotyla olei, peculiariter pendet libram 1 : et sextarius, libras 2 : Italicus autem sextarius, libram 1, uncias 8 : vini vero, uncias 9. Sciendum vero est mensuras ponderibus non mediocriter variare secundum differentias materiæ quæ appenditur.

E CLEOPATRÆ LIBRO DE MUNDITIIS,
DE PONDERIBUS ET MENSURIS.

MINA, nomen ponderis, habet uncias 16, drachm. 128, script. 384, obolos 768 : thermos, seu lupinos, 1052, siliquas 2034, æreolos 6144. Attica mina habet uncias 12, S, drachmas 100, scriptula 300, obolos 600, lupinos 900, siliquas 1800, æreos 3600. Ptolemaica mina habet uncias 18, drachmas 144, scriptula 432, obolos 864, lupinos 1296, siliquas 2512, æreolos 6912. Libra habet uncias 12, drachmas 96, scriptula 288, obolos 576, lupinos 864, siliquas 1728, æreolos 3608. Uncia habet drachmas 8, scriptula 24, obolos 48, lupinos 72, siliquas 144, æreolos 384. Vo-

ρον Ἰταλικόν. Ἡ δραχμὴ ἔχει γράμματα γ', ὀβολοὺς 4, θέρμους θ', κεράτια ιη', χαλκοὺς μη'. τὸ Ἰταλικόν δη-
νάριον ἔχει δραχμὴν α'. δραχμὴ δὲ καὶ ἄλλη ὁμωνύμως
καλεῖται Αἰγυπτιακὴ, ἥτις ἕκτον μέρος ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς
δραχμῆς, ἄγουσα ὀβολὸν α'. τὸ γράμμα ἔχει ὀβολοὺς
β', θέρμους γ', κεράτια ε', χαλκοὺς ιε'. ὀβολὸς ἔχει
θέρμον α', S, κεράτια γ, χαλκοὺς η'. τὸ ἡμιώβολον,
ἔχει κεράτια α', S, χαλκοὺς δ'. θέρμος ἔχει κεράτια β',
χαλκοὺς γ'. Ἀττικὸν δὲ ἡμιώβολον ἡμιωβόλου τέσσαρα
πέμπτα. τὸ κεράτιον ἔχει Ἀττικοὺς χαλκοὺς β', καὶ
χαλκοῦ δύο πέμπτα. χαλκοὺς ἔχει ἡμιωβόλου τὸ δ'.
ὥστε τοὺς τέσσαρας χαλκοὺς ἄγειν ἡμιώβολον. ὁ στατήρ
ἄγει < δ'. καλοῦσι δὲ αὐτὸν τετράδραχμον. καὶ τὸ
διπούντιον δὲ ὁμοίως ἄγει < δ'. καὶ τὸ βασιλικὸν
κάρνον ὁμοίως ἄγει < δ'. χήμη ἢ μεγάλη ἔχει < γ'.
καὶ ἡ μικρά, < β'. ἄσσάριον ἔχει < β'. κοχλιάριον
ἔχει < α'. ὁ κύαθος ἔχει < ι, ἰο α', καὶ τὸ τέταρτον,
εἴ λ, ὀβολοὺς ε. θέρμους 4, κεράτια ρπ', χαλκοὺς υπ'.
ἐστὶ δὲ κύαθος κοτύλης τὸ ε'. ἡ κοτύλη μέτρῳ μὲν ἔχει
κύαθους ε', σταθμῷ δὲ, < ε, ἰο ε', S, εἴ ρπ', ὀβολοὺς
τξ', θέρμους φμ', κεράτια απ', χαλκοὺς βωπ'. τὸ τρυβλίον
τὸ αὐτὸ μέτρον χωρεῖ τῇ κοτύλῃ. ἔχει γὰρ μέτρῳ μὲν
κύαθους ε', σταθμῷ δὲ, < ε. Ὁ ξέστης μέτρῳ μὲν
ἔχει κοτύλας β', σταθμῷ δὲ, < ρκ'. καλεῖται δὲ παρὰ
Αἰγυπτίους ὁ ξέστης ἑνίων. τὸ ὀξύβατον ἔχει κοτύλης
τέταρτον, κύαθον α', S, σταθμῷ δὲ, δραχμὰς ιε'. ἡ κόγχη
ἢ μεγάλη τὸ αὐτὸ μέτρον σώζει τῷ ὀξυβάφῳ. ἔχει γὰρ
μέτρῳ μὲν, κύαθον α', S, σταθμῷ δὲ, δραχμὰς ιε'. ἡ δὲ
ἐλάττων κόγχη, ἔχει μέτρῳ μὲν, ἡμικύαθον, σταθμῷ δὲ,
< ε. μύστρον τὸ μέγα ἔχει κοτύλης τὸ ἑκαίδεκατον, ὃ
γίνεται δραχμαὶ γ', S, τέταρτον. τὸ δὲ μικρότερον,
κοτύλης τὸ κβ', ὃ γίνεται δραχμαὶ δύο, εἴ β', κεράτιον
α' καὶ κεράτιον τὸ ἐνδέκατον. Ὁ χοῦς ἔχει μέτρῳ μὲν
κοτύλας Ἀττικὰς δώδεκα, ξέστας δὲ ἡμισυ, χοίνικας δὲ
δ'. σταθμῷ δὲ ἔχει ὁ χοῦς δραχμὰς ψκ'. ὁ χοῖνιξ ἔχει
μέτρῳ μὲν κοτύλας τρεῖς, σταθμῷ δὲ, δραχμὰς ρπ'. ἐν
δὲ τοῖς γεωργικοῖς εὖρον τὴν κοτύλην τρίτον ἢ τέταρτον
ξέστου, τὸν δὲ χουν ξεστῶν θ', κοτυλῶν δὲ ιβ', καὶ τὸν
ἀμφορέα ξεστῶν λς', κοτυλῶν μη'. τὸν δὲ μετρητὴν,
ξεστῶν οβ', κοτυλῶν ες'. τὸν δὲ μέδιμνον, ξεστῶν ρβ',
κοτυλῶν ρλς'. ὁ δὲ κατὰ Σύρους μετρητὴς, ες ε'. Ἰταλι-
κῶν, ρκ'. τὸ τρυβλίον καὶ τὸ ὀξύβατον ὁμοίως ἔχουσι
κοτύλης τὸ δ' ὃ δὲ κύαθος, κοτύλης τὸ ε'.

catur vero uncia etiam quatrussis Italicus. Drachma
habet scriptula 3, obolos sex, lupinos novem, sili-
quas 12, æreolos 48. Italicus denarius habet dra-
chmam 1. Est vero et alia cognominis drachma apud
Ægyptios, quæ est sexta pars Atticæ drachmæ apud
pendens obolum 1. Scriptulum, habet obolos 2, lupi-
nos 3, siliquas 6, æreolos 16. Obolus habet lupinum
1, S, siliquas 3, æreolos 8. Semiobolus habet sili-
quas 1, S, æreolos 4. Lupinus continet siliquas 2,
æreolos 3. Atticus vero semiobolus, semioboli su-
pradicti quatuor quintas partes. Siliqua habet At-
ticos æreolos 2, et æreoli duas quintas partes. Æ-
reolus habet semioboli quartam partem: ita ut qua-
tuor æreoli pendeant semiobolum. Stater pendet
drachmas quatuor: unde ipsum tetradrachmon ap-
pellant. Item Dupondium, quod vocant, similiter
pendet drachmas 4. Sed et regia nux itidem pendet
drachmas quatuor. Cheme magna habet drachmas
3: et parva, drachmas 2. As, sive assarion, habet
drachmas 2. Cochlearium habet drachmam 1. Cy-
thus habet drachm. 10, unciam unam, et quartam
ejus partem, scriptula 30, obolos 60, lupinos 90,
siliquas 180, æreolos 480. Est autem cyathus coty-
læ sexta pars. Cotyla mensura quidem continet
cyathos 6, pondere vero drach. 60, uncias 7 cum
dimidia, scriptula 180, obolos 360, lupinos 740, sili-
quas 1080, æreolos 2880. Tryblum eandem mensu-
ram capit quam cotyla; mensura enim continet cy-
athos sex, pondere vero drach. 60. Sextarius men-
sura quidem continet cotylas binas, pondere vero
drach. 120. Vocatur autem sextarius apud Ægy-
ptios Inium. Oxybaphum continet cotylæ quartam
partem, sesquicyathum: pondere vero, drach. 15.
Concha major eandem mensuram servat quam oxy-
baphum; continet enim mensura sesquicyathum,
pondere autem drach. 15: minor vero concha, ha-
bet mensura quidem semicyathum: pondere autem,
drach. 5. Mystrum majus continet cotylæ deci-
mam sextam partem: quod facit drach. 2, S, et
quartam partem. Minus autem, cotylæ vigesimam
secundam partem, quod facit drach. 2, script. 2,
siliquam unam, et undecimam fere ejus partem.
Congius continet mensura quidem cotylas Atticas
12, sextarios autem sex, chœnices 4, pondere vero
pendet drach. 720. Chœnix habet mensura quidem
cotylas 3, pondere vero drach. 180. In Georgicis
autem inveni cotylam tertiam aut quartam partem
esse sextarii, congius sextariorum 9, cotylarum 12,
et amphoram sextariorum 36, cotylarum 48: me-
treta, sextariorum 72, cotylarum 96: medimnum,
sextariorum 102, cotylarum, 136. Apud Syros au-
tem metreta habet sextarios 6: at Itolorum, 120.
Tryblum et oxybaphum similiter habent cotylæ
quartam partem. Cyathus vero, cotylæ sexta pars
est.

Ἄλλως περὶ τῶν αὐτῶν.

Aliter de iisdem.

Ἡ μνᾶ ἢ Ἀττικὴ ἔχει ἰο ιβ'. ἡ δὲ ἐτέρα, ἰο ιε'. ἡ δὲ
Πτολεμαϊκὴ, ἔχει ἰο ιη'. ἡ λίτρα ἔχει ἰο ιβ'. ἡ ἰο ἔχει
δραχμὰς η'. ἡ δραχμὴ ἔχει ιε γ'. τὸ γράμμα ἔχει
ὀβολοὺς β'. ὁ ὀβολὸς ἔχει θέρμον α', S. ὁ θέρμος ἔχει
κεράτια β', χαλκοὺς δὲ γ' ἢ ε'. Ἀττικὸν δὲ ἡμιώβολον
ἡμιωβόλου τέσσαρα πέμπτα. τὸ κεράτιον ἔχει Ἀττικοὺς
χαλκοὺς β' καὶ χαλκοῦ β' πέμπτα. ὁ χαλκοῦς ἔχει
ἡμιωβόλου τὸ τέταρτον. ὥστε τοὺς τέσσαρας χαλκοὺς
ἄγειν ἡμιώβολον. ὁ στατήρ ἄγειν δραχμὰς δ'. καλοῦσι
δὲ αὐτὸν τετράδραχμον. καὶ τὸ διπούντιον δὲ < δ'. καὶ
τὸ βασιλικὸν δὲ κάρνον ὁμοίως ἄγει < δ'. ἡ χήμη ἢ
μεγάλῃ ἔχει < δ'. ἡ μικρά, < β'. τὸ ἄσσάριον ἔχει
< β'. τὸ κοχλιάριον, < α'.

Mina Attica habet unc. 12: altera, unc. 16: Pto-
lemaica, uncias 18. Libra habet unc. 12. Uncia
drach. 8. Drachma script. 3. Scriptulum obolos
duos. Obolus lupinum 1, S. Lupinus siliquas 2,
æreolos 3 vel 5. Atticus semiobolus, semioboli su-
pradicti quatuor quintas partes. Siliqua habet Atti-
cos æreolos 2, et æreoli duas quintas. Æreolus
habet semioboli quartam partem: ita ut quatuor
æreoli pendeant semiobolum. Stater pendet drach.
4. unde et tetradrachmos appellatur. Quin et du-
pondium, quod vocant, 4 drach. pendet, et nux regia
seu basilica itidem drachmas 4. Cheme magna ha-
bet drachm. 4: miuor, drachmas 2. Assarion sive
as, pendet drachmas 2: cochlearium, drachmam
unam.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΣΤΑΘΜΩΝ ἸΠΠΙΑ- ΤΡΙΚΩΝ.

ΟΥΓΓΙΑ ἔχει < η'. ἡ δραχμὴ ἔχει γράμματα γ', ὀβο-
λοὺς ε'. ἡ κοτύλη ἔχει ἰο ιβ', ὀξύβαφα β'. τὸ δὲ ὀξύβαφον,

DE MENSURIS ET PONDERIBUS VETERI- NARIORUM.

UNCIA habet drachmas 8. Drachma habet scri-
ptula 3, obolos 6. Cotyla habet uncias 12, acetabula

κνάθος γ'. κνάθος ἔχει μύστρα δ'. κοχλιάριον δέ ἐστι μύστρον τὸ ἥμισυ. τὸ δὲ ὀξύβαφον ποιεῖ το ε'. ὁ κνάθος ποιεῖ το β'. τὸ μύστρον ποιεῖ οὐγγίας τὸ ἥμισυ. τὸ κοχλιάριον ποιεῖ πλγ'. ὁ δραχμὴ ποιεῖ πλγ'. ὁ ὀβολὸς ποιεῖ γράμμα. τὸ σικλίον ἔχει το δ' S. ὁ κνάθος μύστρα δ'. ὡς εἶναι τὸ μύστρον το τὸ ἥμισυ. τὸ δὲ μύστρον κοχλιάρια β'. ὡς εἶναι τὸ κοχλιάριον το δ'. ἡ μνᾶ ἔχει το ιε', ὀλκάς ριβ', S. ἡ λίτρα ἔχει ὀλκάς ε'. τὸ δηνάριον ἔχει γράμματα δ'.

Περὶ μέτρων ὑγρῶν.

Τὸ Ἰταλικὸν κεράμιον ἔχει χόας ἡ'. ὁ χοῦς ἔχει ξέστας ε'. ὁ ξέστης κοτύλας β'. αἱ καὶ τρυβλία λέγονται. ἡ κοτύλη γάρ τὸ αὐτὸ ἔχει καὶ τὸ τρυβλίον, μύστρα μεγάλη γ', ὀξύβαφα δὲ δ'. τὸ γὰρ μέγα μύστρον ἔχει ὀξύβαφα γ'. τὸ ὀξύβαφον ἔχει κνάθους α', S. ὁ δὲ κνάθος ἔχει χήμας μικρὰς, ἥτοι μύστρα μικρὰ, β'.

Ἰταλικὸν	ἐλαίου,	οἴνου,	μέλιτος,
τὸ κεράμιον ἔχει	λί οβ'.	λί π'.	λί ρκ'.
ὁ χοῦς	λί θ'.	λί ι'.	λί ιγ', S.
ὁ ξέστης	το ιη'.	το κ'.	το κζ'.
ἡ κοτύλη	το θ'.	το ι'.	το ιγ', S.
τὸ μέγα μύστρον	το γ'.	το γ', πλ η'.	το δ', S.
τὸ ὀξύβαφον	< ιη'.	το β', πλ ιβ'.	το γ', S.
τὸ μικρὸν μύστρον	< ιε'.	πλ κ'.	< ιθ'.
ὁ κνάθος	το α', S.	< ιβ'.	< ιγ'.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ

Περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν.

ἜΓΩ, φίλτατε, περὶ σταθμῶν καὶ μέτρων οὕτως ἡκρίβωσα· ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων ἀρξάμενος ἐπὶ τὴν μνᾶν πολλαπλασιάξω ἀνῆλθον, τὸ κεράτιον τὸν αὐτὸν σταθμὸν ἔχει τῷ χαλκῷ. ὁ δὲ ὀβολὸς χαλκοῦς ἔχει τρεῖς. ὅθεν τὸ ἡμιωβόλιον ἔχει σταθμῷ κεράτιον ἐν ἡμισυ. γράμμα ἄγει ὀβολοὺς δύο, τουτέστι χαλκοῦς ἕξ. ἡ δὲ δραχμὴ, ἡ καὶ ὀλκή, ἄγει γράμματα γ', τουτέστιν ὀβολοὺς θ'. ἡ δὲ το ἔχει < η, πλ κδ'. ἡ λίτρα δὲ ἔχει το ιβ', δραχμὰς δὲ ε'. ἡ μνᾶ κατὰ μὲν τὴν ἱατρικὴν χρῆσιν ἄγει το ιε', τουτέστιν ὀλκάς ρκ'· κατὰ δὲ τὴν Ἰταλικὴν, το ιη', τουτέστι λίτραν μίαν ἡμίσειαν, δραχμὰς δὲ ρμδ'. ἡ δὲ Ἀλεξανδρινὴ μνᾶ, ἄγει το κ', τουτέστιν ὀλκάς ρε'.

Περὶ μέτρων ὑγρῶν· Οἴνου.

Τὸ κεράμιον ἄγει Ν π'. ἡ δὲ οὔρνα, Ν μ'. ὁ χοῦς, τουτέστι τὸ κόγγιον, ἔχει Ν ι'. τὸ ἡμικόγγιον ἔχει Ν ε'. ὁ ξέστης ἔχει λίτραν μίαν, το η'. ἡμίνα, τουτέστιν ἡ κοτύλη, το ι'. τὸ ὀξύβαφον, ὅπερ ἐστὶ τέταρτον κοτύλης, ἄγει το β', S. ὁ δὲ κνάθος, ὅπερ ἐστὶν ἕκτον κοτύλης, ἄγει το α', ἡμίσειαν, πλ δ'. ἡ δὲ χήμη, ἐστὶ κνάθου τέταρτον, ἄγει δὲ δραχμὰς γ', γράμμα ἐν. Ὁ αὐτὸς δὲ σταθμὸς ἐστὶ τοῦ ὕδατος καὶ ὅξους· φασὶ δὲ τοῦ ἀμβρίου ὕδατος πληρωθῆναι ἀψευδέστατον εἶναι τὸν σταθμὸν, ἄγειν δὲ ὀλκάς ψκ' τὸν χοῦν.

Περὶ Ἑλαίου.

Τὸ κεράμιον ἔχει Ν οβ'. ἡ οὔρνα Ν λς'. τὸ κόγγιον ἔχει λίτρας θ'. τὸ ἡμικόγγιον Ν δ', S. ὁ ξέστης ἔχει Ν α', S. ἡμίνα, τουτέστιν ἡ κοτύλη, το θ'. τὸ τέταρτον ἔχει το δ', S. τὸ ὀξύβαφον, ὅπερ ἐστὶ κοτύλης τέταρτον, ἄγει το β', S. ὁ δὲ κνάθος, ὅπερ ἐστὶ κοτύλης ἕκτον, ἄγει το α', S. ἡ χήμη, κνάθου τέταρτον, ἄγει δραχμὰς γ'.

Gloss.

A 2. Acetabulum, cyathos 3. Cyathus habet mystra 4. Cochlearium vero est mystri dimidia pars. Acetabulum facit uncias 6. Cyathus facit uncias 2. Mystrum unciae dimidium. Cochlearium scriptula 6. Drachma scriptula 3. Obolus facit scriptulum. Siciliquus habet unciae dimidium. Cyathus mystra quatuor: ita ut mystrum sit dimidia unciae pars. Mystrum praeterea cochlearia 2: ita ut cochlearium sit quarta unciae pars. Mina habet uncias 15, holcas seu drachmas 112, S. Libra habet holcas 90. Denarium, scriptula quatuor.

De Mensuris Liquidis.

Italicum ceramium habet congios 8. Congius, sextarios 6. Sextarius, cotylas 2. quæ et tryblia nominantur: cotyla enim et tryblum idem habent pondus, nimirum mystra magna tria, oxybapha 4. nam magnum mystrum habet oxybapha seu acetabula 3. Oxybaphum vero continet cyathum 1, S. Cyathus habet chemas parvas, sive mystra parva, 2.

Italicum	Olei,	Vini,	Mellis,
Ceramium habet	libr. 72.	libr. 80.	libr. 120.
Chus	libr. 9.	libr. 10.	libr. 13, S.
Sextarius	unc. 18.	unc. 20.	unc. 27.
Cotyla	unc. 9.	unc. 10.	unc. 13, S.
Magn. mystrum	unc. 3.	unc. 3, sc. 8.	unc. 4, S.
Acetabulum	unc. 18.	unc. 2, sc. 12.	unc. 3, S.
Parv. mystrum	unc. 16.	scriptula 20.	drachm. 19.
Cyathus	unc. 1, S.	drach. 12.	drachm. 13.

DIOSCORIDIS TRACTATUS

De Mensuris et Ponderibus.

C EGO, carissime, de mensuris et ponderibus ita ceusui exacte scribi posse, si a minimis incipiendo ad minam usque multiplicando ascenderem. Siliqua igitur idem pondus habet, quod æreolus. Obolus vero æreolos tres continet: unde semiobolus pondere habet siliquam unam, semis. Scriptulum pendet abolos duos, hoc est æreolos sex. Drachma, quæ et Holca nominatur, pendet scriptula 3, hoc est obolos 9. Uncia, drachmas 8, scriptula 28. Libra, uncias duodecim, drachmas 96. Mina, secundum medicorum usum, pendet uncias 16, hoc est holcas 128: secundum autem Italicum usum, uncias 18, hoc est libram 1, S, drachmas vero 144. Alexandrina mina pendet uncias 20, id est holcas seu drachmas 160.

De mensuris Liquidorum; ac primum de Vini mensura.

Ceramion pendet libras 80. Urna libr. 40. Chus, i. e. Congius, libr. 10. Semicongius, libr. 5. Sextarius, libram 1, unc. 8. Hemina, i. e. Cotyla, unc. 10. Acetabulum, quod est cotylæ pars quarta, unc. 2, S. Cyathus, quod est sexta pars cotylæ, unc. 1, S, scriptula 4. Cheme, quæ est cyathi pars quarta, pendet drach. 3, script. 1. Idem porro pondus est aquæ et aceti: dicunt autem pluvialis aquæ in implendo esse pondus omnium minime fallax et incertum; peudere quippe congiu drachmas seu holcas 720.

De Oleo.

Ceramion habet libr. 72. Urna, libr. 36. Congius, libr. 9. semicongius, libr. 4, S. Sextarius, libr. 1, S. Hemina, i. e. Cotyla, unc. 9. Quartarius, uncias 4, S. Acetabulum, quæ est cotylæ quarta pars, unc. 2, S. Cyathus, quæ est cotylæ pars sexta, unciam 1, S. Cheme, cyathi pars 4, drachm. 3 pendet.

Περὶ Μέλιτος.

Τοῦ μέλιτος τὸ κεράμιον ἔχει Ν ρκ'. ἡ οὔρνα ἔχει λίτρας ξ'. τὸ κόγγιον ἔχει Ν ιε'. τὸ ἡμικόγγιον ἔχει Ν ε', S. ὁ ξέστης ἔχει Ν β', S. ἡμίνα ἔχει Ν α', S. γ'. τὸ τέταρτον ἔχει Sο ε', S. τὸ ὀξύβαφον ἔχει Sο γ', S. < β'. ὁ δὲ κύαθος ἔχει Sο β', S. ἡ δὲ χήμη, ὅπερ ἐστὶ κύαθον τέταρτον, ἄγει < ε'.

"ΑΛΛΩΣ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ.

ΜΕΔΙΜΝΟΣ ἔχει ἡμίεκτα ιβ'. τὸ δὲ ἡμίεκτον, χάσας δύο. ὁ δὲ χοῦς, χοίνικας τέσσαρας. ὁ δὲ χοίνιξ κοτύλας Ἀττικὰς ἄγει τρεῖς, σταθμῷ δὲ ἔχει ὀλκὰς ρπ'. ὁ δὲ χοῦς ἐστὶ μὲν μέτρῳ κοτυλῶν Ἀττικῶν ιβ', σταθμῷ δὲ ἄγει δραχμὰς ψκ'. ὁ δὲ ξέστης μέτρῳ μὲν κοτυλῶν δύο, σταθμῷ δὲ < ρκ'. ἡ δὲ κοτύλη ἔχει κύαθους ἐξ, σταθμῷ δὲ < ξ'. τὴν δὲ κοτύλην οἱ Ἀττικοὶ καὶ τρυβλίον ὀνομάζουσι. τὸ ὀξύβαφον μέτρῳ μὲν κοτύλης τέταρτον, ὅπερ ἐστὶ κύαθος εἰς ἡμισυ· σταθμῷ δὲ ἔχει δραχμὰς ιε'. ὁ κύαθος ἐστὶ δραχμῶν δέκα. ἡ δὲ χήμη ἐστὶ κύαθον τέταρτον, < β', S. τὸ μέγα μύστρον κοτύλης ἐστὶν ὀκτώ- B καιδέκατον, ἄγει δραχμὰς τρεῖς, & α'. τὸ δὲ μικρόν, κοτύλης εἰκοστὸν τέταρτον, ἄγει δραχμὰς δύο, S. τὸ δὲ δικαιότατον μύστρον γράμματα ἔχει ὀκτώ. τὸ δὲ κοχλιάριον γράμματα ἔχει τρία. τοῦ βασιλικοῦ καρῖου τὸ μέγεθος < ἄγει ἐπτὰ, τοῦ δὲ Ποντικοῦ, < α'. τὸ δὲ τῆς βαλάνου, δραχμῆς ἡμισυ. τὸ δὲ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κύαμον ἔχει ὀβολὸν καὶ ἡμισυ· τοῦ ὀρόβου, χαλκοῦς β'.

De Melle.

Mellis ceramion habet libras 120. Urna libras 60. Congius libras 15. Semicongius libras 7, S. Sextarius libras 2, S. Hemina libram 1, uncias 3. Quartarius uncias 7, S. Acetabulum uncias 3, S. drachmas 2. Cyathus, uncias 2, S. Cheme autem, quæ cyathi quadrans est, pendet drachmas 5.

ALITER DE MENSURIS.

MEDIMNUS continet hemiecta, seu semisexta, 12. Hemiectum congios 2. Congius, chœnices 4. Chœnix cotylas Atticas 3, pondere autem holcas s. drachmas 180. Rursum congius est mensura quidem cotylarum Atticarum 12, pondere autem pendet drachmas 720. Sextarius, mensura est cotylarum 2, pondere vero drachmarum 120. Cotyla habet cyathos 6, pondere vero drachmas 60. vocant autem cotylam Attici tryblion etiam. Acetabulum mensura quidem, cotylæ quadrans est, i. e. cyathus unus, S: pondere vero continet drachmas 15. Cyathus est drachmarum 10. Chema, cyathi quadrans, est drachmarum 2, S. Magnum mystrium cotylæ est pars decimaoctava, pendet vero drachmas 3, scriptulum 1. Parvum mystrium, cotylæ pars vigesimaquarta, pendet drachmas 2, S. Justissimum autem mystrium scriptula habet 8. Cochlearium scriptula pendet 3. Regiæ nucis magnitudo drachmas pendet 7: Ponticæ, drachmam 1: balani autem, i. e. glandis, dimidium est drachmæ. Ægyptiæ vero fabæ magnitudo pendet obolum et dimidium: ervi autem, æreolos 2.

Hactenus e Galeno.

DE MENSIBUS, ET PARTIBUS EORUNDEM.

DUODECIM apud omnes gentes nationesque comperiuntur fuisse menses; sed eorum ut nomina, ita et ratio fuit diversa. Id quod in Atticorum præsertim et Romanorum mensibus verum est. Nam etsi Græci et Latini suos menses a novilunio, seu conjunctione solis et lunæ auspicabantur, tamen iis inter se minime convenit: ita ut præcise inter se componi nequeant, ne si constaret quidem de ordine omnium utrimque. Cujus rei causam fuisse existimant inprimis astronomicarum rationum ignoratorem atque incertitudinem: quam intercalandi etiam importunitate haud raro auctam apparet. Plut. certe in Romulo affirmat nihil convenire inter Græcorum et Romanorum novilunia: ubi Romæ natalem, qui in ipsum trigesimum mensis diem inciderit, celebrari a Romanis a. d. xi Kal. Maii ostendit. Atque Idem in Aristide de Plataicæ pugnæ die loquens, fatetur, quanquam suo tempore accuratius cœlestium corporum motus supputarentur, tamen alios aliter suos inchoare menses. Porro ut ad Atticos menses veniam, Suidas Γαμηλιῶνα interpretatur Januarium. Ἐλαφιβολιών, Februarius e Gazæ auctoritate creditur, demonstrantis hybernium esse eum mensem, et quidem Gamelione posteriorem, priorem Munychione. Μουνυχιῶνα Martium esse, aut ei proxime respondere, æquinocitii etiam ratione demonstravit Gaza. Legimusque ap. Harpocr. et Suidam, Μουνυχιῶνα fuisse decimum apud Athenienses mensem. Est autem Martius decimus ab Junio, a quo incipisse ordinem (quippe a solstitio æstivo) mensium, ipsumque adeo annum, perspicue docuit Gaza. Θαργηλιῶν Aprili respondere existimatur, ex hac conjectura: dictus θαργηλιῶν παρὰ τὰ θαργήλια, quod erat festum quoddam ex eo nominatum, quia in eo primitiæ earum frugum, quas calor solis θέρων καὶ θάλλων τὴν γῆν produserat, diis offerrentur. Eam Plin. confirmat. Is enim hæc Theophr. H. Pl. 4, 18. Περὶ γὰρ τὴν βλάστησιν ἐλάτης καὶ πεύκης, ὅτε καὶ

Λοπῶσι, τοῦ Θαργηλιῶνος ἢ Σκιροφοριῶνος, ἃν τις περιέ- λη, παραχρῆμα ἀπόλλυται, sic vertit, 17, 24. Abieti enim et pino si quis detraxerit sole taurum vel geminos transeunte, cum germinant, statim moriuntur. Ita ut ejus auctoritate Θαργηλιῶνα Aprili opponere queamus, et Σκιροφοριῶνα Maio; nam Aprili mense sol taurum transit, Maio geminos. Sed et Dionysii Halicarnassei auctoritate comprobari potest, sic scribentis Rom. Antiq. 1. p. 39. Ἰλιον μὲν γὰρ ἦλθε τελευτῶντος ἤδη τοῦ θέρους, ἐπτακαίδεκα πρότερον, ἡμέραις τῆς θερινῆς τροπῆς, ὁ γδὲ φθίνοντος μηνὸς Θαργηλιῶνος, ὡς Ἀθηναῖοι τοὺς χρόνους ἄγονσι· περιτταὶ δ' ἦσαν αἱ τὸν ἐνιαυτὸν ἐκείνον ἐκπληροῦσαι μετὰ τὴν τροπὴν εἴκοσι ἡμέραι: nam vigesimatertia die mensis Θαργηλιῶνος captam fuisse Trojam ait, septendecim diebus ante solstitium, quod tunc incidebat in sequentis mensis, sc. Σκιροφοριῶνος, diem decimum: post quod tempus reliqui erant dies 20, ad complendum et mensem et annum. Ubi etiam innuit solstitium eo anno non (ut solebat) iu Kalendas s. plenilunium Hecatombæonis, verum in decimum diem præcedentis mensis Scirophorionis incurrisse. Σκιροφοριῶν sequitur Θαργηλιῶνα, et Maio respondet, ut ex antedictis apparet. Huic porro proximum esse Ἐκατομβαιῶνα, diserte in Agesilao Plut. docet, ubi refert dies viginti intervenisse inter fœdus Spartæ, exclusis Bœotis, ictum die xiiii Scirophorionis, et inter cladem quam apud Leuctra quinto Hecatombæonis die acceperunt Spartani. Primus hic fuit mensium Atticorum et anni initium, ut e Dionysii paulo ante citatis verbis patet, ideoque a sacrificiis majoribus, hecatombis sc., quæ tunc fiebant, nomen accepit. Adhæc solstitium æstivum in eum incidebat plerumque; nam et in præcedentem Scirophoriona nonnunquam incurrisse, e Dionysii loco paulo supra allato, constat. Antiquitus dictus fuit Κρόνιος, i. e. Saturualis, a Bœotis Hippodromus, a Macedonibus Lous, ut refert Plut. Theseo, et Camillo, et Alexan-

dro. Respondet vero Latinorum Junio. Sequitur A. hunc *Μεταγεινιών*, quemadmodum Suidas quoque post Harpocratonem hunc mensem fuisse secundum annotavit. Quinctili s. Julio eum conciliemus, quamquam hac in re Plut. nobis refragatur, qui in *Ποπλίκολα* scribit, *Εἰδοῖς οὖν Σεπτεμβρίαις, (ὃ συννυγχάνει περὶ τὴν πανσέληνον μάλιστα τοῦ Μεταγεινιῶνος,)* ἡθροισμένων ἀπάντων εἰς τὸ Καπετώλιον: comparans mensem hunc non cum Julio, cum quo conferendum antedicta declarant, sed cum Septembri: id quod valde mirum est, nec facile quispiam vel locum illum esse depravatum, vel auctorem errasse deceptumque fuisse dicere audeat. A Syracusanis Carnium fuisse dictum, Panemum a Bæotis, Idem in Camillo et Nicia refert. Proximus est *Βοηδρομιών*, ut ex eodem Plut. Aristide colligitur, ubi de pugna Plataicæ tempore loquitur: *Ταύτην τὴν μάχην ἐμαχέσαντο τῇ τετράδι τοῦ Βοηδρομιῶνος ἱσταμένου κατ' Ἀθηναίους* κατὰ δὲ *Βοιωτοὺς, τετράδι τοῦ Πανέμου φθίνοντος*. Bæoti enim præcedentem mensem Panemum vocabant, quem serie contigua sequitur hic *Βοηδρομιών*. Respondet porro hic mensis Latinorum Sextili s. Augusto. Contiguus est *Μαιμακτηριών*, Bæotis Alalcomenius dictus, ut idem Plut. docet paulo post verba jam allata, *Τοῦ Μαιμακτηριῶνος μηνὸς, ὃς ἐστὶ παρὰ Βοιωτοῖς Ἀλαλκομήνιος, τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα πέμπουσι πομπήν*: quo etiam e loco non levi conjectura colligitur Boedromioni eum successisse. Opponitur nostro Septembri. Quintum hunc fuisse mensem Atheniensium tradit Harpocr. et ex eo Suidas, qui etiam addit esse Latinorum Januarium. Quorum neutrum cum Gazæ opinione convenit: imo si quintus sit, nullo modo Januarius esse potest. Arrian. certe de Exp. Alex. 2., hoc mense scribit victum ab Alexandro Darium, Issica pugna: quam finita æstate et jam incipiente autumno commissam fuisse, veritati non videtur dissentaneum. Proximus huic, qui ad Octobrem nostrum quadret, est *Πυανεψιών*: quem fuisse mensem autumnalem ipsum declarat nomen; dictus enim a festo *Πυανεψίων*, quod agitabatur frugibus terræ jam collectis atque conditis, ut e Plat. Theseo colligere est. Idem Plut. de Iside et Osir. hunc Atheniensium Pyanepsionem declarat esse Bæotorum Damatrium, Ægyptiorum Athyr: nimirum circa occasum pleiadis cosmicum, i. e. autumnalem. Novembri Latinorum Gaza opponit *Ἀνθεστηριῶνα* Atticorum, hybernum esse mensem ex etymo colligens, quod sc. *ἀνθέων στρεῖ τὴν γῆν*. Contra tamen Philostr. verum esse mensem scribit, denominatum ita παρὰ τῶν ἀνθῶν: quemadmodum Ister quoque ap. Harpocr. eum sic vocatum tradit διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ γῆς ἀνθεῖν τότε. Et Plut. Sylla, *Ἐλεῖν δὲ τὰς Ἀθήνας αὐτὸς φησιν ἐν ὑπομνήμασι, Μαρτίαις καλάνδαις* ἥτις ἡμέρα συμπίπτει μάλιστα τῇ νομηνίᾳ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός. Cui astipulatur Appian. B. C. 2. memorans τελευτῆσαι τὸν Καίσαρα ἐν ἡμέραις αἷς καλοῦσιν εἰδοῖς Μαρτίαις, Ἀνθεστηριῶνος μάλιστα μέσου. Quin et Macrobian. Saturn. 1, 12. cum dixisset Aprilem dici quasi aperilem, subjungit, Sicut apud Athenienses Ἀνθεστηριῶν idem mensis vocatur, ab eo, quod hoc tempore plura florescant. Rursum tamen Plut. in fine sui Arati ait, *Ἡμέρα πέμπτη Δαισίον μηνός, ὃν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν Ἀνθεστηριῶνα*: quem Macedonum Δαίσιον s. Δέσιον, Suidas Junium esse dicit. Utut sit, omnes illi auctores Gazæ refragantur, existimanti Ἀνθεστηριῶνα esse Novembrem, et mensem hybernum: quamquam et Harpocratonem, cum dicat esse eum octavum mensium Atticorum, inter hybernos eum referat: innuens eum esse eundem cum Januario, cui *Γαμηλιῶνα* supra opposuimus. Alius itaque quærendus erit, quem cum illo Latinorum Novembre componamus, cum omnium suffragiis constet Ἀνθεστηριῶνα ei nullo modo respondere. Postremus in Gazæ serie est *Ποσειδεών*, quasi Neptunium diceret. Suidas Decembrem hunc interpr., ut et Gaza. Januario tamen eum comparat Plut. in Cæs. his verbis, *Χειμῶνος ἐν τροπαῖς ὄντος, ἱσταμένου Ἰανουαρίου μηνός, (οὗτος δ' ἂν εἴη Ποσειδεών Ἀθηναῖος,)* ἀφῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. Qua in re nihil inesse absurdum videtur, cum olim solstitium id in finem Decembris inciderit.

Hæc quambrevissime fieri potuit, collegi e Græcorum commentariis, et viri cujusdam nostra memoria celebris libello de Mensibus Atticis. At in Lexico quodam meo veteri alius ordo mensium Atticorum est, et alia interpretatio Latina, ut deinceps videbis. Sic enim in eo legitur, (omisso Gr. et Lat. nomine Novembris): *Ὀνόματα Μηνῶν κατὰ Ἀθηναίους. Ἑκατομβαιών, (ὃ καὶ Κρόνιος,)* ὁ Σεπτέμβριος. *Μεταγεινιῶν, ὁ Ὀκτώβριος. Πυανεψιών, ὁ Δεκέμβριος. Μαιμακτηριῶν, ὁ Ἰανουάριος. Ἀθηναῖων, (ὃ καὶ Ποσειδεών,)* ὁ Φεβρουάριος. *Γαμηλιῶν, ὁ Μάρτιος. Ἀνθεστηριῶν, ὁ Ἀπρίλλιος. Ἐλαφηβολιών, ὁ Μάιος. Μουνυχιῶν, ὁ Ἰούνιος. Θαρρηλιῶν, ὁ Ἰούλιος. Σκροφοριῶν, ὁ Αὐγουστος. In eodem Lexico hæc τῶν καθ' Ἑλλήνας Ὀνόματα Μηνῶν leguntur: Γορπιαῖος, ὁ Σεπτέμβριος. Ὑπερβερεταῖος, ὁ Ὀκτώβριος. Δῖος, ὁ Νοέμβριος. Ἀππελλαῖος, ὁ Δεκέμβριος. Αὐδοναῖος, ὁ Ἰανουάριος. Περίτιος, ὁ Φεβρουάριος. Δύστρος, ὁ Μάρτιος. Ξανθικός, ὁ Ἀπρίλλιος. Ἀρτεμίσιος, ὁ Μάιος. Δέσιος, ὁ Ἰούνιος. Πάνεμος, ὁ Ἰούλιος. Λώιος, ὁ Αὐγουστος. Quoniam vero et Ægyptiacorum mensium crebra apud Græcos occurrit mentio, placet et ipsos inde cum interpretatione sua apponere: Ὀνόματα Μηνῶν κατὰ Αἰγυπτίους. Φθῶ, ἢ Φωθί, ὁ Σεπτέμβριος. Παμφῶ, ἢ Φαωφί, ὁ Ὀκτώβριος. Ἀθῶρ, ὁ Νοέμβριος. Χυὰκ, ὁ Δεκέμβριος. Τυβί, ὁ Ἰανουάριος. Μεχειρ, ἢ Βεχειρ, ὁ Φεβρουάριος. Φαμενώθ, ὁ Μάρτιος. Φαρμουθί, ὁ Ἀπρίλλιος. Παχῶν, ὁ Μάιος. Παννί, ὁ Ἰούνιος. Ἐπιφί, ὁ Ἰούλιος. Μεσσορί, ὁ Αὐγουστος. Eadem nomina in alio quoque libro manuscripto legi, sed quædam paulo aliter scripta, sc. Φῶθ pro Φωθί: Μεχιρ pro Μεχειρ: Παῦνι pro Παννί: Ἐπιφι pro Ἐπιφί: Μεσορί pro Μεσσορί. In quibus tamen parum est discriminis. Præterea ibidem habentur Ὀνόματα Μηνῶν κατὰ Ἰουδαίους: quæ et ipsa recensere hic visum est, cum apud Ecclesiasticos Scriptores et Historicos nonnunquam eorum fiat mentio. Sic igitur ibi legitur: Τισερι, ὁ Σεπτέμβριος. Μαρχασουάν, ὁ Ὀκτώβριος. Κισθλέβ, ὁ Νοέμβριος. Τηβήθ, ὁ Δεκέμβριος. Σεβάρ, ὁ Ἰανουάριος. Ἀδάρ, ὁ Φεβρουάριος. Νισσάν, ὁ Μάρτιος. Ἰάρ, ὁ Ἀπρίλλιος. Σιβάν, ὁ Μάιος. Ταμούζ, ὁ Ἰούνιος. Ἀβ, ὁ Ἰούλιος. Ἐλουλ, ὁ Αὐγουστος. Ceterum barbara hæc addidi Atticis et Græcis nominibus, quoniam in VV. LL. quoque ea habebantur, quibus thesaurum hunc pauperiorem esse nolui. Sed in iis horum Hebraicorum mensium nomina aliqua aliter scripta sunt, sc. Θερσί pro Τισερι: Μαρσωναῖ pro Μαρχασουάν: Χαολεὺ pro Κισθλέβ: Σαβάρ pro Σεβάρ: Νισάν pro Νισσάν: Σιεθωναῖ pro Σιβάν: Θαμνί pro Ταμούζ. In manuscripto etiam libro veteri paulo aliter scripta nonnulla reperi: sc. Μορσαάν pro Μαρχασουάν: Θαμί pro Ταμούζ: Ἐβλάδ pro Ἀβ: Ἐλουρ pro Ἐλούλ. Sed mendosæ eæ scripturæ sunt, at genuinæ et Hebræis nominibus consentaneæ, quas e Lex. meo veteri attuli, ideoque illis, non his, nitendum erit. In VV. LL. præterea Macedonica mensium nomina, Bithynica, Cappadocica, Cypria: quæ et ipsa, ne quid omisisse videamur, ascribemus. Macedonica: Αἰγόκερως, Ὑδροχόος, Ἰχθύς, Κρίος, Ταῦρος, Δίδυμοι, Καρκίνος, Λέων, Παρθένος, Ζυγὸς, Σκορπίος, Τοξότης. Bithynica: Ἡρεος, Ἑρμῖος, Μητρώος, Διονύσιος, Ἡράκλειος, Δῖος, Βενδιαῖος, Στρατεῖος, Ἀρείος, Περιέπιος, Ἀφροδίσιος, Δημήτριος. Cypria: Ἀφροδίσιος, Ἀπογονικός, Αἰνικός, Ἰούνιος, Καισάρειος, Σεβαστὸς, Αντοκρατορικός, Δημαρχεξάσιος, Πληθύτατος, Ἀρχιερεὺς. Cappadocica: Τίριξ, Μάτα, Ξανανθηρί, Μιθρί, Ἀπομεναμά, Ἀρθρά, Τερονσία, Ὡσμωνία, Σόνδαρα, Ἀρτανία, Ἀρταεστίν, Ἀραιότατα. Sed ista plane barbara sunt, et nescio quibusnam Scriptoribus Græcis Latinisve usitata.*

Ἐὸν Ὀνόματα Μηνῶν in Matth. Gloss. Gr. Min. 1, 86. Mosquæ 1774.:—

ΜΗΝΕΣ ῬΩΜΑΙΩΝ.

Μάρτιος	Σεπτέμβριος
Ἀπρίλλιος	Νοέμβριος
Μάιος	Δεκέμβριος
Ἰούνιος	Ἰαννουάριος
Ἰούλιος	Φεβρουάριος
Αὐγουστος	

ἈΘΗΝΑΙΩΝ.

Σκιρροφοριῶν
Ἑκατομβαιῶν
Μεταγεινιῶν
Πυανειῶν
Μαιμακτηριῶν
Ἀνθεστηριῶν
Ποσειδιῶν
Γαμιλιῶν
Ἐλαφηβολιῶν
Ληναιῶν
Μουνιχιῶν

ἙΛΛΗΝΩΝ.

Δύστρος
Ξανθικός
Ἀρτεμίσιος
Δέσιος
Πάνεμος
Ἄως
Γορπιαῖος
Ὑπερβερεταῖος
Δίος
Ἀπιλλαῖος
Ἀδυναῖος
Περίτιος

ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ.

Σούδα
Ἀρτανία
Ἀρτιεστία
Ἀρετότατος
Τίριξ
Ματά
Ξανθηρί
Μιθρί
Ἀπομενυμία
Ἀρθρά
Τεθουσία
Ὀσμονία

ΑἰΓΥΠΤΙΩΝ.

Φαμενῶθ
Φαρμουθί
Παχῶν
Παῦνι
Ἐπιφι
Μεσωρί
Θῶθ
Φαωφι
Ἀθύρ
Χοιάκ
Τιβι
Μεχεῖρ

ἙΒΡΑΙΩΝ.

Ψιθεδῶ
Θαμνί
Ἀβ
Ἐλνὺλ
Θερσί
Μορσουᾶν
Χασαλεῦ
Τιβιβί
Σαβιάτ
Ἀδάρ
Νισάν
Ἰάρ

ΠΕΡΣΩΝ.

Φαρουαρτής
Ἀρτιπεετός
Χορτάτ
Τυρμά
Μεράτ
Σαχριούρ
Μέχερμα
Ἀπάνμα
Ἀδερμα
Σήμα
Πεχμάν
Ἀσφαντάρ
Μασιαρχά

ΒΗΘΥΝΩΝ.

Ἀρειος
Περιέπειος
Ἀφροδίσιος
Δημήτριος
Ἡρεος
Ἑρμος
Μητρώος
Διονύσιος
Ἡράκλειος
Δίος
Βενδιαῖος
Στρατήγιος

ΚΥΠΡΙΩΝ.

Ταηθύπατος
Ἀρχιερεὺς
Ἑσθιος
Ῥωμαῖος
Ἀφροδίσιος
Ἀπογονικός
Αἰνικός
Ἰούνιος
Καισάριος
Σεβαστός
Αὐτοκρατορικός
Δημαρχεζεύσιος.]

A λ'. xviii Martii, κατὰ Τυρίους Δύστρος, ἡμερῶν λ'. xvi Aprilis, κατὰ Τυρίους Ξανθικός, ἡμερῶν λα'. xviii Maii, κατὰ Τυρίους Ἀρτεμίσιος, ἡμερῶν λα'. xxii Junii, κατὰ Τυρίους Δέσιος, ἡμερῶν λα': ubi etiam statuuntur θερινὰ τροπαί. xxi Julii, κατὰ Τυρίους Πάνεμος, ἡμερῶν λα'. xviii Augusti, κατὰ Τυρίους Ἄως, ἡμερῶν λ'. xix Septembris, κατὰ Τυρίους Γορπιαῖος, ἡμερῶν λ'. xix Octobris, κατὰ Τυρίους Ὑπερβερεταῖος, ἡμερῶν λ'. xviii Novembris, κατὰ Τυρίους Δίος, ἡμερῶν λ'. xviii Decembris, κατὰ Τυρίους Ἀπελλαῖος, ἡμερῶν λ'. ὁμοῦ σελήνης ἡμέραι ε' ἐπακταί. Hactenus in Gr. isto Calendario, ubi ortus etiam occasusque siderum et ventorum erant annotati, solstitia etiam et borarum rationes. Quod vero in eo est κατὰ Τυρίους, in Lex. meo veteri et apud alios est καθ' Ἑλλήνας.

De Partibus Mensis.

Dividunt Græci mensem suum in tres decadas seu τρία δεχήμερα, ut J. Poll. nominari posse ait. Primam vocant μηνὸς ἱσταμένου sive ἀρχομένου: secundam, μεσοῦντος μηνός, vel ἐπὶ δεκάδι: tertiam, φθίνοντος μηνός, sive πανομένου, aut λήγοντος: vel etiam ἐπὶ εἰκάδι. Utuntur igitur in diebus numerandis, nominibus ordinalibus, πρώτη, δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, seu τετράς, πέμπτη, sive πεντὰς, ἕκτη, sive ἑξὰς, et sic deinceps: nisi quod prima cujusque mensis dies vocetur νομηνία, (quoniam in ea erat novilunium,) decimaquinta peculiariter ab Hesiodo μέση, quoniam medium obtinet locum; ultima, ἔνη καὶ νέα: quæ et Δημητριάς in honorem Demetrii dicta aliquamdiu fuit. Hoc porro est discriminis, quod in ἱσταμένον et μεσοῦντος μηνός diebus numerandis recto ordine progrediuntur, in φθίνοντος autem decade utuntur ordine retrogrado, quali Latini in suis nonis, idibus et calendis, ut e sequenti diagrammate patebit.

		Calendæ.
1 Νομηνία	} ἱσταμένον μηνός, s. ἀρχομένον μηνός.	III
2 δευτέρα		III
3 τρίτη		Pridie
4 τετάρτη		Nonæ.
5 πέμπτη		VIII
6 ἕκτη	} μεσοῦντος μηνός, vel ἐπὶ δεκάδι, seu δεκάτη.	VII
7 ἑβδόμη		VI
8 ὀγδόη		V
9 ἐννάτη		III
10 δεκάτη		III
11 πρώτη	} φθίνοντος μηνός, vel ἐπὶ εἰκάδι.	Pridie
12 δευτέρα		Idus
13 τρίτη		XVIII
14 τετάρτη		XVII
15 πέμπτη		XVI
16 ἕκτη	} λήγοντος μηνός, seu ἐπὶ εἰκάδι.	XV
17 ἑβδόμη		XIII
18 ὀγδόη		XIII
19 ἐννάτη		XII
20 εἰκάς, s. εἰκοστή.		XI
21 δεκάτη	} ἐπὶ εἰκάδι.	X
22 ἐννάτη		IX
23 ὀγδόη		VIII
24 ἑβδόμη		VII
25 ἕκτη		VI
26 πέμπτη	} ἐπὶ εἰκάδι.	V
27 τετάρτη		IV
28 τρίτη		III
29 δευτέρα		III
30 ἔνη καὶ νέα		Pridie

Hæc de nominibus mensium: quorum supra dictum est non esse eandem apud omnes gentes rationem, et imprimis Atticos menses non convenire cum nostris, quod illi, sicut et Hebræorum menses, tantum ad luæ cursum computarentur, Luna auspicante et finiente mensem: nostri vero ita descripti sint, ut iu conficiendo anno magis ad solis cursum quadrarent. Apud Atticos primus mensis a solstitio æstivo inchoabat annum: quod cum fere incidat in medium mensem Junium apud nos, mensem qui illi exacte respondeat, opponere non possumus, cum videamus eum partem sibi ex Junio capere, partem ex Julio: quæ ratio eadem deinceps est in ceteris. Itaque non abs re futurum existimo, si ad ostendendam istam diversitatem, e veteri quodam Calendario manuscripto ascribam quoto Romanorum mensium die Græcus quisque mensis suum sumserit initium. In eo itaque Januarii mensis die xv, inchoat κατὰ Τυρίους Ἀύδοναῖος, ἡμερῶν λ'. xiiii Februarii, κατὰ Τυρίους Περίτιος, ἡμερῶν

Ita vero numerandum esse, tum ex J. Poll. constat, tum e Scholiis in Aristoph. scriptis. Ibi enim in expositione horum Strepsiadis verborum, Πέμπτη, τετράς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα. Εἴθ' ἦν ἐγὼ μάλα πασῶν ἡμερῶν Δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελυττομαι, Εὐθύς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἔνη τε καὶ νέα: in horum inquam verborum expositione Scholiastes hæc annotat: Οὕτω δὲ ἡρίθμουν Ἀθηναῖοι τὰς μὲν ἀπὸ νομηνίας ὁμοίως ἡμῖν, λέγοντες, πρώτη ἱσταμένου, δευτέρα ἱσταμένου, μέχρι τῶν δέκα μεθ' ἣν, πρώτην ἐπὶ δέκα, εἴτα δευτέραν ἐπὶ δέκα, καὶ ἕξ ἄχρι εἰκοστῆς. ἡ αὐτή

δὲ καὶ εἰκάς. μεθ' ἣν ἐνδεκάτην φθίνοντος, ἢ δεκάτην, ἢ ἐννάτην, ἢ ὀγδόην, ὡς ἔτυχεν ἔχων ὁ μῆν' καὶ ἐξῆς ἀναλύοντες ἄχρι δευτέρας. οὕτω γὰρ Ἀθηναῖοι ἡρίθμουν, οὐ προστιθέντες, ἀλλ' ἀφαιροῦντες, καὶ ἀναλύοντες μέχρι τριακάδος, Σόλωνος ἡγησαμένου πρὸς τὰ τῆς σελήνης φῶτα οὕτω μειούμενα. μετὰ δὲ δευτέραν ἀκτέον ἔνην, τουτέστι τὴν τελευταίαν τοῦ μηνὸς ἡμέραν. Ubi etiam nota, si accideret ut mensis esset dierum XXXI, dictum fuisse post εἰκάδα seu εἰκοστήν, ἐνδεκάτη φθίνοντος, vel etiam ἐνδεκάτη ἐπὶ εἰκάδι aut μετὰ εἰκάδα: sin vero XXVIII tantum, ut in Februario, eos dixisse ὀγδὴ φθίνοντος, sive ὀγδὴ ἐπὶ εἰκάδι aut μετὰ εἰκάδα. Alius vero Scholiastes clarius etiam hæc de φθίνοντος retrogrado ordine explicat; nam exponens eadem verba, Πέμπτη, τετράς, subjungit, Οὐ προσέθηκε τὸ φθίνοντος. οὕτω γὰρ φασιν Ἀθηναῖοι μετροῦσιν, ἀπὸ πρώτης ἕως δεκάτης προστιθέασιν τὸ Ἰσταμένου. ἀπὸ ἐνδεκάτης ἕως ἐννεακαιδεκάτης, τὸ Ἐπὶ δέκα. εἴτα ἡ μεγάλη εἰκάς. ἀπὸ εἰκοστῆς πρώτης ἕως εἰκοστῆς ἐννάτης, τὸ φθίνοντος τὴν οὖν εἰκοστήν δευτέραν, ἐκάλουν ἐννάτην φθίνοντος τὴν εἰκοστήν τρίτην, ὀγδόην τὴν εἰκοστήν τετάρτην, ἐβδόμην τὴν εἰκοστήν πέμπτην, ἕκτην τὴν εἰκοστήν ἕκτην, πέμπτην τὴν εἰκοστήν ἐβδόμην, τετάρτην τὴν εἰκοστήν ὀγδόην, τρίτην τὴν εἰκοστήν ἐννάτην, δευτέραν εἴτα τὴν τριακοστήν, ἔνην τε καὶ νέαν. ἐπεὶ ἐν αὐτῇ συντελεῖται ὁ μῆν, καὶ ἀρχὴν ἔχει τοῦ ἐτέρου μηνὸς τῆς σελήνης. Nec solum e Scholiastis illis hæc φθίνοντος μηνὸς dierum numeratio cognoscitur, verum etiam ex ipso Plut. in Solone 168., ubi etiam ἔνη καὶ νέα cur vocata sit, declarat: Συνδιδὼν δὲ τοῦ μηνὸς τὴν ἀνωμαλίαν, καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης οὕτε δυομένῳ τῷ ἡλίῳ πάντως, οὗτ' ἀνίσχοντι συμφορομένην, ἀλλὰ πολλαῖς τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καταλαμβάνουσαν καὶ παρερχομένην τὸν ἥλιον, αὐτὴν μὲν ἔταξε ταύτην ἔνην καὶ νέαν καλεῖσθαι τὸ μὲν πρὸ συνόδου μόριον αὐτῆς τῷ παυμένῳ μηνί, τὸ δὲ λοιπὸν, ἥδη τῷ ἀρχομένῳ προσήκειν ἡγούμενος πρῶτος ὡς ἔοικεν, ὀρθῶς ἀκούσας Ὀμήρου λέγοντος, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' Ἰσταμένοιο. τὴν δὲ ἐφεξῆς ἡμέραν νομηνίαν ἐκάλεσεν, τὰς ἅπ' εἰκάδος οὐ προστιθείς, ἀλλ' ἀφαιρῶν καὶ ἀναλύων, ὥσπερ τὰ φῶτα τῆς σελήνης ἥς ἑώρα μέχρι τριακάδος, ἡρίθμησεν. Quin et certissima exempla horum φθίνοντος dierum numerandorum ex ipso illo habemus; hæc enim, (sed brevitatis causa aliquantum truncata,) ex ephemeridibus refert sub finem Vitæ Alexandri, Ὀγδὴ ἐπὶ δεκάτῃ μηνὸς ἐκάθενθεν ἐν τῷ λουτρῷ. τῇ δὲ ἐξῆς λουσάμενος, εἰς τὸν θάλαμον μετῆλθεν. τῇ εἰκάδι λουσάμενος πάλιν, ἔθυσεν τὴν εἰθισμένην θυσίαν. τῇ δεκάτῃ φθίνοντος ταυτὰ ποιήσας μᾶλλον ἀνεφλέχθη. ἐβδόμῃ σφύδρα πυρέττων, ἔθυσεν ἑξαρθεῖς πρὸς τὰ ἱερά. τῇ ἕκτῃ, σμικρὸν ὑπνωσεν. ὁμοίως δὲ τὴν πέμπτην. τῇ δὲ τρίτῃ φθίνοντος πρὸς δέιλιν ἀπέθανεν.

Alioqui in manuscriptis quoque ephemeridibus nulla facta nec Ἰσταμένου nec μεσοῦντος, nec φθίνοντος sive λήγοντος μηνὸς mentione, una serie dies mensium numerantur, recta ab ipsa τῇ πρώτῃ usque ad τὴν τριακάδα, vel τὴν τριακοστήν πρώτην, aut εἰκοστήν ὀγδόην, prout mensis fert, progrediendo: quemadmodum apud Latinos quoque fieri interdum videmus. Qui vero Latinis mensium nominibus apud Græcos utuntur, Latinorum quoque supputationem

A sequuntur. Dicunt enim πρὸ δ' ὀννῶν Ἀπριλλίου, πρὸ ἡ εἰδῶν Ἰουνίου, πρὸ καλανδῶν 18 Σεπτεμβρίου. Id quod in manuscript. quoque ephemeridibus visitur. Sic enim apud Latinos quoque legimus. Plinius, Qui dies xv ante Aug. Kal. est. Item, Is dies sextus est ante Februarias Idus. Et Cic. Ep. ad Att., Ut Atbenas a. d. VII Kal. Quinct. veneram. Et rursus, Actium venimus a. d. xvii Kal. Quinct. Ita enim scr. esse, a. d. id est Ante diem, non Ad, doctissimi quique censent, et Græca consuetudo confirmat.

Porro ut nihil desit complendo huic de Mensibus et eorum Partibus tractatui, ascribenda duxi hæc Macrobbi de intercalatione: Saturn. 1, 13. Cum ergo Romani ex hac distributione Pompilii ad lunæ cursum sicut Græci annum proprium computarent, necessario et intercalarem mensem instituerunt more Græcorum. Nam et Græci cum animadverterent temere se ccccliiii diebus ordinasse annum, quoniam appareret de solis cursu, qui trecentis sexaginta quinque diebus et quadrante Zodiacum conficit, deesse anno suo undecim dies et quadrantem, intercalares statuta ratione commenti sunt, ita ut octavo quoque anno nonaginta dies, e quibus tres menses tricennum dierum composuerunt, intercalarent. Id Græci fecerunt, quoniam erat operosum atque difficile omnibus annis undecim dies et quadrantem intercalare. Itaque maluerunt hunc numerum octies multiplicare, et nouaginta dies, qui nascuntur, si quadrans cum diebus undecim octies componatur, inserere, in tres menses, (ut diximus,) distribuendos. Hos dies, ὑπερβαίνοντας, menses vero ἐμβολίμους appellabant. Hunc ergo ordinem Romanis quoque imitari placuit; sed frustra: quippe fugit eos, diem unum, (sicut supra admonuimus,) additum a se ad Græcum numerum in honorem imparis numeri. Ea re per octennium convenire numerus atque ordo non poterat. Sed nondum hoc errore comperto, per octo annos nonaginta quasi superfundendos Græcorum exemplo computabant dies, alternisque annis binos et vicenos, alternis ternos vicenosque intercalares expensabant intercalationibus quatuor. Sed octavo quoque anno intercalatores octo affluebant dies e singulis, quibus vertentis anni numerum ap. Romanos super Græcum abundasse jam diximus. Hoc quoque errore jam cognito, hæc species emendationis inducta est. Tertio quoque octennio ita intercalandos dispensabant dies, ut non nonaginta, sed sexaginta sex intercalarent, compensatis vigintiquatuor diebus pro illis qui per totidem annos supra Græcorum numerum creverant. Omni autem intercalationi mensis Februius deputatus est, quoniam is ultimus annierat. Quod etiam ipsum de Græcorum imitatione faciebant. Nam et illi ultimo anni sui mensi superfluos interserebant dies, ut refert Glaucippus, qui de sacris Atheniensium scripsit. Verum una re a Græcis differebant. Nam illi confecto ultimo mense, Romani, non confecto Februario, sed post xxiii diem intercalabant, terminalibus scilicet jam peractis: deinde reliquos Februarii mensis dies, qui erant quinque, post intercalationem subjungebant, credo vetere religionis suæ more, ut Februarium omnino Martius sequeretur.

ἈΜΜΩΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ ὍΜΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΑΕΞΕΩΝ.

AMMONII

DE SIMILIBUS ET DIFFERENTIBUS VOCABULIS

LIBELLUS.

[EXCERPTA EX JO. A. FABRICII BIBLIOTHECA GRÆCA,

Vol. V. p. 715—22. Harl.

[“ AMMONIUS, grammaticus, cujus et Helladii, itidem grammatici, auditorem fuisse se, (Ammonium vero *πιθήκου* Simiæ sacerdotem,) testatur Socrates historiæ ecclesiasticæ scriptor. v. 16. p. 275. edit. Mogunt. narratque Alexandria eos profugisse in gravi illo tumultu, qui accidit a. Chr. 389.¹ ob eversa Theodosii imp. jussu ethnicorum templa. Extat hujus, ut suspicor, Ammonii *περὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων*,² sive de distinguendis vocabulis affinem significationem habentibus liber lexiçi more conscriptus ordine alphabetico.” Fabr.

[Codices Mssti hi fere sunt. In biblioth. Veneta D. Marci cod. DCLII. Ammonii *περὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων* usque ad voc. *Οἰκῆας*. vide Villosion. Anecd. Gr. tom. II. p. 102 et 149.—Paris. in bibl. publ. in codd. MMDCLII et MMDCLXIX. at in cod. MMDCLXII. esse dicitur (catal. codd. tom. II. p. 536.) anonymi de similibus et differentibus vocabulis libellus, ab Ammonio et Ptolemæo Ascalonita diversus, cujus tamen ope Ammonius prodire possit emendator. In eadem bibl. est auctore Labbeo in nova bibl. Msst. libror. Paris. 1653. p. 103. cod. MD. (apud Fabr. scriptum erat, cod. XXIV.) Ammonio de different. adjunctus est ejusdem auctoris libellus³ *περὶ ἀκυρολογίας*. Ejusdem tituli libellus Mstus auctore Polybio Sardiano extat in bibl. regia Matrit. teste Iriarto in catal. codd. Gr. I.

p. 117. conf. supra in vol. iv. p. 334.—In Britannia in biblioth. ædium Jacobæarum, in cod. DCCCXLI. secundum catal. Msst. Angliæ et Hiberniæ, vol. ii. p. 246.—In biblioth. Leidensi inter codd. Vossianos suut in collectione plurium opusculorum etc. (vide catal. bibl. Lugdun. Bat. p. 399. nr. 7.) variæ in Ammonium lectiones, quas e Ms. adversariis inseruerat Is. Vossius, suis etiam emendatt. interpositis, usque ad voc. *Ἐμπειρία*. Ex iis se multum profecisse, Valcken. qui eas omnes produxit, in præf. p. vii. testatur. Attamen e cod. Paris. decerptas esse varias illas lectt. putat Valck. in præf. p. xvi. ubi de aliis quoque codd. agit.

[“ Editionum tres classes constitui possunt, Aldina, Stephaniana, et Valckenariana. Agmen igitur ducit edit. Aldina: Dictionarium Græcum copiosissimum secundum ordinem alphabeti cum interpr. Latina; Cyrilli opusculum de dictionibus—Gr. et Lat. ‘Ammonius de differentia dictionum per literarum ordinem, Græce etc.’ Venetiis in ædibus Aldi Manutii M.IIID. (1497.) fol. conf. Maittaire A. T. iv. 2. p. 637 sq. et Fossii catal. codd. sæc. xv. inpr. in bibl. Magliabech. I. p. 607. Bure bibliogr. instruct. B. L. nr. 2225. Hanc editionem, a qua postea operarum negligentia et mala correctorum sedulitate in plurimis fuit recessum, valde laudat Valcken. in præf. p. vi. sq.

1. “Ad hunc annum refert quoque Ammonii ætatem Saxius in Onom. i. p. 449. Valckenaer tamen in præf. ad suam edit. p. xvi. sqq. judicat, argumentis usus speciosis, Ammonium grammaticorum, qui supersunt, fere antiquissimum, sæculo post Christum natum primo, seu sub initium secundi maxime floruisse: sed novissimus editor, qui magnam præfationis Valckenarianæ partem suæ subjecit præfationi, p. xlv. sq. et p. xxi. sq. suæ præfat. discedit a sententia Valckenarii. Vide quæ scripsi in Introd. in hist. L. Gr. p. 338 sq. Ceterum de ipso Ammonio, ejus opere hujusque editionibus conferes præfationes Valckenarii, qui hunc libellum Ammonio copiose doctèque vindicavit, atque recentissimi editoris, Christoph. Frid. Ammonii.” Harl.

2. “Valcken. præf. p. xx. credibile videtur, Ammonium po-

suisse *περὶ διαφορῶν λέξεων*, de vocum differentia; quod tamen paucula quidem, *ἁμοια*, apud antiquos promiscue usurpata, recentiore autem ævo male disparata, *κωφὸς* et *ἐνεός*, *περιμάξαι* et *ἐκμάξαι*, *τύραννος* et *βασιλεὺς*, Ammonius ostendit; accidisse putat Valck. ut librarii postea libello facerent titulum, *περὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων*. Idem p. iv. sibi persuadet, et probabiles affert rationes, Ammonium lexicon suum conscripsisse *ἅπασι*, et, quas tradit, differentias verborum in certas potius disparasse classes, neque ullam habuisse ordinis literarum rationem.” Harl.

3. “Hunc libellum non solum genuinum esse Ammonii opus, sed alteram veluti hujus de differentiis etc. opusculi partem constituisse, censet Valcken. præf. p. xvi.” Fabr.

["Postea lib. Ammonii accessit operi: 'Dictionum Græcarum Thesaurus etc. per Jo. Maciochium Bondenum,' Ferrariæ, 1510. fol. (vide Maittaire II. 1. p. 220.) et 'Lexico Græco.' Paris. 1521.—Basileæ, typis nitidis Valentini Curionis, 1522. (teste Valcken.) ibid. 1525. (vide Maittaire A. T. ii. 2. p. 669.) 1532.—Paris. 1530. vitiose.

["A prima Veneta edit. interdum dissidet altera Veneta, eaque auctor, collectio grammaticorum: 'Dictionarium Græcum' etc. (in quo etiam continentur: collectio dictionum, quæ differunt significatu. — Ammonius, — Orbicius, — Corinthus, — Herodianus, — Thom. Magister, — Phrynichus et alii.) Venet. in ædibus Aldi et Andreæ Asulani socii, 1524. fol. vide Maittaire A. T. iv. 2. p. 655. et Fabric. infra in Vol. vii. p. 15.

["Correctior comparuit Ammonius subjectus Lexico Gr. ab Jac. Tusano curato Paris. 1552. fol.—Aldina I. tamen excepta, omnium editionum ante Stephanianam optima fuit ab Jo. Frellonio Lugduni a. 1553. vulgata, a qua Basileensis a. 1554. latum unguem vix discedit.—Contra ab Aldina I. H. Stephanus, qui in Appendice ad Thesaurum L. Gr. col. 45. sq. (a. 1572. fol.) dedit Ammonium, quam longissime recessit. Is enim, animadvertente Valckenaer, Homeri et aliorum scriptorum loca, quæ minus plene afferri videbantur, suo periculo ex editis supplevit et correxit, malo instituto, sed satis tum vulgato.—E Stephaniana recensione repetitum est Ammonii opusculum in Appendice ad Scapulæ lexicon, sæpius editum: item in libello, inscripto: *Σταχυλογία τεχνολογική*, Venet. 1694. 8.

["Ammonius quoque e Stephani quidem recensione, at multis locis correctior, a Bonavent. Vulcanio insertus est Thesaurus Utriusque Linguae, quo glossaria et veteres grammatici de proprietate et differentis vocabulorum utriusque linguae continentur. Lugduni Bat. 1600. fol. (de qua edit. vide Fabric. B. Gr. l. v. 40. 8. vol. x. p. 59. not.) — Etiamnum, (ut ait Fabricius,) ope Mss. vel maxime indigere hunc librum notavit Jo. Pearson p. ii. Vindiciarum Ignatii p. 151. ubi e codice regis Angliæ bina loca supplet.—Nec defuit libro Ammonii emendando diligentia et solertia V. D. In Actis enim Literariis Sueciæ, a. 1723. p. 432. extat Zach. Plantini conjecturarum in textum Ammonii Græcum, breve specimen. H. Valesius in Notis in Notas Maussaci ad Harpocrat., p. 84. et in Emendationum l. iv. c. 9. p. 110. Burmann. in not. ad illud opus l. v. c. 17. p. 134. sæpius Hemsterh. ad Lucianum, Nunniesius ad Phrynichum, Dorvillius ad Charitona, et alii tentarunt aut curarunt loca Ammonii corrupta. Atque novam editionem moliti erant, Sallerius et Car. Andreas Duckerus, (vide Ephe. Liter. Lipsiens. 1727. p. 179. et Obs. Miscell. vol. v. p. ii. p. 31.) atque Emman. Martinus. (vide Valcken. præf. p. 2.) Sed quia illi consilium postea abjecerant: faustis avibus Grammatici curam suscepit Valckenaer, qui illud Ammonii opusculum separatim edidit, usus collatione Ms. et variarum editionum, doctorum conjecturis, (inter quos elucet Scaligeranæ, exemplo Thesauri Vulcanii ascriptæ) veteribusque Græcis grammaticis, præcipue Thoma Magistro et Ptolemæo Ascalonita, qui Ammonii notas descripserunt. Stephanianam quidem editionem recentavit, sed eam e prima edit. Aldin. et reliquis, quæ habuit, subsidiis, ingenique bonitate frequenter dedit emendatiorem, et veteris grammatici verba non minus quam multorum aliorum veterum auctorum loca cum in notis substratis, tum inprimis in animadversionum libris adjectis erudite copioseque explicuit atque illustravit et novis locupletavit opusculis. Inscriptio autem egregiæ editionis hæc est:

["*Ἀμμωνίου*—Ammonius de Adfinium Vocabulorum Differentia. Accedunt Opuscula nondum edita, Eranii Philo de Differentia Significationis; Lesbonax de Figuris Grammaticis; incerti Scriptores de Solæcismo et Barbarismo; Lexicon De Spiritibus Dictio-

num ex Operibus Tryphonis, Chærobosci, Theodoriti etc. selectum. Ammonium ope Ms. primæ editionis Aldinæ et aliunde, emaculavit et notis illustravit: reliqua e codd. Mss. bibliothecæ Lugduno-Batavæ nunc primum vulgavit Ludov. Casp. Valckenaer. Lugd. 1739. 4.—Accessit opus insignis eruditionis doctrinæque amplissimæ: 'L. Casp. Valcken. Animadversionum ad Ammon. Grammaticum libri iii. in quibus Vett. Scriptorum loca tentantur et emendantur. Acc. Specimen Scholiorum ad Homerum ineditorum e cod. Vossiano bibl. Lugd. Bat.' ibid.

["Neque tamen Valcken. ita potuit emaculare et perpolire omnia Grammatici loca, ut in verbis Ammonii curandis atque interpretandis nihil superesset futuræ criticorum ingenio atque diligentiae: imo potius latum aliis, qui periculum facerent in eodem decurrendi stadio, reliquit campum. Ipse Valcken. in notis ad Herodotum edit. Wesselingii, ad Euripidis Phœnissas atque Hippolytum quædam suggessit. Inprimis Pierson ad Mærin et viri docti ad Thomam Magistrum in edit. Bernardi frequenter, et aliquoties Toup. in emendat. in Suidam atque Hesychium versati sunt in locis Ammonii corrigendis atque illustrandis. Huc quoque pertinet Caroli Segaar Epistola critica ad — Valcken. complectens collationem Msti etymologici Trajectini cum Ammonio et cum Etymologico M. quod ad excerpta, quæ habet e dictionario ecclesiastico. Trajecti ad Rhen. 1766. 8. Ex illa vero Epistola conspectum V. L. e cod. depromtarum dedit Ammon. in præsentis theologi Gottingensis, in sua edit. p. lx. sqq. prolegomenor. Hic vero V. D. cum adhuc in universitate literarum Erlangensi humanis divinisque literis operaretur, primum in disputatione, me præside habita, edidit: 'Animadversionum in quædam Ammonii Grammatici loca spicilegium, præmissa brevi de vita ejus disquisitione,' Erlangæ 1786. 4. Tum ipse curavit editionem, inscriptam:

["*Ἀμμωνίου*—Ammonius de Adfinium Vocabulorum Differentia, cum selectis L. C. Valckenarii Notis atque Animadversionibus edidit, suas Observatt. adjecit Christoph. Frid. Ammon, Baruthinus. Erlangæ, sumt. Palmii, 1787. m. 8.' Aliquoties discessit a lectione et judicio Valckeu. In prolegg. et ipse de nostro aliisque Ammonii disseruit et magnam Valckenaerianæ partem recudi fecit." Harl.

["Similem libellum Ptolemæi Ascalonitæ, Ammonio etiam laudati, dabo infra, [l. iv. c. 33. §. v.] ubi de Lexicis Græcis disseram. Herennii Philonis *περὶ διαφόρων σημαινόμενων*, sive de differentiis vocabulorum per alphabetum, in codice DCCCCI. regis Christianissimi extare scribit Labbeus biblioth. nova Mss. p. 103. et hoc ipsum, quod Ammonio tribuitur, ad Herennium Philonem potius veluti auctorem referendum esse, Eustathii suffragio quibusdam videtur apud Leopardum IX. 19. et X. 6. Emendationum.¹ Idem audacter tanquam rem certam affirmat Menagius ad Laërtii Anaximenem p. 72. Sed pleraque omnia Ptolemæi Ascalonitæ etiam, in isto Ammonii libello iisdem verbis leguntur, et verisimile est, plures Grammaticos in hoc genere elaborasse, quanquam adhuc dum jejuna et tenuis admodum collectio ista esse videtur Gisberto Voetio in Bibliotheca Studiosi Theologiæ p. 373. adeoque perfectius quiddam in hoc genere ab aliquo viro docto expectandum. Ammonii observationem de differentia inter *κύριον* et *δεσπότην* exhiberi ab Eustathio ad Odys. E. notat idem Pearsouius Commentario ad Symbolum Apostol. p. 257. sed Ammonii nomen apud Eustathium dissimulatur, qui illam forte in Herennio Philonis libro legerat.² Ammonio, Hermeæ F. (de quo jam dixi,) ascribere aliquando libellum istum non dubitavit Jonsius l. iii. c. 18. p. 300. de scriptoribus Hist. Philosoph. [et Martinus, vide Valcken. præfat. p. xvii.] quoniam scilicet ille, Photio teste cod. CCXLII. *ἡγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐξηγήσει καὶ διορθώσει τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως καθημένην τέχνην*. Sed de Ammoniano quodam grammati-

1. "Compara Valck. præf. p. xiii. sq." Harl.

2. "Conf. omnino Valcken. præf. p. xiv. sqq." Harl.

tico, Syriani propinquo, id scribit p. 552. Photius, A e quo repetit illud etiam Suidas in 'Αμμωνιανός, neque audiendus Langbænius, qui Ammonium in Suidæ codicibus reponere jubet p. 100. ad Longinum: videtur enim Ammonius Hermæ ab Ammoniano illo diversus esse. Ammonius iste in voce Στραφυλλήν Heraclidem in testimonium citans, vocat ἡμετερον.¹ Sed age aliorum etiam scriptorum catalogum in hoc Ammonii libello citatorum, cum

doctissimi viri, qui eum concinnavit, Bonav. Vulcanii et nostris emendationibus quibusdam subjungamus." Fabr.

[“ Add. Strodtmanni Epist.—seu Specimen Differentiarum Gr. L. collectarum ad Ammonii libel. περὶ ὁμοίων. Altonæ 1745. 4. Nuper etiam Piersonii Obs. criticæ, quas margini ed. Valck. ascripserat, a Bruiningio vulgatæ in Actis Liter. Societ. Traject. toin. ii. (1795.) p. 164—168.” Harl.]

[A M M O N I U S

DE DIFFERENTIA AFFINIUM VOCABULORUM.

ACCEDUNT OPUSCULA NONDUM EDITA,

Eranius Philo de Differentia Significationis, Lesbonax de Figuris Grammaticis, Incerti Scriptores de Solæcismo et Barbarismo, Lexicon de Spiritibus Dictionum ex Operibus Tryphonis, Chærobosci, Theodoriti etc. selectum.

Ammonium ope Ms. Primæ Editionis Aldinæ et aliunde emaculavit et Notis illustravit, reliqua e Codd. Mss. Bibliothecæ Lugduno-Batavæ nunc primum vulgavit Ludovicus Casparus Valckenaer. Lugduni Batavorum 1739.

Nova Editio correctior et Notis e Schæferi Editione, Lips. 1822., atque ea, quam continet Scapulæ Lexicon Oxon. 1820., depromptis aucta.

[L E C T O R I B E N E V O L O

S. D.

L. C. VALCKENAER.

AMMONII, qui ornatior in publicum prodit, libellus, indigno loco, neque ullo suo merito pene abjectus, in hunc usque diem delituerat.

Accidit inopinanti, cum Adversaria Is. Vossii versabam, quæ Lugduni sunt Batavorum, ut varias etiam in Ammonium lectiones offenderem e scripto Codice cum cura enotatas. Tum primum Ammonii cognoscendi invasit me cupido. Ubi animum huc converti, protinus non vulgares libelli dotes perspicere occæpi, et præstantissimi Auctoris sortem leviter dolui, qui cum fœdis maculis, quas plerorumque errorum, qui Veterum scriptis insident, procreatrix, inconsulta correctorum temeritas, seu veterum librariorum inscitia invexerant, deturpatus etiamnum jaceret, gravissimam quoque ab H. Steph. injuriam perpressus, dum alii meliuscule habebant, et finitimæ materiæ scriptor, ad hujus bonitatem nulla ratione comparandus, Phrynichus commodam doctorum hominum manum dudum fuerat expertus. Neque nupera hæc mea erat querela; ante hos 170 circiter annos ad hunc modum scriptum est a P. Leopardo Emendd. 10, 6. ‘Extat de Differentiis utilissimus libellus, quem quidam Ammonio tribuunt.—Sed dolendum est eum tot in locis mendosum esse:’ quin etiam ‘in multis esse illum prodigiose mendosum,’ asseruit Emendd. 11, 15. Leopardi admonitio adeo quidem neminem commovit, ut operam suam publice Ammonio commodare quisquam voluerit. Doctorum hominum labores in Ammonio etiam positi, sed privatis fere usibus destinati, ad nostram memoriam non pervenerunt, nisi quod H. Valesius ad Harpocr. suas in Ammonium notas uno in loco commemorat. De Ammonio edendo hoc potissimum sæculo cogitarunt Vir Cel. C. Andreas Duker., et Ornatissimus Emm. Martinus. In hujus Vita, præter cetera Martini opera Mss. §. 174. Ammonii nostri Versionem Notis et Commentariis illustratam recensuit Gregorius Maiansius. De Dukeri consilio certior factus e Misc. Obs. V. v. p. 31. postea ab aliis percepi, priorem istam cogitationem penitus abjecisse Cl. Duker., et gravioribus curis invigilare. Itaque ego pulcrum esse existimabam, rem in medio omnium positam mihi vindicare, et in Ammonio emaculando istius artis, quæ pulcerrima judicatur, periculum facere. Non eram Mss. copia instructus, sine quorum adjumento, quæ Veterum scriptis admovetur medicina, in multis periculosa censetur: verum tamen ea erant ad manum subsidia, quæ scriptorum Codicum vices in Ammonio emendando sustinere posse viderentur. Horum auxilio magnam mendarum partem sustuli; et in Ammonio plusculos menses substiti. Sub hujus anni initium eo processeram, ut opellæ meæ specimen typis describi curarem: descriptum ad illos misi, qui in his literis primarii, et me benevolentia videbantur prosecuti. Hi omnes e voto responderunt, atque, credo, ut ingenuam cupiditatem foverent adjutarentque, etiam perbenigne. Cl. Dukerum super hoc meo proposito verecunde compellavi. Ex iis, quæ ad literas meas perhumaniter Vir Erud. respondit, ea demum cum bona ipsius venia hic deponam, quæ ad hunc locum maxime pertinere queant. En itaque Cl. Dukeri verba:—“Anni sunt non multo minus xxx, cum cogitans me studiosis linguæ Græcæ

¹ 1. Conf. Valcken. (p. xix. sq.) et Ammon. (p. xvii sq.) dissentientis, præfat.” Harl.

rem non ingratam facturum, si Phrynichum, Ammonium, Erotianum, Thomam Mag. et Moschopulum uno volumine, quo mihi concludi posse tum videbantur, ederem, unum alterumque mensem Ammonio impendi et in chartam conjeci, quæ ad eum illustrandum usui futura credebam. Ad Thomam jam ante sparsim quædam annotaram; ad Phrynichum autem non multa post Nunnesii diligentiam animadvertenda superesse, et in Erotiano ac Moschopulo levi opera defungendum esse arbitrabar. Sed quo minus tum hoc consilium exsequeretur, alia ex aliis impedimenta, et non provisæ occupationes intercesserunt. Deinde, eum, postquam Trajectum veneram, cognovissem Sallier. et Sevinum paratos conscriptosque in Phrynichum et Thomam commentarios habere, quorum inspiciendorum copiam mihi ante aliquot annos fecit Bibliopola Hagiensis P. de Hondt, meque vana spe promissæ collationis Codd. Mss. Herennii Philonis, qui in Biblioth. Reg. Paris. sunt, duci viderem, totum consilium et Ammonii, et ceterorum, quos dixi, edendorum abjeci. Ex his intelligis, quam me non invito—manum Ammonio admoveas, et, quod a me pro derelicto habitum est, occupes ac Tibi vindices. Quin potius Te hortor, ut, quo cœpisti pede, pergas, ac de omnibus, quibus studium literarum Græcarum cordi est, utilissimo libello illustrando bene merearis. Specimen utrarumque Animadversionum tuarum valde placet," etc. etc. Sub hoc tanto iudice facile tutus, opusculum, varia licet valetudine jactatus, tandem tamen peregi. Nunc in eum locum deveni, quo in libelli nostri Auctorem, scopum, atque utilitatem foret inquirendum; sed materiem copiosam, et a me pro viribus tractandam, tum demum explicare decrevi, quando prius super hujus in Ammonio adornando opera caudum Lectorem monuero.

Ammonium recudi curavi secundum literarum seriem dispositum, qualem nobis tradidit Aldus Manutius, quem hac in parte reliqui Editores sunt secuti. Par est, ut credamus, ea ratione extitisse Ammonium in scripto, quem Aldus usurpavit, Codice: neque etiam aliter hunc libellum legit Moschop.; nam in Vocom Atticarum, quam confecit, Sylloge alibi parce Ammonium describit, e litera autem K plurimas Amm. observationes proposuit. Eo hæc a me dicuntur, quod persuasus sum, Ammonium Lexicon conscripsisse, quod vocant ἀτακτον, et, quas tradit, verborum differentias in certas potius classes disparasse, neque ullam habuisse ordinis literarum rationem. Primum, quoniam is ordo Veterum repugnat consuetudini; deinde, libelli naturæ. Adde, quod eadem frequenter recurrant, quæ manifesto recentioris curam produnt, qui lectoris, ut putabat, commoditati servire voluerit. Clarissimum denique hujus rei argumentum ex Animadd. nostrarum 2, 10. peti poterit. Dedi itaque operam, ne errorem, quem corrigere non potui, propagarem. Scilicet ita est secundum literas concinnatus Ammonius, ut binarum priorum tantum habita videatur cura, reliquarum nulla. Hunc ordinem non migravi. Frisicam, quam vocat, Blancardi in Harpocr. disponendo diligentiam, sanequam inutilem, (et in Glossariis antiquis periculo non vacuum,) satis vituperavit Vir Cl. Jac. Gronov. In Thoma autem M. hac in parte adeo etiam se exercuit Blancardus, ut, quod expertus dico, verecundia, quam aliorum scriptis debemus, modum adhibuerit nullum. Phrynichum, quem primus Editor literarum quoque seriei alligarat, hac parte meliorem, scripto libro adjutus, ἀτακτον nobis restituit Nunnesius: eamque scribendi methodum, quoad primas vocom literas indigestam, hujusce moduli scriptores adeo frequentarunt, ut ne Ptolemæus quidem, qui dicitur Ascalonita, ab ea sese abstinerit.

Deinde Versionem Ammonio non adjeci. Ob vulnera, quæ Ammonio infixerunt, nihil ego in libellos veteres gravius dicendum censuerim; primum, quoniam Auctorum loca describere non fastidiverunt, deinde, quia errorum, quos commiserunt, incredibili multitudine illos omnes deterruerunt, qui olim in hujusmodi etiam libris Latine vertendis obscuram operam collocarunt. Sæpius animo obversatur calidum hominis venustissimi, Mureti dictum, sed in hanc rem oppido opportunum e Var. Lectt. 3, 15. 'Convertunt, aut invertunt potius et pervertunt omnia, — Grammaticos, etiam ea, quæ naturam, ut verti possint, non habent.' Ex uno Scaligero peti potest aliquid pro talibus versionibus præsidii, nam Phrynichi versionem subinde corrigere non est aspernatus, et Nunnesium interpretem vocat doctum et accuratum. Quare Emm. Martino nihil detraho, qui pro singulari in utraque lingua peritia unus forte par fuit Ammonio Latine interpretando, quod tamen rite fieri vix posse contendo. Martini Versionem Maiansius, ut superius dixi, commemorat; nuspiam suis in Epistolis Martinus, aut, qui amici opera bene multa enumerat, Cæsar Laurentius Bulpho. Quod autem præclarum optimi Hispani ingenium in exiguæ frugis Versionibus et Eustathii et Ammonii conficiendis elaborare potuerit, sola sine dubio fecit librorum penuria, istic locorum maxima, ubi superstitio et sacerdotum fraudes regnum obtinent. Ego de Versione Ammonii adornanda nunquam cogitavi, eam potissimum ob rationem, quam juvenis Maussacus protulit, et plerisque approbavit, quamque, ut levissime dicam, imprudenter ab Harpocratonis Versore omissam reprehendit Gronov. Quibus absque versione ad Grammaticos aditus non patet, hos volo rogatos, ut manus suas libello nostro non admoveant. Si quis porro hic criminari velit, sive rei difficultatem, (quam talium etiam Versionum osoribus objectat Jo. Alb. Fabr. Bibl. Gr. L. 4. c. 36. §. 12.) a me pulcre obiectam, seu quomodocunque demum solus hac in re multum disputare, per me equidem licet, ut ingenio suo non adversetur.

Quid itaque præstiterim scire si desideres, hæc habeto. Inter Edd. Ammonii, quæ plurimæ circumferuntur, illa suo merito censetur optima, quam Thesauri Græci Appendici inseruit H. Steph. Ab hac Editione non discessit Bonav. Vulcanius. Stephani Editionem recentavi. In Notis id mihi fuit propositum, ut hujus Editionis, quam vulgatam voco, mendosas lectiones detegerem et emacularem. Subsidia, quibus eum in finem usus sum, hæc fuerunt. Primum Doctorum conjecturæ; deinde collatio Ms. et variarum Editionum; tandem Grammatici, qui Ammonii notas descripserunt. Sine adminiculis etiam fuit conjectandum.

Inter VV. DD. conjecturas, quarum offendes in Notis memoriam, cum bonitate sua, tum Auctoris nomine elucet Scaligeranæ. Eas debes exemplo Thesauri Vulcanii, quod e Vossiana Bibliotheca in Batavam delatum nobis inservivit. Non quidem Scaligeri, verum Is. Vossii nomen is liber præfert, e quo Scaligeri Notas deprompsi. Literarum tractum Scaligero proprium probe calleo; itaque emendationes ab hujus manu perfectas agnovi; ad Scaligerum proinde eas referre penitus non dubitavi. Vulcanii castigationes editas suis locis fere memoravi, integras notas adjicere commodum non erat. Aliorum autem, qui sparsim suis in operibus, occasione invitante, Ammonio operam dederunt, emendationes, quas quidem cognitatas habuerim, universas huc retuli. Verum hac in parte sine dubio pernium deficit.

Deinde e variis in Amm. lectionibus, quas e Ms. Adversariis inseruerat Is. Vossius, suis etiam emendationibus interpositis, multum profeci. Etiam leviores, et nulli forte usui futuras, omnes produxi. Utinam molestum laborem peregisset Vir Cl. ! qui ad vocem Ἐμπειρία ab incœpto destitit.

Prima Ammonii Ed. ab Aldo procurata pro meritis satis a me laudari non potest. Ab hac Ed. postea operarum negligentia et mala correctorum sedulitate in plurimis fuit recessum; id enim scriptorum Codd. auctoritate factum non fuisse, clarissimum in modum mihi apparuit. Post Aldum nunquam ad scriptum librum Ammon. a quoquam Editorum fuit collatus. Stephanus, cujus nos hic Ed. sequimur, unus omnium Editorum ab Aldina recessit quam longissime. Is Homeri et aliorum scriptorum loca, quæ minus plene afferri videbantur, suo periculo ex editis supplevit et correxit, malo instituto, sed satis tum vulgato. Ne tamen ob leve peccatum debita laude careret Stephanus, veterum Edd. lectionem in notis advocavi. Per vett. Edd. non omnes

intelligo, quæ Stephani Editione sunt anteriores, sed Venetas tantum, quarum prima, Dictionario Gr. Lat. et Cyrilli opellæ subjecta, Aldi opera prodiit anno 1497., altera anno 1524. cum Phrynicho, Thom. M. et Moschop. junctis Aldi et Andreæ Asulani operis. Hanc Ed., ubi a prima dissidet, secundam voco: interim non ignoro, habita temporis ratione, secundam Venetam præcessisse Lexici Gr. Lat. atque adeo Ammonii Ed. Parisinam anni 1521., quam Fabricius memorat, et, quam vidi, eleganti typorum forma nitidam Valentini Curionis, Basileæ anno 1522. vulgatam. Ego primæ Ed. atque adeo secundæ etiam Venetæ rationem habui; hinc scripturæ varietates sedulus exhibui. Plures quidem Edd. contuli, e quibus, ubi insigniores scriptionis differentias annotavi, singulas nominatim discerno. Sunt autem hæ: Basileensis Valentini Curionis anni 1525. quam mihi suppeditavit Cl. Jo. Alberti. Parisinæ anni 1530. et 1552., quarum illa operarum vitiis inquinatissima, hæc multo melior, (quam fere expressit Steph.) Lexico Gr. Lat. subjacet ab Jacobo Tusano locupletato. Omnium Edd. (si primam excipias,) ante Stephanum optima fuit ab Joanne Frellonio Lugduni anno 1553. vulgata, quam nimis sero, ubi ad litteram I jam erat perventum, mihi comparavi. In hac Ed. non pauca legebantur emendate, quæ in reliquis omnibus vitiose; nisi quod Basileensis anni 1554. ab hac latum unguem vix discedat. Ita autem in Frelloniana Ed. multa erant emaculata, ut non difficulter appareret, viri esse haud indocti conjecturas. Utrum harum auctor Frellonius sit, an alius, latet.

Post Aldinam Ed. principem insignem operam in Ammonio emendando præstitit Thom. Mag. Hunc descripsisse Ammonium, plus semel monuit ad J. Poll. Cl. Hemst., et ad J. Poll. 8, 38. n. 54. 'Plura,' inquit, 'sunt apud Ammonium, e quibus Thomam, apud Thomam, e quibus Ammonium emendes: qui utrumque conferre non dedignabitur, mutuam sibi in vices opem præstare reperiet.' Thomæ Mag. successit Ptol. Ascalonita, e cujus Schedis, quas e Gudiana Bibl. acceperat, non pauca Bibliothecæ Græcæ inseruit Cl. Fabricius 4, 33, 5. eo consilio, ut hinc Ammonio aliquando medela fieret. Optimo viro morem gessi. Præter Thom. et Ptol. varias Ammonii observationes descripserunt Erauius noster Philo, et Cyrillus in Lexico iuedito inprimis bono, (cujus usurpandi copia mihi fuit e Bibl. Leidensi.) Præterea ad Homerum longe frequentissime Eust., parcius Moschop., et Phavorinus Camers. Dubito, si ad hanc classem referre debeam Etym. E Thoma M. Ammoniana non pauca derivavit Scholiastes Luciani. His omnibus antiquior Schol. Aristophanis uno in loco, postea nobis usui futuro, disertam Ammonii mentionem iniecit.

Plus nimio forte verbosus eam alicui cogitationem inieci, nunc tandem Ammonium, serio castigatum, et omnibus mendis liberum, in lucem emitti. Sed multum fallitur, qui id in animum suum inducit. Quæ Ms. aut prima Ed. meliora suppeditabant, ea in textum (quem vocamus) recepi; et vulgatæ lectionis, quam in notis propono, loco posui. Eadem etiam cedere debuit VV. DD. conjecturis, si veræ videbantur, sive illæ ad Ammonii verba pertinerent, seu ad Veterum fragmenta. Metricarum legum indecora ignoratio me non deterruit, quin Menandreas Bentleii emendationes in Ammonium introducerem. Hæc tantum sunt, e quibus melior fieri potuerit Noster. Meas, quas dico, emendationes, quas conjectandi calor et aliorum Grammaticorum collatio subministrarunt, etiamsi veras, Ammonio non restitui. Formidolosam tamen hanc agendi rationem adeo non probo, ut nulla etiam sit animi mei ingenio magis contraria. Verum pravæ quorundam consuetudini nunc quidem obsecundandum credidi, et in hanc partem peccare adolescentior malui.

Plurima remanserunt in Ammonio etiamnum eruditioris manus indiga, talia quinimo, quæ mendosa esse ne suspicatus fuero; idque nuper admodum egregio documento didici ex Emend. H. Valesii, quo pulcherrimo incremento criticam nostram suppellectilem ditare voluit, qui majorum suorum famam digne tuetur, P. Burmannus Fr. F.

Præter conjecturas, locorum ab Ammonio citatorum indicia, et aliorum Grammaticorum cum nostro consensum nihil est, quod in notis mihi proposuerim. Ad severam cotem universa Grammatici placita exigere neque volui neque potui. Qui ad eum modum minores Grammaticos tractandos sibi sumserit, quo in Luciani Solæcista versatus est Jo. G. Grævius V. Cl. næ is literis operam navaret commodam et utilem.

Quando itaque in notis brevis esse volui, et nihilo secius lectionis qualiscunque specimen edere, conscribere cœpi Animadversiones; si quis eas Digressiones vocare mavelit, sive Dissertationes, equidem recte est. In his Ammonii loca selegi, quæ emacularem, et copiosius etiam illustrarem. Aliorum errores caute et modestè detego. Non pauca e Mss. Codicibus Bibliothecæ Lugduno-Batavæ inedita produco. Emendationes proferendi, quas in aliis Scriptoribus detexisse mihi videbar, occasionem oblatam occupavi, sæpe etiam quæsi. Id alii item fecerunt. Vereor autem, ne interdum in rebus protritit nimius fuerim. Errores sine dubio multos commisi, et in locis Veterum solicitandis forte maximos. Nonnullas conjecturas, quæ primo scribendi impetu ablandiebantur, repetita meditatio rejecit et reprobavit. Eas revocare tanti non videbatur. Qui alios reprehenderim, ut vicissim corrigar, æquo animo, uti par est, feram. Censuræ candidæ et eruditæ semper videbuntur amabiles; reliquas, etiamsi ab illis proficiscantur, qui quorundam opinione censentur nobiles, despiciere didici. In iis, quæ ab aliis forte ante nos fuerunt occupata, nolo quisquam cogitet, quod me sit indignum.

Nunc de iis opusculis, quæ Ammonio subjeci, quam potero brevissime dicam. Typis ea, quod sciam, antea nondum erant descripta. Ad priora notulas etiam congessi. Hinc peti velim, unde Eranii Philonis Excerpta, et Lesbonactis libellum hauserim; quorum illa exigui momenti, et unam ob rationem non indigna, quæ Ammonio accederent. Multo melior Lesbonax, qui eruditulus talia tradit, quorum antea vel nulla vel saltem perexigua habebatur cognitio. Edere illum voluit Leo Allatius, monente Fabricio Bibl. Gr. 4, 30, 14.; 5, 7. p. 45—6. Salmasius, qui eundem, quem nos tractavimus, libellum usurpavit, de Hellenist. 148. 'Tractatum,' inquit, 'ipsum Lesbonactis aliquando fortasse in lucem edet eruditissimus et præstantissimus Is. Vossius, summo viro dignissimus filius, qui e Florentina Bibliotheca descriptum nuper ad me eum submit.' Quod ad initium Eranii a me positum est, a Parisino Codice descriptum Lesbonactem, etiamnum vero videtur similis.

Lesbonactem excipiunt capita de Solæcismo et Barbarismo, quæ in Adversariis etiam Is. Vossii legebantur, e præstanti Cod. a Vossio descripta. Is liber (namque id prætermitti non potest,) continebat Dionysii Thracis Artem Gramm. et in eam Commentarios sive Scholia Diomedis, Stephani, Porphyrii, et incerti Scriptoris librum, qui definitionibus fere Grammaticis constabat. Subjiciam nunc, quod his capitibus ascripserat Is. Vossius:—"Capita de Solæcismo et Barbarismo, quæ in Ms. dehinc" (i. e. incerti auctoris operi subjecta) "sequebantur, an ejusdem, an vero alius sint Auctoris, affirmare non possum. Ut ut sit, sunt utilissima: quamvis Homerum et alios aliquoties Barbarismi et Solæcismi perperam accuset." Non injuria itaque mireris, priorum capitum Auctorem, quamvis dubitanter, Diomedem vocari a Vossio ad Catull. 226. posteriorum vero Stephanum Grammaticum Byzantium ad Melam p. 201. Priora, ut in notis monui, Du Cangii indicio potius ad Herodianum referri queunt; etsi, quæ hanc suspensionem movent, desint in libro Vossiano apographo, quem in istis capitibus, ubi materia κατὰ πλάτος tractatur, unum ducem habuimus, dum priora vulgamus paulo meliora e binis Codd. Mss. Batavis, quorum prior antiquissimus inter Vossianos Gr. in 4. Nr. 76. post Dionysii Thracis Grammaticam et incerti Auctoris tractatum de Metris hæc etiam capita complectebatur. Alter Cod. B. idem ille est, qui Lexicon de Spiritibus Dictionum nobis suppeditavit.

Sola autem scriptionis finitima materies me permovit, ut Lesbionacti hæc etiam adjungerem. De utilitate cum Vossio idem sentio. Et ne cui forte videar eorum probare temeritatem, quos in lucem emitto, quid de hac Grammaticorum agendi ratione sentiam, dicere non dubitabo. Solæcismi, quos vocant Grammatici, rariores sunt sermonis veneres, potissimum in hujus illiusve Dialecti sinu reconditæ; harum elegantiarum rationem istis hominibus non constitisse mihi quidem pulcrum videtur. Grammatici scilicet, ea in arte, quam solam didicerunt non ad simplicem veterum Scriptorum usum constructam et castigatam, sed tortuosius triticis difficilem, et vanorum hominum deliramentis inquinatam, stulte superbi, invocati sententiam dicunt, bonos scriptores severe vituperare non formidant, et illa loquendi genera, ad quorum nativam pulcritudinem et mirificam excellentiam humiles animi non assurgunt, Solæcismos esse, insulse clamitant. Hanc arrogantiam in luce collocavit atque egregie repressit, quem vanæ Grammaticorum iræ non terribant, Sextus Empiricus. Ipsius dictis nonnulla adjeci, quia hæc Grammaticorum consuetudo per equidem mihi semper visa fuit ridicula, et eam ob rationem castiganda, quod his suis commentis efficiunt, ut elegantioris ingenii homines Grammaticorum studium in universum contemnunt et irrideant. Hoc temere fit et inconsiderate: nam, quæ scripsi, non usque eo in Grammaticorum contumeliam accipi velim. Pleraque omnis veterum rerum cognitio Grammaticis continetur; sed, dum bona in iis laudamus, et inprimis probamus, a Solæcismis tantum scriptores antiquos vindicamus, et ipsorum etiam commenta non ultimi ridemus.

Tandem accessit Lexicon *περὶ Πνευμάτων* e Cod. Voss., inter Gr. Mss. in 4. vicesimo, qui ætatem fert annorum circiter 400, a me descriptum. In variorum libellorum farragine, quæ subjacet Lex. Gr. Lat. Valentini Curionis, Basileæ 1525. edito, extat etiam tractatus *περὶ Πνευμάτων*: qui videri possit e simili libro excerptus. Quod Cl. Fabricius iuter Opuscula, quæ Thesauri Stephani constituent Appendicem, Bibl. Gr. V. 7. 36. libellum *περὶ Πνευμάτων* recenseat, error est. Sunt in nostro libello multæ voces, quas Glossas vocamus; plurima, quæ Gr. Linguae studiosis usui esse queant, et quæ semel legisse neque doctos pœniteat. Scripti Codicis, quem titulus ad varia exemplaria collatum et emendatum pollicetur, lectionem nitidis typis exhibere contentus, voces mendosas subinde † virgula distinxi; rationem non vidi, cur hunc etiam notis onerarem.

AD ALTERAM PRÆFATIONIS PARTEM, quæ Ammonium propius spectat, perveni. Hic primum eam quæstionem pono, utrum libelli Auctor sit Ammonius, necne. Postquam, quæ huc spectent, pertractaro, libelli argumentum indagabo, et de inscriptione dicam atque Auctoris proposito. Tandem libelli dotes in luce collocabo, et adversus H. Stephani criminationes vindicare enitar.

E quo Aldus Manutius libellum nostrum sub Ammonii nomine in lucem edidit, vulgari quidem opinione Ammonius Auctor fuit habitus; sed non multo post super hac re a nonnullis dubitari cœptum est. Vel enim incertum Auctorem esse crediderunt, vel Philoponum: utramque sententiam tetigit H. Steph. Præf. ad Comm. de Att. Dial. Idiom. Suspicionem de Philopono injecit etiam Andr. Schott. ad Corn. Nep. Datame 8. Verum tandem opusculi conscripti laudem Ammonio pene dubiam fecerunt, qui de Herennio Philone cogitant. Hæc sententia veritatis similitudine commendabilis magnorum nominum auctoritate nititur. P. Leopardus, quod quidem ego noverim, primus in libris Emendationum monuit, Auctorem libelli de Verborum Differentiis a quibusdam Herennium Philonem vocari, veluti 1, 24. 9, 19. 10, 6. 13, 14.: horum opinionem satis fortiter tuetur Leopardus libri 11, 15. ubi ita scribit:—'Bonus inprimis est auctor Herennius Philo, quem vulgus Ammonium vocat.' Qui hanc rem tanquam exploratam sine dubitatione posuerit, neminem novi præter Menagium, cujus sententiam commemorant Bayl. Lex., et Fabr. Bibl. Gr. Reliqui enim, qui ab Herennio Philone non plane abhorrerunt, rem dubitanter positam fere in medio relinquunt. Horum nomina, quæ, dum hæc scribo, plurima obversantur, satis pudenter proferri non posse autumo; neque tam auctores, quam argumenta, quibus nituntur, quærenda sunt. Eust., quem in sententiæ suæ patrocinium præter Leopardum unus et item alter advocarunt, me in dubitationis societatem pertraxerat. Sed libelli Editor, et aliorum judicio non nimium tribuens, explorandum putavi, utrum ratione niteretur nostra illa hæsitatio, necne. Quæ super hac re cogitavi, ita coarctabo, ut nemini sim molestus. Primum tanquam dubio vacuum pono, eundem hunc libellum versasse Eust., et indidem plurima in Commentarios ad Hom. retulisse. Verborum, quæ tradit, discrimina ita plerumque proponit, ut satis indicet, ab aliis fuisse observata, his ad eam rem usus loquendi formulis:—*Κατὰ τὸν παλαιόν. Διαφέρειν φασί. Φασὶν οἱ παλαιοί. Σημειοῦνται οἱ παλαιοί. Διαφέρουσι κατὰ τοὺς παλαιοὺς.* Interdum tamen eos nominat, quorum fide utitur Noster. Quæ de ætatum nominibus ex Alexionis Epitome Miscellaneorum Didymi annotavit Ammonius, sub Alexionis testimonio producit Eust. Apud Eundem, fide Commentatoris Bacchylidæ, leguntur, quæ sub nomine Didymi ap. Nostrum. Qui verborum differentias data opera executi fuerint, Philoponum *ἐν τῷ περὶ Λέξεων Διαφόρων Τονομένων*, et Herennium Philonem *ἐν τῷ περὶ Διαφόρων Σημαιομένων* memorat Eust., et, quæ ex Herennio promit, eadem esse videntur cum illis, quæ ap. Ammonium prostant; ut adeo non leve sit universum Ammonii librum ad auctorem Herennium referendi argumentum. Prius tamen, quam prave judicetur, eas observationes considerari velim, quas Herennio acceptas refert Eust. Illæ omnino quatuor annotantur, in quibus declaratur, quo differant *Αἶνος* et *Παροιμία*, *Ἀρρωδεῖν* et *Ὀρρωδεῖν*, *Ἀσφόδελος* et *Ἀσφοδελός*, *Ἀστὴρ* et *Ἄστρον*. Ad primam differentiam vocum *αἶνον* et *παροιμίας* Eust., (loca alibi indicata ut hic repetam, necesse non est,) eadem habet, quæ Ammonius, Archilochi, Hesiodi, et Callimachi loca, Lucilium etiam citat Tarrhæum, universa autem se accepisse testatur ab Herennio Philone, subjungens: *Καὶ οὕτω μὲν καὶ τοῦτο κατεστρωμένον οὕτω ῥητὴς ἐν τοῖς Ἐρεννίου Φίλωνος.* Itane vero? Age fuerit Herennius vetustior Lucilius; hunc descripserit Herennius; licuitne idem Ammonio? Ita opinor. Quid? non sententiam Herennianæ observationis, sed ipsa Herennii verba *ῥητὴς* nobis tradidit Eust.: *Ῥητὴς δὲ κατὰ τὸν παλαιόν εἰπεῖν, (Αἶνός ἐστι) λόγος μυθικὸς ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν.* Quæro nunc, utrum ea in Ammonio legantur, an ad verbum cum illis conveniant, quæ ex Eranii Philonis Schedis p. 162. vulgavimus? Secunda observatio de verbis *Ἀρρωδεῖν* et *Ὀρρωδεῖν* iisdem pene verbis apud Eustathium sub nomine Herennii et in Ammonii libello prostat. Sed ponamus, ante Ammonium extitisse hujusce moduli opus ab Herennio confectum; an non ea in nota innuit Ammon., vetustiorum se ad eam rem declarandam verbis uti? *Οὕτως γὰρ, inquit, ἐξηγουνται τὴν λέξιν.* Quod porro ad firmandam vocum *ἀσφοδέλου* et *ἀσφοδελού* differentiam ambiciose Herennium Philonem *ἐν τῷ περὶ Διαφόρων Σημαιομένων* advocet Eust., uti et ad voces *ἀστὴρ* et *ἄστρον*, admirabile videri possit atque ridiculum. In re pervulgata, et a multis ante Eust. tradita, adeone alterius laudem sibi tribuere formidavit Thessalonicae Archiepiscopus, ut sancte Herennium nominet? Crederemus, si eandem ubique diligentiam adhibuisset. Ita igitur statuo, Eust. legisse eundem, quem habemus, Ammonii libellum, et simile etiam opusculum sub nomine Herennii Philonis, non veteris istius, Grammatici Byblii, sed Ammonio longe recentioris, qui multa Ammonio sublegerit, et clarum nomen suæ opellæ præfigere voluerit. Huic suspicioni fidem faciunt, quæ Ammonio eum in finem subjecimus, Eranii Philonis Excerpta. De eo addubito, utrum hunc libellum pleniorum legerit Eust., an plerumque Ammonium non nominatum descripserit. Posterius adeo insolens in Eustathio existimari non debet, qui multos, quorum nomina celavit, ad verbum transcripsisse a nonnullis fuerit deprehensus. Thom. etiam M. non

quam Ammonii partem in libellum suum recepit, non solum autem Ammonii nominatim non meminit, sed et uno in loco, ut ne quidquam nostro debere videretur, Pollucis testimonium usurpavit. Ex illis, quæ disputata sunt, constare arbitror, nihil esse causæ, quapropter Herennium Philonem libelli nostri Auctorem esse crederemus, quem Ammonio constanter tribuunt Mss. Codd., qui in Regiis Bibl. Parisiis et in Anglia asservantur. Vide Montfauconii, Viri Venerabilis, Bibliotheca Biblioth. Mss. nova p. 632. 685. E Cod. Par. decerptas esse puto, quas Vossii labore habuimus, varias lectiones. Anglicanos versarunt Th. Galeus, et Jo. Pearson.; illum vide ad inscriptionem Palæphati, hunc in Vindiciis Epist. Ignat. P. II. p. 151., quem locum indicavit Fabr. Scriptum Ammonii librum usurpavit Casaubonus, cujus hunc fuisse indicem, Ἀμμωνίου περὶ Ὁμοίων καὶ Διαφόρων Λέξεων, scribit Wolfius in Casanbonianis p. 14. In Cod. Regis Galliæ huic opusculo aliud περὶ Ἀκυρολογίας subjungit, post Labbæum admonuit Fabricius: quod quin genuinum sit Ammonii opus, minime dubitabit, qui ejus notas in Ἀρελῆς, Βίος, Γενέθλια etc. relegerit, et totam scribendi rationem habuerit perspectam. Is Ammonii tractatus alteram veluti bujus opusculi partem constituit. Libri argumentum e Nonio etiam Marcello cognosci potest; nam is capiti de Differentiis Verborum illud subjecit, quo tractat de Impropriis, περὶ Ἀκυρολογίας.

Tandem, quod supra incœpi dicere, antiquissimus Aristophanis Scholiasta e nostro libello unam observationem attigit, ejusdemque auctorem vocat Ammonium, ad Eccl. 607. Verba Scholiastæ ascribam: Μείρακα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρῆσθαι, καίτοι Ἀμμωνίου λέγοντος, Μειράκιον καὶ Μείρακα ταύτῃ διαφέρειν, ὅτι τὸ μὲν Μειράκιον ἐπὶ ἀρσενικοῦ, τὸ δὲ Μείραξ ἐπὶ θηλυκοῦ. Quæ universa omnem ita tollunt dubitationem, ut ne scrupulus amplius resideat. Per autem velim, ut in posterum præstantissimus libellus, quem idonei judices Herennio non indignum judicant, Ammonio auctori tribuatur.

Si itaque Auctor noster dicendus sit Ammon., quod omnino statuendum censeo, quæri potest, quis tandem sit iste Ammon., et quo potissimum tempore floruerit. E multis, quibus id nomen fuit commune, tres tantummodo in censum venire possunt; de duobus fuit a doctis hominibus cogitatum, quorum alter Philosophus fuit, Grammaticus alter. Eorum sententiam, qui Ammonium Hermæ F. nostrum esse voluerint, memorat Baylius. Jo. Jonsius de Scriptt. Hist. Philos. 3, 18. 'Eum,' inquit, 'aliquando Auctorem credidi libelli de Vocum Græcarum Differentia.' Idem sensisse videtur elegantis vir ingenii, Emm. Martinus, aut, si ita mavelis, hujus Vitæ scriptor Maiansius. Quod vero Codici Ms. Anglico Ammonii Hermæ nomen præponatur, librariis acceptum referri debet, quibus Philosophi non incelebris nomen usu frequentiori magis erat contritum. Quando itaque Jonsius idoneam rationem, qua prior ista suspicio niteretur, non protulit, (nam leve eruditissimi viri argumentum repulit Fabricius,) in ea refutanda nobis non erit laborandum. Ammonii Hermæ, qui in Porphyrium et Aristotelem supersunt, Commentarios excutens nihil offendi, quo vel probabilis ea sententia reddi posset. Longe prior videtur Jo. Alb. Fabricii sententia, viri inter primos insignis, cujus verba e Bibl. Gr. L. 4, c. 26. p. 173. subjiciam:—'Ammonius Grammaticus, cujus et Helladii itidem auditorem fuisse se—testatur Socrates Hist. Eccl. Scriptor 5, 16. narratque Alexandria eos profugisse in gravi illo tumultu, qui accidit A. C. 389. ob eversa Theodosii Imp. jussu Ethnicorum templa. Extat hujus, ut suspicor, Ammonii περὶ Ὁμοίων καὶ Διαφόρων Λέξεων liber,' etc. Quæ isto in capite de Ammonio Grammatico prodit Socrates, memoratu forent dignissima, si non multa et potiora nobis agenda superessent. Quare tantum notari velim, quod Valesio, ubi de vita et scriptis Socratis disserit, fuit animadversum, Socratem admodum adolescentulum senioribus Helladio et Ammonio Grammaticæ usum fuisse doctoribus Constantinopoli, quo homines antiquæ religionis tenaces, popelli Alexandrini ludibrio irritati, sese contulerant. Nihil autem adeo impedit, quominus huic Ammonio Sæculo IV. et sub initium Sæculi quinti claro, homini a Christianis sacris alieno, libellum nostrum ascribendum crederemus. Nam quod nostro in libello citentur verba e Lucæ Evangelio, eam sententiam non labefactat, uti in Animadv. 1, 20. fuit ostensum. Deinde eam nonnihil adjuvat Helladius, quem Lexicon multis voluminibus condidisse, e Photio docuit Maussac. Diss. Cr. Videri autem posset Helladii librum inusitata operis moles oppressisse, dum exiguus collegæ Ammonii libellus ad nostram usque memoriam remanserit.

Quæ quamvis ita se habeant, tamen rationes non celabo, etsi forte alicui leves videri possint, quæ me in eam induxerunt sententiam, Ammonium nostrum non quidem eum esse, quem ante Augusti imperium Aristarchi scholam Alexandriæ moderatum fuisse testatur Suidas, verum tamen Grammaticorum, qui supersunt, fere antiquissimum, sæculo post natum Christum primo seu sub initium secundi maxime floruisse. Eam in rem bina tantummodo afferam argumenta. Primum peto a Grammaticorum agmine, quos in parvæ molis libello ad partes vocat Noster. Omnium ætas, si unum et alterum excipias, cognita est, et ab iis, qui huic eruditionis parti illustrandæ incubuerunt, explorata. Ante Augustum sive sub ejus imperio diversis in locis Grammaticæ scientiæ fama nobiles claruerunt, Zenodotus, Aristophanes, Neanthes Cyzicenus, Mnaseas, Philemon Aexonensis, Asclepiades Myrleanus, Trypho, Didymus, Lucius Tarrhæus, Lysimachides, Aristocles Rhodius, et Aristonicus. His paulo recentior memoratur Apollonides Nicenus, Aristocli forte et Aristonico coævus, cujus ætatem G. I. Vossio minus cognitam in Tiberio Imperatore fixit Jonsius de Scriptt. Hist. Philos. 3, 3. Heraclides autem Grammaticus, ab Ammonio ambiguo ἡμετέρων titulo ornatus, quem de industria in Grammaticorum Catalogo prætermisi, alterum, ut conjicio, pro Ammonii antiquitate nobis argumentum suppeditabit. Ex Heraclidis, quos Jonsius triginta cognomines recensuit, quis Ammonianus sit, in v. Σταφυλὴν citatus, fuit quæsitum. Cl. Fabricius Bibl. Gr. 1, 335. 7, 62. etsi istis in locis, quod in tanta rerum copia mirum non est, leviter labitur, Heracliden auctorem Prosodiæ, cujus frequens occurrit mentio, et Heracliden, quem Ammonius vocat ἡμέτερον, unum et eundem fuisse contendit. Recte! neque hac etiam de re ulla debet esse dubitatio. Hujus autem Heraclidæ, qui scripserit περὶ Καθολικῆς Προσώδιας, ætatem penitus se ignorare profitetur Meursius, in Chalcidii Timæum p. 18. Ne nunc, quæ ex Jonsio de SS. Hist. Philos. 2, 11, 4. peti possent, incertiora consector, constat, neque id ignoravit Meursius, Heracliden ἐν τῇ περὶ Καθολικῆς Προσώδιας citari ab Apollonio Alexandr. de Synt. 4, 10. p. 326. adeoque Apollonio certe antiquiorem Heracliden ante sæculum secundum floruisse. Quod si nunc monstraro, hunc Heracliden Ammonii mei fuisse præceptorem, quis tandem de summa hujus antiquitate dubitet? Nimirum in v. Σταφυλὴν ita loquitur Ammonius: Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερός φησιν. Triplex hujus denominationis reddita fuit ratio. Fabricius B. Gr. 4, 26. p. 177. ἡμέτερον interpretatur, ex Aristarchi Schola Grammaticum. Jonsius 2, 11. ita ab Ammonio dictum putat, vel quod uterque Alexandrinus fuerit, vel quod hic eum magistrum habuerit. Postremam rationem solum veram esse arbitror. Nam quod Aristarcheus fuerit Heraclides, et ejusdem civitatis, habuit cum aliis, ab Ammonio laudatis, commune. Quæro enim, num non Didymus et Trypho Alexandrini fuerint, et Aristarchi sectam publice professi? neque est quod instes, atque urgeas, Aristarcheum ἡμέτερον dici, ut ab aliis Heraclidis secernatur, nam septem Didymos dabit Suidas. Sola itaque obtinet, quam probavi, nominis ratio: pari modo Damascius Simplicii præceptor ὁ ἡμέτερος Δαμάσκιος vocari solet a Simplicio, observante Fabricio B. Gr. 5, 29, 1. V. 8. p. 620. 626. Commemini, me aliquando a Summo Hemst. acci-

pere. Heracliden Eustathio citatum Grammaticorum pene fuisse eruditissimum, ut adeo in Ammonii etiam præstantia Heraclidæ discipulum non difficulter dignoscas. Neque tamen non verissimum est, Ammonium ex ista fuisse secta Grammaticum, cujus conditor censetur Aristarchus. Dum Homeri Editionem Aristarcheam passim, et clarissime sequitur in v. *Δαί*, Zenodotum reprehendit, suæ sectæ homines potissimum laudat. Non tamen sectæ, cui nomen dederat, adeo male fuit tenax, ut non multa ab Aristophane tradita probarit, et in Lex. suum receperit. Dixi de Auctore: nunc libelli argumentum, et si qua porro buc pertinere iudicaro, proponam.

Index libelli nostri hic est, etiam in scriptis Codd., *περὶ Ὁμοίων καὶ Διαφόρων Λέξεων*: quem non uno modo reddiderunt Valentinus Curio, Stephanus, et Fabricius. Utrum eadem sit in Anglicanis Codd. Mss. inscriptio, addubito. In Catalogis reperire licet: Ammonii Lexicon, et Ammonii liber de Dictionibus: *περὶ Λέξεων* latius patet, quam ut huic opusculo apte convenire possit. Credibile, Ammonium posuisse *περὶ Διαφόρων Λέξεων*. de Vocum Differentia; atque ita passim citant recentiores. "Ὁμοια non extant in Ammonio præter paucida, veluti sunt *Κωφὸς* et *Ἑννεὸς*, *Περιμάξαι* et *Ἐκμάξαι*, *Τύραννος* et *Βασιλεὺς*: quæ vocabula recentiore ævo male disparata apud antiquos *ὁμοια* fuisse, sive promiscue usurpata, ostendit Ammon. Propter ea tamen postea, ut puto, libello nostro titulum fecerunt: *περὶ Ὁμοίων καὶ Διαφόρων Λέξεων*. Ea enim, quæ dixi. "Ὁμοια fuisse vocata, e Speusippi opere, etsi generis nonnihil diversi, constat; id enim, "Ὁμοια inscriptum, frequenter laudat Athen.; a quo etiam Jubæ et Sosibii "Ὁμοιότητες non raro ad partes vocantur. Ammonius id egit, ut vocabulorum affinium, quæ vulgo habebantur "Ὁμοια, differentiam declararet. Non dissimilem sibi materiam sumserat Seleucus Alexandrinus, quem *περὶ τῆς ἐν Συνωνύμοις Διαφορᾶς* scripsisse, e Suida fuit observatum.

Quamprimum in ornatam linguæ patriæ culturam incubuerunt Græci, probabile admodum, vetustissimo jam tempore in ea etiam re elaborasse, ut voces discernere, quæ, solo sæpe accentu diversæ, facile a minus peritis permutari poterant. Quare primum ea cura ad Philosophos pertinuisse videtur. Omnes artes atque inprimis etiam Grammaticam Philosophiæ suam debere originem, alicubi hoc argumento ostendit Ammonius Hermæ, quod Grammatica circa harmoniam versatur; hanc autem Musicæ propriam, Musicam Philosophiæ partem esse evincit. In Musicis multi erant, qui a nobilissimo Pythagoræ nomine dicebantur. Hos inter, qui Dissertationes Dorica Dialecto conscripsit, sive Myllias is sit Crotoniata, seu alius, Auctor certe vetustissimus, in Gal. Edit. p. 725. vocabula enumerat, quæ *τὴν ἁρμονίαν ἀλλάξαντα διήνεικαν*. Hoc loco proponere libet, quod ab Ammonio alienum est. Auctorem opusculi, quod Nobilissimus Northius Mimanti tribuendum suspicatur, Mylliam dubitanter voco, lectione Ms. adductus, in quo istic loci, ubi *Μίμας* vulgatur, extat *Μύμας*. Quod in Catal. Bibl. Leidensis legitur p. 400. 'Ambigitur an sit Tzetæ,' oppido est ridiculum. Scilicet scripto libello hæc nota præfigitur: *Ζητεῖται δὲ εἰ καὶ τὸ παρὸν σύγγραμμα Σεξτεῖδὸν ἐστὶ*.

E Philosophis verborum proprietatis inprimis studiosos fuisse Stoicos, quis ignorat? Itaque etiam affinium vocabulorum discrimina monstravit Chrysippus. Vide, si placet, Stob. T. 28. p. 196. 197. Athen. 6. p. 267. Schol. Theocr. 5, 5. Aristippum autem, Socratica pietate excultum, his in rebus tempus voluisse contere, mihi quidem non placet. Quid si in Schol. ad Apoll. Rh. 2, 77. cujus fide id a Cl. Jacobo Gronovio, quem Fabricius citavit, fuit creditum, pro 'Ἀριστιππος' reponeremus *Χρύσιππος*?

Præcipua tamen istius rei cura ad Grammaticos spectavit. Quando enim se ad Poëtarum tractationem converterunt, fieri non poterat, quin in propria vocabulorum vi cernenda, et affinium differentiis indicandis elaborarent. Multa producit Ammonius, cum ex aliorum operibus, tum e laboriosis Didymi in Homerum, Pindarum, et Bacchyliden commentariis; ue nunc dicam, in iis, quæ nos usurpamus, veterum Scholiorum male consarcinatis reliquiis hoc in genere non pauca superesse. Quamcunque sibi materiam quis tractandam sumeret, vocabula eo spectantia curate discrevit. Quantum ad h. l. pertinere quisque iudicavit, Auctorum Index, quem Vulcanium secutus ad Amm. contexui, abunde subministrabit.

Qui data opera in eam partem incubuerit, ut ante Ammonii ætatem unum in libellum verborum differentias cogeret, neminem novi. Verum quidem est, antiquorum hominum, Ptolemæi Ascal., Herennii Philonis, quin Aristophanis etiam Grammatici hoc in genere labores vulgo jactari: sed, ut inde incipiam, Aristophanis tractatus *περὶ Λέξεων Διαστολῆς*, memoratur, quod ego cognorim, nuspiam, præterquam a Salmasio Obs. ad Jus Att. et Rom. 26. p. 609. Ne cui tamen videar suspiciosior, quid hac de re sentiam, premere decrevi. Rerum, quas legerat, thesaurum solam memoriam habuisse Salmasium accepimus. Fallaci custodi nimium sæpe confidebat Vir Maximus. Suidæ sine ulla formidine me objicio, qui Ptolemæum Ascal. scripsisse tradidit *περὶ Διαφορᾶς Λέξεων*, recentioris magistri fraude deceptus. Quæ sub Ptolemæi Ascal. nomine vulgavit Fabricius B. Gr. 4, 33, 5. certissima præferunt recentioris ævi vestigia. Ammonius, accuratæ diligentie studiosus, nuspiam non solum istius Ptolemæi libri meminit, sed et differentias, quæ istic leguntur, e Ptolemæi Prosodia Homerica enotavit. Quare de ista opella, et de Herennii s. Eranii, quas vulgamus, schedis idem censeo. Uterque Ammonium, vulgo forsitan minus cognitum, in usum puerorum descripsit, et vet. Grammaticorum nominibus suas quisque merces commendare voluit. Redeo ad Ammonium.

Scopum Ammonii indagaturus omnibus nunc nota esse pono, quæ in Præf. ad J. Poll. p. 41. docuit Cl. Hemst. Qui sermonem patrium, cujus nativus color pene evanuerat, ad veterum normam retractare studebant, Grammatici fuerunt. Aristarchei, ceteris, ut videtur, magis accurati, ap. Etym. 787, 26. dicuntur *οἱ ἀκριβεῖς γραμματικοί*, qui Thomæ M. in v. *Δόξα* audiunt *οἱ ἀκριβολογούμενοι περὶ τὰ τῶν λέξεων σημαίνόμενα*. Hos inter Ammonius vocabulorum propriam potestatem tradidit, et differentias constituit, non omnium, sed eorum tantum, quæ olim diverso significato a bonis scriptoribus accepta, ipsius ævo promiscue usurpabantur. Ne Phrynichus quidem, homo in antiquis reprehendendis petulantior, quicquam reprobasse censi debet, nisi quod eo, quo scribebat, tempore erat vulgatum. Nunnesium, qui *ἀδόκιμον* in Phrynicho reddiderat Inusitatum, corrigit Scaliger, et monet, dicendum fuisse 'Reprobum, Rejiculum, nam,' (verba sunt Scaligeri.) 'nam si non erat in usu, quare reprehenderet?' In eandem fere sententiam notat Cl. Hemst. ad Luciani Prom. 1, 223. Primum itaque Ammonius receptæ consuetudini interiorem linguæ indolem seu veterum scriptorum usum objecit. Hoc suum propositum subinde non obscure patefacit. In operis limine secundum veteres distinguit voces *Ἀβέβηλα* et *Βέβηλα*, atque eas vulgo quidem discerni scribit, sed minus rite. Vide porro quæ notat ad vv. *Ἀπελεύθερος*, *Βιοῦν*. In v. *Γράμμα*, postquam monuerat, *γράμμα* pro *σύγγραμμα* ab antiquis fuisse positum, addit, eadem ratione vulgo, *ἐν τῇ συνηθείᾳ*, vocem adhiberi. Qui aliorum in vocabulis discernendis curam non probabant, Heraclidæ, in v. *Σταφυλὴν*, dicuntur *βοηθοῦντες τῇ συνηθείᾳ*, Ammonio, in v. *Ἵπάγειν*, *Οἱ βοηθοῦντες τῇ λέξει*. Deinde, ea demum vocabula selegit Ammonius, quæ frequentiori usu cognita, et ab iis fuerant e vet. usurpata, qui, emendatam scribendi formam secuti, sese ad elegantioris Atticismi normam conformarant. Id Thomæ Magistro non latuit, ab aliis minus perspectum, nodum solvit sic satis intricatum. Denique, significationum discrimina e mente Ammonii, quoad ejus fieri potest, late sunt accipienda, *ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ*, sive, uti loquitur noster, *ὡς ἐπὶ πλεῖστον αἰεὶ*. Non id agit, ut sermonis usum restricte concludat, et, qui ipsius leges migrent, veluti patriæ linguæ ignaros traducat. Primam et propriam tradere voluit verborum virtutem, minus propriæ et figuratæ oppositam. Qui primam con-

sectatur, is secundum Grammaticos et Ammonium loquitur *κυρίως*; qui alteram, *ἀκυρολογεῖ*, improprie loquitur, *καταχράται τῇ λέξει*, et, a nativa, quam putabant, potestate deflectens, *ἀμαρτάνει*, peccat, sive *οὐκ ὀρθοεπεῖ*, rectam normam migrat; ista enim omnia permutat Noster. Itaque tam grande non est flagitium, optimos scriptores, si qui eas voces permutarint, quas linguæ indoles sive ipsorummet alibi usus discrerant, reprehendere Ammonium. Præterquam quod adeo sobrie ac raro hoc facit, ut sex tantum septemve simplici vice nominatim corrigat, præter Callimachum, quem unum frequentius notat; neque adeo vacavit vitio omnibus, qui ex ista sunt officina, communi, qui poeticam suavitatem homini grammatico invidisse videntur. Horum proterviam venustis epigrammatibus, quæ Wower. jam tetigit, Polymath. 17, 5. perstringunt Antiphanes et Philippus, Anthol. 2, 10.

Quæ huc usque a me sunt disputata, quantumvis pro loci amplitudine levia, satis, ut opinor, ostendunt, sæpe temere reprehendi Ammonium. Eruditi autem homines censuras severiores, quibus Grammaticos et Ammonium non satis considerate petunt, plerasque, si paucula ista habuissent explorata, potuissent compendificare. Hos inter hic quidem primus locus H. Stephano est assignandus. Is, postquam magnam ex Ammonio percepisset ad Gr. Linguæ Thesaurum conficiendum utilitatem, in Appendice ejus bonitatis memoriam habuit nullam, et in Præf. ad Comm. de Att. Dial. Idiom., nescio hercle qua tandem intemperie agitatus, omnibus modis Ammonium vexavit, et tam contumeliose laceravit, ut, in Ammonio exemplum et incuriæ et inscitiae ponendum esse, scribere non dubitavit; atque id præ ceteris, quibus Nostrum exceperit, etiam leve videri possit. Gravissimam enimvero injuriam, quam a Steph. passus est Ammonius, adeo non patienter fero, ut gravius in ipsum dicerem, si non præclara Ornatissimi Viri merita calamum moderarentur, meque non invitum e lubrico hoc loco deducerent. Quare me ineptum Grammatici admiratorem non ostendam, et falsis tantum Stephani criminationibus Ammonium expediam. Ab erroribus Ammonium immunem fuisse quis dixerit? Eos, ubi res ita ferre videbatur, retexi, in eorum etiam numerum retuli, quam tangit Steph., ab Ammonio traditam, verborum *Ἀρρωδεῖν* et *Ὀρρωδεῖν* differentiam. In altero, quod tanquam insigne falsitatis documentum produxit Steph., tautum ab ipso dissideo, ut nullam Ammonii observationem meliorem esse aut doctiorem existimem. Verum perversa Editionum scriptura, et analogiæ minus debita cognitio, huic errori Stephanum cum aliis implicuerat, quibus nos, bac in voce feliciores, ex Aldina Ed. genuinam vocum *Ἀνακωχή* et *Ἀνοκωχή* scripturam reduximus; ut nunc quidem liquido constet, in interiorem linguæ indolem et veram vocum originem reliquis Grammaticis omnibus ignoratam sese penetrasse Ammonium. Sed ne meliores Ammonii observationes seligere velle videar, non alienum videtur, si paucis complectar, quid de uivversa scribendi ratione sentiam. Omnes Ammonii observationes possent in classes dispesci, quarum hæc minus bonæ, aliæ magis. Sed hoc labore supersedendum videtur. Istas differentias sine exceptione veras et certa ratione niti existimo, quas vel unus ex antiquis Scriptt. idoneus observavit. Eas potissimum probo, quas adducto veteris Auctoris testimonio confirmavit Ammonius. Eam in rem Homero frequentissime, et Menandro usus, ab Historicis, Herodoto, Thucydide, Xenophonte non abstiuit; Oratores etiam, Antiphontem, Dinarchum, Æschinem advocavit. Platonem excipio; nam, quas e Plat. Protag. produxit verborum differentias, non ex animi sententia scripsit Plato, sed e persona Prodic, ut superbas Sophistarum ineptias omnibus deridendas exponeret, qua etiam de re dixi in Animadvv. 2, 6. Ea autem, quæ vetustorum Grammaticorum auctoritate diversa credidit Ammonius, si quis etiam probanda censuerit, non valide obnitar. In omnibus, quod supra dicebam, omnino est tenendum, nullas voces discrevisse Ammonium, nisi ab hoc illove promiscue positas. Verum quidem est, quas præcipue ridet Steph., ap. Amm. voces discerni, nulla significationis virtute finitimas, veluti sunt, *ἀδελῆς* et *ἀδαιῆς*, *λείαν* et *λίαν*, *ἐδέατρος* et *ελέατρος*, *φῦλον* et *φύλλον*. Has et ejusce moduli voces distinguendi ratio fuit nulla, si a librariis recedas. Etsi autem vix quisquam sit, quin has voces diversas esse noverit, tamen Grammatici in talibus etiam secernendis cura contemnenda non est. Exempli gratia sedulo discernit Noster *Φύλλον* et *Φύλον*. Quis tandem est, quin hanc cautelam inutilem esse judicet? Non de illis loquor, qui a literarum usu sunt remoti; horum enim judicia, fere invidiæ temeritatis plena, facile contemnimus et aspernamur; sed homines dico, variarum rerum scientia commendabiles, qui, quando in talia loca forte incidunt, Grammaticos calumniantur, nihilque nugacius proferri potuisse, sibi persuadent. Ego vero aliter censeo, et istiusce etiam observationis utilitatem agnosco satis insignem. Loca sunt ad manum, in quibus voces *φῦλον* et *φύλλον*, a librariis temere permutatæ, huc usque remanserint. Pindari locus est, Isthm. 4, 46. de quo etiamnum addubito, an ad hanc classem referri debeat, in quo, quod vulgatur *φύλλ' ἀοιδᾶν*, Folia poetarum peperit, cum, si legamus *φῦλ' ἀοιδᾶν*, ut sensus sit, Similes laudes istius ævi poetas plurimos cecinisse, ea quidem Odæ profundæ particula plana videatur et expedita.

Tandem, quod Steph. Ammonium prope indignum judicet, quem Thesauri Appendicem faciat, omnium accidit molestissimum. Juvat ipsa Viri Doctissimi verba apposuisse:—'Quod si quis roget, cur hunc quoque librum, cum ejusmodi sit, Appendicem Thesauri esse voluerim: respondebo, primum, quod desit, qui melius hoc argumentum tractarit; deinde, quod non ita sit malus, quin aliquid boni ex eo percipi queat; præterquam quod aliquos Veterum locos affert, qui vix alibi fortasse reperiri queant; postremo quod typographi consuetudini, (quæ consuetudo pessima est,) aliquid tribuere coguntur.'

Quanto rectius scripsisset Steph., e veteribus, qui accuratiorem linguæ tradiderint usum, solum superesse Ammonium, propositum rite exequi, atque tanta eruditionis laude esse commendabilem, ut nullus etiam extet, e quo, habita exiguæ molis ratione, tam multa discere queamus. Etsi enim vocum hic potissimum proprietas est spectanda, in quam cunque partem te vertas, habebis quod curæ sit. Antiquos ritus, et in his Attici fori consuetudinem tetigit frequentissime, eam in rem tradit, quæ ap. alios non temere reperias. Hanc partem probe perspexerunt Salmasius et Valesius, S. Petito usque adeo ignotam, ut in Commentario, quem in Atticas Leges conscripsit, bis tantum aut ad summum ter Ammonii mentionem injecerit. Sed in Oratoribus antiquis evolvendis diligentissimus, Petitus minori cum cura Grammaticis decenter versandis incubuit. Invidiosa autem Salmasii in Ammonio citando sedulitas Des. Heraldus obfuit, quominus Ammonio uteretur in Animadvv. in Salm. Obs. ad Jus A. et R., quarum eruditam bonitatem totam pene corrupt laboriosa conviciorum, sed in Salmasium, farrago. Si quis porro rem veterum literariam cogitet, quot non Tragicorum et Comicorum fabulas legit Amm., quarum absque eo etiam nomen ignoraremus? Libros integros citat, quorum alii, etiam antiqui, tantum legerint epitomas. Auctores homonymos sedulo discernit. Quis Didymi in Homerum, aliosque Poetas commentarios memorat? Quis reliqua Grammaticorum et imprimis egregia Tryphonis opera? Quis Aristotelem de Jure Belli scripsisse tandem tradidit? Præter Ammonium nemo. In ea re, qua Grammaticorum bonitatem censere consuevimus, veterum dico, qui nobis in æternum perierunt, verbis conservandis, adeo etiam excellit Noster, ut vel eam ob rationem non solum Stephani cura dignus, sed omni quoque laude sit cumulandus, quippe qui bonarum rerum reliquias tanta cura custodivit. Quod si perversa Stephani ratio locum reperiret, quis Nonium Marcellum tandem respiciat? hunc elegantioris doctrinæ vir Josias Mercerus scriptorem vocat 'neque ab eruditione, neque ab judicio, neque a diligentia commendandum.' Propterea male sedulus judicaretur, qui centenis aliquot corruptelis, quas Nonio inflixerunt,

Mss. auxilio persanandis operam suam addiceret? Suo merito Nonium nunc magni aestimari iudicat Mercerus, et quæ ad eam rem a Mercero dicta sunt, in Ammonium universa commode transferri possunt; nisi quod hic etiam diligentia et iudicandi facultate egregie enituit. Eruditionis autem laus Ammonii nomini veluti propria fuit. Nam Ammonii Hermæ scriptis, quæ ad nos pervenerunt, nihil est castigatius; hic materiæ tristitiam stylo facili atque nitido texit, et venustis, quos scriptis suis interserit, Poetarum versiculis mitigavit. Antiquiorum cognominum meminit Longinus in majoris operis, quod superest, fragmento; quorum alterum præstanti doctrina præditum, alterum vastæ eruditionis laude adeo etiam eminuisse testatur, ut neminem fuisse dicat, hac in parte Ammonio comparandum.

Si autem laudi ducitur, ab idoneis laudatoribus magni aestimari, felicissima sors Grammatico nostro præclarum in modum obtigit. Hujus enim libelli auctorem 'inprimis bonum' vocat Leopardus Emend. 11, 1 t.:—'Bonus inprimis est auctor Herennius Philo, quem vulgus Ammonium vocat.' Jos. Scaliger, de Emend. Temp. I. p. 26. 'Ammonium vetustissimum' dicit, 'et eruditissimum Grammaticum.' T. Hemst., 'Scriptorem utilissimum,' ad J. Poll. 7. p. 178. In bis laudibus, quibus, mea quidem opinione, major dari non potest, tandem desino.

'ΑΜΜΩΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ 'ΟΜΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

[1] "ΑΒΑΞ* καὶ 'Αβάκιον διαφέρει. "Αβαξ μὲν γὰρ, ἐφ' οὗ τὰ πράγματα² παρατιθέασιν. 'Αβάκιον δὲ, ἐφ' οὗ ψηφίζουσιν.

'Αβέβηλα καὶ Βέβηλα διαφέρουσιν, ἄμφω ἐπ' ἀγαθῷ λαμβανόμενα. 'Αβέβηλα μὲν γὰρ, τὰ³ ἱερὰ, καὶ τὰ ἄψανστα⁴, καὶ μὴ βάσιμα. Βέβηλα δὲ, τὰ ὅσια μὲν, οὐχ ἱερὰ δὲ, οἷον βάσιμα ὄντα. ἡ δὲ κοινὴ χρῆσις τοῦ [2] Βεβήλον τὴν ἐναντιωτάτην ἔχει πρὸς τὸ 'Αβέβηλον διαφορὰν.

"Αγγελος καὶ⁵ 'Εξάγγελος καὶ Αὐτάγγελος διαφέ-

ρουσιν. "Αγγελος μὲν γὰρ, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν. 'Εξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἐνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων (ὃν Θουκυδίδης διάγγελλον λέγει⁶, "Ἦσαν γὰρ τινες τῷ Νικίᾳ διάγγελοι⁷). Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτοῦ⁸ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου.

"Αγειν καὶ Φέρειν διαφέρει. "Αγεται μὲν γὰρ τὰ ἐμψυχα. Φέρεται δὲ⁹ ἄψυχα. Οἱ δ'¹⁰ ἦγον μὲν μῖλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον.

[3] "Αγχιστεῖς καὶ Συγγενεῖς καὶ Οἰκεῖοι διαφέρουσιν. "Αγχιστεῖς μὲν γὰρ, οἰς, ἐπειδάν τις ἐκ τοῦ γένους ἀπο-

1. 'ΑΜΜΩΝΙΟΥ. In Præfatione dedi operam, ut in libelli Auctorem, et pristinam inscriptionem inquirerem; ac præterea non vulgarem ejus præstantiam, Scaligero, Leopardo, Valesio, Hemsterhuisio, Dukero, viris sine controversia principibus, cum paucis, exploratissimam, adversus calidum H. Stephani impetum modeste vindicarem. Instituti mei ratio, quæque huc pertinere queant, indidem repetenda sunt. Paucula, quia scitu videantur pernecessaria, hic reponam. Editionem H. Stephani, quam Vulcanius expressit, religiose sequor. Hanc vulgatam vocare soleo. Nupiam vel tantillum ab ea discedo, nisi ubi id in Notis monitum. Emendandi fontes antea indicavi. Quæ rem rite consideranti certa videbantur, in textum recepi. Magis dubia, et meas emendationes in Notis reperies: in quibus, dum brevis esse studeo, nihil admodum proferam, nisi quod faciat ad scripturam Ammonii mei constituendam. In libris, quos subjungam, Animadversionum, liberius subinde ab istac lege discedam; et Veterum locis male intellectis lucem, et corruptis medelam admovere conitar. Sicuti autem Lectorem candide acutum, qui peccata mea ostendat, exopto; ita temerarium maligni censoris judicium non formido. "Ammonium conferri curavimus cum Codice Ms. Musei Britannici Reg. 16. D. XIV. eodem, ut videtur, quo usque ad "v. 'Εμπερία usus est Vossius, ex eoque locos nonnullos correxi-mus. Adhibuimus etiam Etym. Gud. Lipsiæ 1818. typis divulgatum." Scap. Oxon. "Vide Porson. ad Eur. Med. 45. Od. E. "208. Kidd, in Critical Review." G. Burges, Mss.

* ["Αβαξ, ξύλινον τι σκεῦος, παραπλήσιον τοῖς δίσκοις. Sic Phryn. App. Soph." Kul.]

2. Πράγματα. Vulcanius mavult βρώματα. Quanto acutior Is. Vossius ad πράγματα notarat: 'Ita quoque Ms. Forte tamen leg. τραγήματα.' Receptam scripturam in Animadvn. tuebor.

3. Μὲν γὰρ, τὰ. Revocavi Aldinæ Ed. lectionem, quæ erat et in Ms. In plerisque omnibus Edd. vulgatur μὲν, καὶ τὰ ἰ.

4. Τὰ ἄψανστα. Malim cum Ms. καὶ ἄψανστα. Ad 'Αβέβηλα vide Animadvn.

5. Καί. Ms. non agnoscit, neque tanti est.

6. Λέγει. Deest a vett. Edd. et a Ms., in quo legebatur ὃν Θουκυδίδην λέγειν. ἦσαν: memineris, quæso, collationem Ms. deberi Is. Vossio, Viro Illustri. "Etym. G. ὃν Θουκυδίδης ἐκάλεσε, λέγων, "ubi reliqua sic leguntur: "Ἦσαν γὰρ τινες τῶν οἰκία διάγγελοι, "τῶν ἐνδοθεν. Αὐτάγγελος δὲ ὁ αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγέλλων, "καὶ μὴ ἐν ὑφ' ἑτέρου πεμπόμενος." Scap. Oxon.

7. Διάγγελοι. Addit ap. Thuc. 7, 73. διάγγελοι τῶν ἐνδοθεν, ubi Ammonii sui verba annotavit Cel. Duker. "Lego, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ δι' ἑτέρου: vide Suid. in v." Tourp.

8. Τὰ ἑαυτοῦ δ. Nollem, locus mendosus in limine nos detineret. Ms. legit ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτῷ ["ἑαυτοῦ Ms. Reg." Scap. Oxon.] διαγγέλλων. quæ loquendi forma ab Ammonio plane est aliena. Hesychio Αὐτάρεστος exponitur ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγαλλόμενος. Recte vero. Sed neque τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ hic ferri potest, quippe quod res suo tempore gestas, Ammonio in v. Ἱστοριογράφος auctore, significaret. Itaque consideranda vett. Editt. scriptura ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγ. Sed quid tum, amabo, τὰ, et ὑφ' ἑτέρου διαγγέλλων; Ut verba præcidam, ita scripserat, opinor, Ammon.: Αὐτάγγελος δὲ ὁ τὰ ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου πεμφθεῖς. Eo usu ἀφ' ἑαυτοῦ adhiberi solet ab Ammonio, quo exposuit Erud. Duker. ad Thuc. 404. Propter voculam τὰ inserendum videbatur ἑαυτοῦ. Heliod. 2. p. 76. Γέγονας ἡμῖν αὐτάγγελος τῶν ἐκείνης συμφορῶν. Max. Tyr. Sermon. 26. p. 151. ὑποφύτης αὐτάγγελος. Ad rem Suid. in v. Thuc. 3, 33. Sacræ tritrenies αὐτάγγελοι—ἔσαν. Schol. οὐκ ἐπ' ἀγγέλιαν πεμφθεῖσαι. Id nonnihil firmat τῶν πεμφθεῖς, quæ sane abesse posset, si mavelis καὶ μὴ δι' ἑτέρου. Aliena opera non usus. Vide Ammon. in Διδάξω. Hesych. in v., in Αὐτουργὸς, et Αὐτόταγος. Soph. Oed. Col. 325. Phil. 569. Plura non addam. ["Αγγελος, 'Εξάγγελος καὶ Αὐτάγγελος διαφέρει. "Αγγελος μὲν πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν. 'Εξάγγελος δὲ, ὁ πάντα τὰ ἐνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων, ὃν Θουκυδίδης διάγγελλον ἐκάλεσε, λέγων. "Ἦσαν γὰρ τινες τῶν οἰκία διάγγελοι τῶν ἐνδοθεν. Αὐτάγγελος δὲ ὁ αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ἐν ὑφ' ἑτέρου πεμπόμενος. Cod. Gud." Kul.] "Vide Abresch. Dilucc. "Thuc. 300." Scap. Oxon.

9. Δι' ἐπὶ. Ita vett. Edd. et Steph.: Vulcan. vulgavit καὶ τὰ ἰ.

10. Οἱ δ'. Od. Δ. 622. Vett. Edd. Amm. οἱ δ' ἦγον ἐφ' ἑαυτοῖς. ο. intermedia, (quæ Ms. etiam non agnoscit), liberali manu adjecit Steph.; quod, hic quidem nullius momenti, alibi factitatum nollem. ["Αγω καὶ ἀγῶ διαφέρει. τὸ μὲν βαρύνον σημαίνει τὸ φέρω. τὸ περισπώμενον σημαίνει τὸ θανάτῳ. (καὶ ἐκ τοῦ μὲν ἀγῶ γίνεται ἄγῃ, ἡ ἐκπληξις, ἐκ δὲ τοῦ ἄγῃ γίνεται τὸ ἀγῶ. τὰ γὰρ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀπὸ τῶν εἰς ἡτὰ θηλυκῶν γίνονται.) Cod. Gud. et Codd. Vind.—"Αγειν καὶ φέρειν διάφορα. ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἐμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα βαστακτικά. Cod. Gud.—"Αγειν καὶ φέρειν διαφέρει. ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἐμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα βαστακτικά. καὶ "Ομηρος. Οὐτὶ μοι ἐνθάδε τοῖον, οἷον καὶ φέροιεν Ἀχαιοί, ἡ κε ἔγοιεν. Cod. Vindob. Etym. M. 23. 158.—φέρω τοῦ ἀγῶ διαφέρει. τὸ γὰρ φέρω ἐπὶ ἀψύχων τάττεται. τὸ δὲ ἀγῶ ἐπὶ ἐμψύχων. φέρω τὸ βιβλίων, ἀγῶ τὸν ἄνθρωπον. καὶ εἰς τὸ ἀγειν καὶ βαστακτικός. Idem.—"Αγγελος ἦγαγεν ἀντὶ τοῦ ἐκόμενον. φέρεται δὲ καὶ αὐτὸ κινητὸν, τὸ ἐμψύχων κομίζεται δὲ τὸ ἄψυχον. Cod. Vind. 23.—"Αγειν ἐπὶ ἐμψύχων, φέρειν ἐπὶ ἀψύχων. Cod. Barthol.—"Αγειν καὶ φέρειν Ionice conjungitur ap. Herod., pro, Hostiliter diripere.

θάνη, συγχωρεῖ ὁ νόμος ἀντιποιεῖσθαι τῶν τοιούτων¹ δικαίων. Συγγενεῖς δέ, οἱ ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, οὐ καλούμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νόμων ἐπὶ τὰ ἀγχιστικά δίκαια. Οἰκεῖοι δέ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθέντες τῷ οἴκῳ.

Ἀγροῖκος² καὶ Ἀγροίκος διαφέρει. προπερισπωμένως μὲν, ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν προπαροξυνόντως δέ, ὁ σκαῖος τοὺς τρύπους.

Ἀγριος³ καὶ Ἀγρεῖος διαφέρει. Ἀγριος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ὤμος· Ἀγρεῖος δὲ ὁ ἀγροῖκος.

Ἀγνοεῖν καὶ Ἀμφαγνοεῖν⁴ διαφέρει. Ἀγνοεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι· Ἀμφαγνοεῖν δέ, τὸ ἐν τισιν ἐπιδιστάζειν⁵.

[4] Ἀγνοθεῖται μὲν ἐπὶ τῶν σκηνηκῶν⁶ λέγονται· Ἀθλοθεῖται δέ, ἐπὶ τῶν γυμνικῶν.

Ἀγρονόμος⁷, εἰς μὲν παροξύνωμεν, ἐστὶ ὁ ἐν ἀγροῖς νέμων· ἐὰν δὲ προπαροξύνωμεν, ἐστὶ ὁ ἐν ἀγροῖς νεμόμενος. τὰ γὰρ προπαροξυνόμενα χαίρουσιν ἀναλύεσθαι εἰς πάθη.

Ἀγοραῖος⁸, εἰς προπαροξυνόντως, σημαίνει τὸν πονηρὸν τὸν ἐν ἀγορᾷ τετραμμένον· ἐὰν δὲ προπερισπωμένως, σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον⁹.

Ἀδεῖς καὶ Ἀδαις διαφέρει. Ἀδεῖς μὲν γὰρ διὰ τοῦ ψιλοῦ¹⁰, ὁ ἀφοβός· διὰ δὲ διφθόγγου, ὁ ἀμαθής.

Ἀελλα καὶ Θύελλα* διαφέρει. Ἀελλα μὲν, ἄημα

Α συνεστραμμένον· Θύελλα δέ, ἄελλα θύουσα καὶ ὀρμῶσα.

Ἄθλος¹¹ καὶ Ἄθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδετέρως δέ, τὸ ἔπαθλον. Οὗτος μὲν γὰρ¹² ἄεθλος ἀάτος ἐκτετέλεσται. [5] ἐπὶ δὲ τῶν ἐπάθλων, ἄεθλια πόσσ¹³ ἀνελόντες.

Ἀθῆναι** καὶ Ἀττική διαφέρει. Ἀθῆναι μὲν γὰρ ἡ πόλις ἐστίν· Ἀττική δὲ ἡ τε πόλις καὶ ἡ χώρα.

Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶ, ἐπὶ τοῦ¹⁴ ἀπαξ τί λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δ' Αἰτοῦμαι, ἐπὶ τοῦ χρῆσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῷ Ὑμνιδι διαστέλλει, Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν¹⁵, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

Αἰδῶς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν Αἰδῶς ἐστὶν ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον, ὡς σεβομένως¹⁶ τις ἔχει· Αἰσχύνη δ' ἐφ' οἷς ἕκαστος ἀμαρτῶν αἰσχύνεται, ὡς μὴ δέον τι πράξας. καὶ Αἰδεῖται μὲν τις τὸν πατέρα· Αἰσχύνεται δέ, ὅς μεθύσκειται. διαστέλλει δὲ Ἀριστόξενος¹⁷ ὁ μουσικός [6] τὴν διαφορὰν ἐν τῷ πρώτῳ νόμῳ Παιδευτικῶν. φησὶ γὰρ, Διαφορὰν τήνδε νομιστέον Αἰδοῦς τε καὶ Αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν Αἰδῶς, πρὸς ἡλικίαν, πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς εὐδοξίαν. ὁ γὰρ ἐπιστάμενος αἰδεῖσθαι, πρὸς ἕκαστην τῶν εἰρημένων¹⁸ ὑπεροχῶν προσέρχεται, οὕτως διακείμενος, οὐ διὰ τὸ ἡμαρτηκέναι

Sic interdum et Attici Scriptt., v. gr. Xen., vide Camer. in Indice Ionismorum Herodoti." Kul.]

1. Τοιούτων. Ill. Scal. ad oram libri sui emendavit τοῦτον: in textum non recepi, quia forsitan quis suspicetur, τοιούτου leg. Egregium locum in Animadv. exequar. "Lego, τῶν τοιούτων" δικαίων: vide Suid., in v. Vel., τῶν θανάτος δ.: vide Suid. v. "Ἀμφισβητεῖν." Toup.

2. Ἀγροῖκος etc. Ptol. Ascal., sive potius, qui antiquum nomen mentitur, recentioris aevi Magistellus, ab Ammonio diversus ab it f. 7. Ἀγροῖκος βαρύνον, ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων· Ἀγροῖκος δὲ προπερισπωμένως, ὁ μὴ ἡμερος. Hujus verba passim Ammonio ascribam ex J. A. Fabr. Bibl. Gr. L. 4. c. 33. Secundum communem Græci sermonis dialectum distinxit Noster; uti e Thoma M. in v. licet æstimare. Judicium Jungermanni ad J. Poll. 9, 12. considerari inprimis meretur. ["Ἀγροῖκος ὁ ἀμαθής· Ἀγροῖκος δὲ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ αὐλίζμενος. Cod. Barthol.—Ἀγροῖκος καὶ Ἀγροῖκος διάφορα· Ἀγροῖκος μὲν ὁ ἀμαθής καὶ ἀπαίδευτος, Ἀγροῖκος δὲ ὁ μὴ ἡμερος, ἄλλ' ἴσως ἄγριος ἢ ἐν ἀγρῷ διατρίβων. Cod. Gud.—Ἀγροῖκος βαρύνον καὶ Ἀγροῖκος περισπωμένως διαφέρει. Ἀγροῖκος μὲν βαρύνον ὁ ἀνήμερος, ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων· Ἀγροῖκος δὲ ὁ μὴ ἡμερος, ἴσως ὁ ἄγριος· Ἀγροῖκος ὁ ἀμαθής καὶ ἀπαίδευτος· Ἀγροῖκος δὲ ἐν ἀγρῷ διατρίβων. Codd. Vind." Kul.] "Etym. G. Ἀγροῖκος καὶ Ἀγροῖκος διάφορα· Ἀγροῖκος μὲν ὁ ἀμαθής καὶ ἀπαίδευτος· Ἀγροῖκος δὲ ὁ μὴ ἡμερος, ἄλλ' ἴσως ἄγριος ἢ ἐν ἀγρῷ διατρίβων." Scap. Oxon.

3. Ἀγριος. Moschop., cujus, uti et Thomæ Mag. cum Eustathio præcipua hic habenda erit ratio, (non raro enim Ammonium descripserunt,) similiter ἄγριος et ἀγρεῖος discernit. Vitiose ap. ipsum vulgatur ἀγροῖος pro ἀγρεῖος. Et ap. Etym. 13. 50. Ἀγρηοὶ δέ, καὶ οἱ ἀγροῖκοι, emendatus Ἀγρεῖοι ponendum; nam de Ionismo cogitari vix potest.

4. Ἀμφαγνοεῖν. Vales. ad Harpocr. in Ἀμφιγνοεῖν id ipsum Ammonio restitueundum judicavit; ea ratione emendatum h. l. protulit Kuster. ad Suid. 1, 150. Ne quid tamen temere fieret, in textu reliqui istud Ἀμφαγνοεῖν: quod H. Steph. non plane improbat in Thes. Gr. 2, 1082, ubi hujus loci meminit. Vide sis Animadv. nostras ad v. Δοιδάσατο.

5. Ἐπιδιστάζειν. Id vero minus placet, et leg. putem ἐν τισιν ἐπὶ διστάζειν. Moschop. Ἀμφιγνοεῖν δὲ, τὸ ἐν τισι, (ita leg.) διατάζειν. "Ἐπιδιστάζειν utitur Aristides. Vide Misc. Obs. V. 6. p. 187." Toup.: Etym. G. Ἀνοεῖν τοῦ Ἀγνοεῖν διαφέρει· Ἀγνοεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μηδ' ὅλως αἰσθάνεσθαι· Ἀνοεῖν δὲ τὸ ἐπὶ λανθάνεσθαι." Scap. Oxon.

6. Σκηνηκῶν. Vulcanii emendationem in textu reposui pro σκηνηκῶν, quod erat in Editis. Suid. Ἀγνοθεῖται, ὁ ἐν τοῖς σκηνηκῶν: Ἀθλοθεῖται κ. τ. λ. Differentiam tradit Nicander ap. Hesych. in Ἀγνοθεῖται, cum Polluce 8, 142. conferendus, qui tamen nullum significandi discrimen agnovit ib. 140.

7. Ἀγρονόμος etc. Ope Mss. Voss. et Angl. ad h. l. collati ab J. Pearsono, Vind. Ignat. P. II. p. 151. ingentem lacunam supplevi. Priores Edd. ita legebant: Ἀγρονόμος, ἔ. μ. π. ἐστὶν (prima Ald. ἐστὶν) ὁ ἐν ἀγροῖς νεμόμενος, τὰ γὰρ προπ. Subsidiis destitutus Vulc. minus feliciter h. l. sollicitabat.

8. Ἀγόραιοι. Absque vitii suspitione hac nota usi sunt Casaub. ad Theophr. Char. 6. p. 201. Grot. ad Matth. 20, 3. ad Act. 17, 5. et ad posteriorem locum Jo. Pricæus. Cogitari interim posset, pro τετραμμένον leg. τετριμμένον. Vide Animadv. ["Ἀγόραιοι καὶ ἀγοραῖοι διαφέρει· Ἀγόραιοι μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἡμέρα, Ἀγοραῖοι δὲ ὁ ἔρμης ὁ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. Codd. Vindob." Kul.]

9. Τιμώμενον. Materia, quam tractabat, alliciente, Salmas. leg. creditur, τι ὠνούμενον sive potius παλούμενον, de Modo Usur. c. 2. p. 71. 72. "Τιμώμενον, nihil mutandum. Vide Suid. in v. Aristoph. Ἰππ. 297. Ἐρμῆν Ἀγοραῖον exponit Suid. τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον." Toup.

10. Τοῦ ε ψ. Editio Vulcanii sola τοῦ ψιλοῦ: quod ideo moneto, quia hanc cum Ms. comparavit Voss., e ὑν ejus margine prius posuit.

Gloss.

* "Ἀελλα καὶ Θύελλα. Sic et Cod. Gud. et Codd. Vind." Kul.]

11. Ἄθλος. De hac Grammaticorum distinctione agit J. G. Grævius ad Lucian. Solæc. 2, 731. ["Ἄθλος ἀρσενικὸν καὶ Ἄθλον οὐδέτερον διαφέρει· ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδέτερον δὲ τὸ ἐπαθλον." Ομηρος· Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἄατος ἐκτετέλεσται. Cod. Gud.—Ἄθλον ἔπαθλον διαφέρει· Ἄθλον μὲν γὰρ καλεῖται αὐτὸς ὁ ἀγῶν· ἔπαθλον τὸ διδόμενον τῷ νικῆσαντι. Cod. Gud. et Codd. Vind., qui in fine addunt: δῶρον. Exhibent etiam illi ἄθλος καὶ ἄθλον, ut Ammon.—Ἄθλος μὲν λέγεται ὁ ἀγῶν· Ἄθλα δὲ καὶ ἔπαθλα τὰ ἐπὶ τῷ ἀγῶνι βραβεῖα. Ἀθλητὴς δὲ ὁ ἀγωνιστής· Ἀθλοφύρος δὲ ὁ νικητὴς, ὁ ἄθλα δηλονότι ἀπενεγκάμενος. Cod. Par." Kul.] "Cf. Abresch. Dilucc. Thuc. p. 9. Etym. G. ἔπαθλον Ἄθλον διαφέρει· ἔπαθλον τὸ διδόμενον τῷ νικῆσαντι· Ἄθλον καλεῖται αὐτὸς ὁ ἀγῶν." Scap. Oxon.

12. Μὲν γὰρ. Od. X. 5., ubi legitur Οὗτος μὲν δὴ ἄ. ἀάτος. Vett. Edd. Amm. ἄατος.

13. Πόσσ. Vett. Edd. ἄεθλια, πόσσ' ἄν. Neutrum ap. Hom. reperies, at ἄεθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες II. Ψ. 736., ubi de altera scriptura πόσσ' nulla potest ratione cogitari; verum tamen eam non librariis, sed Ammonio tribuendam putem, cujus memoria vacillavit: ἄεθλια ποσσὶν ἔροντο, et alibi, et in nona Iliade frequens.

14. Ἀθῆναι, Δωριεῖς Ἀθῆναι λέγουσιν. Cod. Vind. 23. Pro Δωριεῖς Cod. Vind. 158. habet Δωρικῶς.—Ἀθῆναι Δωρικῶς λέγουσι· Ἀθῆναι οἱ Αἰολεῖς. Cod. Gud." Kul.]

14. Ἐπὶ τοῦ. Ms. et vett. Edd. ante Steph. ἐπὶ τῶν, et mox ἐπὶ τῶν χρῆσασθαι, in versu λωπάδ'. De usu verbi Αἰτεῖσθαι vide Animadv. "Εἰσάπαξ, Etym. G.: qui mox pro ἐν τῷ Ὑμνιδι habet ἐν τῷ Δυσκόλῳ." Scap. Oxon.

15. Αἰτῶν—αἰτούμενος. Priores Edd. αἰτῶ—αἰτούμαι. Menandri versiculum vulgavi emendatum ad mentem Scaligeri, Maussaci ad Harp. v. Ἡττημένην. Kust. ad Suid. v. Αἰτήσασθαι. Salmas. de Usur. 20. p. 619. Latine reddidit: Haud patinam mutuatus, haud ignem petens. Felix alias memoria Salmasium fefellit de Modo Usur. 7. p. 299. ["Ἐπὶ τοῦ Cod. Vind. 23. omittit. Cod. Vind. 158. ἐπὶ τὸ εἰς ἀπαξ.—καὶ μὴ, in Cod. Vind. 158. μὴ omisum est; male.—ἐπὶ τοῦ χρῆσασθαι Cod. Vind. uterque: ἐπὶ τὸ χρᾶσθαι.—ἐν τῷ Ὑμνιδι, Cod. uterque Vind. ἐν τῷ Δυσκόλῳ, et post διαστέλλει addunt: τὴν διαφορὰν—οὐ πῦρ Cod. 23. in fine λωπάδες, et omittit αἰτούμενος. Cod. 158. ita: οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶ, οὐδὲ λωπάδες αἰτοῦμαι, additque: αἰτεῖν ἐπὶ τοῦ ἀνταποδοῦναι· τὸ αἰτεῖσθαι ἐπὶ τοῦ κιχᾶσθαι." Kul.]

16. Σεβομένως. Hæc vett. est Edd. lectio: Steph. et Vulc. ὡς σεβομένως τ. ε. Nec hanc, neque illam probo. Fortassis non male scriberetur ὦν σεβομένως: sive, quod malim, ὦν σεβασίως τις ἔχει e schedis Ptol. Ascal. 6. 84. "Etym. G. ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον σεβασίως ἔχειν." Scap. Oxon.

17. Ἀριστόξενος. Jo. Tzetz. ad Hesiod. Ἔργ. 318. "Ὁ μὲν μουσικός Ἀριστόξενος αἰσχύνης οἶδε καὶ αἰδοῦς διαφορὰν, αἰσχύνην μὲν καλῶν τὴν γενομένην ἀτιμίαν ἐπ' αἰσχροῖς—αἰδῶ δὲ τὴν εὐλάβειαν καὶ σεμνὴν ὑποστολήν. Supra ad v. 192. ejusdem differentie meminerat ex Aristoxeno, si modo ejus libros versaret. "Δ. δὲ καὶ "Α.," Ms. Reg." Scap. Oxon. ["Αἰδῶς καὶ Αἰσχύνη διαφέρουσι· Αἰδῶς μὲν ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον σεβασίως ἔχειν· αἰσχύνηται δὲ ἐφ' οἷς ἕκαστος ἀμαρτῶν αἰσχύνεται, ὡς μηδέ τι πράξας, καὶ αἰδεῖται μὲν τις τὸν πατέρα, αἰσχύνεται δὲ τις μεθύσκειται. διαστέλλων δὲ τοῦτο Ἀριστόξενος ὁ μουσικός φησὶ γοῦν διαφορὰν τήνδε νομιστέον Αἰδοῦς τε καὶ Αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν Αἰδῶς πρὸς ἡλικίαν (f. κακίαν, Cod. corrupte ἡλικίαν,) πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς εὐδοξίαν· ὁ γὰρ ἐπιστάμενος αἰδεῖσθαι πρὸς ἕκαστον τῶν εἰρημένων ὑπεροχῶν προσέρχεται οὕτως διακείμενος, οὐ δύναται ἡμαρτηκέναι τις, ἀλλὰ ἐσέβασθαι, καὶ τιμᾶν τὰς προειρημένας ὑπεροχάς· ἡ δὲ Αἰσχύνη πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον· ἔπειτα δὲ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς, εἰς τὸ ἀναίδης, καὶ εἰς τὸ φόβος. Cod. Gud." Kul.]

18. Τῶν εἰρημένων. Ms. τῶν ὑπεροχῶν τῶν εἰρημένων π. οὕτως δ. ["Sic sane Ms. Reg. Sed ordinem mutari debere notis suprapositis indicavit librarius." Scap. Oxon.] Vulgatam potiore duxi;

ε U

τι, ἀλλὰ διὰ τὸ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. ἡ δ' Αἰσχύνη πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς.

Αἶνος¹ καὶ Παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Αἶνός ἐστι λόγος κατὰ ἀναπόλησιν² μυθικὴν, ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένους, ὡς φησι Λούκιος.³ Ταρραῖος ἐν τῷ πρώτῳ Παροιμιῶν⁴. οἶον, ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' ⁵ Ἀρχιλόχῳ [7] Αἶνός τις⁶ ἀνθρώπων ὁδε, Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ κάετος Ξυνωνίην ἔθεντο. καὶ τὰ ἐξῆς. καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ, Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὡ Κηρυκίδη, Ἀχινυμένη σκυτάλη⁷. εἴτ' ἐπιφέρει, Πίθηκος⁸ ἤει θηρίων ἀποκριθεὶς Μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν. Τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῇ συνήντητο, Πυκνὸν ἔχουσα νόον. καὶ Ἡσίοδος⁹, Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦς ἔρέω νοέουσι καὶ αὐτοῖς, Ὡς ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδευρον. [8] ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ¹⁰ Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. Ἐν κοτὲ Τρώλῳ Δάφνην ἔλαίη νεῖκος οἱ πάλοι Αὐδοὶ Αἰέγουσι θέσθαι. καὶ τὰ ἐξῆς. Καὶ ἔστιν ὁ Αἶνος ἐξηπλωμένη παροιμία, μετὰ διηγήσεως ἀπαρτιζούσα τὸ νοούμενον, πρὸς παραμυθίαν τε καὶ ὠφέλειαν ἀνθρώπων. Παροιμία δὲ, ἡ τὴν ἀπὸ κεφαλαίου¹¹ ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀναφορὰν ἔχει ἐνδέουσαν¹² τοῦ Αἶνον, καὶ τὴν ἔξωθεν ἐνδεχομένη μετὰ βασιν. οἶον, Μένε βοῦς ποτ' ἐν¹³ βοτάνῃ. καὶ, Ἀ κισσὸς μετ' ἀνθεστήρια.

Ἀθε καὶ Ὀφελον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἐστὶν ἀπαρεμφάτων¹⁴ προσώπων τὸ δ' Ὀφελον ἐμφαίνει πρό-

σωπα. οἶον, ὦφελον ἐγὼ, ὦφελος σὺ, ὦφελον ἐκεῖνος, διὸ τὸ Αἶθε ἐστὶν ἐπὶ ῥῆμα, τὸ δ' Ὀφελον, ῥῆμα.

[9] Αἰκία καὶ Ὑβρεις διαφέρουσιν. Αἰκία μὲν γὰρ εἰσιν, αἱ ἄνευ προπηλακισμοῦ πληγαί¹⁵. καθὰ καὶ Δημοσθένης¹⁶ ὁ ῥήτωρ φησὶν Ὑβρισμαὶ μὲν ἐγὼ, προπηλακίσται δὲ τὸ σῶμα τοῦμόν.

Αἰπόλος καὶ Ποιμὴν διαφέρει. Αἰπόλος μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ τῶν αἰγῶν τεταγμένος νομέυς. Ποιμὴν δὲ, ὁ ἐπὶ τῶν προβάτων.*

Ἀκταὶ¹⁷ καὶ Θῖνες διαφέρουσιν. Ἀκταὶ μὲν γὰρ εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι τῆς θαλάσσης. Θῖνες δὲ, οἱ ἀμώδεις.

Ἀκόντιον Δόρατος διαφέρει. Ἀκόντιον μὲν γὰρ, τὸ ἀκοντιζόμενον, ἔλαττον δόρατος. Δόρυ δὲ, τὸ μεῖζον, ὃ ἐκ χεῖρος ἐχρῶντο. παρὰ δὲ Ὀμήρῳ¹⁸, καὶ τὸ δόρυ προΐναι.

Ἀκαιρία¹⁹ Ἀσχολίας διαφέρει. Ἀκαιρία μὲν γὰρ ἐστὶν ἔνδεια καιροῦ ἐπιτηδείου. Ἀσχολία δὲ, ἡ περὶ τι ἄλλο ἀναστροφή.

[10] Ἀκαρῆς²⁰ σὺν τῷ σ, καὶ Ἀκαρῇ ἄνευ τοῦ σ, διαφέρει. Ἀκαρῇ μὲν γὰρ ἄνευ τοῦ σ, σημαίνει τὸ βραχὺ, οἶον, Οὐδ' ὅσον ἀκαρῇ τῆς τύχης ἐπίσταμαι²¹. Ἀκαρῆς δὲ σημαίνει τὸ παρὰ βραχὺ ὄν. Κατέπεσον ἀκαρῆς τῷ δέει.

Ἀληθὲς καὶ Ἀληθες διαφέρει. Ἀληθὲς μὲν γὰρ ὁ ἐντόνως, τὸ ἐναντίον τῷ ψεύδει. Ἀληθες δὲ προπαροξύνως, τὸ κατ' ἐπερώτησιν λεγόμενον²².

paulo post in eadem hac nota: τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. In ultima nota probem legi: ἔπειτα δ' ἐπὶ τ.

1. Αἶνος καὶ Π. Ammonianæ observationis maximam partem sub Herennii Philonis nomine protulit Eust. ad Il. A. p. 796. (utor Ed. Bas.) et, sub Antiqui Scriptoris indice, ad Od. E. p. 556. Integram notam, ex Ammonio non nominato descriptam, præf. ad Prov. inseruit Mich. Apost., et Latine reddidit P. Pantin. ["Αἶνος καὶ Παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Αἶνός ἐστι λόγος κατ' ἀναπόλησιν μυθικὴν, ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένους. οἶον, ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' (cf. Barnes. ad Od. 14, 508.) δ' Ἀρχιλόχῳ: Αἶνός τις ἀνθρώπων, ὡς ἄρ' ἀλώπηξ ἡ αἰεὶς ξυνωνίαν ἔθεντο. καὶ ἄλλως. Τὸ δὲ ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῇ συνήντητο τὸ πυκνὸν ἔχουσα νόον. καὶ Ἡσίοδος. Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦς ἔρέω νοέουσι καὶ αὐτοῖς, ὡς δ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδευρον. ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ (v. Benti. ad Callim. Fr. 93. Ἄκουε δὲ τὸν αἶνον. ἐγκοινοῦται Τρώλῳ δάφνην ἔλαίη εἶκος οἱ πάλοι Αὐδοὶ λέγουσι θέσθαι. καὶ ἐστὶν Αἶνος ἐξηπλωμένη παροιμία, καὶ μετὰ διηγήσεως ἀπαρτιζούσα τὸ νοούμενον, πρὸς παραμυθίαν τε καὶ ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων. Παροιμία δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀναφορὰν ἔχει ἐνδέουσαν τοῦ Αἶνον, καὶ τὴν ἔξωθεν ἐνδεχομένη μετὰ βασιν, οἶον μὲν ε. βοῦς ποτ' ἐν βοτάνῃ, καὶ κισσὸς μετ' ἀνθεστήρια. Cod. Gud.—Αἶνος Παροιμίας διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Αἶνός ἐστι λόγος μυθικός ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν. Παροιμία δὲ τὴν ἀπὸ κεφαλῆς ἐπὶ χεῖρον ἀναφορὰν ἔχει ἐνδέουσαν τοῦ Αἶνον. Idem.—Αἶνος καὶ Μῦθος, ὁ λόγος, ποιητικῶς. ἐκ δὲ τούτων παράγεται Παραίνεσις καὶ Παραμυθία. καὶ γράφεται ταῦτα. Cod. Par." Kul.]

2. Ἀναπόλησιν. Eust. prior loco: ὁ μὲν αἶνος λόγος ἐστὶ μυθικός, ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν. Quæ nos parum juvant ad intelligendam vocem ἀναπόλησιν: quam recepit Apostolus. Leg. sine dubio: λόγος κατὰ ἀνάπλησιν μυθικὴν ἄ. Nota sunt μύθων πλάσματα, et μυθοπλαῖαι. Perperam quoque in Ptol. Ascal. vulgatur δ. 73. Αἶνός ἐστι λόγος κατὰ ἀπόλησιν μυθικὴν: idque ad eandem rationem mutandum.

3. Λούκιος T. Non aliter Apost., sed Eust. et Phav. Λούκιλλος: Is. Voss. in Auctorum Ind. Lucillus posuerat. Parum refert, qua forma censeamus scripsisse Nostrum. Vide Berkel. ad Stepb. B. in Θεσσαλονική. Vett. Edd. Amm. Λούκιος Ταρραῖος præferunt. ["In Ed. Ammonii Frelioniana, pro Λούκιος Ταρραῖος, legitur Κίλλιος Ταρραῖος. Ad illius mentem, qui huic Editioni corrigendæ præfuit, poni debuisset Λουκίλλιος Ταρραῖος. Lucilius Tarrahus." Ex Addendis.]

4. Παροιμιῶν. Omnino scr. περὶ Παροιμιῶν, auctofitate Eustathii, Apostolii, et Stephani B. in Τάρρα.

5. Ὡς παρ'. Ms. ὡς περ', et mox ἀπιφέρει pro ἐπιφέρει: quod vix memoratu dignum.

6. Αἶνός τις. Ex Apostolio leviter mutavi vulgatam; ea, ne quid desideres, hæc erat: Αἶνός τις ἀνθρώπων (Ald. prima ἀνθ., secunda etc. ἀνθρώπων) ὅδ', ὡς (omisit Vulc.) ἄρ' ἀλώπηξ τε καὶ αἰεὶς ξυνωνίαν ἔθεντο. In Ms. legebatur ξυνωνίην. Lectioni Eust. et liberiori tentamini in Animadv. dabitur locus.

7. Ἀχινυμένη σκυτάλη. Archiboli usus præterit Erasmus in Adagio Tristis Scytale, ubi docte quidem Laconicam σκυτάλην, minime vero Proverbii rationem, mihi certe non perspectam, exposuit. Archilochus illustrando conducit Pindarus O. 6, 155. Schol. Σκυτάλην, inquit, ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λέγουσιν, ὡς καὶ Ἀρχιλόχος, ἀχινυμένη σκυτάλη. Cf. Apost., qui hic ab Ammonio deflexit.

8. Πίθηκος. Apud Eust. ad Od. E. in dulcissimis versiculis scripturæ differentiam observabis perexiguam; nullam in Edd. Amm. Nam quod in Ed. Vulc. legitur ἀποκριθεὶς pro ἀποκριθεὶς, Secretus, vitium est typothetæ; in quibus enotandis diligentiam collocare, hujus non est instituti.

9. Ἡσίοδος. Erg. 202., ubi vulgatur—φρονέουσι καὶ αὐτοῖς. Ms. Amm. Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσιν ἔρέω φρονέουσιν—Ω δ' ἴρηξ. Sed voci φρονέ. inscriptum erat νοέ.

10. Καλλιμάχῳ. Præcedentes Edd. ita præferebant: Ἄκουε (Ms. ἀκούετε) δὴ τὸν αἶνον, ἐν κοτὲ T. Δ. ἐλαίην εἶκος οἱ παλαιοὶ Αὐδοὶ Α. θ. Quæ tentabat Vulc. Nemo ægre feret, me genuinam scripturam exhibuisse, pulcro consensu a Triumviris indicatam, R. Benti. puta, ad Callim. Fr. 93. p. 343. J. Scal., ad oram libri sui, G. Jo. Vossium, Inst. Orat. 4, 11, 5. qui versionem etiam adjectit perelegantem:—Apologon audi: prædicatur a priscis Lydis, olim vac decertasse cum lauro In monte Tmolii. Prætermitti non debet, ap. Apostolium legi: ἐλαία νεῖκος οἱ πάλοι Αὐδοὶ. Ad primum verum cf. Eur. Ion. 336. Ἄκουε δὴ τὸν μῦθον.

11. Ἀπὸ κεφαλαίου. De scriptura, ap. Apost. magis depravata, sollicitus, sensum Amm. percipio, quem ita expressit Eust. Καὶ ἐστὶ, φησὶν, ὁ αἶνος ἐξηπλωμένη παροιμία, ἥτις καὶ αὕτη ἀποκαταλείνεται μὲν εἰς τινὰ παραίνεσιν. Majoris lucis indiget Ammon.

12. Ἐνδέουσαν. Ita etiam Ms. et mox ἐνδεχομένην. Aliter Ptol. Ascal. δ. 73. Παροιμία δὲ, —ἐνδέουσα τοῦ αἶνον, καὶ τι ἐξωθεν ἐνδεχομένη. Receptam lectionem non temere sollicitarim.

13. Ποτ' ἐν. Vulgo aliter Paræmiographi: Μένε βοῦς ποτὲ βοτάνην. In seq. Prov. unus Steph. bene excudi curavit Ἀ κισσός. Vett. Edd. Amm. ἄκισσος. Vulc. Ἀκισσός. Utrumque ἐπὶ τῶν Βραδίων fuit usurpatum.

14. Ἀπαρεμφάτων. Lege: τὸ μὲν γὰρ Αἶθε ἐστὶν ἀπαρεμφάτων προσώπων. ["Vide ad Dionys. H. de C. VV. p. 83." G. H. S.] Minus etiam curate in Ptol. Ascal. δ. 33. Αἶθε ἀπαρεμφάτων προσώπων.

15. Πληγαί. Adde, inquit Vulc., explicationem vocis ὕβρις, quæ hic est ommissa: ἡ δὲ ὕβρις μετὰ προπηλακισμοῦ. Præsentius remedium fidelior Cod. subministrabit, sine cuius auxilio locus manebit insanabilis. De actionibus ὕβρις et αἰκίας, Salmasius et Heraldus frequenter litigarunt; necdum etiam differentia ad liquidum perducta.

16. Δημοσθένης. Scilicet ἐν τῷ Κατὰ Μειδίον p. 386. A. (utor Ed. Genev. 1607.) Ὑβρισμαὶ μὲν ἐγὼ καὶ προπηλακίσται τὸ σῶμα τοῦμόν τότε. Vulgata Ammonii parum discedit, longius Ms. προπηλακίσται δὲ τοῦμόν. Vett. Edd. legebant προπηλακίσται δὲ τοῦμόν. Primus, ni fallor, Steph., voce σῶμα textui inserta, h. l. reformavit.

17. Αἰπόλιον Ποιμνίου διαφέρει. τὸ μὲν Αἰπόλιον σημαίνει τῶν αἰγῶν τὸ πλῆθος, τὸ δὲ Ποίμνιον τῶν προβάτων. Cod. Gud." Kul.]

18. Ἀκταὶ κ. θ. Differentiam plenius exhibet Ptol. Ascal. δ. 14. Ἀκταὶ μὲν εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι παρακειμένοι τῇ θαλάσῃ, ἀπὸ τοῦ ἄγνυσθαι τὰ κύματα ταῖς πέτραις προσαρμωσόμενα. Θῖνες δὲ οἱ ἀμώδεις αἰγιαλοί. Leg. προσαρμωσόμενα. Cf. Hes. in Ἀκτῇ, Etym. Schol. Il. A. 630. P. 430. Schol. Soph. Aj. 414.

19. Ὀμήρῳ. Il. T. 438. ἀμπεπαλὼν προτεῖ δόρυ. Alibi, et in Il. E. 15. προτεῖ δολιχόσκιον ἐγχος. Schol. Voss.: προτέπεψε τὸ μακροπρόρευτον δόρυ. Dubito, an hæc Ammonii nota vitio careat. "F. τὸ δόρυ προτεῖ: v. Valck." Tourp. ["Ἄκων τὸ ἀκόντιον, τὸ α. βραχὺ, ποιητικὸν δὲ ἐστίν. ἀκόντιον δὲ γράφεται. Cod. Paris." Kul.]

20. Ἀκαιρία. Thomas M. eadem notat ad v. Ἀκαιρία. Ad v. Ἀσχολία, ἡ περὶ τι ἀναστροφή: ubi ἄλλο ex Ammonio inserendum, male divulsa sunt, quæ in una nota posuerat Thomas.

21. Ἀκαρῆς. In Animadv. pluscula ad h. l. notabo. Edidi Ἀκαρῇ μὲν γὰρ ἄ. e vett. Edd., e quibus aliquoties particulam γάρ, in vulgatis omissem, restitui, veluti infra in Ἄλλος et alibi; quod semel monitum volui. "Τέχνης pro τύχης reponendum suadet" Pierson. ad Mær. 44." Scap. Oxon.

22. "Vide ad Dionys. H. de C. VV. p. 61." G. H. S.]

23. Λεγόμενον. Post v. λεγόμενον in Schedis Ptol. Ascal. δ.

Ἀλοῦν¹ καὶ Ἀλοῖαν διαφέρει. Ἀλοῦν μὲν γὰρ δασέως, τὸ ἐπὶ² τῆς ἄλλω πατεῖν καὶ τρίβειν τοὺς στάχνας· Ἀλοῖαν δὲ ψιλῶς, τὸ τύπτειν. Ἀριστοφάνης³, ἢ μητὲρ ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον ἑπάταξεν. ἀφ' [11] οὗ καὶ μητραλοῖαν φάμεν καὶ παραλοῖαν.

Ἀλλοίωσις ἑτεροίωσεως διαφέρει. Ἀλλοίωσις μὲν γὰρ οὐ μόνον μεταχαρακτηρισμός, ἀλλὰ καὶ τῆς πρότερον ὑπολήψεως οἰήσις⁴ ἑτέρα· ἑτεροίωσις δὲ, ὅταν ἀφ' ἐτέρου χρώματος⁵ εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ.

Ἀλίπαστον⁶ καὶ Ἀλίπαρτον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἀλὶ⁷ πεπασμένον κρέας, ἢ ἰχθύν, ἔλεγον Ἀλίπαστον· Ἀλίπαρτον δὲ, τὴν ἀλὶ ἐσπαρμένην χώραν, ὡς τινων φθονερῶν τοῦτο ποιοῦντων. ὅθεν καὶ ὁ βίος⁸ τοὺς ἠκισμένους⁹ καὶ δυσθεραπεύτως ἔχοντας τὰ σώματα, ἀλίπαρτους καλεῖ.

Ἄλλος καὶ ἑτερος διαφέρει. ἑτερος μὲν γὰρ, ἐπὶ δυοῖν· Ἄλλος δὲ, ἐπὶ πλείονων.

Ἀματροχία¹⁰ καὶ Ἀρματροχία διαφέρει. Ἀματροχία [12] μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ταυτοσυνδρομή¹¹ τῶν ἀρμάτων, τῇ ῥ εἶχε¹² Μενέλαος ἀματροχίας ἀλεείνων.

106. Igebatur: σημαίνει τὸ ὅμως καὶ τῷ ὄντι. Thom. M. ἀντὶ τοῦ ὄντως. Schol. Aristoph. ἴππ. 89. Ἀληθες προπαροξυνόνως ἀναγνώσκειν. αὕτη γὰρ χρῆσις τῶν Ἀττικῶν, ὅτε σημαίνει τὸ ἀληθές, (l. ἀληθῶς) ὅτε δὲ ὀξύνεται, τὸ ὄνομα, leg. ὅτε δὲ τὸ ὄνομα, ὀξύνεται. Cf. Suid. in Ἀληθες, Soph. Antig. 773. Eur. Cyclop. 240. et ad Aristoph. Pl. 123. Ez. Spanh.

1. Ἀλοῦν καὶ Ἀ. Perquam mihi fit probabile, Amm. scripsisse: Ἀλοῦν καὶ Ἀλοῦν δ. et in versu Aristoph. ἠλόησεν. Nulim, quis de hac conjectura prius iudicet, quam Animadv. nostram inspexerit. Pro ἄλοιαν, bis in Ms. ἄλλοῖαν, (et mox μητραλοῖαν et παραλοῖαν,) semel in vett. Edd. Apud Moschop. mendose itidem editum, ἄλλοῖαν, et ἠλλοῖησεν. [“Ἀλοῖω καὶ Ἀλλοῖω διαφέρει. Ἀλλοῖω τὸ τύπτω, ὡς τὸ, πολλὰ δὲ γαῖαν πολυφοῖβην χερσὶν ἄλλοιει. καὶ περισπώμενον σημαίνει τὸ ἀλλάσσω, ὡς τὸ, αὕτη ἡ ἄλλοῖωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ ὑψίστου. Cod. Gud. Sed hæc confuse posita sunt: vide Il. 9, 564.” Kul.]

2. Τὸ ἐπὶ. In Edd. deerat vocula τὸ, quam agnoscunt Ms. Moschop. et Phav.

3. Ἀριστοφάνης. in Ranis 149., ubi Ammonii locus diligentiam Kusteri non præterit. Ms. pro πατρὸς γνάθον legit πατέρα ἀγαθόν. Ibidem deficit ἐπάταξεν: quod a Moschop. etiam omisum.

4. Οἰήσις. Ita etiam Ptol. Ascal. §. 180. At Amm. infra in v. Μεταβάλλεσθαι habet: ποιήσις ἑτέρα: atque ita etiam Eust. ad Od. Π. p. 601. et in Lex. Ms. Cyrillus.

5. Χρώματος. Infra l. c. extat σώματος: quocum non libenter χρῶματος, quod et ap. Ptol. Ascal. legitur, commutarim. Id vero mihi videtur credibile, totam hanc observationem aliunde in Ammonii libellum fuisse immissam. “F. χρώματος τις.” Toup.

6. Ἀλίπαστον καὶ Ἀ. Hanc notam H. Steph. edidit ad mentem Summi Leopardi Emend. 1, 24. emaculatam. In vett. Edd. bis legebatur ἄλιπαρτον, ἀλιπαρτους et ἐσπαρμένην. In Tusani Editione offendi ἄλιαρτῶντος et ἐσπαρμένην, sed mendose itidem bis ἄλιπαρτον. “Ἀλίπαστον καὶ ἄλιπαρτον, Etym. G., ubi “mox legitur: τὴν ἄλιν κατεσπαρμένην χώραν. τῶν γὰρ ἀρχαίων τινῶν βαρβάρων δυσμενῶς διακειμένων πρὸς τοὺς Ἕλληνας, τὰς χώρας αὐτῶν ἄλιν κατέσπειρον, εἰς τὸ μηκέτι δύνασθαι φέρειν καρπούς. ὅθεν ἠκισμένους δεινῶς.” Scap. Oxon. [“Ἀλίπαστον καὶ Ἀλίπαρτον διαφέρουσι. τὸ μὲν γὰρ ἄλιν πεπασμένον κρέας ἢ ἰχθύν ἔλεγον Ἀλίπαστον, Ἀλίπαρτον δὲ τὴν ἄλιν κατεσπαρμένην χώραν. τῶν γὰρ ἀρχαίων τινῶν βαρβάρων δυσμενῶς διακειμένων πρὸς τοὺς Ἕλληνας τὰς χώρας αὐτῶν ἄλιν κατέσπειρον εἰς τὸ μηκέτι δύνασθαι φέρειν καρπούς. ὅθεν καὶ ὁ βίος τοὺς ἠκισμένους δεινῶς καὶ δυσθεραπεύτως ἔχοντας τὰ σώματα Ἀλίπαρτους καλεῖ. Cod. Gud. Adde infra de βίῳ in Χυλὸς καὶ Χυμός. Pro ἄλιπαστον leg. censet ἄλιπαστον Jo. Christ. Biel in recensione Cod. Gud., quæ inserta est Suppl. Act. Erud. 6, 257., uti et edidit Valck. De voce ipsa hæc annotat Biel. 259.—“Obiter notare liceat Eust., qui non solum Carnem et Piscem, sed Locum etiam ἄλιπαστον dictum docet. Verba ejus ad Od. P. 642. hæc sunt: Νῦν δὲ μνηστῆρον καὶ ὅτι, καθὰ κρέας ἄλιπαστον καὶ ἰχθὺς, οὕτω καὶ χωρίον ἄλιπαστον· αὐτὸ μὲντοι ἐξ ἐπιβουλῆς ποτε πρὸς τὸ μὴ φθεῖν καρπὸν. Imo et e ritu illo, qui in statu belli regiones, ad sterilitatem illis inducendam, sale olim conserere solebant, cujus Etym. noster, et Amm. in Ἀλίπαστον, et Eust. in verbis modo adductis mentionem faciunt, illustrare locum Jud. 9, 45. ubi in ruinis Sichemitarum urbis, ab Abimelecho vastatæ, sal seminatus memoratur: cf. Joseph. Ant. 5, 9, p. 157. Similiter quodammodo et ap. Cyprios consuetudo invaluit; qui, cum diris devovere loca quædam vellent, hordeum cum sale in illis seminarunt. Hes. Ἀρὰς ἐπισπείραι. ἔθος Κυπρίων σπειρόντων κριθὰς μεθ' ἁλὸς καταρᾶσθαι τισιν.” Biel. quoque pro ὁ βίος conjicit, ὁ βίος.” Kul.]

7. Ἄλ. Apud Herenn. Philon. reperies ἄλσι, et in notis paucula, quæ huc etiam pertineant.

8. Ὁ βίος. Vulgus. Eodem sensu Phrynicho frequentatur, δ πολὺς, et οἱ πολλοί, veluti p. 32. Νῆμμα δ πολὺς λέγει. Popularitas ap. Nonium p. 523. Apollonius Dysc. de Synt. 1, 9. καθάπερ ἐν τῷ βίῳ φάμεν, Ut vulgo dicimus: id proxime ad Nostrum accedit: locutionis Ammonianæ vim apte expressit Eust. ad Il. P. p. 642. “Ὅθεν, φασί, καὶ οἱ δεινῶς δυσθεράπεντοι τὰ σώματα ἄλιπαρτοι. Καμικώτερον ἐκαλοῦντο. Jam vero præcipit Dionysius

Ἀρματροχία δὲ, ὁ τύπος καὶ ἡ ἐγγάραξις τοῦ τροχοῦ ἢ ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδὲ τι¹³ πολλὰ Γίνετ'¹⁴ ἐπισώτρων ἀρματροχίᾳ κατόπισθεν Ἐν λεπτῇ κονίᾳ.

Ἀμυγδαλῇ¹⁵ καὶ Ἀμυγδάλῃ διαφέρουσιν. Ἀμυγδαλῇ μὲν γὰρ περισπωμένως, τὸ δένδρον δηλοῖ· Ἀμυγδάλῃ δὲ παροξυνόνως, τὸν καρπὸν. καθὰ καὶ Εὐπολις ἐν Ταξίάρχῳ φησι, Δίδου μασῶσθαι Ναξίας¹⁶ ἀμυγδάλας.

[13] Ἄμα καὶ Ὀμοῦ¹⁷ διαφέρει. Ἄμα μὲν ἐστὶ χρονικὸν ἐπὶ ῥήμα· Ὀμοῦ δὲ, τοπικόν. Σόλων μὲν γὰρ ἄμα ἐγένετο Ἀναχάρασιδι τῷ Σκύθῃ, εἶπερ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἦκμασαν. ὁμοῦ μέντοι οὐκέτι· οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ¹⁸ ἐγεννήθησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ἀθήνησιν, ὁ δ' ἐν Σκυθίᾳ. καὶ Ὀμηρος διαστέλλει, Ἐνθ' ἄμα¹⁹ οἰμωγῇ τε καὶ εὐχολῇ πέλεν ἀνδρῶν, Ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων. ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. καὶ, Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι. καὶ, Οἱ δ' ἄμα πάντες ἐφ' ἵπποισι²⁰ μάστιγας ἄειραν. τοπικῶς²¹ [14] δὲ τὸ Ὀμοῦ, τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμεν. καὶ πάλιν, Ἀλλά θ'²² ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν.

B

Thrax, comædiam βιωτικῶς ἀναγινώσκειν: merito profecto, cum sit quotidiana vitæ speculum, uti eam vocabat Livius Andronicus.

9. ἠκισμένους. Ms. οἰκισμένους: male.

10. Ἀματροχία καὶ Ἀρμ. Vulgati scriptura est Ἀματροχία, et Ἀρματροχία. Significandi discrimen ex iisdem Homerici locis Grammaticorum plurimi tradiderunt, quorum loca præter Etym. 145. et Moschop. περὶ Σχεδῶν p. 177., omnia fere collegit Kust. ad Suid. 134. Porphyrii verba e Quæst. Hom. Ill. Bentl. ad Callim. Fr. 135. exhibuit. Integra ista observatio sub nomine Πορφυρίου in margine Codicis Vossiani Ms. ad Il. Ψ. 422. comparere; quod præter alia insignem libri bonitatem non parum commendat.

11. Ἡ ταυτοσυνδρομή. Meo jure reduxi vett. Edd. lectionem, a qua primus recessit Steph., et vulgari jussit ἡ εἰς ταυτὸ συνδρομή. quod si e scripto libro hausisset, ab h. l. non adeo foret alienum. Longin. 20. Ἡ ἐπὶ ταυτὸ σύννοδος τῶν σχημάτων. Hes. Συνήλυσιν, συνδρομή ἐπὶ τὸ αὐτό. Verum cum nullo indicio constet, Ms. usum fuisse in Amm. edendo Steph., non satis prudenter mihi videbatur pristinam scripturam, et genuinam, sollicitasse. “Lego, ἡ ἐπὶ ταυτὸ συνδρομή.” Toup.

12. τῇ ῥ εἶχε. Vett. Edd. εἶχε Μεν. Steph. τῇ ῥ εἶχεν. Versus est in Il. Ψ. 422. ubi vulgatur etiam ἄματροχιάς ἄ.

13. Οὐδέ τι. Ms. οὐδ' ἐτι. Utraque lectio in Var. Barnesii ad Il. Ψ. 504., ubi editur οὐδέ τι. At vero οὐδέ τι in hoc versu non temere præferunt Etym., tam scriptus, quam editus; deinde etiam Porphyrii Ms. Hæc leviter videri possent, neque sunt tamen. Ti pro τε, frequenter Homero restituendum, aliquoties etiam in Ms. Vossiano offendi.

14. Γίνετ'. Ms. Amm. γίνεταί ἐπὶ σώστρων ἄ. Vett. Edd. γ. ἐπισώστρας, (Tus. ἐπὶ σώστροις,) ἀρματροχίᾳ κάτω. Reliqua, quæ deerant, Steph. adjecit.

15. Ἀμυγδαλῇ καὶ Ἀ. Tryphonem in Att. Prosodia, quod ex Athen. liquet, sequitur Amm.; a quo Thom. M. Moschop. Suid. et Ptol. Ascal. non recedunt. Cf. Steph. Thes. Ind. et Kust. ad Suid.

16. Ναξίας. Edd. omnes ἄξίας occupat; prius textus habet ex emendatione Scaligeri et Vulc., qui ad Athen. provocat; merito sane; is enim fons emendationis 2. p. 52. mellitos Eupolidis versiculos proferens: Δίδου μασῶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας, Οἶνον τε πίνειν Ναξίων ἀπ' ἀμπέλων. Nomen Comædiæ, e qua desumpti sint, ex Amm. petendum. Apud Moschop. in Ἀμυγδαλῇ citatur Eupolis ἐν Ταξίάρχῳ, et versus mendose affertur.

17. Ἄμα καὶ Ὀμοῦ δ. Tantilla res acerbæ liti materiam suppeditavit. Si commodum est, inspicie Heraldii Animadv. in Salm. Obs. ad I. A. et R. 7, 13, 3.

18. ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Aldus edidit ἐν τῷ αὐτῷ. Postea τόπῳ addiderunt, quod absque detrimento abesse posset. Mox vett. Edd. ὁ δὲ ἐν Σκυθίᾳ. “Τόπῳ agnoscit Etym. G.” Scap. Oxon.

19. Ἐνθ' ἄμα. Lege Ἐνθα δ' ἄμ'—Ολλύντων τε καὶ ὁ. ex Il. Θ. 64. Apud Phav., qui hanc notam exscripsit: Ἐνθα δ' ἄμα. Max. Tyr. Serm. 20. p. 117. Ἐνθα δ' ἐρ' οἰμωγῇ κ. τ. λ., in quibus nihil mutandum. Homeri versum, monente Fulvio Ursino, expressit Virg. Æn. 11, 633. Tum vero, id est κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Qui sequitur apud Amm. Hom. versus, est Il. Γ. initium.

20. ἐφ' ἵπποισι. Ms. ἐφίπποισι μάστιγαςσάσι. Vett. Edd. ἐφίπποισι μάστιγας. nec agnoscunt ἔειραν. Steph. ex Il. Ψ. 362. vulgavit ἐφ' ἵπποισι μάστιγας ἔειραν: pronique in verba pendens, Virg. 5, 147. contulit Ursinus in aureo libello. [“Ἐπερ κατὰ ὅστε κατὰ—μέντοι δὲ—Ἀθήνησιν ἀθανάτησιν (lepida lectio! In mente forte librarius, aut etiam in Codice habebat Ἀθάνασιν, quod Dorige dicitur. v. Etym. M. in Ἀθήναις.) Ὀμηρος” Ὀμηρος δὲ—ἐνθ' ἄμα—χρόνον] abest.—ἔειραν] ἤρην. Cod. Gud. Kul.]

21. Τοπικῶς δὲ τὸ Ὀ. Hæc iterum Stephano debentur, quem sequitur Vulc., nisi quod in ejus Edit. mox ἐστρεφόμεν: prius apud Hom. Od. O. 364. Vett. Edd. Amm. ἐπιτροπικῶς δὲ τῇ ὁμαῷ ἐτρεφόμεν. Ms. ἐπιτρ. δ. τ. δ. ἐπιστρεφόμεν.

22. Ἀλλά θ'. Od. M. 67. Ms. et vett. Edd. Ἀλλοθ' ὁμοῦ, et pro νεῶν legunt κρεῶν: quod ultimum sciolus versui inseruit, memor, κρεῶν πίνακας plus semel usurpasse Poëtam.

ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. καὶ, Τοῦπερ δὴ¹ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων. Εἰν ἐν δὲ δὴ ὄντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὡκέας ἵππους. ἐστὶ ὅτε δ' ὁ Ποιητὴς τὸ Ὅμου καὶ ἐπὶ χρονικοῦ τάσσει ἐπιρρήματος, ὡς φησιν Ἀσκληπιάδης. Εἰ δὴ² ὁμοῦ πόλεμος τε δαμῶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς. εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι, καὶ νῦν τὸ Ὅμου, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. οἷον, ἐν Τροίᾳ δ' τε λοιμὸς καὶ ὁ πόλεμος δαμάζει τοὺς Ἀχαιοὺς.

Ἀμφότεροι καὶ ἑκάτεροι διαφέρουσιν. Ἀμφότεροι μὲν γὰρ ἐροῦμεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ πράττωσιν [15] Ἀμφότεροι τὴν δοκὸν μίαν οὔσαν φέρουσιν. ἑκάτερος δέ, ἐπειδὴν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ πράττη' οἷον, ἑκάτερος αὐτῶν δοκὸν φέρει³. ἦτοι ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν.

Ἀμύνεσθαι † καὶ Ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνεσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ κολάζειν τοὺς προαδικήσαντας. Ἀμύνειν δέ, τὸ βοηθεῖν.*

Ἀμαρτάνει ὁ πλημμελῶν, Διαμαρτάνει δέ ὁ ἀποτυγχάνων.**

Ἀμῆτος καὶ Ἀμῆτος διαφέρει. Ἀμῆτος μὲν γὰρ παραπορευτόνως, σημαίνει αὐτὰ τὰ θερίσματα, τοῦτ' ἐστὶ τὸν καρπὸν ὀξύτῳ δέ, ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, ὥσπερ καὶ ὁ Τρυγητὸς, ὁ καιρὸς⁴ τοῦ τρυγῆν.

Ἀμαθος καὶ Ψάμαθος*** διαφέρει. Ἀμαθος μὲν γὰρ, ἡ ἐν πεδίῳ κόνις. Ψάμαθος δέ, ἡ παραθαλασσία ἄμμος.

Ἀνακεῖσθαι⁵ καὶ Κατακεῖσθαι διαφέρει. Ἀνακεῖται μὲν γὰρ ὁ ἀνδρίαὶς καὶ ἡ εἰκὼν τῷδε κατὰ τιμὴν. Κατάκειται δέ ὁ εὐχοῦμενος.

Ἀνδραγάθημα⁶ καὶ Ἀνδρία διαφέρει. Ἀνδραγάθημα

μὲν γὰρ ἐστίν, εἰ καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν ἔχει μαρτυροῦσαν. Ἀνδρία δέ, δύναμις ἐπαινουμένη.

[16] Ἀνοχή καὶ Ἐπικηρυκεία⁷ διαφέρει. Ἀνοχή μὲν γὰρ ἐστίν ἡ ἐν πολέμῳ διὰ τινα χρεῖαν ἀναβολὴ κατὰ συνθήκην κοινὴ τοῦ ἐπιέναι ἀλλήλοις. Ἐπικηρυκεία δέ ἐστίν, ὅταν οἱ ἕτεροι πέμπωσι τοὺς αἰτησόμενους ἀνοχᾶς, ἢ σπονδᾶς, ἢ εἰρήνην.

Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις γὰρ ἐστίν, ὅταν τις ἔλθῃ⁸ εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων. Ὑπόμνησις δέ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς τὸντο προαχθῇ.

Ἀναβάλλεσθαι καὶ Ὑπερτίθεσθαι διαφέρει. Ἀναβάλλεσθαι †† μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ προΐεσθαι⁹ καὶ παριέναι τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων. Ὑπερτίθεσθαι δέ, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων.

Ἀνακωχή καὶ Ἀνοκωχή διαφέρει.¹⁰ Ἀνακωχή μὲν γὰρ ἐστίν ἡ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις. ἡ δὲ διὰ τοῦ ο Ἀνοκωχή, ἀνοχή μικρὰ πολέμου. Διοκωχή καὶ Ὀκωχή, διάλειψις τις καὶ ἀνεσις.

Ἀνάλγητος καὶ Ἀναλγῆς διαφέρει. Ἀνάλγητος μὲν [17] γὰρ ἐστίν ὁ ἀνεπίστρεπτος τοῦ καθήκοντος. Ἀναλγῆς δέ, ὁ μὴ ἀνίων.¹¹

Ἀντικρὺς καὶ Ἀντικρὺ διαφέρει. Ἀντικρὺ μὲν γὰρ, τὸ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐξ ἐναντίας, χωρὶς τοῦ σ, ὡς καταντικρὺ. Ἀντικρὺς δέ, τὸ διαβρῆδην¹² καὶ φανερώς, καὶ ἐπ' εὐθείας τοπικόν.****

Ἀναβάτης καὶ Ἐπιβάτης διαφέρει. Ἀναβάτης μὲν γὰρ, ἐπὶ ἵππων. Ἐπιβάτης¹³ δέ, ἐπὶ νηός.

Ἀνασθῆναι καὶ Ἐγερθῆναι διαφέρει. Ἀνασθῆναι μὲν γὰρ ἐπὶ ἔργον.¹⁴ Ἐγερθῆναι δέ, ἐξ ὕπνου.

Ἀναγόμενοι καὶ Ἀναχθέντες¹⁵ διαφέρουσιν. ἀν-

1. Τοῦπερ δὴ. Ita vett. Edd. et Il. A. 126. Steph. Τοῦπερ καὶ δύο. Ms. τοῦπερ δὴ καὶ, et paulo ante Ms. cum vett. Edd. ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ.

2. Εἰ δὴ. Il. A. 61., ubi sola Schol. expositio locum habet; nam quod subjicit Amm., coactum est, et prorsus abhorret. Mox e Ms. dedi τὸ ὁμοῦ. Edd. δὲ ὁμοῦ legebant.

3. Φέρει. Ita Ms. Edd. φέρων. Prius malui.

† “Ἀμύνεσθαι—ἀμύνεσθαι—ἀδικήσαντας, Etym. G.” Scap. Oxon.

[* “Ἀμύνεσθαι, Cod. Gud. ἀμύνεσθαι—προαδικήσαντας, Cod. Gud. ἀδικήσαντας.—Ἀμύναι καὶ Ἐπαμύναι τινες ταυτὴν ὡθήσαν εἶναι, οὐκ ἀληθῶς. διαφέρει γὰρ. Ἀμύναι δὲ οὐν ἐστὶ τὸ ἀνταμείψασθαι τὸν ἡδικηκότα, Ἐπαμύναι δὲ τὸ βοηθεῖν. καὶ “Ὀμηρος” ἄλλ' ἐπάμυνον. Cod. Gud.—Ἀμύνω σοι ἀντὶ βοηθῶ σοι. Ἀμύνομαι σε δέ, ἀντὶ τιμωροῦμαι σε. Cod. Par.” Kul.]

[** “Τὸ Ἀμαρτάνειν δύο σημαίνει, τὸ πταίνει καὶ τὸ ἀποτυγχάνειν. μετὰ δὲ τῆς ἐξ καὶ τῆς διὰ τῶν προθέσεων ἔχει παντελεῖ ἐναντίας. Ἐξαμαρτάνειν μὲν γὰρ λέγεται τὸ πταίνει, Διαμαρτάνειν δὲ τὸ ἀποτυγχάνειν. συντάσσεται ἀμφότερα γενικῇ. Cod. Par.” Kul.]

4. Ὁ καιρὸς. Deerant in Edd.; suppeditavit ea Ms. Hesychius Τρύγητος et Τρυγητὸς eadem videtur ratione distinxisse, qua Ἀμῆτος et Ἀμῆτος. Cf. Schol. Il. T. 223. Tzetz. ad Hesiod. Erg. 575. et, qui hanc distinguendi curam ridet, Moschop. ad Hesiod. Erg. 388.

[*** “Ψάμμος ponit Schol. Il. 5, 587.” Kul.]

5. Ἀνακεῖσθαι καὶ K., Phryn. 36. Ἀνάκειται. καὶ τοῦτο ἄλλο μὲν παρ' αὐτοῖς σημαίνει, ἀντ' ἄλλου δὲ ὑπὸ τῶν πολλῶν τίθεται. ἀνάκειται μὲν γὰρ ἀνδρίας καὶ ἀναθήματα, καλῶς ἐρεῖς ἀνάκειται δ' ἐπὶ τῆς κλίνης οὐκ ἐστὶ, ἀλλὰ κείται. Corrige ἀλλὰ κατακείται, et ex Edit. Vascos. οὐκέτι. Ptol. Ascal. §. 74. Ἀνακεῖσθαι—Κατακεῖσθαι δὲ ἐπ' ἀνθρώπων ἐν κλίναις ὄντων. His adde, quos ad Suid. citat Kust., et ex Athenæo Diphili versum ap. Eust. emenda.

6. Ἀνδραγάθημα. In Ptol. Ascal. schedis cum eadem expositione §. 19. Ἀνδραγαθία Ἀνδρείας διαφέρει, quod magis placet. Vide Abresch. Dilucc. Thuc. Auct. 289. Etym. G. Ἀνδραγαθία Ἀνδρείας διαφέρει. Ἀνδρεία μὲν γὰρ ἐστὶ δύναμις ἐπαινομένη. Ἀνδραγαθία δὲ ψυχὴν ἀρετὴν ἔχει μαρτυροῦσαν. Idem Etym. paulo post: Ἀνδρεία Ρώμης διαφέρει. Ἀνδρεία μὲν γὰρ ἐστὶν ἰσχύς ψυχῆς, Ρώμη δὲ σώματος. Ὅθεν τὴν μὲν Ἀνδρείαν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τακτέον, τὴν δὲ Ρώμην ἐπὶ τοῦ σώματος. Scap. Oxon. [“Ἀνδραγάθημα καὶ Ἀνδρία, Cod. Gud. Ἀνδραγαθία καὶ Ἀνδρεία. Cetera fere coincidunt, mutato parumper verborum ordine.—Ἀνδρεία Ρώμης διαφέρει. Ἀνδρεία μὲν γὰρ ἐστὶν ἰσχύς ψυχῆς, Ρώμη δὲ σώματος. ὁθεν τὴν μὲν Ἀνδρείαν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τακτέον, τὴν δὲ Ρώμην ἐπὶ τοῦ σώματος. καὶ εἰς τὸ Ἀνδραγαθία. Cod. Gud.—Ἀνδρεία ἡ ἀρετὴ, καὶ Ἀνδρεία γυνὴ, διφθογγον. Ἀνδρία δὲ γυνὴ ἡ ἀπὸ τῆς Ἀνδρου, καὶ Ἀνδριος, ὁ ἀπὸ ταύτης, ἰῶτα. Cod. Par.” Kul.]

7. Ἐπικηρυκεία. Ita Ms. fide posui et mox πέμπωσι. Edd. bis legebant Ἐπικηρυκία et πέμπουσι. Vide Animadv. ad v. Ἐπικηρύξει.

8. Ὅταν τις ἔλθῃ. Lege: Ἀνάμνησις μὲν γὰρ ἐστίν, ὅταν τις ἀφ' ἑαυτοῦ ἔλθῃ. Ptol. Ascal. §. 17. Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις μὲν γίνεται, ὅταν τις ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς μνήμην ἔλθῃ τῶν παρελθόντων. Ὑπόμνησις δέ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου τινὸς εἰς τὸντο προαχθῇ. Hinc supplendum Amm. iudicabat etiam Fabr. Inter Meminisse, et In memoriam redigere, eandem ponit diffe-

rentiam Non. 441.

†† “Ἀναβάλλεσθαι, v. Procl. ad Hesiod. Opp. 408.” Scap. Oxon.

9. Προΐεσθαι. Vett. Edd. προΐεσθαι: mendose.

10. Ἀνακωχή καὶ Ἀνοκωχή δ. Insignem opem Ammonio præstiti revocando Ed. Aldinæ lectionem, a qua non recessi, nisi quod μικρὰ posuerim pro μακρὰ, auctoritate Cl. Duker ad Thuc. 1, 40. p. 31. et e conjectura Ὀκωχή pro Ἀκωχή: hæc in omnibus Edd. sunt mendosa; reliqua leguntur in Edd. Venetis et Par. 1530., ubi levi errore ἀνοκωχή μὲν γὰρ ἐστίν ἡ ἐ. τ., quod fraudi fuit Lexicon concinnanti Jac. Tusano. Basil. Editio anni 1525. ita h. l. præfert: Ἀνακωχή καὶ Ἀνοκωχή δ. — ἡ δὲ διὰ τοῦ ο Ἀνοκωχή.—Διοκωχή. Non aliter Par. 1552., nisi quod διακωχή in ea sit vulgatum. Hanc sedulo expressit H. Steph., ut adeo mireris in Thes. 1, 1335. legi: “Ponitur autem ab eodem Ammonio etiam Ἀκωχή, item Διοκωχή cum ο.” Ultimam manum Ammonio corrumpendo admovit tandem Vulc., atque edi curavit: Ἀνακωχή καὶ Ἀνακοχή διαφέρει. — ἡ δὲ διὰ τοῦ ο Ἀνακοχή, ἀνοχή μακρὰ π. Διακωχή καὶ Ἀκωχή. Hæc latius hic videbantur deducenda, ne tales trices infra nos impedirent, ubi lectionis Aldinæ bonitas erit asserenda.

11. Ἀνίων. Vett. Edd. male αἰών. Ms. Ἀναλγῆς ὁ μὴ ἀλγῶν. [“Ἀναλγῆς μὲν ὁ μὴ κρατούμενος νοσήματι. ἀνάλγητος δὲ ὁ τοῦ προσήκοντος μὴ ἐπιστρεφόμενος. Cod. Par.” Kul.]

12. Διαβρῆδην. Dem. de Fals. Leg. 205. Ἀντικρὺς καὶ διαβρῆδην. c. Aristocr. 432. Ἀντικρὺς καὶ σαφῶς. Quæ sequuntur in Amm. καὶ ἐπ' εὐθείας τοπικόν, aliena sunt et delenda, a sciolo quodam introducta.

[*** “Ἀντικρὺς καὶ Ἀντικρὺ. Eadem et Cod. Gud. intermixtis observationibus mere etymologicis: Ἀντικρὺς καὶ Ἀντικρὺ διαφέρει. Ἀντικρὺς σημαίνει τὸ διαβρῆδην, τὸ φανερώς. Ἀντικρὺ δὲ τὸ ἐξ ἐναντίας, παρὰ τὴν ἀντὶ καὶ τὸ κῆρα, ἀντίκαρ, ἀντίκαρ, καὶ ἐν συγκοπῇ ἀντικρὺ, τὸ κατ' ἐναντίον, τὸ ὡς ἂν εἰ ἐπὶ τὴν ἀντικεφάλον, ἐξ ἐναντίας. τοιοῦτον ἐν συγκοπῇ καὶ τὸ κῆραι, τὸ ἐπιτελεῖσθαι διὰ τοῦ νεύματος τῆς κεφαλῆς. τὸ κρυψίλιν, διὰ τί: τὰ εἰς ὑλήγοντα ἐπιρρήματα βραχὺν ἔχουσι τὸ υ, μεσσην, μεταξὺ, χωρὶς τοῦ Ἀντικρὺ. καὶ ὥφειλεν εἶναι Ἀντικρυ, ἀλλὰ τὰ εἰς σ λήγοντα ἐπιρρήματα, εἰ μὲν φυλάσσει τὸ αὐτὸ σημαίνον, καὶ τὸν αὐτὸν τῶνον φιλᾷται, οἷον, οὕτως, οὕτω, μέχρις, μέχρις. ἐπεὶ οὖν τὸ Ἀντικρὺ οὐ τὸ αὐτὸ σημαίνον ἐφύλαξεν, οὕτως οὐδὲ τὸν αὐτὸν τῶνον ἀνεδέξατο. διὸ τὸ μὲν οἰζύνεται, τὸ δὲ προσπαροῦνται. Cf. Schol. Il. 3, 359.” Kul.]

13. Ἐπιβάτης δέ. Ms. Ἐπιβάτηρ δὲ ἐπὶ νεός. Moschop. Ἀναβάτης ἐπὶ ἵππων. Ἐπιβάτης δέ, ἐπὶ πλοίου. Ptol. Ascal. Ἀναβάτης μὲν ἵππων, ἀποβάτης δὲ νεός, l. Ἐπιβάτης δὲ νεός. Is una voce Tragicis Ναυβάτης. Aliquoties offendi Ναυδάτης: quod mendosum est. [“Ἀναβάτης ἐπὶ ἵππων, καὶ Ἀνέβη τὸν ἵππον. Ἐπιβάτης δὲ ἐπὶ πλοίου, ἐξ οὗ καὶ Ἐπέβη τῆς νεός. καὶ Ἀνέβη καὶ ἐπὶ συνουσίας, Ἀνέβη τὴν ἀνθρωπον. Cod. Par.” Kul.] “Ἐπὶ νηός, Etym. G. ἄρματος,” Scap. Oxon.

14. Ἐπὶ ἔργον. Ms. et Ald. Ἀνασθῆναι μὲν ἐπὶ ἔργον. In quibusdam Edd. ἐπὶ ἔργου. Male. Ptol. Ascal. §. 16. Ἀνασθῆναι μὲν τὸ ἐπὶ πράξιν τινὰ δρῆσαι. Ἐγερθῆναι δέ, τὸ ἐκ κοίτης. Cf. Amm. in Ἠγέρθη. et Thom. M. in Ἀνέστησα. Cave tamen, illis sis credulus.

15. Ἀναχθέντες. Id e Schedis Ptol. Ascal. §. 147. in textum recipere non dubitavi, pro Ἐγερθέντες, quod e præcedenti observatione irrepererat, et putidum fuisset, id reliquisse. Pro αἱ νηες in omnibus Edd. ante Steph. vulgatur αἰνήδι. “Ἀναγόμεναι” τ. α. v. desunt Ms. Reg.” Scap. Oxon.

γοντο μὲν γὰρ οἱ πλείοντες, ἀναγόμεναί τε αἱ νῆες^Α ἀνήχθησαν δὲ τινες εἰς τὸ στρατηγεῖον.

Ἀνεψιοὶ καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρουσιν. Ἀνεψιοὶ μὲν γὰρ εἰσιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες. Ἐξανεψιοὶ δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

Ἀναγκάζειν καὶ Βιάζεσθαι διαφέρει. Ἀναγκάζειν μὲν [18] γὰρ ἐστὶν ἐπὶ ἐμφύχων¹. Βιάζεσθαι δὲ, ἐπὶ ἀψύχων, οἷον, βιάζεσθαι τὴν ναῦν.

Ἀναρχον καὶ Ἀναίτιον διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Ἀναίτιον πρὸς ἕτερον λέγεται· τὸ δ' Ἀναρχον πρὸς ἑαυτόν.

Ἀντρον καὶ Σπήλαιον διαφέρει. Ἀντρον μὲν, τὸ αὐτοφύες κοίλωμα, Σπήλαιον δὲ, τὸ χειροποίητον.

Ἀνοια καὶ Ἀφροσύνη διαφέρει. Ἀνόητος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ μηδὲν νοῶν. Ἀφρων δὲ, ὁ νοῶν μὲν, οὐ φρονίμως δὲ διοικῶν.

Ἀζονες καὶ Κύρβεις διαφέρουσιν². οἱ μὲν Ἀζονες ἦσαν τετράγωνοι, οἱ δὲ Κύρβεις, τρίγωνοι· καὶ οἱ μὲν Ἀζονες εἶχον τοὺς ἰδιωτικούς νόμους³ ἐγγεγραμμένους, οἱ δὲ Κύρβεις δημοσίας ἱεροποιίας, καὶ εἰ τι ἕτερον τοιούτων.

Ἀξίochρεως μὲν ἐστὶν, ὁ ἐπιλῦσαι τι ἱκανός· Ἀξίοπι- Bστος δὲ, ὁ πιστεῦσθαι ἄξιος.

Ἀξίωμα μὲν ἐστὶ τὸ καθ' ὑπερβολὴν διαπρέπον· Ἀξία δὲ, ἡ ἐκ δοκιμασίας εὐαρέστησις.

[19] Ἀποστάσιον⁴ Ἀπροστασίον διαφέρει. Ἀποστασίον⁵ μὲν δίκην ἔλεγον, ὅποτε ἀπελεύθερος κρίνοιτο, ὡς ἀποστάς τοῦ δεσπότη· Ἀπροστασίον δὲ, ὅποτε μέτοικος ἐγκαλοῖτο, ὡς μὴ ἔχων προστάτην.

Ἀποκήρυκτος καὶ Ἐκποῖητος διαφέρει. Ἀποκήρυκτος μὲν γὰρ ἐστὶν, ὁ ἐπὶ ἀδικήματι⁶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβλη-

θεῖς τῆς οἰκίας· Ἐκποῖητος δὲ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς νιοθεσίαν ἄλλω· ὃ⁷ λέγουσιν, Εἰσποῖητος γέγονεν.

Ἀπολογεῖσθαι καὶ Ἀπολογίζεσθαι⁸ διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ, τὸ ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν· Ἀπολογίζεσθαι δὲ, τὸ ἀποδοῦναι τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων. καὶ γὰρ τὸ ἀπλοῦν Αογίζεσθαι. καὶ Αογισταί, ἀριθμηταί.

Ἀποδρᾶναι καὶ Ἀποφεύγειν διαφέρει. Ἀποδρᾶναι μὲν γὰρ, τὸ ἀναχωρήσαντά τινα εὐδην εἶναι ὅπου ἐστίν· Ἀποφεύγειν δὲ, τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι. λέγει δὲ Ξενοφῶν τὴν διαφορὰν [20] ἐν τῇ Ἀναβάσει⁹, Οὔτε ἀποδεδράκασιν, (οἶδα γὰρ, ὅπου οἴχονται¹⁰) οὔτε ἀποφεύγασιν¹¹.

Ἀπὸ καὶ Παρὰ διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ Ἀπὸ, τίθεται ἐπὶ τῶν ἀψύχων· οἷον ἀπ' Ἀθηνῶν· ἡ δὲ Παρὰ, ἐπὶ τῶν ἐμφύχων, οἷον, παρὰ Σωκράτους. οἱ ἐναλλάσσοντες δὲ ἁμαρτάνουσιν, ἡ ἀλλαγὴ προθέσεως χρῶνται, ὡς καὶ Ὀμηρος, παρὰ νηῶν ἀνιόντε¹². ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν νηῶν. ὡς καὶ ἀλλαχού¹³. φησὶ κυρίως, Οὔτε ποτε προτρέποντο μελαινῶν ἀπὸ νηῶν.

Ἀπελεύθερος καὶ Ἐξελεύθερος διαφέρουσιν. Ἀπελεύθερος [21] μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐκ δούλου ἡλευθερωμένος¹⁴. Ἐξελεύθερος δὲ, ὁ γενόμενος διὰ χρέα προσήλυτος¹⁵, ἡ κατὰ ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύσας, εἴτα ἡλευθερωθεὶς. ἤδη μέντοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς νοήμασιν¹⁶.

Ἀποφορά καὶ Εἰσφορά διαφέρει. Ἀποφορά¹⁷ μὲν γὰρ ἐστὶ τὰ ἀπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπότης παρεχόμενα χρήματα, ἣν καὶ Ἀναφορὰν¹⁸ καλοῦσιν· Εἰσφορά δὲ, τὰ ὑπὸ τῶν πολιτῶν¹⁹.

Ἀποκριθῆναι καὶ Ἀποκρίνασθαι²⁰ διαφέρει. Ἀπο-

1. Ἐπὶ ἐμφύχων. Sola Ed. Aldina prima ἐπὶ ἐμφύχων. Mox leg. videtur Βιάζεσθαι οὐ καὶ ἐπὶ ἄ. Thom. M. Ἀναγκάζειν ἐπὶ ἐμφύχων μόνον. Βιάζειν δὲ ἐπὶ ἀψύχων. οἷον ἐβιάσατο τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Quid ἐβιάσατο; τὴν ναῦν, quod e Phav., qui meliori libro passim videtur usus, Thomae restituens. Amm. οἷον βιάζεσθαι τὴν ναῦν: respicit forsan Thuc. 7, 38. Εἰ τις βιάζοιτο ναῦς. "Ε. βιάζεσθαι τὸν δούλ. T. H. ad Thom. M. 48." Scarp. Oxon.
"Ἀφροσύνη. Etym. G. Ἀφρων Ἀνοήτου διαφέρει· Ἀφρων ἐστὶν ὁ ἑσπερηόμιος φρονήσεως καὶ ὁ πρὸς τὰ κοινὰ καὶ ἀνθρώπων πῖνα διορατικῶς μὴ ἔχων, καὶ ὁ ἄθεος, καὶ ὁ ἐθνικῶς ζῶν. Ἀνόητος δὲ ὁ ἄνομος, ὁ μὴ ἔχων τὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐξαιρέτα. ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν ζῶν βαβερὸν, καὶ Ἰουδαϊκῶς κατὰ τὴν τοῦ νόμου τήρησιν πολιτευόμενος." Scarp. Oxon.

2. Ἀζονες κ. K. διαφέρουσιν. Ms. et vett. Edd. διαφέρει. In hac differentia declaranda elaborarunt Meursius, Petitus, Valesius, Menagius, Berkelius, Spanhemius, forsan plures: verum aliorum diligentiam facile superavit Salmas., qui hanc materiam copiose pertractavit de Modo Usur. 3. p. 98. 104.

3. Νόμους. Textus habet e Ms.; nam in Edd. legebatur ἰδιωτικούς ἐγγ., neque tamen Salmasius νόμους inserendum monuit. Unius Thomae M. verba ascribam, qui Ammonii notam contraxit: Ἀζονες, τετράγωνοι ὄντες, εἶχον ἰδιωτικούς νόμους ἐγγεγραμμένους· Κύρβεις δὲ, τρίγωνοι οὐσαι, εἶχον δημοσίους νόμους καὶ ἱεροποιίας. Ιστα: δημοσίους νόμους καὶ ex Amm. forsan exciderunt. "Lego, δημοσίους καὶ ἰ." Toup.

4. Ἀποστάσιον. Id malui, Ms. auctoritate, quam Edd. lectionem Ἀποστάσιος. Cetera in Ms. erant vitiosa: Ἀποστάσιον ἀποστασίον διαφέρει. Ἀποστάσιον μὲν δίκην. Fortassis tamen Ἀποστάσιος etiam defendi posset. Inter λέξεις τοῦ Ἰεζεκιήλ Mss. quod mirabar, hanc notam offendi: Ἀποστάσιος Ἀποστασίον διαφέρει. Ἀποστάσιος μὲν δίκην ἔλεγον, ὅποτε ἀπελεύθερος κρίνοιτο καὶ ἀποστάς τοῦ δεσπότη. Ἀποστασίον δὲ, ὅποτε μέτοικος ἐγκαλοῖτο, ὡς μὴ ἔχων προστάτην. ubi pro ἀποστασίον bis ἀπροστασίον ponendum.

5. Ἀποστασίον μὲν. Sequentia cum cura transcripsit Thom. M. leviter mutata Moschop., ap. quem pro ἀποστασίον vitiose ἐποστασίον vulgatur. Hæc nunquam a Vett., a librariis frequenter fuere permutata, veluti ap. Dem. c. Aristog. 499. Τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὄφλουσαν ἀποστασίον (l. ἀπροστασίον) ἀπέδοσθε; Qui de utraque actione egerint, citantur a Cl. Hemst. ad J. Poll. 8, 35. Conferenda est elegans Cl. Wesselingii observatio, Obs. 2, 6.

6. Ἀδικήματι. Non aliter Thom. et Ptol. Ascal. Nihilominus leg. suspicor: ἐπὶ ἀδικήμασιν. In Animadv. rationem exponam; et de ultimæ notæ scriptura quædam notabo.

7. Ὅ λέγουσιν. Textum non sollicito; credibile interim, genuinam lectionem in schedis Ptol. Ascal. §. 21. conservatam: Ἐκποῖητος δὲ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς νιοθεσίαν ἄλλω, ὃ λέγεται εἰσποῖητος γεγονέναι. In eandem sententiam Thom. M. φ λέγεται ὁ τοιοῦτος εἰσποῖητος. "Lego, ὃν λέγουσιν εἰσποιητὸν γεγονέναι. Recte autem ἐπὶ ἀδικήματι. Suid. ἐπὶ κολάσει." Toup.

8. Ἀπολογεῖσθαι καὶ Ἀπ. Hæc differentia in Ptol. Ascal. §. 11. leviter est turbata. Ἀπολογεῖσθαι τοῦ Ἀπολογίζεσθαι διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ τὸ ἀποδιδόναι τὸν λόγον. Ἀπολογίζεσθαι δὲ ἐν τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν. Ea ratione hinc sunt permutanda, qua in Ammonio leguntur, quem Phav. descripsit. Utriusque exemplum apponam. Ἐσχines c. Ctes. 278. Ἀντιγραφείς, ὅς καθ' ἑκάστην πρυτανείαν ἀπελογίζετο τὰς προσόδους τῷ δήμῳ; c. Timarch. 181. c. non licuisset μήτε ἐμὸι κατηγορεῖν, μήτε τοῦτ' ἀπολογεῖσθαι. Cf. J. Poll. 2, 119. 8, 67. et Maussac. ad Harpocr. in Λογισμός. Pro Αογίζεσθαι in prima

Gloss.

Ald. λογίζεσθαι. "Etym. G. Ἀπολογεῖσθαι τοῦ Ἀπολογήσασθαι διαφέρει· Ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ ρητέον τὸ ἀποδιδόναι τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων, καὶ τὸ ἀπλῶς λογίζεσθαι, οἷον, ἀριθμητικῇ." Ἀπολογήσασθαι δὲ, ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν." Scarp. Oxon. ["Ἀπολογεῖσθαι τοῦ Ἀπολογήσασθαι διαφέρει. ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ ρητέον τὸ ἀποδιδόναι τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων, καὶ τὸ ἀπλῶς λογίζεσθαι, οἷον ἀριθμητικῇ." Ἀπολογήσασθαι δὲ ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν. Cod. Gud." Kul.]

9. Ἐν τῇ Ἀναβάσει, 1. p. 253., ubi pro οὔτε editur οὔδε ἄ., et pro ὅπου, ὅπη.

10. Οἴχονται. Reduxi e vett. Edd. et Ms. Tusanus et Steph. vulgariter ἔχονται: Vulc. ἔρχονται. et paulo ante ἀποδράκασιν.

11. Ἀποφεύγασιν. Edd. omnes ἀποφεύγουσιν. At Ms. ἀποπεφεύγουσιν: quod e Xen. leviter reformavi.

12. Ἀνιόντε. Lege: παρ νηῶν ἀνιόντες ex Il. E. 28. Schol. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν νηῶν.

13. Ἀλλαχού. Il. E. 700. vulgatur: Οὔτε ποτε π. μελαινῶν ἐπὶ νηῶν. Sed in Il. Π. 304. Προτροπᾶν φεβόντο μελαινῶν ἀπὸ νηῶν. Quid ab Ammonii manu profectum sit, alibi inquiram.

14. Ἠλευθερωμένος. Ita ediderunt Steph. et ante ipsum Tusanus. Vulcanii Ed., in qua eleutherωμένος, sequitur in h. l. citando Salmas. Priscæ Edd. ἡλευθερωμένον præferabant. "Ἐλεutherωμένος Etym. G., ubi mox χρέος." Scarp. Oxon.

15. Προσήλυτος. Istud vocabulum litem peperit, quam super hoc loco Salmas. et Heraldus agitarunt. Utriusque sententiam in Animadv. examini subijciam.

16. Νοήμασιν. Salmasius V. C. de Modo Usur. 19. p. 876. corrigit ὀνόμασιν: atque ita in libro suo emendat Erud. M. Röverus, ut vix videatur hac de re dubitandum. ["Emendatam lectionem, ὀνόμασιν, suam in Editionem recepit Frellon." Ex Addendis.] "Alio loco Etym. G. Ἐξελεύθερος καὶ Ἀπελεύθερος διαφέρει· Ἐξελεύθερος μὲν γὰρ λέγουσι τοὺς διὰ χρέος προσθέντας τοῖς δανεισταῖς γενομένους· Ἀπελεύθερος δὲ τοὺς ἑπειτα ἀπολυθέντας συνηθῶς." Scarp. Oxon. ["Ὅ ἐκ δούλου ἡλευθερωμένος) Cod. Gud. ὁ ἐκ δουλείας ἐλευθ.—διὰ χρέα) Cod. Gud. διὰ χρέος.—εἴτα—νοήμασιν) desunt in Cod. Gud." Kul.]

17. Ἀποφορά. Eruditissima est H. Valesii in not. Mauss. ad Harp. 97. ad h. l. observatio. Auctor est in hac voce Ptol. Ascal. 6. 91. Ἀποφορά, — ἡ τῶν ὑπηκόων τοῖς ἔρχουσιν ἐπιτελούμενον. Corinthius de Dial. Ion. Ἀποφορὰν δὲ τὴν τελομένην παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπότης. Emendatus scribe: Ἀποφορὴν δὲ τὴν τελομένην τιμὴν, e Gloss. Herod. Thomam M. ex Ammonio emaculavit ad Thuc. 31. Cl. Duker. "Etym. G. τὸ ὑπὸ τῶν ὑποτεταγμένων τελοῦμενον τοῖς δεσπότης τὸ δὲ ὑπὸ τῶν παλεῶν τῶν δημοσίων διδόμενον ὑποτελέσμα καὶ εἰσφορά." Scarp. Oxon.

18. Ἦν καὶ Ἀναφορὰν κ. Hæc primum ab alia manu videbantur inserta; sed fallebar. Leg. ἦν καὶ Ἀναφορὰν νῦν καλοῦσιν, Nunc, vulgo; ea ratione h. l. cepit Vales.; et ab hoc scribendi modo alibi non abstinuit Noster.

19. Εἰσφορά δὲ τ. ὁ. τ. π. Plura Ptol. Ascal. l. c. Εἰσφορά δὲ ἐστὶν ὑπὸ τῶν πολιτῶν δημοσίας ἐνεκα χρείας ἐπιδιδόμενον τῇ πόλει. Cf. Herald. Anim. in Salm. Obs. 6, 1, 7. etc. et Petizon. ad Zcl. V. H. 2, 10. ["Ἀποφορά, Εἰσφορά διαφέρει. Ἀποφορά μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ὑπὸ τῶν ὑποτεταγμένων τελοῦμενον τοῖς δεσπότης. τὸ δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν δημοσία διδόμενον ὑποτελέσμα καὶ εἰσφορά. Cod. Gud." Kul.]

20. Ἀποκρίνασθαι. Bis e vett. Edd. restitui, a Steph. in Ἀποκρίνεσθαι, nullam ob rationem, mutatum. Sedulus est in hisce distinguendis Phryn. 18. Ἐπὶ μὲν τοῦ ἀποδοῦναι τὴν ἐρώτησιν, τὸ

κριθῆναι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἀποχωρισθῆναι· Ἀποκρίνα-
σθαι δὲ, τὸ ἐρωτηθέντα λόγον δοῦναι.

Ἀπονίφασθαι, καὶ Κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτῆσαι, δια-
φέρει. Ἀπονίφασθαι μὲν γὰρ ἐστὶ μετὰ τὸ φαγεῖν·
Κατὰ χειρὸς δὲ ὕδωρ αἰτῆσαι, πρὸ τοῦ φαγεῖν¹.

[22] Ἀποφορά² καὶ Ἀναφορά διαφέρει. Ἀποφορά
μὲν γὰρ ἐστίν, ὃ νῦν καλούμενος φόρος· Ἀναφορά δὲ, ὃ
ἀπὸ τῶν εὐδῶν ἢ δυσῶν ἀναφερόμενος ὁσμός³.

Ἀπέθανε καὶ Τέθνηκε διαφέρει. Ἀπέθανε μὲν νῦν,
Τέθνηκε δὲ πάλαι. ὥς, Περιεπάτησε μὲν ὃ δεῖνα σή-
μερον, Περιπεπάτηκε δὲ πάλαι.

Ἀπόδοσις μὲν ἀψύχου λέγεται, Ἀποκατάστασις δὲ,
ἐμψύχου καὶ ἀγομένου.

Ἀρχεῖν καὶ Κρατεῖν διαφέρει. Ἀρχεῖν μὲν γὰρ, τὸ
τινὲν ἐπ' ὥφελειν προϊστάσθαι· Κρατεῖν δὲ, τὸ βίαι-
τινὰς ἄγειν ὑπακουόμενους ἐπὶ δουλείᾳ. καθὼ καὶ τῶν
θηρίων κρατεῖν, ἀλλ' οὐκ ἀρχεῖν λέγεται.

Ἀρπαγὴ καὶ Ἀρπάγη διαφέρει⁴ παρὰ τοῖς παλαιοῖς
Ἀττικοῖς, ὡς φησὶ Τρύφων ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Ἀττικῆς
Προσῳδίας. ἐὰν μὲν ὀξυτόνως προενεγκώμεθα, καθάπερ
ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὴν αἰφνίδιον καὶ μετὰ βίας ἀφαίρεσιν
δηλώσει· ἐὰν δὲ βαρυτόνως ἀρπάγην, ὡς Ἀνάφην,
ἐν ἧ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαίρουσι. καὶ παρὰ
Μενάνδρῳ ἀναγινώσκωμεν, [23] Ποτήριον, τράπεζαν,
ἀρπάγην, δεύτερον⁵ κάδον. καὶ ἐν Ἠνιόχῳ, Τὸν
παῖδα δ' οὐ δίδωμεν, ἀλλ' ἀρπάγην⁶ Αὐτῷ κατα-
σκευάζομεν.

Ἄρα καὶ Ἄρα⁷ διαφέρει. ὃ μὲν γὰρ κατὰ περισπα-
σμόν λεγόμενος σύνδεσμος, ἀπορηματικός ἐστίν, ὅτε

ἀποροῦντες λέγομεν, Ἄρα τέλος ἔξει τὸ πρᾶγμα· ὃ δὲ
κατὰ συστολήν, συλλογιστικός⁸. εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶ·
ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστὶ· φῶς ἄρα ἐστὶ. εἰ τοῦτο συμφέρον
ποιεῖν⁹, ποιητέον ἡμῖν ἄρα ἐστὶ.

Ἄρτι καὶ Ἀρτίως διαφέρει. Ἄρτι μὲν γὰρ ἐστὶ χρο-
νικὸν ἐπὶ ῥῆμα, τὸ δ' Ἀρτίως, ἐπὶ τοῦ ἀπρητισμένου
ἔργου τελείως. ὥστε* ἀμαρτάνει Σαπφῶ, λέγουσα,
Ἀρτίως μὲν ἂ χρυσοπέδιλος αἰὼς¹⁰. ἀντὶ χρονικοῦ ἐπὶ-
ρήματος. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς Ἀρτίως [24] σημαίνει
αὐτῆς τῆς ὥρας. τὸ δ' Ἄρτι¹¹ παρατατικός, καὶ ἐπὶ τοῦ
παρψηκτός.

Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον διαφέρει¹². Ἀράχνη μὲν
γὰρ θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα, καὶ οὐδετέρως τὸ Ἀράχνιον·
ἀρσενικῶς δὲ ὃ Ἀράχνης, τὸ ζῶον.

Ἄρνες καὶ Ἀρνεῖοι διαφέρουσιν.¹³ Ἄρνες μὲν γὰρ
λέγονται οἱ νεογνοί. Ὡς δὲ¹⁴ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον,
Ἀρνεῖοι δὲ, οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ. Ἀρνεῖω μὲν
ἐγῶγε ἔσσω πηγεσιμάλλω, Ὅστ' οἶων μέγα πῶῃ διερ-
χεται ἄργεννῶν.

Ἀρρώστος καὶ Ἀρρώστων διαφέρει. Ἀρρώστος μὲν
γὰρ, ὃ νοσῶν· Ἀρρώστων δὲ ἐστὶν ὃ ἀδυνατῶν ἐπι-
τελεῖν τὰ κατὰ τὰς ὁρέξεις, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶν,¹⁵

Ἀρρώστειν τοῦ Νοσέειν διαφέρει. Ἀρρώστει μὲν γὰρ
ὃ καχεκτῶν τῷ σώματι· Νοσεῖ δὲ ὃ κλινήρης.

[25] Ἀρρώδειν καὶ Ὀρρώδειν διαφέρει¹⁶. τὸ μὲν γὰρ
διὰ τοῦ ο, σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι. οὕτως γὰρ ἐξηγουται
τὴν λέξιν. Ὀρρός λέγεται ὃ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος,
ὃν τινες ταῦρον λέγουσιν· ὅθεν καὶ τῶν ὀρνέων ὁ τόπος
οὗτος Ὀρρόπυγιον¹⁷ καλεῖται, οὐχ, ὡς τινες ἀγνοοῦν.

* Ἀποκρίνασθαι λέγε· ἐπὶ δὲ τοῦ διαχωρισθῆναι, τὸ (ita Vascos.) Ἀπο-
κριθῆναι. Adde Eust. ad Il. E. 12. Thomam M. in Ἀποκρίνασθαι.

1. Πρὸ τοῦ φαγεῖν] Addit Ptol. Ascal. 6. 5. καὶ μετὰ τὸ φα-
γεῖν. Thom. M. in Ἀπονίπτειν — Ἀπονίφασθαι δὲ φασιν οἱ τε-
χνικοί μετὰ τὸ φαγεῖν· πρὸ μέρτοι τοῦ φαγεῖν, ὕδωρ κατὰ χειρὸς
δέξασθαι. Aristophani Grammatico observationis laudem tribuit
Eust. ad Od. A. p. 34. Pauca ad Aristoph. Pl. 84. Spanhemius,
docta super hac re notavit Heraldus I. Digress. XXII. ad Tertull.
Aquam manuales. Gloss. Aquam manibus, ὕδωρ πρὸς χεῖρας.
Petron. 27. p. 97. Aquam poposcit ad manus, ubi vide Wouwer.

2. Ἀποφορά. Inter alia, quæ a librariis Ammonio fuerint ob-
trusa, hæc nota sine dubio referenda est, quod e superiori obser-
vatione manifestum: etsi Ms. hanc etiam notam agnoscit, et in
fine legit: ἢ δυσῶν φερόμενος ὁσμος. Pro εὐδῶν primæ Edd.
εὐδῶν: aliæ, εφῶδων. Vitiose. [Frell. Ed. εὐδῶν.] Ex Ad-
dendis.]

3. Ὀσμός. Ms. ὁσμος. Vett. Edd. præferunt ὁσμός. Quod
cum alienum videretur, in ὁσμός fuit mutatum. Nihil æque te-
merarium. Scr. ἄτμος. Cyrill. Lex. ἄτμος, ἀνάδοσις ὕγρων ἀνα-
δόσεων. Paria dabit Hesychius. Tanti est priscas Edd. excus-
sisse; absque earum auxilio in hanc cogitationem non incidissem.
Φεράμενος ὁσμός, Ms. Reg. Scap. Oxon.

4. Διαφέρει. Omissum in Tus. et Steph. Edd. revocavit Vulc.
[Ἄρπαγὴ καὶ Ἀρπάγη διαφέρει. ὀξυτόνως μὲν Ἀρπαγὴν τὴν αἰ-
φνίδιαν καὶ μετὰ βίας ἀφαίρεσιν δηλοῖ. Ἀρπάγην δὲ βαρυτόνως ἢ
ἐκ τῶν φρεάτων κάδους ἀφαιρούσα, ἡγουν ἐξαίρουσα. Cod. Gud.
Kul.]

5. Δεύτερον. Apage h. v. e Comici versiculo, auctoritate Ill.
Bentleii Emend. in Men. 107. Neque tamen plane hinc vocabu-
lum removendum censeo, cui in Animadv. lenē admovēbo reme-
dium, ubi nonnulla ad hanc notam reperies.

6. Δίδωμεν, ἀλλ' ἄρπ. Scal. ad oram libri sui posuerat δίδωμεν.
Pro ἀρπάγην omnino scribi debet ἀρπαγὴν, et ῥαπτος intelligi:
quæ quamvis trita sit vocis significatio, Menandri usu propterea
eam asseruit Ammon., ut differentia, quam tradit, eo melius pate-
fieret. Pari ratione versatur Noster in Εὐρεῖν, Οὐνεκα. Miror,
potuisse reperiri, qui de harpagine hoc in versu cogitandum cen-
suerint. Eo sensu Menandri versus accipiendus, quo Antiphanis
hicce in Ganymede, Τῆς ἀρπαγῆς τοῦ παιδὸς εἰ ξηνοῖδ' αἶ, Athen.
459. "Scribo, Ποτήριον, τράπεζαν, ἀρπάγην, Δευτέρον, κάδον.
"Male vir doctiss. Valck. Animadv. legit δευτέρα: nam δευτὴρ
"facit δευτῆρος. In versu proximo illud δίδωμεν in menda cubat.
"Fa. Τὸν παῖδα δ' οὐ δίδωμεν, ἀλλὰ γ' ἀρπαγὴν. Vide Heringa
"(Obs. 286.) Toup. Scap. Oxon.

7. Ἄρα καὶ Ἄρα δ. In Etym. 134. in Ἄρα legitur, Ζῆτει εἰς
τὰς διαφοράς: quæ verba a Ms. Leid. absunt. Nota videtur stu-
diosi, libellum de Verborum Differentiis citantis. Vocularum
ἀρα et ἔρα discrimen occurrit in Herennio Phil. et in Cyrilli Lex.
Ms. isdem fere verbis, quibus utitur Noster. "Ἄρα καὶ ἔρα
"eodem accentu Ms. Reg. Scap. Oxon.

8. Συστολήν, συλλογιστικός. Ms. συλλογιστικὴν συλλαβι-
στικός.

9. Συμφέρον ποιεῖν. In Cyrilli Lex. εἰ τοῦτο συμφέρειν ποιεῖ.
Lege: συμφέρει ποιεῖν: idque malim in Amm. Indidem et ex
Herennio pro ἀποροῦντες lege διαποροῦντες. [Ἄρα περισπα-
σμένη, Cod. Gud. κατὰ περισπωμένην: ἀποροῦντες, Cod. Gud.
διαποροῦντες: τέλος, Cod. Gud. ἔπος: ἀλλὰ, Cod. Gud. subsum-
tum tantum habet.] Kul.]

[* ἐπὶ ῥῆμα. Cod. Gud. ἐπὶ ῥῆμα καὶ πρὸ μικροῦ: ὥστε —, ex
his omnibus Cod. Gud. seqq. tantum habet, τὸ μὲν γὰρ Ἀρτίως
σημαίνει αὐτὴν τὴν ὥραν, τὸ δὲ Ἄρτι παρατατικόν.] Kul.] *Χρο-

"νικὸν ἐπὶ ῥῆμα καὶ πρὸ μικροῦ — ἀπρητισμένου τελείως ἔργον, et
"mox αὐτὴν τὴν ὥραν. Etym. Gud." Scap. Oxon.

10. Αἰὼς. Priores Edd. omnes legébant, αὐ. ὡς ἀντὶ χρ. [αὐ
ὡ ἀντὶ χρονικοῦ ὡς ἀντὶ χρονικοῦ. Ms. Reg.] Scap. Oxon.] Sca-
ligeri est et Vulcanii emendatio, quam recepi, quia videbatur
dubio plane vacua. Ἄολες, ἐὰν ὅσι δύο φωνήματα μεταξὺ, ἐπι-
θέασι τὸ ν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀήρ, αἰήρ, καὶ αἰὼς, αἰὼς, observante Schol.
Pind. II. 2. 52. [Notam ita corrigo: — Αἰὼς, Edd. vett. et
recentiores legébant, Αἰ. ὡς ἀντὶ χρ., quam scripturam Scal. et
Vulc. emendarunt. Unus tamen Frellon. in textum jam intulerat
αἰὼς. Recte! Sappho ap. Etym. 174. πότνια αἰὼς. Ἄολες
enim etc.] Ex Add.]

11. Τὸ δ' Ἄρτι. Cum futuro cultiores Attici jungere non solent,
qua de re notat Cl. Græv. ad Lucian. Sol. 2. 729. Cf. etiam Nun-
nes. ad Phryn. p. 3.

12. Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον διαφέρει. Si receptæ hujus loci lecti-
oni credendum, Ἀράχνη et Ἀράχνιον nihil differunt; sed vero
locus sine ulla dubitatione mendosus, hac videtur ratione sanan-
dus, Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον Ἀράχνον διαφέρει. Cave credas, angu-
stis hisce finibus Veterum usum a me coerceri, qui Grammatico-
rum tantum placita in lucem protraho. Hes. Ἀράχνον, ἀπ' εὐθείας
δ' Ἀράχνης· Αἰσχύλος Λαίφ. Eandem, quam Noster tradit, diffe-
rentiam exp. Etym. 135. Thom. M. in v. Tzetzes ad Hesiodi Ἔργ.
475. Ἀράχνη ἐστὶ τὸ ζῶντιον· Ἀράχνιον τὸ παρ' αὐτοῦ ὑφανόμε-
νον. Scripserat is Ἀράχνης ἐστὶ τὸ ζ., uti constat ex iis, quæ
notat ad v. 777. Corn. Fronto: Araneum, quod textum est;
Aranea, quæ textit. Discrimen annotare non prætermisit Suid. in
Ἀράχνη, ubi fragmina conservavit venustissima, quæ dum obscura
videbantur Kustero, non meminerat is Catulliani Sacculi araneum
pleni. [Ἀράχνη θηλυκὸν, καὶ Ἀράχνης ἀρσενικὸς τὸ ζῶον.
Ἀράχνιον δὲ τὸ λεπτόν ὕφασμα, ὃ τῷ τοιοῦτ' ὕφ' ἐξήνυσται.
Cod. Pat. Ἀράχνη καὶ Ἀράχνης διαφέρει. Ἀράχνη μὲν ἐστὶ τὸ
λεπτότατον ὕφασμα τοῦ ζῶον, τοῦτ' ἐστὶ τοῦ Ἀράχνον. Ἀράχνης
δὲ αὐτὸ τὸ ζῶον, ἀρσενικῶς ἐκφωνούμενον. Cod. Gud." Kul.]
Etym. Gud. Ἀράχνη Ἀράχνης διαφέρει. Ἀράχνη μὲν ἐστὶ τὸ
"λεπτότατον ὕφασμα τοῦ ζῶον· Ἀράχνης δὲ αὐτὸ τὸ ζῶον, ἀρσεν-
"ικῶς ἐκφωνούμενον." Scap. Oxon.

[** Ἀρνεῖοι καὶ Ἄρνες διαφέρει. Ἀρνεῖοι μὲν γὰρ οἱ τέλειοι,
Ἄρνες δὲ οἱ νέοι. Ὁμηρος· ἀρνεῖους τε τράγους τε καὶ ἀρνῶν πρω-
τοτόκων, (Il. 4, 102., at alibi extat πρωτοτόκων,) ῥέξειν κλειτὴν
ἐκατόμβην, πρωτότοκον δὲ λέγεται τὸ πρῶτως γεννηθέν. Cod.
Gud. Διαφέρει Ἀρνεῖος καὶ Ἀρνός, ὅτι τὸ μὲν Ἀρνεῖος σημαίνει
τὸν τέλειον, τὸ δὲ Ἀρνός τὸν νέον. Idem." Kul.] Etym. Gud.
"Ἀρνεῖοι καὶ Ἄρνες διαφέρει. Ἀρνεῖοι μὲν γὰρ οἱ τέλειοι, Ἄρνες
"δὲ οἱ νέοι. Ὁμηρος, Ἀρνεῖους τε τράγους τε. Καὶ, Ἀρνῶν πρω-
τοτόκων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην. Πρωτότοκον δὲ λέγεται τὸ
"πρῶτως γεννηθέν." Scap. Oxon.

13. Ὡς δὲ, Il. II. 352. Versus, qui sequuntur, sunt in Il. I.
197. 198. e quibus voces διέρχεται ἀργεννῶν absunt a vett. Edd.
[*** Ἀρρώστος Ἀρρώστοντος διαφέρει. Ἀρρώστος μὲν γὰρ —
(ut Ammon.) Ἀρρώστων δὲ ὁ ἀδυνατῶν τι τελεῖν κατὰ τὰς ὁρέξεις.
οὕτως Ἀριστοτέλης. Cod. Gud." Kul.] Etym. Gud. "Ἀρι-
"στωτέλης." Scap. Oxon.

14. Ἀρρώδειν καὶ Ὀρρώδειν δ. Nonnulla in Animadv. ex hac
nota copiosius illustrabo, quam integram propemodum sub
Herennio Philonis nomine descripsit Eust. ad Il. M. p. 867. Od.
T. p. 705. Eundem auctorem citat in v. Ἀρρώδειν Phlav., non
aliunde quam ex Eust. edoctus. Discrimen porro ab Etym., Mo-
schop., et aliis fuit annotatum.

15. Οὗτος ὀρρόπυγιον. Vulc. Ed. τοῦτος. Perperam. Ms.
cum vett. Edd. ο. ὀρρόπυγον: Eust. habet οὐρόπυγιον: J. Foll.

res, Ὀρθοπύγιον. ἐτύμως δ' εἴρηται, ὅρος ὧν¹ τῆς πυγῆς, καὶ οἷον εἰς ὀρθοπύγιον. οἱ δ' εὐλαβούμενοι περὶ τινος ἀνασπῆν εἰώθασιν τὸ αἰδοῖον, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζώων ὑποστέλλειν εἰώθασιν τὴν οὐραν, ὅταν εὐλαβῇται². εὐλόγως οὖν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ ὀρώδειν εἴρηται ἐπὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι. καὶ Εὐριπίδης³ τὸν Περσέα λέγοντα εἰσάγει, Τας συμφορὰς⁴ γὰρ τῶν κακῶς πεπραχότων Οὐπώποθ' ὕβρις⁵ αὐτὸς ὀρώδων παθεῖν. καὶ τὸ μὲν Ὀρώδειν τοιοῦτον. τὸ δ' Ἀρώδειν, οἷον κατὰ σπέρησιν, τοῦτ' ἐστὶ, μὴ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν, καὶ τεθαρρήκεναι.

[26] Ἀσφόμελος καὶ Ἀσφοδελὸς διαφέρει. προπαροξύτωνος μὲν γὰρ, τὸ φυτόν. ὀξύτωνος δ' ὁ τόπος.—κατ'⁴ Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀστεῖος καὶ Ἀστικός διαφέρει. Ἀστεῖος μὲν γὰρ, ὁ πιθανὸς καὶ χαρίεις, ἡ καθόλου ἐπιδέξις ἐν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ. Ἀστικός δὲ, ὁ ἐν ἄστει⁵ διατρίβων.

Ἀστρον καὶ Ἀστήρ διαφέρει. Ἀστρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων μεμορφωμένον ζώδιον, οἷον Ὀρίων, Ἄρκτος. Ἀστήρ δὲ, ὁ εἰς.^{**}

Ἀτεχνῶς καὶ Ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ παροξύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης, καὶ ἀμαθῶς. τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς, καὶ ἀδόλως⁶ καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου, ἀντικρὺς, ἡ φανερώς.

Ἀτιμοῦται καὶ Ἀτιμάζεται διαφέρει. Ἀτιμοῦται μὲν γὰρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὀλοσχερεῖ ἀτιμίᾳ⁷. Ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβριζόμενος ἐν τινι πράγματι.

Ἄττα ψιλούμενον καὶ δασυνόμενον διαφέρει. ψιλούμενον [27] μὲν γὰρ σημαίνει τὸ τινά. δασυνόμενον δὲ, τὸ ἄτινα.^{***}

Ἀτελὲς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μήκω τετελεσμένον. Ἀτέλεστον δὲ, τὸ ἀδύ-

νατον τελεσθῆναι. οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα ἀκυρολογοῦσιν.^{****}

Αὐχὴν καὶ Δέρη διαφέρει. Αὐχὴν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὀπισθεν τοῦ τραχήλου. Δέρη δὲ τὸ ἐμπροσθεν, κατ' ὃ ἐστὶν ἡ φάρυγξ⁸.

Αὐθις καὶ Αὐθι χωρὶς τοῦ σ διαφέρει. τὸ μὲν Αὐθις, ἐστὶ τὸ πάλιν, ἡ μετὰ ταῦτα. τὸ δ' Αὐθι, αὐτόθι.^{*****} κακῶς οὖν Καλλιμαχός⁹ φησὶ. Αὐθι τό δ' ἐκδύοιμι. ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα.

Αὐθις¹⁰ διὰ μὲν τοῦ θ, σημαίνει τὸ πάλιν. διὰ δὲ τοῦ τ, τὸ ὕστερον.

Ἄχρη χωρὶς τοῦ σ, χρονικὸν ἐπὶ ῥῆμα. Ἄχρης δὲ μετὰ τοῦ σ, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς¹¹. Ὀμηρος, Ἄχρης ἀπηλοίησεν. οἷον ἀκριβῶς ἀπέκοψεν.

B.

[28] ΒΑΣΙΛΕΥΣ, Κοίρανος¹², καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ πατρόθεν ἡ ἀπὸ γένους¹³ τὴν ἀρχὴν παραλαβὼν. Κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν, οἷος ἦν πρὸ τῆς μὴνδος ὁ Ἀχιλλεύς. Ὡς ὅγε κοιρανέων διεπε στρατόν. Ἡγεμὼν¹⁴ δὲ ἐστὶν ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος, ὡς ὁ ποιητὴς φησιν, Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

Βάρβαρον καὶ Βαρβαρικὸν διαφέρει. Βάρβαρον μὲν γὰρ ἐστὶν ὄνομα τὸ οὐχ Ἑλληνικόν. Βαρβαρικὸν δὲ, τὸ τῶν βαρβάρων.

[29] Βάραθρος καὶ Βάραθρον διαφέρει. Βάραθρος μὲν γὰρ, ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος¹⁵. Βάραθρον δὲ, ὄρυγμά τι Ἀθήνησιν¹⁶, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον, ὥσπερ

2, 182. ὀρθοπύγιον. Martial. 3, 93. anatis orthopygium. Quod Ammon. damnat, ὀρθοπύγιον habes in Gloss. ad v. Clunis. et in Eratosth. Cataster. 41.

1. Ὅρος ὧν. Priores Edd. ὀρὸς ὧν τ. Ms. et Eust. ὅρος ὧν τ. Id in ὅρος mutatum in textum restitui, et mox pro ὀρθοπύγιον posui ὄροπ. Debeo hanc observationem Georg. Merulae, qui ad Martial. orthopygium exp. Terminum pygae.

2. Εὐλαβεῖσθαι. Steph. et Vulc. εὐλαβεῖται. Vett. Edd. εὐλάβηται. “Εὐλαβεῖσθαι Ms. Reg., ubi in marg. post h. v. λέπει scriptum est.” Scap. Oxon.

3. Ὀρώδειν. Cod. Gud. διαφέρει. καὶ ἐστὶν ἐν ἀλλήλοις: τὸ μὲν γὰρ, Cod. Gud. τὸ μὲν γὰρ ὀρώδειν τὸ ο.: οὕτως γὰρ, Cod. Gud. οὕτως: ἐτύμως, Cod. Gud. ἐτοιμῶς: οἰονεῖ, Cod. Gud. οἷον: ἀνασπῆν—αἰδοῖον, abest: εἰώθασιν, εἴωθε: ἐκ τοῦ, ἀπὸ τοῦ: καὶ Εὐριπίδης, desunt cum sqq.” Kul.]

4. Τὰς συμφορὰς τ. κ. πραχότων οὐδεπώποθ' ὕβρις αὐτὸς ὁ π. Quod in sola Vulc. Ed. deerat, αὐτὸς libro suo ascripserat Scal. ante ὕβρις inserendum. Pro πεπραχότων e Stob. πεπραγόντων edidit Barnes, qui optimo jure hoc fragmentum ad Andromedam rettulit.

5. Κατ' ἀσφ. Od. A. 538. et alibi. [“Ἀσφόμελον καὶ Ἀσφοδελὸν διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Ἀσφόμελον μὲν γὰρ βαρυτόνως σημαίνει τὸ φυνδὸν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ἀσφοδελὸν δὲ ὀξύτωνος τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀσφόμελοι γίνονται. Cod. Gud.” Kul.]

6. Ὁ ἐν ἄστει. Vett. Edd. legunt: ὁ ἐν ἄστει δ. Dubitari etiam potest, scripseritne Amm. Ἀστικός an Ἀστικός, cum utraque sit in usu scriptura, monente Cl. T. H. ad J. Poll. 9, 17. qui super discrimine inter Ἀστικός et Ἀστεῖος etiam notat. Apud Moschop. in Ἀστὺ legitur: Ἀστικός ὁ πολίτης. Ἀστεῖος δὲ etc. Longus 4. p. 125. Γενόμενος ἀστυκῆς οὐφάρτυς. Urbicæ luxuriæ delicias vocat Apul. Metam. 7. p. 190. Dem. c. Callicl. 735. hominis meminit, qui rus aspernabatur, καὶ μάλλον ἀστυκοῦ. Altera scribendi forma in libris est frequentior.

7. Ἀσθήρ καὶ Ἀστρον διαφέρει. Ἀστρον γὰρ ἐστὶν ὅλον τὸ ζώδιον, τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συνεισθηκὸς, οἷον Ἄρκτος, ὁ Ὀρίων, καὶ τὰ παραπλήσια. Ἀσθήρ δὲ ἕκαστον τῶν ἐν τῷ ζώδιῳ ὑπαρχόντων, ὡς ὅταν λέγωμεν, τὴν Ἄρκτον ἐξ ἀστέρων συγκεῖσθαι. Cod. Gud.—Ἀστρον Ἀστέρος διαφέρει. Ἀστρον μὲν τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συνιστάμενον σχῆμα, ἡγουν ὅλον τὸ ζώδιον. Ἀσθήρ αὐτὸς ὁ λάμπων, ἡγουν ἕκαστος τῶν ἐκ τῶν ζωδίων ὑπαρχόντων, ὡς ὅταν λέγωμεν, τὴν Ἄρκτον ἐξ ἀστέρων συγκεῖσθαι. Cod. Gud. Cf. Schol. Il. 4, 75. 5, 5.” Kul.] [“Ἀστρον, verbis pleniora, licet re eadem, habet Etym. Gud.: οἷον ὁ Ω. ἡ Α., Ms. Reg.”]

8. Ἀδόλως. Reposui eam lectionem, quam probat Ms. a Kust. etiam ad Suid. 1, 369. indicatam, pro ἀδύλως. Hes. in Τέχνη, Ἀτεχνῶς, ἀδόλως. Cf. Didymum ap. Phil. Pind. N. 1, 36. et de significandi discrimine Schol. Aristoph. Schol. 109. Spanhemium, Harpoc. in v. et Mauss. Quæ in ultima nota leguntur, ἀντικρὺς, ἡ φανερώς, ab alia manu videntur adjecta. “Etym. Gud. Ἀτέ-“ χνῶς ἀδόλως ἀπλάστως: τέχνη γὰρ ὁ δόλος. Καὶ Ὀμηρος: “ἄμφι δὲ δεσμοὶ Τεχνήντες ἔχυντο πολὺφρονος Ἠφαίστοιο. Ἀτε-“ χνῶς (ἀπλάστως σημαίνει καὶ) τὸ ἀπλῶς καθάπαξ. Οἱ δὲ ἐν ἴσῳ “τῷ ὄντι καὶ τῇ ἀληθείᾳ. Οἱ δὲ τὸ παράπαν καὶ τὸ καθόλου.” Scap. Oxon.

9. Ὀλοσχερεῖ ἀτιμίᾳ. Ptol. Ascal. 6, 116. ὀλοσχερεῖ ἀτιμίαν. Vide ad hanc notam Moschop. in Ἀτιμῶν, et Schol. Soph. Aj. 1149. [“Ἀτιμοῦται, Cod. Gud. ἀτιμοῦμαι, et sic altera vice: ἀτιμοῦμαι ὑπὸ τοῦ νόμου ὀλοσχερεῖ ἀτιμίαν. Cetera, ut Amm.” Kul.]

10. “Τὸ Ἄττα σημαίνει τέσσαρα. Ἄττα ἀντὶ ἄτινα, ὅπερ ἀεὶ προτάσσεται καὶ δασύνεται. Ἄττα ἀντὶ τινά, ὅπερ ὑποτάσσεται καὶ ψιλοῦται. Ἄττα ἀντὶ ὅσα. ἐστὶ καὶ περισσὸν, ὡς ἐν τῷ πρόσ' ἄττα. Cod. Par.” Kul.]

11. “Ἀτελὲς καὶ ἀτέλεστον, Cod. Gud. vitiose: ἀτελὲς καὶ ἀτελέσθων. Cetera, ut Amm.” Kul.]

12. Φάρυγξ. Ms. vitiose φάραγξ. Recte in Schedis Ptol. Ascal. qui diligentissime hanc observationem transcripsit. Thom. M. Αὐχὴν, τὸ ὀπισθεν τοῦ τραχήλου.—Δέρη δὲ, τὸ ἐμπροσθεν: ubi non satis accurate vulgatur.

13. “Τὸ μὲν, Cod. Gud. τὸ μὲν γὰρ: αὐτόθι, Cod. Gud. τὸ αὐτόθι σημαίνει. Sub voce Αὐθι hæc habet Cod. Gud. Διαφέρει Αὐθις καὶ Αὐθι. τὸ μὲν Αὐθι χωρὶς τοῦ σ τοπικὸν ἐπὶ ῥῆμα ἀπὸ τοῦ αὐτόθι. τὸ δὲ Αὐθις σημαίνει τὸ πάλιν, καὶ μετὰ ταῦτα.” Kul.]

14. Καλλιμαχός. Fr. est inter Bentl. 286.

15. Αὐθις. Vulgatam sequi malui, quam vett. Edd. et Ms. lectionem: Αὐθις διὰ μὲν τοῦ τ σημαίνει τὸ πάλιν. διὰ δὲ τοῦ θ, τὸ ὕστερον. Tzetzes ad Hesiod. Ἔργ. 157. Τὸ Αὐθις φασιν ἐπὶ τοῦ εἰς τοῦτίσιν τίθεσθαι. τὸ δὲ Αὐθις ἐπὶ τοῦ πάλιν καὶ ἐκ δευτέρου. ἐγὼ δὲ ἰωνικῶς μὲν Αὐθις φημὶ λέγεσθαι ἐπ' ἀμφοτέρων, ψιλῶτα γὰρ οἱ Ἴωνες. Quocum consentiunt Hellad. Chrestom. p. 24. et Corinth. de Dial. Ion. Τὸ πάλιν Αὐθις ἀεὶ λέγουσι, καὶ οὐκ Αὐθις. In Ms. Hom. Cod. memini me Αὐθις reperire, ubi editi libri Αὐθις præferunt. Il. A. 425. 513. 522. B. 276. Γ. 36. etc.

16. Ἀκριβῶς. Hanc notam e Ms. longe auctiorem edidi; nam in prioribus Edd. legebatur ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ἀπέκοψεν: intermedia, quæ post vocem ἀκριβῶς inserui, universa suppeditavit Ms. Ὀμηρος ἄχρη (edidi ἄχρης) ἀπηλοίησεν (Il. A. 522.) οἷον ἀκριβῶς. Lacunam animadvertit Nunneseus, et Homeri versum excidisse judicavit ad Phryn. p. 2. Hes. Ἄχρης ἀπηλοίησεν, παντελῶς ἀπέκοψεν, emendante Cl. Alberti. [“Ἄχρη χωρὶς, in Cod. Gud. præcedit, ἄχρη καὶ ἄχρης διαφέρει. Χρονικόν, Cod. Gud. χρονικὸν ἐστὶν: οἷον, Cod. Gud. ἀντὶ τοῦ. De differentia ipsa cf. Nunneseus et Pauw. ad Phryn. p. 6. Adde Mær. Attic.” Kul.]

17. Κοίρανος. Apud Ptol. Ascal. 6, 52. legebatur Τύραννος. Prius agnoscunt, qui Amm. descripserunt, fictus Herennius Philo, Eust. ad Od. 2. p. 659. et Thom. M. Versum Homeri prior est in Il. B. 207. alter initium Il. Γ.

18. Ἡ ἀπὸ γένους. Malim ἢ ἔλλως ἀπὸ γένους e Thom. M. [“Ἔστιν, abest a Cod. Gud.: ἀπὸ γένους, Cod. Gud. ἐκ γένους: παραλαβὼν, ἔχων καὶ παραλαβὼν. Ceterum Homeri uterque locus abest. De re vide Xen. Mem. Socr. 4, 6, 12.” Kul.]

19. Ἡγεμὼν. Proprie secundum Grammi. Dux itineris. Zonar. Lex. Ἡγεμὼν, ὁ τῆς δόξου ἡγούμενος. Ξενοφῶν καὶ τὸν ἡγεμὸνα δέοντες παραιδάσιν αὐτοῖς. Ex hoc Zonaræ libro Ms. in Bibl. Jo. Sambuci V. Cl. quæ, ad Xen. Spectantia, excerpserat Leuncl., in libro quodam Vossiano reperire licet; sed pleraque omnia leguntur ap. Suid.

20. Ἀνθρώπος. Ms. lectio, ὁ βαράθρου ἄξιος νοῦς, unde originem traxerit, non difficulter dignosci potest; præsertim cum in prima Ed. Aldina vulgatum sit ἄνος: uti plerumque alias in eadem pro ἀνθρώπος: et pro πατήρ ubique πῆρ: quæ scribendi compendia pervulgata sunt.

21. Ἀθήνησιν. Omisit Thom. M. In situ finiēdo ab aliis dissentit Lexici Rhet. Auctor in Bibl. Coisl. 491. Βάραθρον, — Ἀθήνησιν δὲ τὴν ὄρυγμά τι ἐν Κεραίδων δήμῳ τῆς Οἰνιῆδος φυλῆς: ubi fortasse Κεραίδων leg.

οι Λακεδαιμόνιοι τοὺς καταδικαζομένους ἐβαλλον εἰς τὸν Κεάδα¹.

Βασιλεῖα καὶ Βασιλεία² διαφέρει· προπερισπωμένως μὲν ἡ βασιλέως ἀρχή· προπαροξυτόνως δέ, ἡ βασιλέως γυνή.

Βαρις μὲν γὰρ ἐστὶν Αἰγύπτιον πλοῖον, λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλίππου³.

Βάσανος,* ἡ τε δοκιμασία, καὶ ἡ τῶν πληγῶν.

Βασκαίνειν οὐ μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ συκοφαντεῖν. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Στεφάνου, "Ἄν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνουσιν⁴.

Βεβλησθαι καὶ Οὐτᾶσθαι διαφέρει. Βεβλησθαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐκ βολῆς τετρωσθαι, καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων· Οὐτᾶσθαι δέ, τὸ ἐκ χειρὸς τετρωσθαι.

[30] Βιοῦν καὶ Ζῆν διαφέρει. Βιοῦν μὲν γὰρ, ἐπὶ ἀνθρώπων μόνων⁵ λέγεται· Ζῆν δέ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζῶων. ἥδη δὲ ποτε καὶ ἐπὶ φυτῶν⁶.

Βίος Ζωῆς διαφέρει. Βίος μὲν ἐπὶ τῶν λογικῶν τάσσεται ζῶων, τούτῳ δὲ ἀνθρώπων μόνων· Ζωὴ δέ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζῶων. ἐντεῦθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὥριστο οὕτως, Βίος ἐστὶ λογικὴ ζωή. ὁ οὖν ἐπὶ τῶν θηρίων βίον τάσσειν ἀκυρολογεῖ⁷.

Βιώναι μὲν ἐστὶ τὸ ζῆν· Βιοτεύειν⁸ δέ, τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον. Βιοῦν μὲν φήσομεν ἀνθρώπους· Ζῆν δὲ καὶ τὸ ἀλογον ζῶον.

Βλέπειν καὶ Θεᾶσθαι διαφέρουσιν· Βλέπειν μὲν γὰρ κυρίως, τὸ ὁρᾶν τι ὁποσοῦν⁹. Θεᾶσθαι δέ, τὸ ὁρᾶν τι τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἷον πάλην, παγκράτιον, γραφήν.

Βλέφαρα καὶ Βλεφαρίδες διαφέρουσι. Βλέφαρα μὲν

γὰρ ἐστὶν αὐτὰ τὰ ἐπικλειόμενα δέρματα.¹⁰ Βλεφαρίδες δέ, αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων.

[31] Βόος καὶ Βόειος¹¹ διαφέρει. Βόος μὲν γὰρ ποῦς ἐστὶν ἐπὶ ζῶντος·** Βόειος δέ, ὁ τοῦ νεκροῦ.

Βούλει καὶ Βούλη διαφέρει. τὸ Βούλει μὲν γὰρ ὀριστικόν ἐστὶν, οἷον βούλει σχολάσαιμι¹² τὸ Βούλη δέ, διστακτικῶς,*** οἷον βούλη πορευσώμεθα.

Βοηθεῖ μὲν ὁ συνὼν, Ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἐξωθεν εἰς βοήθειαν ἤκων· Συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτόθεν· Ὑπερμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτω χρησιμεύων· Ἀμύνει δὲ ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τοῦ ἀπολωλὸτος¹³.

Βουκολεῖν καὶ Ἐξαπατᾶν διαφέρει. Βουκολεῖν μὲν ἐστὶ τὸ ἐπιπλεῖστον αἰεὶ παραλογίζεσθαι· Ἐξαπατᾶν δέ, τὸ περὶ οἷον¹⁴ πράγματα συναρπάζειν.

Βουλευσασθαι καὶ Βουλευσαι διαφέρει. Βουλευσασθαι μὲν γὰρ ἐστὶ ταυτὸν τῷ σκέψασθαι· Βουλευσαι δέ, τὸ ἐνθυμηθῆναι τι, καὶ συντάξαι κακόν· οἷον βουλευσαι φόνον, ἢ ἱεροσυλίαν.

Βουλεσθαι μὲν ἐπὶ μόνου λεκτέον τοῦ λογικοῦ· τὸ δὲ Θέλειν, καὶ ἐπὶ ἀλόγον ζῶον.

[32] Βλύειν καὶ Βρύειν διαφέρει¹⁵. Βρύειν μὲν γὰρ, ἐπὶ τοῦ ἀνθεῖν· Βλύειν δέ ἐπὶ τοῦ ἀναβάλλειν.

Βρύκειν καὶ Βρύχειν διαφέρει. Βρύκειν μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ, τοῖς ὁδοῦσι· Βρύχειν δὲ διὰ τοῦ χ, ἐπὶ λέοντος τὸ βρύχεσθαι¹⁶.

Βωμός, Ἔστιά, Ἐσχάρα καὶ Μέγαρον διαφέρουσι. καθά καὶ Ἀμώνιος ὁ Λαμπριεύς¹⁷ ἐν πρώτῳ περὶ Θυσίων. φησὶ γὰρ, Βωμοὶ μὲν γὰρ, οἱ τὰς προβάσεις ἔχοντες· Ἐσχάρα δέ, ἡ πρὸς τὴν βιωτικὴν¹⁸ γινομένη, ἐπὶ τῆς τὰδε πολυεστία. τὸ δὲ Μέγαρον, ἡ περιωκοδομημένη

1. Κεάδα. Quando Viri in literis primarii super hujus vocis scriptura diversum sentiunt, vulgatam intactam reliquisse magis videbatur verendum. Leopardus in Ammonio Καϊάδαν rependum censuit xiii. Emendd. xiv. Duker. ad Thuc. I, 135. p. 87. "Propius," inquit, "ad scripturam vulgatam corrigi poterat eis τὸν Κεάδαν." In Lex. Coisl. l. c. habes etiam eis τὸν Κεάδα: et eruditissimi quique hic mirabiliter fluctuant. Καϊάδας scribit Scal. Conj. in Varr. 224. Κεάδας Schottus Obs. I. p. 203. Fere omiseram monere, in Amm. Ms. eis τὸν Κεάδαν legi.

2. Βασιλεία. Thom. M. Βασιλεία γυνή.—Βασίλισσα δὲ γυνή οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπε. A Phryn. etiam tanquam Atticum probatur Βασίλεια: ubi notat Nunnes. Ad hanc videtur rationem refingendus Hes. Βασίλη, ἡ βασιλεία· Σοφοκλῆς Ἰφιγενεία. In vet. Gloss. Ms. offendi Basilla, regina.

3. Ὑπὸ Φιλίππου. Leg. ὡς Ποσειδίππος. idoneum huic emendationi Auctorem in Animadvn. producam. Γὰρ accessit e Ms.

* "Puto leg. Βάσανος καὶ ἡ διὰ λόγων, καὶ ἡ διὰ πληγῶν." Steber. ad Thom. M. 143.

4. Βασκαίνουσιν. Apud Dem. 340. recte legitur βασκαίνει, is scilicet, quem συκοφάντην vocarat: fieri tamen potest, ut βασκαίνουσιν posuerit Amm. Eundem Dem. locum respicit Harpocr. Βασκαίνει, ἀντὶ τοῦ αἰτιάται, καὶ μέμφεται, καὶ συκοφαντεῖ. Alia addit e p. 37. b. c. Thom. M. in Βασκαίνω. Quibus plura adjungi, nihil necesse est. Hes. Βάσκανος,—ὁ συκοφάντης παρὰ τοῖς Ῥήτορσιν. In Amm. edidi τὸ συκοφαντεῖν, vett. Edd. secutus. "Vide Schol. Plat. 84." Scap. Oxon.

5. Μόνων. Ms. μόνων. Thom. M. in Βιοῦν—Ζῆν δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ ἄλλων ζῶων: tum affert Aristotelis definitionem, quam in sequenti observatione posuit Amm. Pro ἄλλων Thom. forsitan ἀλόγων scripserat.

6. Ἐπὶ φυτῶν. Licuit id ipsum Antiphonti, e quo hanc βῆσιν enotavit in v. Ἐμβιος Harpocr. ἡ σηπεδὼν τοῦ ξύλου ἔμβιος γένοιτο: ubi v. Vales. et Gronov.

7. Ἀκυρολογεῖ. Itaque etiam Xen. secundum Grammatici nostri placita ἀκυρολογεῖ, quem hoc sensu vocem βλος usurpasse constat. Lex. Coisl. Bibl. 481. βλος ἐπὶ συνουσίας, (l. οὐσίας) Ἡρόδοτος, Μένανδρος Δημιουργός.—βλος ἐπὶ ἀλόγων ζῶων, Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν. ["βλος καὶ Ζωὴ διαφέρει. βλος μὲν γὰρ ἐπὶ λογικῶν τάσσεται ζῶων, τοῦτ' ἐστὶν ἀνθρώπων. Ζωὴ δὲ ἐπὶ ἀλόγων, θῆεν καὶ Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὥριστο οὕτω· βλος τε λογικοῖς. Cod. Gud. corrupte." Kul.]

8. Βιώναι.—Βιοτεύειν. Significationis discrimen neque Hes. prætermisit: Βιοῦν καὶ Βιοτεύειν, (adde, διαφέρει.) Βιοῦν μὲν τὸ ἐξάγειν τὸ ζῆν· Βιοτεύειν δὲ τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον. Posteriori usu verbum βιοτεύειν adhibuit Thuc. I, 11. priori vero I, 31. quo etiam pertinet Hes. Βιοτεύειν, τὸ ζῆν· Θουκυδίδης. Quæ porro ap. Amm. sequuntur: Βιοῦν μὲν φήσομεν κ.τ.λ. aliena videntur. "Vide Abresch. Dilucc. Thuc. 17." Scap. Oxon.

9. Ὅποσοῦν. Curatius scribes, Ὅπωςοῦν. Thom. M. Βλέπειν, τὸ ἀπλῶς ὁρᾶν.

10. Ἐπικλειόμενα δ., Ms. τὰ ἐπικλυόμενα δέρματα. Vitiose.

11. Βόος καὶ Βόειος δ. Ex Amm. mentes repones: Βόος ποῦς καὶ Βόειος δ. Etym. Auctor 203. Βόος πόδα· Οἱ μὲν Ἀττικοὶ ἐπὶ ζῶντος λέγουσιν, ἐπὶ δὲ τῶν τεθνηκότων Βόειον πόδα φασίν.—καὶ εἰς τὰς διαφορὰς, Βόος ποῦς, ὁ τοῦ ζῶντος, Βόειος δὲ ἐπὶ νεκροῦ: ubi Ammonii meminit Sylb. Quam vana sit hæc distinctio, non difficulter ostendi posset.

[** "Ζῶντος, Cod. Gud. ζώντων." Kul.]

12. Σχολάσαιμι. E vett. Edd. recepi, a quibus Steph. et Vulc. recesserant, edendo: σχολάσαι μοι.

[*** Vide T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 46." G. H. S.]

13. Ὑπὲρ τοῦ ἀπολωλὸτος. Nulla vix apud nos est dubitatio, quin scripserit Amm. Ἀμύνει δὲ ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τοῦ πεπονθότος, Qui injuriæ sibi illatæ vindictam sumit. Thom. M. Ἀμύνει δὲ, ὁ ὑπὲρ τοῦ πεπονθότος κακῶς τῇ δεδρακτοῦ μαχόμενος. Reliqua, quæ ibidem notat, cum Amm. etiam comparari poterunt.

14. Περὶ οἷον. Vett. Edd. περὶ εἶον. Ms. περὶ οἷον. Utrumque mendosum est. "Lego, περὶ οἷον πράγματος συναρπάζειν, De quacunque re lucrum facere, prædari. Nisi placet ποῖον. Vide "Ἐνθύμημα." Toup. Vide Abresch. Dilucc. Thuc. 526." Scap. Oxon.

15. Βλύειν καὶ Βρύειν δ. Differentiam observat etiam Moschop. Verbum Βρύειν a recentioribus ἐπὶ ὑδάτων πηγυμάλων usurpari cœpisse, observat Eust. ad Il. P. p. 1126. Utrumque verbum usus est pervulgati, et elegantissimis figuris dedit originem. ["Βλύω καὶ Βρύω διαφέρει, οτι τὸ μὲν Βρύειν ἐπὶ τῆς ἀναδόσεως τῶν ἀνθρώπων λέγεται, τὸ δὲ Βλύειν ἐπὶ τῆς τῶν ὑδάτων ἀναδόσεως. Cod. Gud." Kul.]

16. Τὸ βρύχεσθαι. Neque βρύχειν, neque etiam βρύχεσθαι, sed βρυχᾶσθαι de leonum fremitu usurpari, cum aliis monuit Amm. in v. Φωνεῖν: e levi indicio hanc Grammatici notam mutilam esse animadverti; interea, dum quis sive receptam lectionem tueatur, seu e scripto libro meliorem afferat, hac ratione medicinam tentabo: Βρύκειν καὶ Βρύχειν διαφέρει. Βρύκειν μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ, τὸ ἐσθλεῖν· Βρύχειν δὲ διὰ τοῦ χ, τοῖς ὁδοῦσι. ἐπὶ δὲ λέοντος τὸ βρυχᾶσθαι. Ne quis conjecturam, cui parum tribuo, absurdam dicitur, pauca subjiciam. Thom. M. βρυχεῖν τοὺς ὀδόντας, οὐ τρύχειν: malo, τρύχειν. Aliquoties verbum βρύχειν in Versione Antiqui Fœd. Gr. occurrit, a Luca etiam usurpatum. Hes. in Βρυγμῶς, Βρύχειν interpretatur τοῖς ὀδοῦσι τρίζοντα ψόφον ἀποτελεῖν. Non ignoro, Βρύκουσα a Suida exponi τοὺς ὀδόντας τρίζουσα, (ita Ms.) Sed simul etiam novi, Suidæ errorem non cadere in Amm., qui probe perspexerat, Βρύκειν Rodendi et Erodendo comedendi potestate pollere. Recte Schol. Aristoph. A. 567. Βρύκουσα reddidit ἐσθίουσα, δάκνουσα. Diphilus ap. Athen. 292. Βρύκει καὶ σπαθᾶ. Philocteta, quem gangræna corrodebat, Βρύκομαι, inquit in Soph. Phil. 742., ubi libri typis excusi præerunt Βρύχομαι, prius libro suo ascripserat Scal. Omnino contenti debet Barnes. ad Eur. Cycl. 371. Quanquam notularum modulum fere excessi, non reticenda tamen, quæ conjecturæ nostræ obmoveri poterit, Cyrilli nota in Lex. Ms. Βρύχεται, μεταβαλόντες τοῦτο δὲ κυρίως ἐπὶ τοῦ λέοντος τάττεται. "Etym. Gud. Βρύειν ἐπὶ τῆς ἀναδόσεως τῶν ἀνθρώπων λέγεται· τὸ δὲ Βλύειν, ἐπὶ τῆς τῶν ὑδάτων ἀναδόσεως." Scap. Oxon.

17. Λαμπριεύς. Maussaco non displicuit hæc scriptura ad Harpocr. in v. Θόλος: displicuit, neque injuria, Fabricio Bion. Gr. 4, 26. p. 171. Certo constat, Λαμπριεύς scr. et mox προσβῆσαι.

18. Τὴν βιωτικὴν. Vett. Edd. βιωτικὴν. Quæ sequuntur, primum non videbantur absque scripti Codicis auxilio posse emendari: nunc aliter censeo. Cl. Duker., cujus ego sententiam, cum super hoc loco, tum super aliis, veracunde rogavi, nuper admodum me per literas monuit, in lectione, quam habet euss., ad Od. Z. p. 1564=265. sibi videri acquiescendum: Ἐσχάρα ἴσ' ἡ πρὸς βιωτικὴν γινομένη χρῆσις ἐπὶ γῆς. τὰ δὲ πολυτελῆ ἔστιά. Nihil verius dici potuit. Eust. locus me præterierat. Cap. 11. libri primi Animadvn. nostrarum ante typis erat excusum, quædam

Ἔστια, ἐνθα τὰ μυστικά τῆς Δήμητρος. παρὰ δ' Ὀμήρῳ ἢ Ἐσχάρα, [33] ἢ αὐτὴ καὶ Ἔστια καλεῖται. ὁ δὲ Βωμὸς καὶ τὴν βάσιν σημαίνει. Χρύσειοι¹ δ' ἄρα κοῦροι ἐὺδη-
των ἐπὶ βωμῶν. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ βάσεων καὶ ἢ Ἔστια ση-
μαίνει τὸν οἶκον. Ἔστιν γ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος. καὶ
Ἀνέστιος, ὁ οἶκος παρ' Ἡσιόδῳ². καὶ ἡ σωματοειδὴς θεὸς
Ἔστια ἐστίν. Ἦν καὶ Δήμητραν, καὶ Ἡρην χρυσοπέ-
δilon. [34] ἰδίως δὲ Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τρίτῳ τῶν
κατὰ Πόλιν³ Βωμοὺς θεῶν φησιν, Ἐσχάρας δ' ἡρώων
παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ Ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ Βωμοῦ κεῖται ἐν
Πλεισθέλει, Μηλοσφαγεῖτε⁴ δαιμόνων ἐπ' ἔσχάrais,
καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρῶσῃ.

Γ.

ΓΑΜΗΛΙΟΣ⁵ καὶ Ἐπιθαλάμιος διαφέρει. Ἐπι-
θαλάμιος μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῷ θαλάμῳ τῆς γαμουμέ-
νης γραφὴν ποίημα· ὁ δὲ Γαμήλιος οὐ περιώριστα χρόνῳ.
τάττοιτο⁶ δ' ἂν καὶ κατὰ τῆς δωρεᾶς ἐν γάμῳ διδομέ-
νης.

Γεγενῆσθαι ἐροῦμεν τὸ ὥσανεὶ γεγεννημένον*. Γε-
γονέναι δὲ, τὸ ἀψυχον πρᾶγμα.

Γενέθλια καὶ Γενέσια διαφέρει. ὅτι μὲν γὰρ Γενέ-
θλια τάσσεται [35] ἐπὶ τῶν ζῶντων, καὶ ἐν ἡ ἕκαστος
ἡμέρᾳ ἐγενήθη, αὐτὴ καλεῖται Γενέθλιος ἡμέρα· Γενέσια
δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ἡ ἕκαστος ἡμέρα τετελεύτηκε·
ὁ οὖν λέγων ἐπὶ τῶν ζῶντων Γενέσια, ἀκυρολογεῖ.

Γέρων⁸ καὶ Πρεσβύτης καὶ Προβεβηκῶς διαφέρει.

Cl. Dukerī literas acceperam; ejus rei velim lector meminerit. Quae ibi a me sunt producta, nondum tamen repudio; fieri enim potuit, ut ante Eustathii ævum quarundam vocum jacturam fecerit Amm., a cujus vulgata lectione dedi operam, ut ne hæc Editio recederet. "Ety. Gud. ἡ προσβιωτικὴ χρῆσις ἐπιγενομένη." Scap. Oxon.

1. Χρύσειοι. Od. H. 100. in sequenti versu, qui est in Od. E. 159. veterum auctoritate motus Ἰστίη vulgavit Barnes.

2. Παρ' Ἡσιόδῳ. Haud facile nisi curiosiori suspitione vitii h. l. moveret, a cujus tamen recepta lectione non discedendum credidi, quanquam remedium adesset vulnere sanando præsentissimum, et villi origo clarissimum in modum pateret. Pro Ἔστια ἐστίν. Ἦν: scr. Ἔστια. Ἰστίην: et ad hanc rationem integer locus erit constituendus, Καὶ ἀνέστιος ὁ οἶκος. Παρ' Ἡσιόδῳ καὶ ἡ σ. θεὸς Ἔστια, Ἰστίην, Δήμητρα, καὶ Ἡρην χρυσοπέδilon: qui versus est in Hesiodi Theog. 454. Ἀνέστιος non ab Hesiodo, sed Homero Il. I. 63. adhibetur. Notanda vero Hesiodi versiculi lectio apud Eustath. l. c. Ἰστίην καὶ Δήμητραν καὶ Ἡρην χρυσοπέδilon: in vulgatis Hesiodi Edd. pro Ἡρην extat Ἡρην, et quidem rectius: adjectum χρυσοπέδilon differentia videtur dedisse originem.

3. Τῶν κατὰ πόλιν. Ms. (e quo ad reliquam notam nihil differentia enotat Voss.) lectio minime contemnenda, τῶν κατὰ πόλιν, conjecturam suggestit, quam in Animadv. exponam. "Πολυβωμοὺς, et mox πλεισθέλει δὲ μῆλος φάγεται, Ms. Reg." Scap. Oxon.

4. Μηλοσφαγεῖτε. Non potui me continere, quin mutarem vulgatam: Μῆλος φάγεται, in qua emendanda non omnes idem sentiunt. Μηλοσφαγεῖτε emendarunt Meursius in Euripide p. 117. ex Eustathio Berglerus ad Alciph. II. Ep. 3. p. 239. et Barnesius ad Eurip. Fragm. p. 490. Μηλοσφαγεῖται maluerunt Vulcanius, Scaliger, et Valesius, Kustero citatus ad Aristoph. Aves v. 1232. Ad priorem mentem textum emendavi; nam Berkellii ad Steph. in Βωμοί, et Cuperi I. Obs. c. XII. qui receptam lectionem non improbant, nulla potest hac in parte haberi ratio. In eodem hoc Euripidæ versu ἔσχάρας vulgare Vulc.: hujus Editionem secutus Meursius vitium non sustulit.

5. Γαμήλιος. Corrige, Γαμήλιον καὶ Ἐπιθαλάμιον δ. Ἐπιθαλάμιον μὲν γὰρ — Γαμήλιον δὲ, ὁ οὐ περιώριστα χρόνῳ: ex Eust., qui pristinam hanc scripturam asservavit ad Od. E. p. 232. quocum confer, si lubet, Herennium, Procli Chrest. p. 10. et Schotti notam. Apud J. Poll. 3, 37. γαμήλιον ἄσμα, et αὐλημα γαμήλιον 4, 73. ["Γαμήλιον καὶ Ἐπιθαλάμιον διαφέρει. Γαμήλιον μὲν, ὁ περιώριστα χρόνῳ Ἐπιθαλάμιον δὲ ἐστὶ τὸ ἐπὶ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὴν ποίημα. Cod. Gud. Inverso ordine hæc repetuntur in Ἐπιθαλάμιον καὶ Γαμήλιον, nisi quod pro θαλάμῳ scriptum sit θαλάμης, credo, male, cum hoc de feris potius dicatur: forte in scribendo homoioteleutῶ deceptus est librarius; pro περιώριστα χρόνῳ legitur περιώριστον χρόνον." Kul. "Dedimus Γαμήλιον — Ἐπιθαλάμιον cum Ety. Gud., ubi ἐπὶ θαλάμῳ et ὁ περιώρι. pro οὐ π." Scap. Oxon.

6. Τάττοιτο δ' ἂν. Eust. Τάττοιτο δὲ ἡ λέξις φασὶ καὶ ἐπὶ δωρεᾶς ἐν γάμῳ διδομένης. Vett. Ammonii Edd. κατὰ τῆς δωρεᾶς τῆς ἐν γάμῳ διδομένης, "et Ms. Reg." Scap. Oxon. ["Vide ad Dionys. H. de C. VV. 423." G. H. S.]

* "Vide ad Dionys. H. de C. VV. l. c." G. H. S.]

7. Γενέθλια καὶ Γενέσια δ. Usi sunt hac observatione Nunnes. ad Phryn. 17. Meurs. Gr. Fer. in Γενέσια, et Cl. Alberti Obs. ad Matth. 15, 6. Pro ἐγενήθη rectius cum Meurs. scribes ἐγενήθη, et in præcedenti Ammonii nota præstaret etiam γεγεννημένον legi.

8. Γέρων καὶ Π. Hinc pleraque omnia sunt descripta, tum Gloss.

Ἀλεξίων δηλοῖ ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τῶν Διδύμων Συμμίκτων, λέγων οὕτως, ἐκ τῶν Ἀρίστωνος⁹ περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἄχρι γήρως· Βρέφος μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ γεννηθὲν εὐθέως· Παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τιθηνῶν· Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν, καὶ τῆς λέξεως ἀντεχόμενον· Παιδίσκος δ', ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ· Παῖς δ' ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἵέναι τὴν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν, οἱ μὲν Πάλληκα¹⁰, οἱ δὲ Βούπαιδα, οἱ δ' Ἀντίπαιδα, οἱ δὲ Μελλοέφηβον¹¹ καλοῦσιν· ὁ δὲ μετὰ ταῦτα Ἐφηβος· ἐν δὲ Κυρήνῃ τοὺς Ἐφήβους Τριακάτους¹² καλοῦσιν· ἐν Κρήτῃ¹³ Ἀποδρόμους, [36] διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν· ὁ δὲ μετὰ ταῦτα Μειράκιον, εἰτα Μείραξ, εἰτα Νεανίσκος, εἰτα Νεανίας, εἰτα Ἀνὴρ μέσος, εἰτα Προβεβηκῶς, (ὃν καὶ Ὀμογέροντα καλοῦσιν,) εἰτα Γέρων, εἰτα Πρεσβύτης, εἰτα Ἐσχατόγηρος¹⁴.

Γελοῖον¹⁵ καὶ Εὐτράπελον διαφέρει. Γελοῖον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκρατῶν χωρὶς τινος ὕβρεως· Εὐτράπελον δὲ, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὐ τρέπεσθαι τὸν λόγον.

Β Γέλοιος καὶ Γελοῖος¹⁶ διαφέρει. Γέλοιος μὲν, ὁ καταγέλαστος· Γελοῖος δὲ, ὁ γελωτοποιός.

Γῆμαι τοῦ Γήμασθαι διαφέρει. ὅτι Γαμεῖ μὲν ὁ ἀνὴρ· Γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ὀμηρος¹⁷ τὴν διαφορὰν τετήρηκεν αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ Γήμασθαι εἰπὼν*, Γημαμένη ᾧ νύῳ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίζας, [37] Γῆμε· καὶ Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτῃ, Καὶ θάλαμος¹⁸, ἐν ᾧ κείνος Οὐκ ἔγνημεν, ἀλλ' ἐγήματο. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀρμυῶνῃ, Σοὶ μὲν¹⁹ γαμεῖσθαι μόριμον, γαμεῖν δὲ μή.

quæ in Herennio leguntur, et ap. Ptol. Ascal. s. 181. tum quæ sub Alexionis nomine vulgavit Eust. ad Od. O. p. 585. Eustathium transcripsit Phav. in Βρέφος.

9. Ἐκ τῶν Ἀρίστωνος. In Animadv. hoc nomen emendabo, et nonnulla ex hac observatione attingam. "Ety. Gud. ha- "bet ἐριστάνου. Unde vera videtur Valck. emend. Ἀριστο- "φάνους: τιθηνου, Ety. Gud. τῆς τιθῆς." Scap. Oxon.

10. Πάλληκα. Vett. Edd. πάλληκα legebant: Phav. cum Eust. πάλλακα: in reliquis exiguum etiam scripturæ differentiam licet observare. "Πάλληκα, Ety. Gud." Scap. Oxon.

11. Μελλοέφηβον. Ita omnes Edd. præferunt, sola Vulc. Ed. excepta, qui Μελλέφηβον vulgavit. ["Sic Ety. Gud." Scap. Oxon.] quod posterius reperies ap. Ptol. Ascal. Eust. et Phav.

12. Τριακάτους. Ill. Scal., cui sine dubio nominis ratio constitit, ea ratione, qua hic edidi, vulgatam emendabat, quæ in plerisque extat Edd. Τριακάπους. Id certe inconsiderate Ammonio videbatur obtrusum; nam in prima Ald. Ed., secunda, et aliis legebatur Τριακαταῖος: ["sic Ety. Gud." Scap. Oxon.:] haud aliter in Ms.: Hes. Τριακάτιοι, οἱ ἔφηβοι. Quod ap. Eust. etiam legas τριακάτους, mendosum est, et ad eandem legem mutandum.

13. Ἐν Κρήτῃ. Ms. ἐν δὲ Κρήτῃ, ["sic Ety. Gud." Scap. Oxon.] quod sane potuisset in textum recipi. Cretensem glossam infra etiam illustrabo. Eust., postquam posuerat, διὰ τὸ μήπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν, subjungit sequentia, Ἀχαιοὶ δὲ κοῦρους· Θράκες ἀγούρους· ὡσαύτως καὶ Ἀττικοί: ["et sic fere Ety. Gud. nisi quod Κάδες, non Θράκες habet," Scap. Oxon.] quæ leviter transponi debent. ["Δηλοῦ, abest a Cod. Gud.: λέγων οὕτως, Cod. Gud. φησὶ οὕτως: Ἀρίστωνος, Cod. Gud. ἐριστάνου, vitiose: ὑπὸ τιθηνῶν, Cod. Gud. ὑπὸ τῆς τιθῆς: ταύτης, Cod. Gud. ταύτην: πάλληκα, Cod. Gud. vitiose πάλληκα: μελλοέφηβον, Cod. Gud. μελλέφηβον: τριακαταῖος, Cod. Gud. τριακαταῖος: ἐν Κρήτῃ, Cod. Gud. ἐν δὲ Κρήτῃ." Kul.]

14. Ἐσχατόγηρος. Mendose in Ms. et in vett. etiam Edd. ἔσχατος ἦρως legebatur: subdit Eust. ταῦτα δ' Ἀλεξίων. ["Μετέχειν, omittit Cod. Gud., sed bene addit, Ἀχαιοὶ δὲ κοῦρους, Κάδες δὲ ἀγούρους· ὡσαύτως καὶ Ἀττικοί. Εἰτα μείραξ, Cod. Gud. ἡ μείραξ: ὡμογέροντα, Cod. Gud. ὁμογέροντα: ἔσχατόγηρος, Cod. Gud. ἔσχατόγηρος." Kul.]

15. Γελοῖον καὶ Ε. Eadem infra suo loco reperies in v. Σκῶμμα: quod hic legantur, illi tribuendum censeo, qui ἄτακτον Amm. Lex. primum secundum alphabeti ordinem disposuit.

16. Γέλοιος καὶ Γελοῖος δ. Ordinem invertit Thom. M. in Γελοῖος, quocum faciunt Suid. et Auctor Lex. Coisl. 470. nisi quod hic scribit, οὐκ ὄντως δὲ ὁ γελωτοποιός: uti etiam Philop. ap. Eust. ad Il. M. p. 867. Quo modo scripserit Noster, tanti hercle non est cognovisse. Est, qui vulgatam Ammonii sequitur: Γέλοιος, Ridiculus. Γελοῖος, Qui risui movet. ["Γέλοιος καὶ Γελοῖος διαφέρει. προπαροξυνόντως μὲν λέγεται ὁ γελωτοποιός· προπερισπώμενον δὲ, ὁ γέλωτος ἄξιος. καὶ εἰς τὸ Σκῶμμα. Cod. Gud." Kul.]

17. Ὀμηρος. Od. A. 272., ubi pro νύῳ vulgatur νύξ. Differentiam notant etiam Thom. M. in Γῆμαι, Hes. in Γαμησεῖν, et Auctor Lex. Ms. in Bibl. Coisl. 482.

* "Ὅτι γαμεῖ, Cod. Gud. γῆμαι μὲν: γαμεῖται, Cod. Gud. γῆμαται: τὴν διαφορὰν—εἰπὼν, Cod. Gud. διαστέλλει." Kul.]

18. Θάλαμος. Pro vulgata θαλάμῳ Scaligeri recepi emendationem, quam ad libri oram posuerat. Eo modo emendatum Anacreontis versum præter Scal. Catal. 226. produxit Th. Stanley in Æsch. Fr. 853. quocum in binos versus Lyrici verba separavi: metri curam gessit Barnes. in Anacr. s. 78. p. 215. ["Vide Porson. ad Eur. Med. 264." G. H. S.]

19. Σοὶ μὲν. Vett. Edd. σοὶ μὲν γὰρ γαμ. Vitiose. ["Γῆμε,

Γῆρας μὲν ἐστὶν ἡ τελευταία ἡλικία· Γῆρασις δὲ, ἡ ἐπ' αὐτὴν πόρευσις· μήποτε οὖν ταύτῃ¹ καὶ Γηρᾶν τοῦ Γηράσκειν διαφέρει.

Γράμμα Στοιχείου διαφέρει². Στοιχείον μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· οὗ τὸ Γράμμα ἐστὶ σημεῖον ἢ τύπος ἢ σχῆμα. ὡς ἐν τῷ Δ. Ο. τρίγωνον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ Δ. στρογγύλον δὲ τὸ Ο. τὸ δὲ Στοιχείον, τὸ ὁλόκληρον, οἶον, ἀλφα, βῆτα³, καὶ τὰ λοιπά· τὰ δὲ Στοιχεῖα⁴ [38] καταχρηστικῶς Γράμματα· καὶ τὰ συγγράμματα⁵ ἐκάλουν οἱ παλαιοί, Γράμματα. Καλλιμάχος πού φησι· Γράμματα δ' οὐχ εἴλισσαν⁶ ἀπόκρυφα. τοῦτ' ἐστὶ τὰ συγγράμματα. καὶ πάλιν, Πλάτωνος· Ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς γράμμι ἀναλεξάμενος. καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλὰ φαιμέν εἰδέναι γράμματα τόνδε. οὐ γὰρ τὰ εἰκοσι τέσσαρα, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν ἔμπειρον γραμμάτων.

Γυμνασθῆναι καὶ Γυμνασθῆναι⁷ διαφέρει. Γυμνασθῆναι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ὑφ' ἐτέρου· Γυμνασθῆναι δὲ, τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ.

Γυμνασία μὲν λέγεται ἡ τῶν γεγυμνασμένων ἀσκήσις· Ἀσκήσις δὲ, ἡ τῶν λεγόντων καὶ σκηνικῶν.

Δ.

[39] ΔΑΜΑΛΗΣ⁸ καὶ Δάμαλις διαφέρει. Δαμάλης μὲν γὰρ, ὁ ἄρρην μόσχος. Δάμαλις δὲ, ἡ θήλεια. Μόσχος δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων.

Δαί⁹ σύνδεσμος ἐρωτηματικὸς, ἐκτεταμένως, — τίς

male abest a Cod. Gud.: καὶ Ἀνακρέων, Cod. Gud. iterum vitiose, καὶ ἀνὰ κρίτον δὲ διασύρων ἐπὶ θηλυτῇ τινα λέγει: καὶ θάλαμος — ἐγήματο, Cod. Gud. καὶ θάλλει κείνος μόνος οὐκ ἐγήμεν, ἀλλ' ἐγήμετο: Ἀμυμώνη, Cod. Gud. ἀμυμόνι: σοὶ μὲν, Cod. Gud. οὐ ἔο: μόρσιμον, γαμῶν δὲ μή, Cod. Gud. μόρσιμον γαμῶν δόμος. Kul.] Etym. G. καὶ ἀνὰ κρίτον δὲ διασύρων ἐπὶ θηλυτῇ τινα λέγει, καὶ θάλλει κείνος μόνος οὐκ ἐγήμεν, ἀλλ' ἐγήμετο. Καὶ Ἀισχύλος ἐν Ἀμυμόνι οὐ ἔο μὲν γαμῶσθαι μόρσιμον γαμῶν δόμος. Ultima vox confirmare videtur conjecturam Valckenærii, “δέ μοι. In Anacreontis vv. ἐκείνος citat Porson. ad Eur. Med. (l. c. :) de ceteris autem silet.” Scap. Oxon.

1. Ταύτη. Magis accurate scribes: μήποτε οὖν ταύτῃ καὶ γηρᾶν τοῦ γ. διαφέρει; Similiter in v. Ἡς, διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα τῆδε. Valck. ταύτῃ. Male: scr. ταύτῃ. Longin. 12. Ταύτῃ τῆς πλίστεως διεστῶσα. Schol. Aristoph. Ἐκκλ. 607. Hermog. “256.” Toup.

2. Γράμμα Στοιχείου διαφέρει. In Maussaco Criticum quaero, qui universam hanc notam cum omnibus mendis, quibus est oppleta, Diss. Criticæ inseruit p. 382. Fortassis etiam cum Maussaco cœcutiremus, si non hujus loci curam suscepisset vir summus H. Vales., cum ad Harpocr., tum accuratissimam ad Sozomen. Hist. Eccl. 6, 25. p. 270. ad cuius mentem locum perdifficilem sanare non dubitavi; neque enim talia a Ms. videbantur expectanda. Vulgata omnium Edd. scriptura hæc erat: Στοιχείον μὲν γὰρ ἐστὶν αὐτὴ ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· οὗ τὸ Γράμμα σημεῖον ἢ τύπος, σχῆμα. ὡς ἐν τῷ, τρίγωνον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ Δ. στρογγύλον δὲ τὸ Ο. τύπος. τὸ δὲ Στοιχείον τ. δ. [“Γράμμα Στοιχείου διαφέρει. Στοιχείον μὲν ἐστὶ αὐτὴ ἡ ἐκφώνησις καὶ ὁ φθόγγος, οἶον α. β. γ. δ. καὶ τὰ ἐξῆς Στοιχεῖα. Γράμμα δὲ τὸ σύγγραμμα, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ φαιμέν, πολλὰ οἶδε γράμματα. οὐ γὰρ τὰ κδ' ἀπὸ πολλῶν γραμμάτων ἔμπειρός ἐστι. Cod. Gud.” Kul.] Etym. Gud.” Scap. Oxon.

3. Οἶον, ἄλφα, βῆτα. Ita priorum Edd. scripturam οἶον A. B. eodem in loco emendavit Vales., et Amm. locutionem a Maussaco non intellectam ad Harp. v. Ἀγνῖας Valesius in not. Mauss. 84. explicuit.

4. Τὰ δὲ στοιχεῖα. Ut hæc nota prodiret emendatissima, voculas τὰ δὲ textui inserui, et a præcedentibus sejunxi. Olim edebatur: καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα κ. γ.

5. Συγγράμματα. Edd. priores inepte præferabant γράμματα, et paulo post τοῦτ' ἐστὶ τὰ γράμματα. Quorum loco bis συγγράμματα substitui ad mentem Bentleii ad Callim. Fr. 397. Fabricii Bibl. Gr. 1, 4, 4. et Scal. ad oram libri sui: non aliter extat in Etym. 240. 49. In Ms. collatione sequentia posuerat Is. Voss.: “Legendum est, quamvis non consentiente Ms., καὶ τὰ συγγράμματα ἐ. ο. π. γ. κ. π. φ. Γράμματα δ' οὐχ εἴλισσαν ἂ. τοῦτ' ἐστὶ συγγράμματα. Vide supra excerpta nostra e Chærobosco Grammatico.” Hæc et alia e Mss. Vossianis in Animadvv. legi poterunt.

6. Οὐχ εἴλισσαν. Edd. Amm. habebant δ' οὐκ εἴλισσαν. Ill. Benth. in Callim. Fr. 242. legavit δ' οὐχ εἴλισσεν: malui εἴλισσαν, quia, quod in Etym. legebatur δ' οὐκ εἴλισσεν, scriptus liber præferabat, δ' οὐχ εἴλισσαν. [“In n. 81. ista, ‘Malui — εἴλισσαν,’ deleantur; nam in Ms. non aliter extat quam in edito εἴλισσεν. Itaque hujus auctoritatem summo Benth. temere obmovi.” Ex Add.] In Ed. Amm. Curionis Valentini εἴλισσον extabat. In sequenti Callim. versu omnes ante Steph. Edd. vitiose habebant: Πλάτωνος ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς: quod data opera a sciolo videtur profectum. In fine hujus notæ leg. τὸν πολλῶν ἔμπειρον συγγραμμάτων. [“Digna sunt, quæ ad Amm. conferantur, Sexti Empirici verba adv. Gramm. 11. καὶ πολλῶν τινὰ γραμμάτων ἔμπειρον ἐπάσχειν φαιμέν, τοῦτ' ἐστὶν, οὐ τῶν στοιχείων, ἀλλὰ τῶν συγγραμμάτων.” Ex Add.] “Ἀλλὰ τὸν πολλῶν,

δαι ὁμιλος, καὶ, Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων. ὁ δὲ συμπλεκτικός Δε, συνεσταλμένος.”

Δεσπότης καὶ Κύριος διαφέρει. Δεσπότης μὲν γὰρ, ὁ τῶν ἀργυρωνήτων, καὶ κύριος¹⁰. Κύριος δὲ, καὶ πατήρ νιοῦ, καὶ αὐτός τις ἑαυτοῦ.

Δέος καὶ Φόβος διαφέρει. Δέος μὲν γὰρ ἐστὶ πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια· Φόβος δὲ, ἡ παρανίκου πτόση. [40] διόπερ Ἡρόδοτος¹¹ ἐν τῇ τετάρτῃ, Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος.

Δήμιος καὶ Δημόκοις¹² διαφέρει. Δήμιος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἀναιρῶν τοὺς καταδίκους. Δημόκοις δὲ, ὁ βασανίζων.

Δήμητερ καὶ Δάματερ διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων. Δήμητερ γὰρ, φησὶν, ἐστὶν ἐπὶ τῆς θεοῦ· Δάματερ δὲ, ἐπὶ θαυμασμοῦ.¹³

Δῆμος καὶ Δημὸς διαφέρει¹⁴. Δῆμος μὲν βαρυνόνως, τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· Δημὸς δὲ οὐκόντως, τὸ λίπος.

Δίσκος καὶ Σόλος διαφέρει. Δίσκος μὲν γὰρ ἐστὶ λίθος τετρημένος¹⁵, ὡς φησὶ Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ· Σόλος δὲ, τὸ χαλκοῦν ὀλοσφύριον¹⁶. Ὅμῃροι, — σόλον¹⁶ αὐτοχόωνον, καὶ ἐν ἄλλοις, — λάβε δίσκον. [41] εἴτ' ἐπιφέρει, Βόμβησεν δὲ λίθος. καὶ Πίνδαρος¹⁷, Λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι.

Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ κατὰ νόμον αἰρεθεὶς κριτής. Διαιτητὴς δὲ, ὁ κατὰ συμφωνίαν αἰρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν. Μενανδρος ἐν Παιδίῳ¹⁸, Εἴ τις δικαστὴς, ἢ διαιτητὴς θεῶν.

“Abresch. Dilucc. Thuc. 516.” Scap. Oxon.

7. Γυμνασθῆναι. Malim Γυμνάσασθαι e Ptol. Ascal. §. 119.

8. Δαμάλης. Nusquam, ut puto, δ δαμάλης reperitur, neque id hic etiam locum inveniet, si mecum scr. judices: Δάμαλις Δαμάλης διαφέρει. Δάμαλις μὲν γὰρ, ὁ ἄρρην μόσχος· Δαμάλη δὲ, ἡ θήλεια. Μόσχος δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων. Quod in prioribus erat Edd. ἀμφοτέρα ad Vulc. ductum mutavi. Dum hujusmodi loca emendo, Grammatici tantum mentem eruere satago. “Lego, Δαμάλης Δάμαλις διαφέρει. Δάμαλις μὲν γὰρ — Δαμά — λει δέ. Vide Δαβδότος.” Toup. Vide Oudend. ad Thom. M. “198-9.” Scap. Oxon.

9. Δαί. Pleraque Edd. Δ. σ. ἐρωτηματικῶς ἐκτεταμένως. Vett. Δ. σ. ἐρτιματικῶς (sive etiam ἐρωτηματικῶς) ἐκτεταμένως. Inprimis vero observanda sunt Hom. loca, Od. A. 225. Il. K. 408. in quorum primo vulgatur: Τίς δαίς, τίς δὲ θύλος δδ' ἐπλετο; et in altero, Πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὔναι; Ammonius utrobique legit Δαί, secutus Aristarchum, cuius in hæc loca crisin ex Apoll. Dysc. post Bergler. memorat etiam ad utrumque locum Barnes. Aristarchi lectionem vulgo etiam fuisse in Hom. receptam, cum aliunde disci potest, tum ex Hes. δαί, σύνδεσμος ἴσος τῷ Δε συμπλεκτικῷ παρὰ τῷ Ποιητῇ: paulo aliter edidit.

[“Εκτεταμένως, Cod. Gud. ἐκτεταμένως: καὶ abest: συνεσταλμένως, Cod. Gud. συνεσταλμένος.” Kul.]

10. Καὶ κύριος. Delendum videtur καὶ, et leg. ὁ τῶν ἀργυρωνήτων κύριος· Κύριος δέ. Noli autem mirari, vocem, quam a priori discernit, κύριος, in expositione usurpari. Sic solent Magistri. Ammonio in v. Γυμνασία junge Ptol. Ascal. §. 43., cuius verba infra ad Amm. in Κύριος producunt.

11. Ἡρόδοτος, 4, 115. Prorsus, ne alios nunc nominem, ad Grammatici mentem Heliod. 2. p. 78. Δεῖ τῶν παρόντων φόβον. In vett. Edd. legebatur: φόβος δὲ παρανίκου πτόσης, et in aliis πτόσης.

12. Δήμιος καὶ Δ. Vide J. Poll. 8, 71. et Commentatores, quibus adde Mauss. ad Harpocr. in Δημόκοις. Herodotus in Phryg. Phrynico subjecto: Δημόκοις — ὁ στρεβλῶν καὶ βασανίζων· Δήμιος δὲ ὁ ἐπάγων τὴν ἐπὶ θανάτῳ.

[“Δήμητερ καὶ Δάματερ. Cod. Gud. ut Ammon. Omittit tamen Tryphonis auctoritatem, et vitiosus est in voce Ἀττικοῖς.” Kul.]

13. Δημὸς καὶ Δημὸς δ. Etym. Ms. Δημὸς προπερισπωμένως δὲ συνδεσμένως ὅχλος· Δημὸς δὲ, τὸ λίπος, οὐκόντως. τὸ μὲν γὰρ γίνεται παρὰ τὸ δέω κ. τ. λ. Hesychium in v. Δημὸς tentat alibi Heraldus. Idem ex Hom. Δίπλακα δημὸν exp. διπλῶν λίπος. In Schol. Apoll. Rh. 1, 434. δημῷ, τῷ ἐπὶ πλοῦ ἐνεύουσι τὰ ἱερεῖα, ἵνα εὐκαέστατα ᾖσι, emendatus leg. φ ἐνεύουσι.

14. Λίθος τετρημένος. Idem Cyrillo restituendum, in cuius Lex. scriptum legitur, Δίσκος, λίθος τετρημένος.

15. Ὀλοσφύριον. Barnes, qui Ammonii notam adduxit ad Il. B. 774. festinanter posuit αὐτοσφύριον. “Scribo, δλοσφύριον. Hes. Ὀλοσφύριοι, δλοσφύρατοι. Ubi legebam, δλοσφύρηλατοι. “Sed monuit Soping. nihil mutandum, nisi et Sirach. corrigendus.” Toup.

16. Σόλον αὐτ. Il. Ψ. 828. et in Od. Θ. 186. λάβε δίσκον, 190. Βόμβησεν δὲ λίθος. Vett. Amm. Edd. αὐτοχόωνον.

17. Πίνδαρος. Ultra lectio melior sit loci Pindarici ex Isthm. 1, 34. vulgata, an Ammoniana, in Animadvv. dispiciam. vet. Amm. Edd. ἀναδίσκοισι præferunt.

18. Μ. ἐν Παιδίῳ. Fabulæ Menandrea nomen insignis obscurat corruptela, cui scriptus Codex medelani attulit; e Ms. iusius enotarat ἐν παιδίῳ: inde sponte nascebatur, ἐν Παιδίῳ, quod in textu etiam reposui, remota priorum Edd. lectione ἐν πέμπτῳ, quæ, quantumvis manifesto corrupta, suos tamen nacta fuit pa-

Διέφθαρται καὶ Διέφθορε διαφέρουσι¹. Διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, Διέφθορε δ' ἑτερον. Ἀριστοφάνης Κόραϊς², Διέφθορας τὸν ὄρκον ἡμῶν. Μένανδρος Ἀδελφοῖς, Εἰ δ' ἔστι³ τὴν κόρην διεφθορώς. [42] Ὁμηροῦ⁴, — φρένας ἡλεὲ διέφθορας⁵ διεφθάρης τὰς σαυτοῦ φρένας.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος⁶ διαφέρει. Διαβόητος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος· Ἐπιβόητος δ', ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην. Ἀνακρέων⁷ ἐν δευτέρῳ, — καὶ μ' ἐπίβωτον Κατὰ γείτονας ποιήσεις. τοῦτον δ' ἐνιοὶ τῶν ποιητῶν Ἐπίσφατον⁸ καλοῦσιν.

Διαβόητος Περιβόητος⁹ διαφέρει. Διαβόητος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλλητος· Περιβόητος δέ, ὁ ἐπὶ κακίᾳ. καὶ Περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸν παραδίδωσιν ὁ⁹ ἀκρατής· καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον. Ἡττων ἑαυτοῦ πορνιδίῳ τρισαθλίῳ Ἐαυτὸν οὕτω παραδεδώκεν.

Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον διαφέρει. Διπλοῦν μὲν γὰρ ἔστι [43] κατὰ μέγεθος· Διπλάσιον δέ, κατὰ ἀριθμόν. ὡς διπλάσιον καὶ τετραπλάσιον. οἷον διπλάσια χρήματα ἔχει. ἐπὶ δέ τῶν διπλουμένων τὸ διπλοῦν. ὥσπερ ἐπὶ τῶν πτυσομένων¹⁰ ἱματίων, διπλοῦν τὸ ἱμάτιον, οὐκέτι διπλάσιον.

Διχότομος καὶ Διχοτόμος διαφέρει. Διχότομος μὲν, ὁ εἰς δύο διηρημένος· Διχοτόμος δέ, ὁ εἰς δύο διαιρῶν.*

Διήγησις καὶ Διήγημα¹¹ διαφέρει. Διήγησις μὲν γὰρ καὶ ποιήσις ἔστιν ἡ ἐν μήκει τὸ τέλειον ἔχουσα· Διήγημα δέ, καὶ ποίημα τὸ βραχύτερον.

Διδάξω¹² καὶ Διδάξομαι διαφέρει. Διδάξω μὲν γὰρ, δι' ἑαυτοῦ· Διδάξομαι δέ, δι' ἑτέρου. ὡς Οἰκοδομήσειν¹²

μὲν δι' ἑαυτοῦ· Οἰκοδομήσασθαι δέ, δι' ἑτέρου.

Διψθέρα καὶ Μηλωτὴ διαφέρει. Διψθέρα μὲν γὰρ, αἰγῶν· Μηλωτὴ δέ, προβάτων.***

Διορθοῦν¹³ καὶ Ἐπανορθοῦν διαφέρει. Διορθοῦν μὲν γὰρ, καὶ ἐπὶ δοράτων, καὶ ἐπὶ οὐβελίσκων, καὶ ἐπὶ λόγων· Ἐπανορθοῦν δέ, ἐπὶ μόνων λόγων.

[44] Διαπολιτεύεσθαι καὶ Ἀντιπολιτεύεσθαι διαφέρει. Διαπολιτεύεσθαι μὲν γὰρ λέγουσι τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς¹⁴ πόλεως· Ἀντιπολιτεύεσθαι δέ, τοὺς ἐξ ἑτέρας δι' ἑτέρας¹⁵ ἀντιδιαστατοῦντας ἀλλήλοις. Θεόπομπος δέ καὶ τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους Ἀντιπολιτεύεσθαι ἔφη.

Διδάσκαλος καὶ Ἐπιστάτης διαφέρει. Διδάσκαλος μὲν γὰρ ἔστι λόγων· Ἐπιστάτης δ' ἔργων¹⁶.

Διαλέγεται μὲν ὁ διδοὺς λόγον καὶ λαμβάνων· Λαλεῖ δέ, ὁ μὴ σπουδαιολογούμενος¹⁷. Λέγει δέ καὶ ὁ κατὰ διέξοδον ἐπεξιὼν πρᾶγμα· Φάσκει δέ ὁ βραχυλόγος.

Δίκη, ἡ τε κρίσις, καὶ ἡ τιμωρία, καὶ τὸ δίκαιον.

Δοῦσαστο¹⁸ τοῦ Δοιάσαστο διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Δοῦσαστο, σημαίνει τὸ ἔδοξε·**** τὸ δέ Δοιάσαστο, ἀντὶ τοῦ ἐδίστασε.

[45] Δοῦλοι καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Δοῦλοι μὲν γὰρ εἰσι καὶ οἱ τῶν ἡδονῶν, καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα¹⁹. Οἰκέται δέ, δεσποτῶν.

Δόξα καὶ Κλέος διαφέρει. Δόξα μὲν ἔστιν ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος· Κλέος δέ, ὁ παρὰ τῶν σπουδαίων.

Δύναμις καὶ Ἰσχύς διαφέρει, ὡς φησι Πλάτων²⁰ ἐν Πρωταγόρᾳ. Οὐ γὰρ ταυτὸν ἔστι δύναμις τε καὶ ἰσχύς²¹.

ironos; his audacior Menandri Fragm. Editor, 'Absurde,' inquit p. 145., 'nomen Fabulae effertur in πέμπτῳ, in quinto. Itaque ad Παρακαταθήκην retulimus.' Quae ratiocinatio satis est jocosa. [Συμφωνίαν, Cod. Gud. σύμφωνον: ἐν Παιδίῳ abest.] Kul.]

1. Διέφθαρται καὶ Διέφθορε δ. Qui post Nunnes. ad Phryn. Cl. Gravium legerit ad Lucian. Solæc. 2, 733. 734. nihil habebit causæ, quod plura requiratur.

2. Κόραϊς. Non satis tuto cnm Gul. Coddæo ad Aristoph. Fragm. reponi poterit ἐν ὄραις. [Vide Bastii Comm. Palæogr. 746. G. H. S.] Nam plurimos Noster versavit libros, quorum ne nomen quidem apud alios offendas. [Ἀριστοφάνης etc. desunt in Cod. Gud., qui Veterum loca plus nimis omittit.] Kul.] Recte ἐν ὄραις. Vide Bast. Comm. Palæogr. 746. 'Scribe, τὸν οἶκον, Ter. Eun. 1, 1, 34. Fundi nostri calamitas.' Toup. Et sic Pierson. ad Mer. 128. 'Εἰ δ' ἔστι ταύτην τὴν κόρην δ. Sed Eust. ἔστιν οὗτος.' Toup. Scap. Oxon.

3. Εἰ δ' ἔστι. Hic vocem deficere, animadvertit Jos. Scal. qui suspicionis indicem... in libro suo posuerat. Quodnam vocabulum exciderit, cum aut hic notari posset, aut animadversionibus servari, posterius malo.

4. Ὁμηρος. Il. O. 128., ubi Amm. citat Barnesius. Eur. Hipp. 1014. εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε, quem locum annotavi, quia congruit cum Homericis.

5. Διαβόητος καὶ Ἐπιβ. Ammonium sequitur Eust. ad Od. T. p. 683. Ab utroque dissentit Thom. M.

6. Ἀνακρέων ἐν δ. Aldus e Ms. suo vulgarat, Ἀνακρέων ἐν β. Anacreontis carmina in libros fuerunt distributa. Hosce versiculos ad mentem Barnesii constituit §. 77. v. 1104., neque tamen a recepta Amm. lectione recessi, nisi quod ἐπίβωτον posui pro ἐπιβόητον: sic Euenus περιβωτον πτόλιον, Anth. 1. c. lxx. ep. 1. Ἀμφιβότης ex Ionis Teucro Hes. interpretatur περιβόητον, emendante Bentl. Viro Ill. in Epist. ad Mill. 55.

7. Ἐπίσφατον. Sequentia monuit ad hanc vocem Vulc.:—'Lege ἐπέσφατον; ut ἐπέσβολον, atque ita malim legere ap. Hes., quam ἐπίσφατον, quod ille interpretatur ἐπιμωμητόν.' Vide Animadv. ad seq. Amm. notam. [Ἐστὶν abest in Cod. Gud.: ἐν δευτέρῳ, et hoc abest: ἐπίβωτον, Cod. Gud. Ἐπιβόητον: γείτονας, Cod. Gud. γείτονα: ποιητῶν, Cod. Gud. ποιητικῶν, male. Easdem lectiones habet Cod. Gud. in v. ἐπιβόητος καὶ διαβόητος, nisi quod in ποιητῶν consentiat cum Amm., et per incuriam pro ἐπίσφατον scriptum sit ἐπίσφατόν.] Kul.]

8. Διαβόητος Περ. De διαβόητος et περιβόητος non idem scribunt Amm. et Thom. Magister. Sed certum est ea in utramque partem dici. Verba sunt Cl. Dukeri ad Thuc. 6, 16. p. 387.

9. Παραδίδωσιν δ. Desunt ab Edd. Venetis, Basil. 1525. Par. 1530. addita demum in Edd. Tusani, Steph., et Vulc. qua auctoritate, viderint, si qui huius loci curam aliquando sint suscepturi. E Ms. suo Aldus emendat: ἀνοῖς αὐτὸν ἀκρατής. 'Et sic Ms. Reg. Versum Menandri hic latere, sic fortasse constitutum docuit Porson. (Tracts p. 252.) καὶ περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις (ποιεῖ) δ Κράτης. Κατὰ τοῦτο δὴ τὸ λ. — παραδέ. δωκεν ἀκρατής, i. e. δ ἀκρατής. Est autem e Menandro, op. 'nor.' Toup. Scap. Oxon.

10. Πτυσομένων. Vett. Edd. legunt πτυσομένων. Ad differentiam conferri poterunt Thom. M. et Ptol. Ascal. §. 22. [Ἐστὶ abest in Cod. Gud.: κατὰ μέγεθος, Cod. Gud. τῶν κατὰ τὸ μέγεθος; sic et τῶν κατὰ ἀρ.: ὡς — ad fin., Cod. Gud. ita per epitomen, ut solet, οἷον διπλάσια χρήματα, διπλοῦν δέ τὸ ἱμάτιον, οὐ διπλάσιον.] Kul.]

[Διχότομος καὶ Διχοτόμος διαφέρει. ἂν μὲν προπαροξύνωμεν, δηλοῖ τὰ εἰς δύο διηρημένα· ἂν δὲ παροξύνωμεν, δηλοῖ τὰ εἰς

δύο διαιρούμενα. Cod. Gud.] Kul.]

11. Διήγησις καὶ Διήγημα. Thom. M. Διήγησις, ὅλον τὸ σύγγραμμα, ἡγουν ἡ Ἰλιάς, ἡ ἡ Οδύσσεια. Διήγημα δέ, μέρος τι, οἷον ἡ τοῦ Ἑκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. ὥσπερ καὶ Ποίησις καὶ Ποίημα. [Similia fere his Etym. Gud.] Scap. Oxon.] Discrimen inter Poesin et Poema tradidit etiam Non. Marc. de Differ. Verb. 428. Pro βραχύτερον in Amm. Ms. habebat βαρύ. [Διήγημα Διήγησις διαφέρει. Διήγησις μὲν γὰρ ἔστιν ὅλον ἡ πᾶσα διήγησις ὁμήρου· Διήγημα δέ μέρος τι τῆς ποιήσεως, οἷον Αἴαντος μονομαχία πρὸς Ἑκτορα. Cod. Gud.] Kul.]

12. Διδάξω. Vide Aristid. 1, 42. Valck. ad v. Ἐδίδαξε. Toup. Verba Aristidis sunt, Οὐκ ἐδίδαξαν τὴν τέχνην τὴν ἱατρικὴν, ἀλλ' ἐδίδαξαν αὐτοὺς. Scap. Oxon.

13. Οἰκοδομήσειν. Vett. Edd. οἰκοδομήσω.

14. Διψθέρα κ. τ. λ. Sic et Cod. Gud.] Kul.]

15. Διορθοῦν. Cf. etiam Thom. M. Γὰρ καὶ — ἐπανορθοῦν

om. Ms. Reg.] Scap. Oxon.

16. Αὐτῆς. Voculam αὐτῆς, quæ in Edd. omnibus deerrat, e schedis Ptol. Ascal. §. 188. non dubitanter Ammonio restitui; eamque excidisse, H. etiam Stephano; ut puto, non latuit, quem vide in Thes. Gr. 3, 478. A.: adde Harpocr. Gronovii in v. Διαγορεύων, et, qui Ammonii nota usus fuit, Casaub. ad Polyæn. 1, 21, 3. citatum Cl. Dukero ad Thuc. Schol. 586. Vide Abresch. Dilucc. Thuc. 457.

17. Δι' ἑτέρας. Hæc etiam bina vocabula ex Ammonio male exciderant, quæ, commode a Ms. suppeditata, in textum retuli. Sed propter illa Δι' ἑτέρας in eam facile suspicionem incido, verbum Ἀντιπολιτεύεσθαι a pristina scriptura leviter a libraribus distortum. Subjiciam pulcrum Aristonymi locum e Stob. Tit. 38. p. 224. Ὁ φθόνος ὥσπερ φαῦλος δημαγωγὸς ταῖς καλαῖς ἀντιπολιτεύεται πράξεσιν. Verum nec huic loco, neque etiam aliis ullo modo Ammonii convenit expositio. Itaque vero videtur simile, Grammaticum scripsisse Ἀντιδιαπολιτεύεσθαι, quo adjecta explicatio manifesto ducit: τοὺς ἐξ ἑτέρας δι' ἑτέρας ἀντιδιαστατοῦντας ἀλλήλοις. Deinde eandem formam agnovit Hes. Ἀντιδιαστέλλεται, ἀντιδίστησιν. J. Poll. 6, 118. In Philox. Gl. Compensat. ἀντιδιαλογίζεται. J. Poll. 7, 172. διαπλέκει, ἀντιδιαπλέκει, quod postremum habes ap. Æschin. c. Ctes. 278. Hesychio etiam restituendum: Ἀντιδιαπλέκειν, ἀντιμηχανάσθαι. Æschinis loco jam usus est Bud. Comm. 767.

18. Ἐπιστάτης δ' ἔργων. Archippus in Piscibus πραγμάτων ἐπιστάτας dixit, teste Harpocr. in Παλιναίρετος. Soph. Aj. 27. Ποιμνίων ἐπιστάτας, et in El. 707. ἀρμάτων ἐπιστάται. Cf. Grot. ad Luc. 5, 5. et Thom. M. in Διδάσκαλος.

19. Σπουδαιολογούμενος. Ita Ms. et Edd. Ald., reliquæ σπουδαῖον λεγόμενος priorum lectionem recepi.

20. Δοῦσαστο. Pluscula ad hanc notam vide in Animadv. [**** Δοιάσαστο. Cod. Gud. διάσαστο; sic et altera vice, additque σὺν τῷ ι: ἐδοξε, Cod. Gud. ἔδειξε.] Kul.]

21. ὑπὸ βασιλέα. Malim legi ὑπὸ βασιλέως· Οἰκέται δέ, δεσποτῶν. Thom. M. cf. et, qui aliud discrimen annotavit, Chrysippus ap. Schol. Theocr. 5, 5. et ap. Athen. 267. [Δοῦλοι καὶ Οἰκέται καὶ Θεράποντες διαφέρουσι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Δοῦλοι μὲν γὰρ καὶ τῶν ἡδονῶν λέγονται, καὶ πάντες οἱ τεταγμένοι ὑπὸ βασιλέως· Οἰκέται δὲ δεσποτῶν· Θεράποντες δὲ οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι, ὑφ' ὧν θεραπεύονται οἱ προσήκοντες. Cod. Gud.] Kul.]

22. Πλάτων. Quin imo Sophista, cujus importunam in vocabulis secernendis diligentiam ridet Plato Protag. Ed. Valder. 298.

23. Δύναμις τε καὶ ἰσχύς. Hæc scriptura Vulcanio debetur; quam mutare etiam nolui, licet priores Edd. omnes legerent δύναμιν τε καὶ ἰσχύν: neque aliter scripserit Ammon.; verum, ista

ἡ μὲν γὰρ Δύναμις καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεται καὶ μά-
νης καὶ θυμοῦ· ἡ δὲ Ἰσχύς ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας
τῶν σωματίων.

Δυσπειθὴς καὶ Ἀπειθὴς διαφέρει. Δυσπειθὴς γὰρ
ἐστίν, ὃς δυσχερῶς παραδέχεται τὸν πιστὸν λόγον·
Ἀπειθὴς δὲ, ὃς ἀποκρούεται, καὶ οὐχ οἷός τε ἐστὶ πεί-
θεσθαι.*

Δῶμα καὶ Δωμάτιον διαφέρει. Δῶμα μὲν γὰρ, κοι-
νὸς τὸ οἰκοδόμημα· [46] Δωμάτιον δὲ, θάλαμος.

Δωροδοκία, ἥ τε δόσις τῶν δώρων καὶ ἡ λῆψις.

E.

ἘΓΧΡΙΣΑΙ καὶ Ἐναλεῖψαι² διαφέρει. Ἐγχρίσαι
μὲν γὰρ, ἐπὶ σκορπίου ἢ σφηκῶν, ἢ τινος τοιοῦτου³ λέ-
γουσιν· Ἐναλεῖψαι δὲ, ἐπὶ ὀφθαλμῶν.

Ἐγγυῶ καὶ Ἐγγυᾶται διαφέρει. Ἐγγυᾶ μὲν γὰρ ὁ
διδούς· Ἐγγυᾶται δ' ὁ λαμβάνων.**

Ἐδίδαξε καὶ Ἐδιδάξατο διαφέρει. Ἐδίδαξε μὲν γὰρ
ὁ καθηγητής· Ἐδιδάξατο δ' ὁ πατὴρ συστήσας. Ἀρι-
στοφάνης ἐν Νεφέλαις⁴, Ἐδιδάξαμεν μέντοι νῆ Δί',
ὦ μέλεε.

Εἰκὼν καὶ Προτομή διαφέρει. Εἰκὼν μὲν γὰρ ἐστὶν
ἐπ' ἀνθρώπων. Προτομή δὲ, λέοντος, καὶ ἵππου, καὶ
τῶν ἄλλων⁵.

[47] Ἐκκλησία καὶ Κατάκλησις διαφέρει. Ἐκκλησίαν
μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν σύνοδον τῶν κατὰ τὴν
πόλιν· Κατάκλησιν δὲ, ὅποτε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν
συνεκάλουν⁶, πρὸς ἐπίσκεψιν μείζονα τῶν πραγμάτων.

lectione recepta, integer locus ex illo, quem dicebam, Platonis
erat refingendus, ap. quem hac ratione loquitur Protagoras: Οὐ
γὰρ ταυτὸν εἶναι (φημι) δύναμιν τε καὶ ἰσχύ· ἀλλὰ τὸ μὲν, καὶ
ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεσθαι τὴν δύναμιν, καὶ ἀπὸ μάνας γε καὶ ἀπὸ
θυμοῦ· ἰσχύ· δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωματίων. Quem
locum produxi, ut cum Amm. posset comparari, et hoc quoque
iudicio constaret, qua ratione Veterum loca a correctoribus so-
leant depravari. Nostro in loco leve supererat antiquæ Scriptio-
nis vestigium; id ipsum inconsiderate sustulit Vulcan; quem nos,
lectore super hac re admonito, minus imprudenter sequimur.

[* "Παραδέχεται, Cod. Gud. δέχεται: καὶ οὐχ etc., καὶ οὐδ'
ἄλλως πείθεται." Kul.] "Etyim. G. καὶ οὐδ' ἄλλως πείθεται." Scap.
Oxon.

1. Δωμάτιον δέ. Ita vett. Edd.: Steph. τὸ Δωμάτιον δέ, θά-
λαμος, rectius scripsisset Δωμάτιον δέ, ὁ θάλαμος. "Ms. Reg.
"Δώματα—τὰ οἰκοδόμηματα—τὸν θάλαμον." Scap. Oxon.

2. Ἐγχρίσαι καὶ Ἐναλεῖψαι. Vulgatas Tusani, Steph., et Vulc.
Edd. bis occupat Ἀναλεῖψαι. Quod in Aldinis erat et in Basil.
Curionis, Ἐναλεῖψαι, in textum reduxi. Mirum videbatur, Phav.,
dum probam lectionem ex Aldo dare potuisset, Ἀναλεῖψαι tamen
in Lex. retulisse; Steph. contra, qui in Amm. mendose vulgarat
Ἀναλεῖψαι, in Thes. Gr. 1, 318. verbum Ἐναλεῖψαι ex uno Am-
monii loco asseruisse; cui addi certe potuisset Heliod. 7. p. 328.
Ἐξεληλυθεν ἐναλεῖψόμενος τὸ ὀφθαλμῶ. "Vide Abresch. ad
"Æsch. Pr. 878." Scap. Oxon.

3. Ἡ τινος τοιοῦτου. Addit, quæ sensum reddunt magis per-
spicuum, Ptol. Ascal. §. 132. Ἐγχρίσαι—ἡ τινος τοιοῦτου, ὅταν
πατάξῃ. Ἐναλεῖψαι δὲ ἐπὶ ὀφθαλμῶν. Hes. Ἐγχρίει, τύπτει,
ἐγκεντρίζει. Ammonii nota Jungermannii conjecturam non ra-
tum commendat, in J. Poll. 4, 180. legentis: ἐναλεῖψαι καὶ ἐγχρί-
σαι. pro vulgata ἐγγράψαι.

[** "Ἐγγυῶ κ. τ. λ. Sic et Cod. Gud." Kul.]

4. Ἐν Νεφέλαις, v. 1341. ap. Amm. σε e versu periit ante
νῆ Δί' ex edito Aristoph. restituendum, ubi pro μέλεε legitur
μέλε, cum in vett. Amm. Edd. solemnī errore extet μέλαιε. Su-
per differentia vide Animadvv.

5. Καὶ τῶν ἄλλων. Adjungi posset θηρίων e Ptol. Ascal. §.
33. Suidas in Προτομαὶ βασιλικαί—κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων
ζώων ἡ προτομή λέγεται. Ad Ammonium docta observat Leo-
pard. Emendd. 5, 8. quibuscum cf. Schol. Apoll. Rh. 2, 148.

6. Συνεκάλουν. Mallem scripsisset κατεκάλουν: nam συνεκά-
λουν potius videatur ad σύγκλητον ἐκκλησίαν pertinere, quæ quan-
tum distet a κατακλήσει, dicam in Animadvv. ["Ἐκκλησία Συ-
νόδου διαφέρει. Ἐκκλησία μὲν γὰρ ἐστίν, ἐν ᾗ ἄνδρες μόνον εἰσέρ-
χονται διὰ βουλὴν, Σύνοδος δὲ, ἐν ᾗ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες
εἰσέρχονται διὰ τι. Cod. Gud." Kul.]

7. Διαφέρει. Vett. Edd. διαφέρουσιν, et mox eis τὸν πόλεμον
ἐμβαλεῖν. Ad hanc etiam notam paucula in Animadvv.

8. Ὀμηρος, Od. Γ. 122. Vett. Amm. Edd. usque ad eam
Stephani omnes: εἰ ἐτεόν γ' ἐκείνου ἔκγονός ἐστι, θάμβος μ' ἔχει
εἰσορόωντα. In quibus vocabulum θάμβος, cuius loco hodie
σεβας ap. Hom. vulgar, ab Ammonio tamen videtur positum.
Alibi etiam Hom. scripsit: θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. et Ho-
merica imitatione Greg. Naz. in Muratorii Anecd. Θάμβος ἔχει
μ' ὁρώοντα τὸσον γόνον Ἐμμελοῖο.

9. Ἦ ἐτι ἀποθεν. Leg. puto: ἡ ἐτι ἀπώτερος: etsi recepta
lectio forsitan etiam servari potest. In Eustathium certe invasit labes
ad Od. Λ. p. 431. Ἀπόγονος δὲ φασιν, ἦτοι υἱός, ἡ ἐτι ἐκωθεν κα-
ταχρῶνται δὲ φασιν εἶσθ' ὅτε οἱ ἱστορικοὶ τῷ ἀπογόνῳ ἀντὶ τοῦ υἱοῦ:

Ἐκεῖ καὶ Ἐκεῖσε διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἐκεῖ δηλοῖ τὸ
ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Ἐκεῖσε, eis τόπον. οὕτως ἐρῶμεν, Ἐκεῖ
κατέλαβον αὐτὸν, καὶ Ἐκεῖσε πορεύεσθαι.

Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι διαφέρει. Ἐκπολε-
μῶσαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ eis πόλεμον ἐμβαλεῖν· Ἐκπολε-
μῆσαι δὲ, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

Ἐκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἐκγονος μὲν γὰρ
ἐστὶν ὁ υἱός. φησὶ γὰρ Ὀμηρος⁸, εἰ ἐτεόν γε Κείνου
ἔκγονός ἐστι· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. καὶ δι' ὅλης
τῆς ποιήσεως τετήρηκεν. Ἀπόγονος δ' ὁ ἦτοι [48] υἱὸς
νεύς, ἡ ἐτι ἀποθεν⁹. καταχρῶνται δ' εἶσθ' ὅτε οἱ ἱστορι-
κοὶ τῷ Ἀπογόνῳ ἀντὶ υἱοῦ.

Ἐκμαρτυρία Μαρτυρίας ἐν τινι διαφέρει¹⁰, δηλοῖ Δεί-
ναρχος¹¹ ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος, λέγων, Ἀναγνώ-
σεται¹² δὲ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῶν
δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας.

Ἐλκος Ὀτειλῆς διαφέρει. Ἐλκος μὲν γὰρ ἐστὶ χροῶ-
νιον πάθος μόνον¹³, ἐκ σιδήρου γινόμενον· ἐστὶ δ' ὅτε
καὶ ἐξ αὐτομάτου. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ διελκεῖσθαι τὴν
σάρκα. Ὀτειλὴ δ' ἐστὶν ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὑπὸ σιδήρου
πληγὴ.

Ἐλέατρος καὶ Ἐδέατρος διαφέρει. Ἐλέατρος μὲν
γὰρ ἐστὶν ὁ μάγειρος, παρὰ τοὺς ἑλεούς¹⁴. τράπεζαι δ'
εἰσὶ μαγειρικά. Ὀμηρος, [49] καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχεναν¹⁵.
Ἐδέατρος δὲ, ὁ προγεύστης¹⁶ παρὰ τὰ ἐδέσματα.

Ἐμβάδες καὶ Ἐμβάται¹⁷ διαφέρει. Ἐμβάδες μὲν
γὰρ, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα. Ἐμβάται δὲ, τὰ τραγικά.

Ἐμεῖο καὶ Ἐμοῖο¹⁸ διαφέρει. Ἐμεῖο μὲν γὰρ ἐστὶν
ἀσύναρθρον, ὡς Ὀμηρος¹⁹, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον, τὸ
δὲ Ἐμοῖο σύναρθρον. τοῦ ἐμοῖο παιδός, καὶ, Μνήσαι

quæ ex Amm. corrigi poterunt. ["Ἐκγονος, Ἐγγονος, καὶ Ἀπόγο-
νος διαφέρει. Ἐκγονος μὲν γὰρ ἐστὶν υἱός, Ἐγγονος δὲ υἱὸς υἱοῦ,
Ἀπόγονος δὲ ὁ τῶν ἐγγόνων πάλιν υἱός. Cod. Gud." Kul.] "Ἐκ-
γονος, Etyim. G. Ἐγγονος, καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἐκγονος
"μὲν γὰρ ἐστὶν, οἷος· Ἐγγονος δὲ υἱὸς υἱοῦ. Ἀπόγονος δὲ ὁ τῶν
"ἐγγόνων πάλιν υἱός." Scap. Oxon.

10. Ἐν τινι διαφέρει. Insolens hæc in Amm. loquendi forma,
quam minime sollicito, quamvis scribi facile posset τινὶ διαφέρει.
Suid. in Διαφέρω: τινὶ διαφέρει Στιγμὴ Ὑποστιγμῆς; χρονί,
quæ leguntur in Dionysii Thracis Arte Gramm. Ms.; nam aliter
ista edidit Fabr. B. Gr. 7, 27. Πῇ διαφέρει Στιγμὴ Ὑποστιγμῆς;
Ad leges Atticismi convenientius scripsisset Amm. τί διαφέρει.
Ascribam Phrynichi verba e p. 72. Τίνι διαφέρει τότε καὶ τότε, οὐ
χρή οὕτω λέγειν κατὰ δοτικὴν πτῶσιν, ἀλλὰ τί διαφέρει.

11. Δείναρχος. Turpe fuisse, priorum Edd. lectionem Μέναρ-
χος iterum apposuisse, cum infra in v. Μαρτυρία recte legatur
Δείναρχος: idque restituendum etiam monuerint Meursius ad
oram libri sui, et in Att. Lect. 3, 5. J. A. Fabr. B. Gr. 4, 26,
p. 178, et Kust. ad Suid. in Ἐκμαρτυρία.

12. Ἀναγνώσεται. Salmasius, hac observatione usus in Obs.
ad I. Att. et R. 30. p. 831. in Dinarchi verbis legisse videtur
ἀναγνώσεται: quod minime probandum. Ad Iudices loquebatur
Dinarchus. Quæ in v. Μαρτυρία habet Noster e Dinarcho, cum
his videntur connectenda.

13. Πάθος μόνον. Commoda distinctione h. l. sanavi ad mentem
Cl. Fabricii: μόνον deest ap. Ptol. Ascal. §. 80. et Thom. M.,
qui hanc notam contraxit. ["Ἐλκος ἐκ τοῦ ἐλκος, Ὀτειλὴ, Τραῦ-
μα, Πληγὴ διαφέρει. Ἐλκος μὲν γὰρ τὸ χρόνιον πάθος, μόνον ἐκ
σιδήρου γινόμενον, εἶσθ' ὅτε καὶ ἐκ ταυτομάτου. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ
διελκεῖσθαι τὴν σάρκα. Ὀτειλὴ ἐκ τοῦ σύνεγγυς σιδήρου πληγὴ
Τραῦμα δὲ πρῶσις σαρκὸς ὑπὸ σιδήρου γινόμενον ἐφ' ὕψους σφα-
τος. Πληγὴ δὲ ἡ ἐκ χειρὸς πληγὴς. Cod. Gud." Kul.]

14. Παρὰ τοὺς ἑλεούς. Vett. Edd. παρὰ τοῖς ἑλεοῖς: quibus-
cum Ms. consentit. ["Ἐλέατρος καὶ Ἐδέατρος, Cod. Gud. utra-
que vice, ἐλέατρος καὶ δελέατρος: τοὺς ἑλεούς, Cod. Gud. τοὺς ἑλε-
οῖς, ἀπὲρ τρ." Kul.] "Etyim. G. παρὰ τοῖς εἰλεοῖς." Scap. Oxon.

15. Ἐχεναν. Lege: ἔχεναν ex Il. 1. 215.

16. Προγεύστης. Hæc Ms. lectio vulgatæ προστάτης, ["sic
Etyim. G." Scap. Oxon.] locum recepit, quanquam, ut verum
fatear, προστάτης temere non videtur et sine ratione positum: v.
Animadvv. ["Προγεύστης," Cod. Gud. προστάτης. Cæterum
Homeri locus abest." Kul.]

17. Ἐμβάται. Leg. sine ulla dubitatione Ἐμβάται. Ptol. Ascal.
§. 42. Ἐμβάδες μὲν κωμικὰ ὑποδήματα. Ἐμβάται, τραγικά. Glo-
ssæ: Cothurni, ἐμβάται τραγωδοῦ. Horum aliquoties occurrat
apud Lucian. mentio. Ejus Schol. ad Jov. Trag. p. 13. Ἐμβάται
μὲν, inquit, τὰ ζῦλα, ἃ βάλλουσιν ὑπὸ τοῦς πόδας οἱ τραγωδοί,
ἵνα φανῶσι μακρότεροι. Thomas tamen M. videri posset Amm.
nota usus jam depravata, dum scribit: Ἐμβάδες, τὰ κωμικὰ ὑποδή-
ματα. Ἐμβάται δὲ καὶ Ἐμβάται τραγικά. Hinc utriusque etiam
formæ meminit Steph. Thes.

18. Ἐμοῖο. Vett. Edd. μοῖο, et mox pro ἐμοῖο, μέο.
19. Ὀμηρος. Prior locus est ex Od. P. 153. Posterior ex Il.
Ω. 486., ubi vulgatur quidem M. π. σεο θ. ἐπείκελ' Ἀ. Sed
quam lectionem et hic et infra in σοῖο probat Noster, agnoscit
etiam Heracl. Alleg. Hom. 484. Vett. Amm. Edd. σοῖο θ. ἐπεί-
κελ' Ἀ. ἀντὶ τοῦ πατρὸς absque σοῖ. ["Ἀσύναρθρον, Cod. Usq.
ἀσύντακτον: ὡς, Cod. Gud. καὶ: μῦθον, addit Cod. Gud. ἑλληνι-
κάτατόν φησι: τοῦ ἐμοῖο, ad fin., Cod. Gud. οἷον τοῦ ἐμοῖ, καὶ

πατρὸς σοῦ θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεύ. ἀντὶ τοῦ πατρὸς σοῦ.

Ἐμπειρία Πείρας διαφέρει. Πείρα μὲν γὰρ ἐφ' ἐνὸς ἢ δευτέρου ἢ γνώσις ἐστὶ δοκιμαζομένη· Ἐμπειρία δὲ ἢ ἐπὶ [50] πολλῶν κατὰληψις βεβαία. πάλιν δὲ Τέχνη Ἐμπειρίας διαφέρει· ὅτι ἢ μὲν ἐν τοῖς κανόνισιν², ἢ γραμματικῇ³ δὲ τέχνη ἀδιάπτωτος, ὥς καὶ ἡ ἐπιστήμη.

Ἐνδον καὶ Ἐσῶ διαφέρει. Ἐνδον μὲν γὰρ, τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει· Ἐσῶ δὲ, τὸ εἰς τόπον. Ἐνδον μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ παῖς· Ἐσῶ δὲ εἰσέρχομαι. ἀμαρτάνει οὖν⁴ ὁ λέγων, Ἐνδον εἰσέρχομαι, ἢ Ἐσῶ ἐστὶν ὁ παῖς. Σοφοκλῆς τὴν διαφορὰν συγγεῖ· φησὶ γὰρ ἐν Τραχινίαις⁵, Γυναικες αἶ τε ἔσω στέγης, αἶ τε ἐκτός. δέον εἰπεῖν, γυναικες αἶ τε ἔνδον. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλείδῃ⁶, Καὶ τὸν γέροντα, τὴν τ' ἔσω γραῖαν δόμων. ἀντὶ τοῦ ἔνδον. Εὐβουλος ὁ τῆς μέσης Κωμωδίας ποιητῆς ἐν Καλαθηφόροις, Ὅπως δὲ σπεύσεθ' ὅτι τ' γέρον ἔσω. δέον εἰπεῖν, ἔνδον.

[51] Ἐνταυθοῖ, καὶ Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ, τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ· Ἐνταῦθα δὲ, καὶ τὴν ἐν τόπῳ, καὶ τὴν εἰς τόπον. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε. τὸ δ' Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε⁸, καὶ τὴν ἐν τόπῳ, καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος τοῦ τότε. ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ Ἐνταυθοῖ, Ἐνταυθοῖ⁹ νῦν ἦσο κύνας ἀπερύκων. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἐνταῦθα, Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρῃ¹⁰, Ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μήποθ' ἡλίου Φέγγος καθορῇ. Ἐχει γὰρ καὶ τὴν εἰς τόπον σημασίαν, καὶ τὴν ἐν τόπῳ. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐνθάδε¹¹ φησὶν ἡ Καλυψώ, Ἐνθάδε αὖθι μένων σὺν ἐμοί, τῶδε δῶμα φυλάσσοις· καὶ Ἐκτωρ φησὶ, σὲ δὲ τ' ἐνθάδε¹² γυψες

ἔδονται. [52] ταῦτα γὰρ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ. Τὰ δ' εἰς τόπον οὕτως, τῆς δ' αὐτοῦ¹³ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ. Τοῦ δ' αὐτοῦ¹⁴ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς. ἐπὶ τοῦ Ἐνθα ἐν τόπῳ, Ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς. εἰς τόπον, Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν. ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος τοῦ τότε, Ἐνθ' αὐ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη.

Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον διαφέρει. Ἐνθύμημα μὲν γὰρ ἐστὶ ποιῶν¹⁵ λόγον σχῆμα· τὸ δ' Ἐνθύμιον ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ [53] προστροπαίου παρ' Ἀττικοῖς. ὁ γοῦν Ἀντιφῶν ἐν τοῖς Φονικοῖς¹⁶ φησὶ, Τεθνεὺς οὗτος¹⁷ ὑμῖν ἐνθύμιος γενήσεται.

Ἐνδοξος* καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. Ἐνδοξος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐπίσημος· Ἐπίδοξος δὲ, ὁ προσδοκώμενος¹⁸, καὶ ἐλπιζόμενος.

Ἐνεκα καὶ Χάριν διαφέρει¹⁹. ὁ μὲν γὰρ Ἐνεκα, ψιλὴν τὴν αἰτίαν δηλοῖ. οἶον, Ἐνεκα Ἀλεξάνδρου καὶ ἔνεκα Ἑλένης ἐστράτευσε Μενέλαος. ὁ δὲ Χάριν, μετὰ τῆς αἰτίας δηλοῖ καὶ τὴν χάριν. Χάριν Μενέλαου Ἀχιλλεύς ἐστράτευσε. τούτέστι, Μενελάω χαριζόμενος.

Ἐννοεῖν καὶ Ἐννοεῖσθαι διαφέρει. Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφνω μὴ ἐπιστήσας²⁰. Ἐννοεῖσθαι δὲ, ἀπὸ μακρὰν διαλογιζόμενος.

Ἐξόσου καὶ Ἐξότου διαφέρει. Ἐξόσου μὲν γὰρ, χρόνον· Ἐξότου δὲ, τὸ ἐξ οὗ τινος.

[54] Ἐξανέψιοι καὶ Ἐξανεψιοὶ²¹ διαφέρει. καὶ βαρυνόμενος προφέρονται τούνομα· φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς Προσωδίας, Ἐξανέψιοι, ὡς ἀμέριμνοι, ἀναστελλομένης²² τῆς οἰκίας ἐκ τοῦ Ἀνεψιοῖ, ὀνόματος

μῆσαι πατρὸς ἐμοῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεύ. Kul.] "Etym. G. "ἀσύντακτον, qui post μῦθον addit, "Ἑλληνικώτατον φησι. Mox "in v. Homeri Idem πατρὸς ἐμοῖο." Scap. Oxon.

1. Ἡ δευτέρου. Vulgate ἡ δύο Ms. iterum lectionem anteposui, etsi pro illa staret Thom. in Ἐμπειρία. Schol. Dionys. Thr. Πείρα δὲ, ἡ ἐνὸς ἢ δευτέρου γνώσις, ὅταν εἰδῇ γεωργός, ὅτι δρεπάνῳ πληγὴς ἰαθήσεται ὀφρὺ σικκῆς, κ.τ.λ. ["Vide ad Dionys. H. de C. VV. 175." G. H. S.] Pro δοκιμαζομένη vett. Edd. δοκιζομένη: mendose!

2. Κανόνισιν. Vett. Edd. scriptura vitiosæ recentiorum lectionis κανόνισιν locum occupavit: e Ms. κανόνισιν annotarat Vossius, cujus, quod dolendum est, collatio in hac voce desinit.

3. Ἡ γραμματικῇ. Thom. M. e Dionysio Grammatices exhibit definitionem, quam tangere etiam videtur Amm. Multa e Scholl. ineditis notari possent, quæ describere nunc commodum non est.

4. Ἀμαρτάνει οὖν. Si id peccare est, probatissimi Scriptt. frequenter peccarunt. Hac in re finienda pro more confidenter Phryn. Ἐνδον εἰσέρχομαι, βάρβαρον: et quæ plura in ejus Eclogis legi poterunt. "Ms. Reg. γοῦν." Scap. Oxon.

5. Ἐν Τραχινίαις, v. 204. Sophoclis verba eadem ratione hic posita sunt, qua in Edd. Steph. et Vulc., quarum scripturam sum secutus, ut sua constaret conjecturæ, quam infra proponam, ratio. Vett. tamen Edd. αἶτ' ἔσω, et mox δέον εἰπεῖν, αἶτ' ἔνδον. Quod sequitur καὶ e Steph. Edd. exciderat.

6. Ἐν Ἡρακλείδῃ. Lege: ἐν Ἡρακλείδῃ, v. 584.

7. Ὅτι. Scaliger in libri margine notarat ὅτι δ' pro ὅτι ponendum. ["Καὶ, Cod. Gud. τοῦ: τὸ abest: Σοφοκλῆς, Cod. Gud. addit δέ: αἶ τε, αἶ τ' utraque vice: ἐν Ἡρακλείδῃ abest: γραῖαν abest: τῆς μέσης abest: σπεύσεθ', οὐπέσσεσθαι, sola hujus articuli, quæ attendi meretur, lectio." Kul.] "Leg. ὅστις ἐστ' ἔσω ἡ γέρον. Vel, ὅστις ἡ γέρον ἔσω." Toup. Præterea leg. πέσσεθ'. "Etym. Ms. Sorbon. ὅπως δὲ ὅτι πέσσεσθαι ὅτι τις γ. εἰ." Scap. Oxon.

8. Τὸ δ' Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε. Hæc festinanti librario debentur, ac proinde delenda sunt, eorumdemque loco ponendum Tὸ δ' Ἐνθα. Id et ex Herennii Philonis excerptis, et ex Homeri, quæ subjiciuntur, locis clarissime patet. Ad h. l. conferri potest Nunn. ad Phryn. 23. ["Quorum partem duntaxat deterendam credidi, universa prætermisit Frell. hæc nimirum: Tὸ δ' Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε, καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ τὴν εἰς τόπον." Ex Adtendis.]

9. Ἐνταυθοῖ. Od. X. 104. Ἐ. ν. ἡ. κύνας τε σῶας τ' ἀπερύκων. Schol. ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ.

10. Ἐν Ἡλέκτρῃ, v. 381., ubi pro καθορῇ reperies προσόψει. Eust., ubi Ammonium describit, ad Od. X. p. 659. in Soph. versu legit προσόψει. Eust. sequitur Phavorinus. Vett. porro Edd. Amm. pro πέμψειν legunt πέμψειν.

11. Ἐπὶ τοῦ Ἐνθάδε. Vett. Edd. ἐπὶ τοῦδε. ἔνθα φησὶν ἡ K. et in versu, Ἐνθάδε καὶθι μένων, quod non sperno. ["Ms. Reg. καὶθ." Scap. Oxon.] Od. E. 208., ubi editur Ἐ. αὖθι. Barnes. Ἐ. κ' αὖθι. inter Var. Lect. retulit.

12. Σὲ δὲ τ' ἐνθάδε. Il. Π. 836. Vett. Edd. σὲ δ' ἐνθάδε.

13. Τῆς δ' αὐτοῦ. Vett. Edd. τοῦ δ' αὐτοῦ λυτο γούνα. Egrege se facturum credidit, qui τῆς δ' αὐτοῦ reponeret. Utrumque ap. Hom., sed ab hac nota est alienum, et a nescio quo ineptulo in hunc libellum intrusum.

14. Τοῦ δ' αὐτοῦ. Od. X. 161. Sequentia loca ordine indicabo, Od. Γ. 109. I. 142. Il. E. 1.: ad postremum locum Schol. ad

mentem Amm. Ἐνθ' αὖ exponit τότε δή: addens, ἐπιρρήμα χρονικόν. ἄλλως δὲ ἐνταῦθα τοπικόν.

15. Ποιῶν. Malim ποῶν λόγον σχῆμα: quanquam vulgatam tuetur Thom. M., ["et Etym. G."] Scap. Oxon.] qui sequentia: τὸ δ' Ἐνθύμιον ἐτίθετο, (ea vox deficit in Vulc. Ed.) ἐπὶ τ. π. π. A. annotare prætermisit. Ptol. Ascal. §. 86. Ἐνθύμιον δὲ ἐπὶ τοῦ προστροπαίου οἱ ἀρχαῖοι φασιν. ["Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἐστὶν Ἐνθύμημα ποιῶν λόγον σχῆμα· τὸ δὲ Ἐνθύμιον ἐτίθετο ἀντὶ τοῦ τροπαίου παρὰ Ἀττικοῖς, ὡς φησὶν Ἀντιφῶν ἐν τοῖς Φονικοῖς, Τεθνεὺς οὗτος ὑμῖν ἐνθύμιος γενήσεται. Cod. Gud." Kul.] "Recte Valck. "ποιῶν λόγον σχῆμα: Longin. 12. "Ποῶν τι μέγεθος τῷ λόγῳ." Toup.

16. Φονικοῖς. Vitiosam lectionem φοιτικοῖς dudum ante Fabr. B. Gr. 2, 26. p. 889. emendarat Maussac. ad Harpocr. v. Ἀτιμος, qui, dum graviter addit, "Nec ferendi illi sunt, qui in hoc Ammonii loco verba ex Antiphontis φοιτικοῖς allata quibusdam numeris constare crediderunt," a perpaucis, ut puto, intelligitur: mihi, quid sibi ista vellent, prius fuit incomptum, quam in Val. Cutionis Editionem incidit, in qua Antiphontis verba ita a reliquis separata reperiebam: Τεθνεὺς οὗτος ὑμῖν ἐνθύμιος γενήσεται. Si reliqua e solutæ orationis Scriptt. adducta loca pari ratione ad Ammonii verbis ea in Editione distingui animadvertisset Maussacus, observationem suam potuisset vir præstantissimus compendificare.

17. Οὗτος. Vitiosæ Vulc. Ed. τοῦτο. Neque tamen οὗτος reperire licet in verbis Antiphontis ἡμῖν προστροπαῖος δ' ἀποθανὼν οὐκ ἐστὶν, ὑμῖν δ' ἐνθύμιος γενήσεται: quæ produxit Bud. Comm. 858.

["Ἐνδοξος κ. τ. λ. Sic et Cod. Gud." Kul.] "Etym. G. "Ἐνδοξον καὶ Ἐπίδοξον διαφέρει. "Ἐνδοξον σημαίνει τὸ προσδοκῶν. ἡμῶν γὰρ ἀπὸ δόξης εἰρηγται. Τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐν δόξῃ καὶ περιφανείᾳ εἶναι, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ καταδοκεῖν καὶ προσδοκεῖν, καὶ διὰ δόξης εἶναι τὸ μέλλον ὡς ἔχει." Scap. Oxon.

18. Ὁ προσδοκώμενος. Apud Hes. et in Gloss. Herod. Ἐπίδοξος redditur προσδοκίμος. Moschop. Ἐπίδοξος, ὁ προσδοκίμος, δ' κοινῶς προσδοκίσιμος. καὶ ἐπίδοξος, δ' ἐνδοξος. Recte Thom. M. Ἐπίδοξος, οὐχ ὁ Ἐνδοξος, ὡς τινες, ἀλλ' ὁ προσδοκίμος.

19. Ἐνεκα καὶ Χάριν δ. Hæc nota rectius abesset; nam quæ hic traduntur, nullius sunt frugis, et Ammonio discrete repugnant, qui in Οὐνεκα, ἔνεκα sive εἵνεκα exposuit χάριν. Priora aderant tamen etiam in libello Ptol. Ascal. §. 41., et quidem pleniora: δ' ἔνεκα σύνδεσμος κ. τ. λ. ["Ἐνεκα σύνδεσμος αἰτιολογικὸς τοῦ Οὐνεκα διαφέρει. τὸ μὲν Οὐνεκα σημαίνει τὸ διότι. οὐνεκα καλὸν εἶδος ἐπ' ἄλλου. τὸ δὲ Ἐνεκα τὸ χάριν. ἔνεκα ῥιγεδαῆς Ἑλένης. Cod. Gud." Kul.] "Vide Abresch. Diluc. Thuc. 805."

20. Ἐπιστήσας. Vulg. lectionem ἐπιστῆς mutavi ad mentem Cl. Hemst., qui ita, prouti edidi, emendandum esse monuit ad Lucian. Nigr. 56. quo mihi thesauro uti contigit. Scaliger pro ἐπιστῆς in margine correxerat ἐπιστάς.

21. Ἐξανέψιοι. Mirum vero nihil vitii suboluisse Nunnesio ad Phryn. 60., dum mihi nulla videtur ratione dubitari posse, quin hoc modo scripserit Amm. Ἐξανέψιοι καὶ Ἀνεψιοὶ διαφέρει. Qui reliqua rite considerarit, aut mecum sentiat, aut existimabit, grave vulnus hac in parte accepisse Ammonium. ["Ἐξανέψιοι καὶ Ἐξανέψιοι διαφέρει. βαρύνεται μὲν οἱ ἀμέριμνοι. οἰζύνεται δὲ οἱ πρὸς γένος. Cod. Gud." Kul.]

22. Ἀναστελλομένης. Ea vett. est Edd. et vulgate Stephani scriptura, a qua in Vulc. Edit. discesserunt opere, ponendo ἀναστελλομένης: hujus edit. margini Scalig. ascripserat Ἀνθελλομένης, quod æque atque alterum Tryphonis mentem declararet.